

இந்திய விடுதலைப் போராட்டம்

நூலாசிரியர்
முரைவர் ச. நடராஜன்
உதவிப் பேராசிரியர்இ (த) வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு.

வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
தொலைவு மற்றும் தொடர் கல்வி இயக்குனர்
திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு.012 627-

ஜனவரி – 2025

வ.எ	இயல்	உள்ளடக்கம்	ப. எ
1	I	பாளையக்காரர் கலகம் - தென்னிந்தியப் கிளர்ச்சி - வேலூர் கிளர்ச்சி - 1857 கிளர்ச்சி - ராணியின் அறிவிப்பு - சமூக-மத சீர்திருத்த இயக்கங்கள் - 19ஆம் நூற்றாண்டின் தேசிய விழிப்புணர்வு.	1 - 52
2	II	இந்திய தேசிய இயக்கம் - தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சி - மிதவாதிகள் - தீவிரவாதிகள் - வங்காளப் பிரிவினை - சுதேசி இயக்கம் - முஸ்லிம் லீக்கின் பிறப்பு - சூரத் காங்கிரஸ் - மின்டோ-மோர்லி சீர்திருத்தச் சட்டம் - வகுப்புவாத வாக்காளர் தொகுதி - தன்னாட்சி இயக்கம் - மாண்டேக்-செல்ம்ஸ்ஃபோர்ட் சீர்திருத்தச் சட்டம். காந்திய சகாப்தம்- ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை - ஒத்துழையாமை இயக்கம் - ஸ்வராஜ் கட்சி - சைமன் கமிஷன் - கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் எழுச்சி - சட்டமறுப்பு இயக்கம் - காந்தி - இர்வின் ஒப்பந்தம் - வட்டமேசை மாநாடு - வகுப்புவாத விருது - 1935சட்டம் - மாகாண சுயாட்சி - 1937 தேர்தல்கள் - கிரிப்ஸ் மிஷன்	53 - 101
3	III	வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் - இந்திய தேசிய ராணுவம் - சுபாஷ் சந்திர போஸ் - சிம்லா மாநாடு - அமைச்சரவை பணி - மவுண்ட்பேட்டன் திட்டம் - இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் - இந்தியப் பிரிவினை	102 - 148
4	IV	தாக்கங்கள் - விவசாயம் மற்றும் தொழில் - போக்குவரத்து மற்றும் தொடர்பு - கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை - கல்வி - உள்ளூர் சுயாட்சி	149 - 182
5	V	கூடுதல் வாசிப்பு நூல்கள்	183 - 251
			252

அலகு - I

பாளையக்காரர் கலகம் - தென்னிந்தியப் கிளர்ச்சி - வேலூர் கிளர்ச்சி - 1857 கிளர்ச்சி - ராணியின் அறிவிப்பு - சமூக-மத சீர்திருத்த இயக்கங்கள் - 19ஆம் நூற்றாண்டின் தேசிய விழிப்புணர்வு.

நோக்கங்கள்

- தென்னிந்திய கிளர்ச்சியின் காரணங்கள், நிகழ்வுகள் மற்றும் அதன் விளைவுகள்
- வேலூர் கிளர்ச்சி மற்றும் 1857 கிளர்ச்சியின் முக்கியத்துவம்.
- 19ஆம் நூற்றாண்டின் சமூக மத சீர்திருத்த இயக்கங்கள்-

பாளையக்காரர் கிளர்ச்சி

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன்

1760 ஜனவரி 3 ஆம் தேதி வீரபாண்டியபுரம் பாளையக்காரர் ஜகவீரபாண்டியக் கட்டபொம்முவுக்கும் சண்முகக்கனியம்மாளுக்கும் தலைமகனாகப் பிறந்தார். கட்டபொம்மு என்பது மூலப்பெயர். வீரபாண்டிய கட்டபொம்முவின் இளைய சகோதரர்கள் இருவர் : 1) ஊமைத் துரை என்று அழைக்கப்பட்ட குமாரசாமி 2) துரைசிங்கம் என்ற செவத்தையா. வீரஜக்கதேவி கட்டபொம்மு குடும்பக் குலக்கடவுள்.

1760 ஜனவரி 3 ஆம் தேதி வீரபாண்டியபுரம் பாளையக்காரர் ஜகவீரபாண்டியக் கட்டபொம்முவுக்கும் சண்முகக்கனியம்மாளுக்கும் தலைமகனாகப் பிறந்தார். கட்டபொம்மு என்பது மூலப்பெயர். வீரபாண்டிய கட்டபொம்முவின் இளைய சகோதரர்கள் இருவர் : 1) ஊமைத் துரை என்று அழைக்கப்பட்ட குமாரசாமி 2) துரைசிங்கம் என்ற செவத்தையா. வீரஜக்கதேவி கட்டபொம்மு குடும்பக் குலக்கடவுள். ஆனார். இவரே முதல் அல்லது ஆதிகட்டபொம்மன் என்ற பெருமை பெற்றார்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சி

பாளையக்காரர் அழகிய பாண்டியபுரத்து அருகாமையிலிருந்த சாலிகுளத்தில் ஒரு கட்டபொம்மன் வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்த போது ஒரு முயல் ஏழு வேட்டை நாய்களை எதிர்த்து விரட்டியதைக் கண்டதாகவும், அந்த நிலம் வீரமிக்கது என்று எண்ணி, அங்கு ஒரு கோட்டையைக் கட்டி அதற்கு பாஞ்சாலங்குறிச்சி என்று பெயரிட்டதாகவும் மரபுவழிக் கதை கூறுகிறது. 1790 பிப்ரவரி 2 ஆம் தேதி வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் தனது 30வது வயதில் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையத்துக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றார். இவர் 47வது பாளையக்காரர் என்றும், கட்டபொம்ம குலத்தில் 5வது ஆட்சியாளர் என்றும் கூறப்படுகிறது.

கம்பெனியின் கட்டாயம் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் மதுரை நாயக்கரின் பாளையக்காரராக இருந்தார். பின்னர் மதுரை ஆர்க்காட்டு நவாபின் ஆட்சியின் கீழ்

வந்தது. 1792 இல் நவாபு ஆங்கிலேயருடன் செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின்படி பாளையக்காரர்களிடமிருந்து கப்பம் வசூலிக்கும் உரிமை கம்பெனியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. ஆங்கிலக் கம்பெனி படை பலத்தாலும், பணபலத்தாலும் பாளையக்காரர்களிடமிருந்து கப்பத்தையும், கப்ப நிலுவையையும் வற்புறுத்திக் கட்டாயமாக வசூலிக்க முற்பட்டபோது பல பாளையக்காரர்கள் கம்பெனியின் கட்டாயத்துக்குக் கட்டுப்பட்டனர். ஆனால், வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன், மருது சகோதரர்கள் போன்றோர் ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்த்தனர். இந்த எதிர்ப்பு கிளர்ச்சியாக மாறியது.

கர்நாடக ஒப்பந்தம்

1792 இல் ஆர்க்காடு நவாப் முகமது அலியும் ஆங்கிலக் கம்பெனியும் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் பாளையக்காரர் கிளர்ச்சிக்கான மூலகாரணம் என்று கருதப்படுகிறது. இப்புதிய ஒப்பந்தத்தின்படி, பாளையக்காரர்களின் விவகாரங்களில் நேரடியாகத் தலையிட்டு வரி வசூல் செய்யும் உரிமை கம்பெனிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. மேலும், வழக்கமான கப்பத்தொகையோடு கம்பெனிக்குச் சன்மானங்களும் வழங்க வேண்டுமென பாளையக்காரர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். யாவற்றுக்கும் மேலாக, ஆங்கில அதிகாரிகளின் வீடுகளுக்குத் தேவையான பொருட்களை வழங்க வேண்டுமென்று பாளையக்காரர்கள் வற்புறுத்தப்பட்டனர். சுருங்கக்கூறின், கர்நாடக ஒப்பந்தம் பல வழிகளிலும் தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஒழுங்காகத் திரை செலுத்திவந்த வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் இந்த அத்துமீறல்களுக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி உயர்த்தினார். இதுவே அவரது கிளர்ச்சிக்கு ஊன்றுகோலாக இருந்தது. இக்கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கும் போது 1792 கர்நாடக ஒப்பந்தம் தற்காலத் தமிழ் நாட்டு வரலாற்றில் முக்கிய திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியது எனலாம். 12.9.1.2. கடட் பொம்மனும் ஜாக்சனும்

கடட் பொம்மனும் ஜாக்சனும்

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் மேலதிகாரிகளின் கட்டளைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவர். சட்டங்களையும் சம்பிரதாயங்களையும் மதிக்கத் தெரிந்தவர். நவாபுக்கோ, கம்பெனிக்குக் கட்டவேண்டிய கப்பத்தைத் தவறாது காலத்தே கட்டி வந்தவர். அதனால் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் மீது கம்பெனி மேலதிகாரிகளிடம் நல்ல மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது. வானம் பொய்த்ததால் விளைச்சல் வெகுவாகக் குறைந்தது. பாஞ்சாலங்குறிச்சி பஞ்சத்தின் பிடியில் சிக்குண்டது. எனவே, வீரபாண்டியனால் வழக்கம் போல பாளைய மக்களிடமிருந்து வரி வசூல் செய்து உரிய நேரத்தில் கப்பம் செலுத்த முடியாமலே போயிற்று. இராமநாத மாவட்ட கலெக்டர் காலின் ஜாக்சன் (ஊழட்டதெ துயஉமளழடு) உண்மை நிலைமையை அறியாமல், வீரபாண்டியனை சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமல், கம்பெனியையும் கலந்து ஆலோசிக்காமல் அவசரப்பட்டு கட்டபொம்மனைத் தண்டிக்கும் பொருட்டு ஒரு படையை அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தார். இதை அறிந்த கம்பெனி நிர்வாகம் ஜாக்சனின் நடவடிக்கைக்கு சம்மதிக்கவில்லை. மாறாக, வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனை

இராமநாதபுரத்துக்கு அழைத்து பிரச்சனையைப் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளுமாறு கலெக்டர் ஜாக்சன் அறிவுறுத்தப் பட்டார். கம்பெனியின் கட்டளை

கம்பெனியின் கட்டளைப்படி கலெக்டர் ஜாக்சன் 1798 ஆகஸ்டு 18 ஆம் தேதியிட்ட கடிதத்தில் இரண்டு வாரங்களில் இராமநாதபுரத்தில் தன்னை வந்து சந்திக்குமாறு வீரபாண்டியனுக்குத் தெரிவித்தார். கடிதத்தை அனுப்பிவிட்டு கலெக்டர் திருநெல்வேலி சுற்றுப் பயணம் சென்றுவிட்டார். இதை அறிந்த வீரபாண்டியன் கலெக்டர் ஜாக்சனை நேரில் சந்திப்பதற்காகக் குற்றாலத்தில் காத்திருந்தார் (ஆகஸ்டு 27). ஆனால் குற்றாலம் வந்த ஜாக்சன் வீரபாண்டியனை சந்திக்க மறுத்து விட்டார். அவரை இராமநாதபுரத்தில் சந்திக்க வேண்டும் என்று வீரபாண்டியனிடம் கூறப்பட்டது. எனினும் எப்படியும் கலெக்டரை சந்தித்து பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண விரும்பிய கட்டபொம்மன் ஜாக்சனைத் தொடர்ந்து சொக்கம்பட்டி, சிவகிரி, சாத்தார், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், பேரையூர், கமுதி ஆகிய இடங்களுக்குப் பின் தொடர்ந்து சென்றார். எனினும் ஜாக்சன் வீரபாண்டியனை சந்திக்க மறுத்து ஆகஸ்டு 31 ஆம் தேதி தன்னை இராமநாதபுரத்தில் சந்திக்க அனுமதி வழங்கினார்.

குறிப்பிட்ட நாளன்று வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் கலெக்டர் ஜாக்சனை இராமநாதபுரம் சேதுபதியின் அரண்மனை “இராமலிங்க விலாச”த்தில் சந்தித்தார். கட்டபொம்மனுடன் அவரது அமைச்சர் சிவசுப்பிரமணிய பிள்ளையும் உடனிருந்தார். கப்பக் கணக்கை சரிபார்த்த போது கட்டபொம்மன் ஒழுங்காகக் கப்பம் கட்டி வந்திருப்பது உறுதியாயிற்று. ஆனால் பஞ்சத்தால் தான் உரிய காலத்தே கப்பம் கட்ட முடியவில்லை என்று கட்டபொம்மன் கூறிய காரணத்தை கலெக்டர் ஜாக்சன் ஏற்க மறுத்தார். மேலும், வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனையும் அவரது அமைச்சர் சிவசுப்பிரமணிய பிள்ளையையும் நிற்க வைத்தே பேசியதை அவமரியாதையாகக் கருதினார் கட்டபொம்மன். மேலும் வீரபாண்டியன் அரண்மனையை விட்டுச் செல்லக் கூடாது என்ற கலெக்டரின் எச்சரிக்கையை ஏற்க மறுத்தார் கட்டபொம்மன். கலெக்டரின் சிப்பாய்கள் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனைக் கைது செய்ய முற்பட்ட போது அவர் களைப் புறம்தள்ளிவிட்டு வீரபாண்டியனும் அவரது அமைச்சரும் வெளியேறினர். அரண்மனைக்கு வெளியே மறைவிடத்திலிருந்து இதைக் கண்ட ஊமைத்துரையும் அவரது வீரர்களும் கட்டபொம்மனின் உதவிக்கு வந்தனர். அங்கு நடந்த கைகலப்பால் ஆங்கிலேயர் கிளர்க் (ஊடயசமந) குத்திக் கொல்லப்பட்டார். இந்த அமளியில் வீரபாண்டியன் தப்பிச் சென்றுவிட்டார். அவரது அமைச்சர் கைது செய்யப்பட்டார். ஊமைத்துரையும் அவரது வீரர்களும் மாயமாய் மறைந்து விட்டனர்.

பாஞ்சாலம்குறிச்சி திரும்பிய வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் இராமநாதபுரம் சந்திப்பின்போது நடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி கம்பெனிக்கு விரிவாகக் கடிதம் அனுப்பி வைத்தார். அக்கடிதத்தில் கைது செய்யப்பட்ட அவரது அமைச்சர் சிவசுப்பிரமணிய பிள்ளையை விடுவிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். கட்டபொம்மனின் கடிதத்தைப் பரிசீலித்த ஆளுநர் எட்வர்டு கிளைவ் (Edward Clive) பின்வரும் உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தார்: 1)

கட்டபொம்மன் சரணடைய வேண்டும் 2) இராமநாதபுரம் நிகழ்ச்சி பற்றி நீதி விசாரணை செய்யப்படும் 3) இராமநாதபுரம் கலெக்டர் கோலின் ஜாக்சன் பணியிடை நீக்கம் செய்யப்படுவார் அமைச்சர் சிவசுப்பிரமணியபிள்ளை விடுவிக்கப்படுவார். இராமநாதபுரம் நிகழ்ச்சி பற்றி விசாரிக்க வில்லியம் பிரௌன் (நுடையையா டிசுமெ), வில்லியம் ஓர்ம் (நுடையையா முசு), ஜான் காஸ்மேயர் (துழா ஊயளையலழச) ஆகியோரைக் கொண்ட விசாரணைக் கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டது. இக்கமிஷன் சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் பின்வரும் முடிவுகள் தெளிவாயிருந்தன:

1. பாளையக்காரர் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் கீழ்ப்பணிய மறுத்தார். ஆனால் கலகம் செய்தார் என்பதற்கான எவ்வித ஆதாரங்களும் இல்லை.
2. கலெக்டர் கோலின் ஜாக்சனின் நடத்தை கண்டிக்கத்தக்கது.
3. கலெக்டரின் கட்டளையை கட்டபொம்மன் நிறைவேற்றியதில் காலதாமதம் எதுவுமில்லை.
4. பேட்டி கொடுக்காமல் 23 நாட்கள் அலையவிட்டதால் வீரபாண்டியன் அவமதிக்கப்பட்டார்.
5. இராமநாதபுரம் அரண்மனையில் கடுமையாக நடத்தப்பட்டதால் தான் கட்டபொம்மன் பாதுகாப்பு கருதி வெளியேற நேரிட்டது.
6. கலவரத்தில் குத்தப்பட்டு உயிரிழந்த கிளார்க்கின் குடும்பத்துக்கு உரிய இழப்பீட்டை வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் ஏற்க வேண்டும். சுருங்கக் கூறின், விசாரணைக் குழு கட்டபொம்மனை நிரபராதி என்று தீர்ப்பளித்தது. இராமநாதபுர மாவட்ட ஆட்சியர் ' ஜாக்சனுக்குப் பதில் எ.ஆர்.லஷ்லிங்டன் (S.R.Lushington) நியமிக்கப்பட்டார்.

கம்பெனி விரோத நடவடிக்கைகள்

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் சம்மந்தமாக ஆங்கிலக் கம்பெனி நியாயமாக நடந்து கொண்டாலும், இராமநாதபுரம் ஆட்சியர் ஜாக்சனால் ' தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தை அவரால் மறக்க முடியவில்லை. கம்பெனியை நம்பினாலும் கம்பெனி அதிகாரியை நம்ப முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தார் கட்டபொம்மன். ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்று தீர்மானித்த அவர் சிவகங்கை மருதுபாண்டியன் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக உருவாக்கிய கூட்டமைப்பில் ஆர்வத்துடன் பங்கேற்றார். 1799 ஜூன் முதல் தேதி கட்டபொம்மன் தனது வீரர்களுடன் மருதுபாண்டியனை சந்திக்க சிவகங்கை புறப்பட்டார். இருவரும் சந்தித்துப் பேசிய பின் (ஜூன் 5) மருது பாண்டியன் அனுப்பிய வீரர்களுடன் வீரபாண்டியன் பாஞ்சாலங்குறிச்சி திரும்பினார். கட்டபொம்மனின் நடவடிக்கைகளைக் கூர்ந்து கவனித்து வந்த இராமநாதபுரம் ஆட்சியர் கம்பெனிக்கு அவரது அறிக்கையை அனுப்பினார். கட்டபொம்மனின் கம்பெனி விரோத நடவடிக்கைகள் ' ஆங்கிலேயரை விழிப்படையச் செய்தன.

பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் போர்

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனுக்கு சாதகமாக இருந்த சூழ்நிலை நான்காம் மைசூர் போரின் முடிவில் பாதகமாய்ப் போயிற்று. இப்போரில் வெற்றிவாகை சூடிய கவர்னர் ஜெனரல் வெல்லெஸ்லி பிரபு (புழஎநசமேச புநநெசயட டுமசன றுநட்டநளடநல) கட்டபொம்மனின் எதிர்ப்பை முறியடிக்கத் தக்க தருணத்தை எதிர்பார்த்துத் திருந்தார். “கட்டபொம்மனின் கிளர்ச்சி நடத்தை”க்கு இராணுவத் தீர்வு காணத் தீர்மானித்தார். அதன்படி, கட்டபொம்மன் கம்பெனியின் விரோதிகளுடன் கூட்டு சேராமல் பார்த்துக் கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தப்பட்டார் (1799, மார்ச் 16). திருச்சி, தஞ்சை, மதுரையிலிருந்த படைகள் திருநெல்வேலிக்கு விரையுமாறு உத்தரவிட்டார் (மே). இவர்களுடன் திருவிதாங்கூர் மன்னரின் படையினரும் சேர்ந்து கொண்டனர். பாளையக்கார முறையை ஒழிப்பதன் மூலம் பாளையக்காரர்களின் கிளர்ச்சியை முறியடித்து விடலாம் என்பது வெல்லெஸ்லியின் திட்டம். நான்காம் மைசூர் போர் ஆங்கிலேயருக்கு சார்பாக முடிந்ததற்கும், கட்டபொம்மன் சிவகிரி மீது படையெடுத்ததும் வெல்லெஸ்லி பிரபு எதிர்பார்த்த சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்தது. பழுத்துக் காய்ச்சிய இரும்பை அடிப்பதைப் போன்று கட்டபொம்மனைக் களையெடுக்க மேஜர் பானர்மனை (ஆயதழச டயநெசஅயடெ) கூடுதல் அதிகாரங்களோடும், பலமிக்கப் படையோடும் அனுப்பினார்.

மேஜர் பானர்மன் தலைமையில் சென்ற ஆங்கிலப் படை இராமநாதபுரம் வழியாக திருநெல்வேலி சென்றது. அங்கிருந்து கொண்டு தன்னை 1799 செப்டம்பர் 4 ஆம் தேதி பாளையங்கோட்டையில் வந்து சந்திக்குமாறு கட்டபொம்மனுக்கு இறுதி எச்சரிக்கை அனுப்பினார் (செப்டம்பர் 1). குறிப்பிட்ட தேதியில் பானர்மனை சந்திப்பது சாத்தியமில்லை என்று கட்டபொம்மன் பதில் அனுப்பியதால் ஆங்கிலத் தளபதி இராணுவ நடவடிக்கை மேற்கொண்டார். அவரது படை கட்டபொம்மன் தன் வீரர்களுடன் இருந்த பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையைச் சூழ்ந்து கொண்டது. கட்டபொம்மனைக் காப்பாற்ற அண்டைக் கிராமங்களிலிருந்து வந்தோர் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். வலுவான நிலையில் இருந்த பானர்மன் இராமலிங்க முதலியாரை கோட்டைக்குள் அனுப்பி கட்டபொம்மனைச் சந்தித்துப் பேசி சரணடையச் சொல்லச் செய்தார். ஆனால் கட்டபொம்மன் பானர்மனின் கோரிக்கையை நிராகரித்தார்.

கோட்டையின் பலவீனத்தைப் பற்றி இராமலிங்க முதலியார் கொடுத்த தகவலின் பேரில் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையின் தெற்கு நுழைவாயிலில் பீரங்கிகள் கொண்டு தகர்க்கப்பட்டது. எட்டயபுரம் மற்றும் திருவிதாங்கூர் படைகள் மேற்கு வாயிலைத் தாக்கின. உள்ளே நுழைந்த ஆங்கிலப் படையை எதிர்க்கொண்ட ஊமைத்துரையின் வீரர்கள் பேரழிவை ஏற்படுத்தினர். தளபதி காலின் கொல்லப்பட்டார். பானர்மன் எதிர்பார்த்தபடி கட்டபொம்மனை எளிதில் தோற்கடிக்க முடியவில்லை. எனவே கூடுதல் படையைப் பாளையங்கோட்டையிலிருந்து வரவழைத்துப் பன்முனைத் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. கிளர்ச்சிக்காரர்கள் கோட்டையை விட்டு வெளியேறி காடல்குடி நோக்கி விரைந்தனர். காடல்குடியில் அவர்களுக்குப் பெரும் சேதம் ஏற்பட்டது. சிவசுப்பிரமணிய

பிள்ளை கைது செய்யப்பட்டார். கட்டபொம்மன் தப்பிச் சென்று விட்டார். கால்குடியிலிருந்து தப்பிச் சென்ற வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனை புதுக்கோட்டை மன்னர் விஜயரகுநாத தொண்டைமான் களப்பூர் காட்டிலிருந்து பிடித்துத் தளபதி பானர்மனிடம் ஒப்படைத்தார். கட்டபொம்மனின் படைவீரர்கள் சிவகங்கை வழியாக திண்டுக்கல் தப்பிச் சென்று மருதுபாண்டியரும் கோபால நாயக்கரும் தங்கியிருந்த ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்பு முகாமில் சேர்ந்தனர்.

கைது செய்யப்பட்டோர் அனைவரும் ஆங்கிலேயர் ஆதரவுப் பாளையக்காரர் களைக் கொண்ட மன்றத் தின் முன் நிறுத்தப்பட்டனர். இம்மன்றத்தில் எட்டயபுரம், சிவகிரி பாளையக்காரர்கள் இடம் பெற்றிருந்தனர். விசாரணைக்குப்பின் கிளர்ச்சித் தலைவர்கள் அனைவருக்கும் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அதன்பின் 1799 செப்டம்பர் 13 ஆம் தேதி நாகலாபுரம் சுந்தரபாண்டியன் கோபாலபுரத்திலும், சிவசுப் பிரமணிய பிள்ளை நாகலாபுரத்திலும் தூக்கிலிடப்பட்டனர். மூன்று நாட்களுக்குப் பின்னர் (செப்.16) கட்டபொம்மன் தனியாக பாளையக்காரர் மன்றத்தினரால் விசாரிக்கப்பட டார். கட்டபொம்மன் தன்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றங்களை மனக்கலக்கமின்றி ஒத்துக் கொண்டார். 1799 செப்டம்பர் 17 ஆம் தேதி வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் கயத்தாற்றில் தூக்கிலிடப்பட்டு கொல்லப்பட்டார். இறுதி மூச்சு உள்ளவரை கட்டபொம்மன் தளரா மனஉறுதியுடனும், இறுமாப்புச் செருக்குடனும் கணப்பட்டார் என்று மேஜர் பானர்மன் குறிப்பிட்டுள்ளார். வீரபாண்டியன் தன் வாழ்நாளின் இறுதி நாட்களை ஒரு மாவீரனுக்குரிய இறுமாப்புடன் எதிர்கொண்டார்“ என்று புகழாரம் சூட்டியுள்ளார் பேராசிரியர் கே.ராஜய்யன்.

மதிப்பீடு

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் இயல்பாகவே அமைதியானவர் அமைதியை விரும்பியவர். சட்டத்தை மதித்துத் தவறாமல் கப்பம் கட்டி வந்தவர். வாடிய பயிரைக் கண்டு வாடிய வள்ளலார் போன்று பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பாஞ்சாலங்குறிச்சி மக்களின் துயர் துடைக்கப் பாடுபட்டவர். கம்பெனி உயர் அதிகாரிகளின் மதிப்பைப் பெற்றிருந்தவர். சத்தியத்தையும் சமாதானத்தையும் கட்டிக் காத்தவர். அப்படிப்பட்ட அகிம்சா மூர்த்தியை இராமநாதபுர மாவட்ட ஆட்சியர் அவமதித்தார், உதாசீனப்படுத்தினார். அதன் காரணமாக கட்டபொம்மன் ஆங்கில ஆதிக்கத்துக்கு எதிராகப் போராடத் துணிந்தார். எண்ணித் துணிந்த வீரபாண்டியன் தன் முடிவிலிருந்து பின்வாங்கவில்லை.

கிளர்ச்சிக்கார கட்டபொம்மன் மருது பாண்டியன் உருவாக்கிய ஆங்கில எதிர்ப்புக் கூட்டணியில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார். திருநெல்வேலி கிளர்ச்சிக்கார பாளையக்காரர்களுக்குத் தலைமை தாங்கினார். ஆங்கிலேயரை ஆதரித்த சிவகிரி மீது படையெடுத்தார். ஒற்றர் மூலம் எதிரிகளின் நடமாட்டங்களைக் கண்காணித்தார். நெருக்கடியான நேரத்திலும் ஆங்கிலேயரிடம் அடிபணிய மறுத்தார். உயிரி் மூச்சு உள்ளவரை ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போராடிய கட்டபொம்மன் சக பாளையக்காரர்களால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு கைது செய்யப்பட்டார். சாகும் போதும்

செருக்கோடு செத்தார். வரீபாண்டிய கட்டபொம்மன் பிறவிப் போராளி அல்லர் சூழ்நிலைக் கட்டாயத்தால் கிளர்ச்சிக்காரரானவர்.

ஊமைத்துரை வரீபாண்டியன்,

ஊமைத்துரை, குமாரசாமி ஆகிய மூவரும் உடன்பிறந்த சகோதரர்கள். இம்மூவரும் பாளையப்பற்றுமிக்க வீரர்கள். இவர்கள் வரீபாண்டிய கட்டபொம்மனுக்குத் தோன்றாத துணையாக இருந்தார்கள். குறிப்பாக, ஊமைத்துரை ஆங்கிலக் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு எதிரான பாளையக்காரப் போரில் பிரதான பங்கேற்றார். 1798 இல் இராமநாதபுரம் சேதுபதியின் அரண்மனையில் கட்டபொம்மனின் உயிருக்கு ஊறுநேரவிருந்த நேரத்தில் ஆங்கில பாதுகாவலர் வீரர்களுடன் போரிட்டு கட்டபொம்மன் தப்பிச் செல்லக் காரணமாக இருந்தார். பின்னர் 1799 இல் மேஜர் பானர்மன் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டை மீது பீரங்கித் தாக்குதல் நடத்தி உள்ளே நுழைந்த போது அவர்களை தீர்த்துடன் எதிர்க்கொண்டு போராடி அவர்களது தாக்குதலை தடுத்து நிறுத்தினார். கோட்டையைக் கைப்பற்றிய ஆங்கிலேயர் ஊமைத்துரையைக் கைது செய்து பாளையங்கோட்டை சிறையில் அடைத்தனர். 1801 பிப்ரவரி மாதம் சிறையிலிருந்து தப்பிய ஊமைத்துரை கட்டபொம்மன் விட்டுச் சென்ற ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்புப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தார்.

தூத்துக்குடி தாக்குதல்

பாளையங்கோட்டையிலிருந்து தப்பிய ஊமைத்துரை பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையைப் புதுப்பித்துக் கட்டினார். பிற பாளையக்காரர்களை ஒன்று திரட்டி, ஒருங்கிணைத்து, மற்றொரு கூட்டமைப்பை உருவாக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்டார். எட்டையபுரம், ஊத்துமலை பாளையக்காரர்களைத் தவிர பிற திருநெல்வேலி பாளையக்காரர்கள் ஊமைத்துரையோடு சேர்ந்து ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகப் போராட ஆதரவளித்தனர். சிவகங்கை மருதுபாண்டியன் அனுப்பிய படை வீரர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு ஊமைத்துரை 1801 மார்ச் 3 ஆம் தேதி தூத்துக்குடியைத் தாக்கிக் கைப்பற்றினார். இது ஊமைத்துரையின் தலைமையில் செயல்பட்ட கூட்டுப்படைக்குக் கிடைத்த குறிப்பிடத்தக்க வெற்றியாகும்.

முற்றுகை முறியடிப்பு ஆங்கிலேயர் பாஞ்சாலங்குறிச்சியைக் கைப்பற்றும் முயற்சியைக் கைவிட வில்லை. அவர்கள் திருவிதாங்கூர் மன்னர் அனுப்பிய படையின் துணை கொண்டு தளபதி காலின் மெக்காலே தலைமையில் 1801 மார்ச் 13 ஆம் தேதி பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையை முற்றுகையிட்டனர். ஊமைத்துரையும், அவரது சகோதரர் தளவாய் குமாரசாமியும் அவர்களது வீரர்களும் ஆங்கிலேயரின் தாக்குதலை உறுதியுடன் எதிர்க் கொண்டனர். இந்த வாழ்வா-சாவா போராட்டத்தில் ஆங்கிலேயர் பலர் உயிரிழந்தனர். ஆங்கிலேயர் படை பின்வாங்கியது. ஆங்கிலேயர் முற்றுகை முறியடிக்கப்பட்டது. இந்த இரண்டாவது வெற்றியால் ஊமைத்துரையின் வீரக்கரம் மேலோங்கி நின்றது.

மீண்டும் முற்றுகை

பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டை முற்றுகைத் தோல்வி தளபதி காலின் மெக்காலேக்குப் பெரும் பின்னடைவை ஏற்படுத்தியது. எனினும், அவர் மீண்டும் முற்றுகையிட்டு அக்கோட்டையைக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டார். மெக்காலே சென்னை, ஆர்க்காடு, திண்டுக்கல், திருச்சி, மலபார் பகுதிகளிலிருந்து படைகளைத் திரட்டினார். தஞ்சை மன்னர் சரபோஜியும், புதுக்கோட்டை தொண்டைமானும் ஆங்கிலேயருக்கு ஆதரவாக இருந்தனர். 1801 மே 24 ஆம் தேதி லெப்டினன்ட் கர்னல் அக்னியூ (டுவ.ஊழடழநெட யுபநெற) தலைமையில் ஆங்கிலேயரின் கூட்டுப்படை பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையை முற்றுகையிட்டது. 53 நாட்கள் தொடர்ந்து கோட்டை மீது பீரங்கித் தாக்குதல் நடத்தப் பட்டது. இரு தரப்பிலும் பலத்த சேதம் ஏற்பட்டது. இறுதியில் கோட்டை கைப்பற்றப்பட்டது. ஊமைத்துரை பலத்த காயங்களுடன் உயிர் தப்பினார்.

காளையார் கோவில் கிளர்ச்சி

பாஞ்சாலங்குறிச்சியிலிருந்து தப்பிச் சென்ற ஊமைத்துரை காளையர்கோவில் காட்டுக்குள் மருது சகோதரர்களை சந்தித்து அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடினார். மருது சகோதரர்கள் துவக்கிய ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்பு தென்னிந்திய கிளர்ச்சியில் பேரார்வத்துடன் பங்கேற்றார் ஊமைத்துரை. காளையர்கோவில் கிளர்ச்சிக் கேந்திரமாயிற்று. தளபதி மெக்னீன் (டுநைரவநயெவெ ஆயஉடநயெ) தலைமையில் காரைக்குடி வந்த ஆங்கிலப் படையை ஊமைத்துரையின் தலைமையின் கீழ் வந்த படை சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டு தாக்கியது. இத்தாக்குதலை எதிர்க்கொள்ள முடியாத மெக்னீன் படை பின்வாங்க நேரிட்டது. பின்வாங்கிய ஆங்கிலப் படை திருச்சி, திருவிதாங்கூர், புதுக்கோட்டை, இலங்கை ஆகிய இடங்களிலிருந்து வந்த உதவிப் படையுடன் கர்னல் அக்னியூ (டுவ.ஊழடழநெட யுபநெற)வின் தலைமையில் 1801 செப்டம்பர் மாதம் காளையார் கோயிலைத் தாக்கினார். சிவகங்கையின் பல பகுதிகள் கைப்பற்றப்பட்டன. இன்ஸ் (ஐநெள), பிளாக்பர்ன் (டெயஉமடிசநெ), மெக்காலே (ஆயஉயரடயல) தலைமையில் காளையார் கோயில் மீது மும்முனைத் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. இத்தாக்குதலைத் தீர்த்துடன் எதிர்க்கொண்ட ஊமைத்துரை காளையர்கோயில் ஆங்கிலப் படையால் கைப்பற்றப்பட்ட பிறகு திண்டுக்கல்லுக்குத் தப்பிச்சென்றார் (அக்டோபர்1).

திண்டுக்கல் தாக்குதல்

திண்டுக்கல்லுக்குத் தப்பிச் சென்ற ஊமைத்துரை மூன்று நாட்களுக்குள் சில ஆயுதம் தாங்கிய வீரர்களைத் திரட்டினார். பின்னர் விருப்பாட்சியைக் கைப்பற்றி அதன் அடர்ந்த காடுகளுக்குச் சென்று ஊமைத்துரை போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தார். பின்னர், திண்டுக்கல்லில் ஜோன்ஸ் (துழநெள) தலைமையிலான படையைத் தோற்கடித்தார். ஊமைத்துரையின் படை வீரர்கள் எதிரிகளை விருப்பாட்சியிலும், சேத்ரம்பட்டியிலும் இடை மறித்துத் தாக்கினர். தோல்வியடைந்த ஊமைத்துரையும் அவரது படை வீரர்களும் திண்டுக்கல் பள்ளத்தாக்கில் பதுங்கினர். ஆங்கிலப் படை அவர்களைத் துரத்திச் சென்று

தாக்கியது. மூன்று நாட்கள் உணவின்றி வாடிய கிளர்ச்சிக்காரர்கள் கைது செய்யப் பட்டனர். கைது செய்யப்பட்ட கிளர்ச்சித் தலைவர்கள் கொடூரமாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர். 1801 நவம்பர் 16 ஆம் தேதி ஊமைத் துரையும் அவரது இளைய சகோதரர் செவத்தையாவும் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டதாக ஜேம்ஸ் வெல்ஷ் (துயஅநள றுநடளா) தனது இராணுவ நினைவுக் குறிப்புகளில் (Military Reminiscences) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மதிப்பீடு

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனும் ஊமைத்துரையும் ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களைப் போன்றவர்கள். இவ்விருவரும் பாஞ்சாலங்குறிச்சி பாளையத்தின் சுதந்திரத்துக்காக ஆர்க்காட்டு நவாபு-ஆங்கிலக் கம்பெனி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து இரட்டைக் குழல் துப்பாக்கியாக இருந்து போராடியவர்கள். அண்ணன் விட்டுச் சென்ற பணியை தம்பி தலைமேற்கொண்டு தொடர்ந்தார். பாளையங்கோட்டை சிறையிலிருந்து தப்பி வந்த ஊமைத்துரை பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையைப் புதுப்பித்துப் பலப்படுத்தினார் தூத்துக்குடித் தாக்குதலை வெற்றிகரமாக நடத்தினார் பாஞ்சாலங்குறிச்சி முற்றுகையிலிருந்து ஆங்கிலப் படையைப் பின்வாங்கச் செய்தார் பாஞ்சாலங்குறிச்சி மீண்டும் தாக்கப்பட்டபோது தீர்த்துடன் எதிர்கொண்டார். காளையார்கோவில் கிளர்ச்சியின் போதும், திண்டுக்கல் தாக்குதல் போதும் எதிரிகளைத் திணறச்செய்தார்.

ஊமைத்துரையும் அவரது இளவல் துரைசிங்கம் செவத்தையாவும் மருது சகோதரர்களுடன் சேர்ந்து விரிவான ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் பங்கேற்றனர். ஊமைத்துரை துறைபோதிய இராஜதந்திரி போர் முறைகளையும், நுட்பங்களையும், உத்திகளையும் கைவரக் கற்றவர் பிற பாளையக்காரர் போராளிகளுடன் ஒருங்கிணைந்து செயல்படக்கூடிய தலைமைத் திறன்மிக்கவர். ஆங்கில ஆதிக்கத்தை இறுதிவரை எதிர்த்துப் போராடி உயிர்த் தியாகம் செய்தவர். தற்காலத் தமிழ் நாட்டு வரலாற்றின் போராளிகள் பட்டியலில் இடம் பெறத்தக்கவர் ஊமைத்துரை என்பதில் ஐயமில்லை.

வேலு நாச்சியார்

வேலு நாச்சியார் ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்த்த முதல் பெண் அரசி என்ற பெருமைக்குரியவர். இவர் சிவகங்கைச் சீமையை ஆட்சி செய்த முத்து வடுகநாதரின் மனைவி ஆவார். தாண்டவராயபிள்ளை அமைச்சராயிருந்த போது வேலு நாச்சியார் அவரது கணவர் முத்து வடுகநாதருக்கு நல்ல மனைவியாகவும், நண்பராகவும், ஆலோசகராகவும், வழிகாட்டியாகவும் இருந்தார். முத்து வடுகநாதர் டச்சுக்காரர்களுக்கு வர்த்தக வசதிகள் செய்து கொடுத்தமையால் ஆங்கிலேயர் இருமுறை சிவகங்கை மீது படையெடுத்து, காளையார்கோயிலைக் கைப்பற்றியபோது வடுகநாதர் வீரத்துடன் போரிட்டு மடிந்தார் (1772 ஜூன் 21). கணவருடன் போர்க்களத்திலிருந்து போரில் பங்கேற்ற வேலுநாச்சியாரின் செயல் பிரமிக்கத்தக்கது பாராட்டுக்குரியது. கணவர் முத்து வடுகநாதரின் வீர மரணத்துக்குப் பின் விதவை வேலு நாச்சியார் அவரது மகள் வேலாச்சி

நாச்சியார், அமைச்சர் தாண்டவராய பிள்ளை ஆகியோருடன் விருப்பாட்சிக்குத் தப்பிச் சென்றனர். அங்கு அவர்கள் எட்டு ஆண்டு காலம் ஐதர் அலியின் பாதுகாப்புப் பராமரிப்பில் இருந்தனர். அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வேலு நாச்சியார் ஒரு படையைத் திரட்டி, ஐதர் அலி மற்றும் கோபால நாயக்கருடன் சேர்ந்து ஆங்கிலேயரைத் தாக்கத் திட்டமிட்டார். அதன்படி, 1780 இல் இக்கூட்டுப்படை சிவகங்கையில் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போரிட்டது. இப்போரின் போது மருது சகோரர்கள் தளபதிகளாகச் செயல்பட்டனர். இப்போருக்குப் பின் சிவகங்கை வேலுநாச்சியார் வசம் வந்தது அவர் சிவகங்கை அரசியானார்.

அரசி வேலு நாச்சியார் சிவகங்கையின் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற வேலுநாச்சியார் பத்தாண்டு காலம் நல்லாட்சி செய்தார். ஐதர் அலியும், கோபால நாயக்கரும் அவருக்குத் தொடர்ந்து ஆதரவு அளித்தனர். சின்ன மருது அரசியின் அமைச்சராகவும், பெரிய மருது தலைமைத் தளபதியாகவும் நியமிக்கப்பட்டனர். இவ்விருவரும் அரசியின் நம்பிக்கைக்குரியவர்களாக இருந்து அவரது பத்தாண்டுகால ஆட்சியில் பங்கேற்றனர். அரசி வேலு நாச்சியார் ஆட்சிப் பொறுப்பை மருது சகோதரர்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டு சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் இறந்தார் (1790).

மாவீரன் தீரன் சின்ன மலை

தீரன் சின்னமலை பாளையம்கோட்டை பட்டக்காரர் அரசு பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். இவர் 1756 ஏப்ரல் 17 ஆம் தேதி மேலபாளையத்தில் இரத்தினசாமிக்கும் பெரியாத்தாளுக்கும் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் தீர்த்தகிரி கவுண்டர். பின்னர் மாவீரன் தீரன் சின்னமலை என்று அழைக்கப்பட்டார். மைசூரின் அதிபரான ஐதர் அலி கொங்கு நாட்டை அபகரிக்கத் தீர்மானித்தார். அவரது திவான் முகமது அலி கொங்கு நாட்டில் தீர்த்தகிரி குடும்பத்துக்குச் சொந்தமான பகுதிகளைக் கையகப்படுத்தி, மக்களைக் கொடுமைப்படுத்திக் கட்டாய வரிவசூல் செய்தார். தீர்த்தகிரியும் அவரது இரு சகோதரர்களும் முகமது அலியை சிவன் மலை மற்றும் சென்னிமலையில் இடைமறித்து சந்தித்து வரிப் பணத்தை மீட்டு கொங்கு நாட்டு உரிமையை நிலைநாட்டினர். தீர்த்தகிரியின் தீர்ச் செயல் மக்களிடையே விரைந்து பரவியது.

தீர்த்தகிரி சின்னமலை அவமதிக்கப்பட்ட மைசூர் திவான் முகமது அலி சங்ககிரியிலிருந்து ஒரு படையை அனுப்பினார். தீர்த்தகிரி அப்படை காங்கேயத்தை அடைவதற்கு முன் நொய்யல் ஆற்றங்கரையில் இடைமறித்துத் தோற்கடித்தார். இதுவே தீர்த்தகிரி பெற்ற முதல் வெற்றியாகும். மைசூர் சுல்தான் ஐதர் அலி பழிவாங்கும் நோக்குடன் தாக்கக்கூடும் என்று எண்ணிய தீர்த்தகிரி சின்னமலை கொங்கு நாட்டு கிராமங்களிலிருந்து இளைஞர்களைத் தெரிவு செய்து, அவர்களுக்குப் போர்ப் பயிற்சி கொடுத்தது, ஒரு படையை உருவாக்கினார். இதன் மூலம் தீரன் சின்னமலை கொங்கு நாட்டு மக்களின் உள்ளங்களை கொள்ளை கொண்டார்.

தீரனும் திப்புவும்

ஐதர் அலி இறந்தபின் (1782 ஜூலை 12) அவரது வாரிசான திப்பு சுல்தான் ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்க்க மாவீரன் தீரன் சின்னமலையின் ஆதரவையும், உதவியையும் வேண்டினார். சின்னமலை திப்பு சுல்தானுடன் சேர்ந்து பொது எதிரியான ஆங்கிலேயரை எதிர்க்க ஒப்புதல் அளித்தார். கூட்டுப் படைக்கு பிரெஞ்சுப் போர் வல்லுநர்கள் பயிற்சி அளித்தனர். நான்காம் மைசூர் போரின் போது (1799) தீரன் சின்னமலையின் வீரர்கள் திப்பு சுல்தானின் தலைமையின் கீழ் மாலவல்லிப் போர் முனையில் ஆங்கிலப் படையை எதிர்த்துப் போரிட்டனர். இப்போரில் திப்புசுல்தான் கொல்லப்பட்டார் (1799 ஏப்ரல் 5).

ஓடநிலா வெற்றி திப்பு சுல்தான் இறந்த பின்னர் தீரன் சின்னமலையும் அவரது வீரர்களும் கொங்கு நாடு திரும்பினர். ஆங்கிலேயரை எதிர்கொள்வதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டார் சின்னமலை. ஓடநிலா என்ற வலிமைமிக்க அரண்மனையை எழுப்பினார். அங்கு ஒரு படைக்கலச் சாலை (Ordinance Factory)யைக் கட்டினார். பீரங்கிகளும், துப்பாக்கிகளும் தயாரிக்கப்பட்டன. தீரன் சின்னமலையின் கொங்கு நாட்டுப் பற்றும், ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்பும் பக்கத்துப் பாளையக்காரர்களையும் பற்றிக் கொண்டது. ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகக் கூட்டமைப்பு அமைத்துப் போராட வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தனர்.

பெரும் பின்னடைவு கொங்கு நாட்டைத் தங்களது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும் என்ற நோக்குடன் ஆங்கிலேயர் ஒருவரை தூது அனுப்பி கொங்கு நாட்டின் மீது ஆங்கிலேயரின் கட்டுப்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டு கப்பம் செலுத்துமாறு அறிவுறுத்தினர். ஆனால் தீரன் சின்னமலை ஆங்கிலேயரின் சவாலை எதிர்த்து கொங்கு நாட்டின் இறையான்மையை நிலைநாட்டத் துணிந்தார். தீரன் சின்னமலையின் துணியையும் அறைகூவலையும் கண்டு அதிர்ந்து போன ஆங்கிலேயர் தளபதி மாகிஸ்கான் (Col.Makiskan) தலைமையில் சின்னமலையைக் கைது செய்ய அனுப்பினர். தீரன் சின்னமலை எதிரிப் படையை நொய்யல் ஆற்றங்கரையில் தோற்கடித்தார். தளபதி மாகிஸ்கான் கொல்லப்பட்டார்.

வீர மரணம் ஆங்கிலேயருக்கு ஏற்பட்ட பெரும் பின்னடைவைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத ஆங்கிலக் கம்பெனி தளபதி ஹாரிஸ் (Captain Harris) தலைமையில் ஒரு குதிரைப் படையை அனுப்பியது. ஓடநிலாவை அடைந்த குதிரைப் படையை தீவிரத் தாக்குதல் நடத்தி நிலைகுலையச் செய்தார் தீரன் சின்னமலை. இத்தாக்குதலை சமாளிக்க முடியாத தளபதி ஹாரிஸ் பின்வாங்க நேரிட்டது (1802). அதன்பின் ஆங்கிலேயர் ஒரு பலமிக்க பீரங்கிப் படையை அனுப்பியது. அதை அறிந்த சின்னமலையும் அவரது குடும்பத்தினரும் கருமலைக்குச் சென்றுவிட்டனர். ஆங்கிலேயரின் பீரங்கிப் படை ஓடநிலா அரண்மனையைத் தரைமட்டமாக்கிற்று. நல்லப்பன் என்ற சமையல்காரனால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட சின்னமலையும் அவரது சகோதரர்களும் கைது

செய்யப்பட்டு சங்ககிரி சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். கொங்கு நாட்டின் மீது ஆங்கிலேயரின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் சின்னமலையை மன்னிக்கத் தயாராக இருப்பதாகக் கூறியது கம்பெனி. ஆனால் தீரன் சின்னமலை எந்த நிபந்தனையையும் ஏற்க மறுத்துவிட்டார். எனவே, 1805 ஜூலை 31 ஆம் தேதி மாவீரன் சின்னமலையும் அவரது சகோதரர்களும் தூக்கிலிடப்பட்டனர்.

சுவர்னகிரி வரீன் சுந்தரலிங்கம்

சுந்தரலிங்கம் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்குப் பக்கத்தில் உள்ள சுவர்னகிரியில் 1771 ஆம் ஆண்டு கட்டக் கருப்பணத் தேவேந்திரருக்கும் முத்தம்மாளுக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். இவரது மனைவி சண்முகவடிவு. சுந்தரலிங்கம் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான தளபதிகளில் ஒருவராக உடனிருந்தார். நதிநீர்ப் பங்கீடு சம்பந்தமாக பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கும் எட்டயபுரத்துக்குமிடையே ஏற்பட்ட தகராறில் சுந்தரலிங்கம் தலையிட்டுத் தீர்த்து வைத்ததிலிருந்து இவரது அரசியல் வரலாறு துவங்கியது எனலாம். அதன்பின் அவர் கட்டபொம்மனின் படைப் பிரிவில் சேர்க்கப்பட்டு, படிப்படியாக தளபதி அளவுக்கு உயர்ந்தார். வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் இராமநாதபுரம் மாவட்ட ஆட்சியர் ஜாக்கசனை சந்திக்கச் சென்ற போது சுந்தரலிங்கமும் ஊமைத்துரையும் அவருடன் சென்றனர். கோட்டை வாயிலில் நடந்த கைகலப்பில் சுந்தரலிங்கம் ஆங்கிலத் தளபதி கிளார்க்கைக் வெட்டிக் கொன்றதாகக் கூறப்படுகிறது. கட்டபொம்மன் தப்பிச் செல்ல சுந்தரலிங்கமும் ஊமைத்துரையும் பேருதவி செய்தனர். 1799 செப்டம்பர் 5 ஆம் தேதி பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டை ஆங்கிலேயரால் முற்றுகையிடப்பட்டபோது சுந்தரலிங்கம் துணைத் தளபதிகளுடன் எதிரிப் படையினரை எதிர்கொண்டு பலத்த சேதத்தை விளைவித்தார். கட்டபொம்மனும், ஊமைத்துரையும் கோட்டையை விட்டு வெளியேற சுந்தரலிங்கம் உதவி செய்தார். அவர்களைத் தொடர்ந்து சுந்தரலிங்கமும் தலைமறைவானார்.

ஊமைத்துரைக்கு உறுதுணை கட்டபொம்மனுக்குப் பிறகு ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்புப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்திய ஊமைத்துரைக்குத் தோன்றாத துணையாக இருந்தார் சுந்தரலிங்கம். கோல்வார்பட்டிச் சண்டையின் போது (1799 செப்டம்பர் 9) தலைமறைவான சுந்தரலிங்கம் சுவர்னகிரி, பசுவந்தானை, பட்டணமருதூர் முதலான இடங்களுக்குச் சென்று இளைஞர்களைத் திரட்டி, போர்ப் பயிற்சி கொடுத்தார் சிறு படையை உருவாக்கினார். அப்படையைக் கொண்டு பாளையங்கோட்டையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த ஊமைத்துரையை விடுவித்தார் (1801 ஜனவரி 2). பாளையங்கோட்டையிலிருந்து பாஞ்சாலங்குறிச்சி திரும்பிய சுந்தரலிங்கமும் ஊமைத்துரையும் சிதைந்து போன கோட்டையை விரைந்து கட்டினர். இருவரும் இணைந்து ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்புக் கூட்டமைப்பைப் புதுப்பிக்கும் முயற்சியில் மருது சகோதரர்களைக் கைது செய்து தூக்கிலிட்டனர். அதேபோன்று, சுந்தரலிங்கமும், ஊமைத்துரையும் விருப்பாட்சியில் கைது செய்யப்பட்டு பாஞ்சாலங்குறிச்சி பீரங்கிமேட்டில் ஒரே நாளில் ஒரே இடத்தில் தூக்கிலிடப்பட்டனர் (1801 நவம்பர் 16). சுந்தரலிங்கமும்

ஊமைத்துரையும் ஆங்கில ஆதிக்கத்துக்கு எதிராக ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகளைப் போன்று இணை பிரியாதிருந்து இறுதிவரை போராடிய சயாமிய இரட்டையர்கள் (Siamese Twins).

மாமன்னர் மருதுபாண்டிய

மாமன்னர் மருதுபாண்டியன் மருதுபாண்டியன் 1748 டிசம்பர் 15 ஆம் தேதி மூக்கைய பழனியப்பனுக்கும் பொன்னத்தாளுக்கும் சிவகங்கையில் அருப்புக்கோட்டைக்கு அருகே உள்ள நரிக்குடி என்ற கிராமத்தில் பிறந்தார். அவரது இளவல் சின்னமருது 1753 இல் பிறந்தார். உடையார் சேர்வை இராமநாதபுரம் மன்னரின் இராணுவத்தின் தளபதியாக இருந்த போது அவரது குடும்பத்தை நரிக்குடியிலிருந்து விருதுநகருக்கு மாற்றினார்.

மருது சகோதரர்கள்

மருது சகோதரர்கள் என்று அழைக்கப்பட்ட பெரிய மருதுவும், சின்ன மருதுவும் சூரன் கோட்டையின் போர்க் கலையில் பயிற்சி பெற்றனர். இருவரும் வலாரி (Boomerang) எறிவதில் அசகாய சூரர்கள் அதை ஆற்றல்மிக்கப் போர்க் கருவியாகப் பயன்படுத்தினர். இராமநாதபுரம் மன்னர் முத்து விஜய ரகுநாத சேதுபதி இவர்களுக்குப் பாண்டியர்கள்“ என்று பெயர் சூட்டிப் பெருமைப்படுத்தினார். சிவகங்கை மன்னர் முத்து வடுகநாதர் மருது சகோதரர்களின் வீரதீரச் செயல்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு இச்சகோதரர்களைக் கேட்டுப் பெற்று தனது இராணுவத்தில் தளபதிகளாகச் சேர்த்துக் கொண்டார். பெரிய மருதுவும், சின்ன மருதுவும் இணை பிரியா இரட்டையர்களாக இருந்து ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடினர். 1772 இல் ஆங்கிலத் தளபதி பான் ஜோர் (Lt.Col.Bon Jour) காளையார் கோயிலைத் தாக்கிய போது சிவகங்கை மன்னர் முத்து வடுகநாதர் உயிரிழந்தார். அந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் மருது சகோதரர்கள் இராணி வேலுநாச்சியாரைப் பாதுகாப்புடன் மைசூர் சுல்தான் ஐதர் அலியின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த திண்டுக்கல்லுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அங்கு அவர்கள் மைசூர் சுல்தானின் பாதுகாப்பிலும் பராமரிப்பிலும் இருந்தனர்.

கள்ளர்குடி வெற்றி வேலுநாச்சியார் ஆர்க்காடு நவாபின் ஆதரவோடு சிவகங்கை அரசியானார். அதற்குக் கைமாறாக எட்டு ஆண்டு காலமாகக் கட்டப்படாமல் இருந்த கப்பத்தைக் கட்ட வேண்டும் என்று நிபந்தனை விதித்தார். அரசி அந்த நிபந்தனையை நிராகரித்தார். மருது பாண்டியர்கள் நவாபுக்குச் சொந்தமான பகுதிகளைச் சூறையாடினர். எனவே, ஆற்காடு நவாபு ஆங்கிலேயரின் இராணுவ உதவியோடு கள்ளர்குடியைத் தாக்கினார். மருது பாண்டியர்கள் அத்தாக்குதலை முறியடித்தனர். கள்ளர்குடி வெற்றி அவர்களது இராணுவத் தலைமையைப் பறைசாற்றியது.

கட்டப் பொம்மனும் மருது பாண்டியர்களும்

மருது பாண்டியர்கள் பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு அவருடைய ஆலோசனையைப் பெற்று வந்தனர். கட்டபொம்மன் தூக்கிலிடப்பட்ட பின்னர் (1799 அக்டோபர் 9) மருது சகோதரர்கள் ஊமைத்துரை

சகோதரர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து ஆதரித்தனர். அடைக்கலமடைந்த அவர்களை ஒப்படைக்க மறுத்ததால் ஆங்கிலேயர் சிவகங்கையைத் தாக்கினர் (1801). மருது பாண்டியர்கள் அத்தாக்குதலை முறியடித்து ஆங்கிலேயருக்குச் சொந்தமான மூன்று மாவட்டங்களைக் கைப்பற்றினர்.

காளையாரகோயில் போர்

மருது பாண்டியர்கள் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தைத் தீவிரமாக எதிர்த்து வந்தனர். இந்த எதிர்ப்புக்கு இராமநாதபுரம், தஞ்சை, மதுரைப் பகுதித் தலைவர்கள் ஆதரவளித்தனர். நான்காம் மைசூர் போரின் போது (1799) மருது பாண்டியன் ஆதரவாளர்கள் ஆங்கிலேயரின் காவல் நிலையங்களைத் தாக்கி ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றினர். ஆங்கிலேயரை எதிர்க்கத் துணிந்த அனைவரையும் ஊக்குவித்து ஓரணியில் கொண்டு வந்தனர். 1801 ஜூன் மாதம் வரலாற்று முக்கியத்துவமிக்க சுதந்திரப் பிரகடனத்தை வெளியிட்டார். மருது பாண்டியனின் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்க எதிர்ப்பை முடிவுக்குக் கொண்டு வரத் தீர்மானித்த கம்பெனி வலிமைமிக்க படையை அனுப்பி சிறுவயலைத் தாக்கி (ஜூலை 30), காளையாரகோயிலைக் கைப்பற்றினர் (அக்டோபர்). ஆங்கிலேயரின் பிடியிலிருந்து தப்பிய மருது பாண்டியர்கள் சிங்கம்புணரி காடுகளுக்குத் தப்பிச் சென்றனர். அவர்களைத் துரத்திச் சென்ற எதிரிப் படையினர் சோழபுரத்தில் கைது செய்தனர் (அக்டோபர் 19). 1801 அக்டோபர் 24 ஆம் தேதி மருது பாண்டியர்கள் திருப்பத்தூர் கோட்டையில் தூக்கிலிடப்பட்டனர். மருது பாண்டியர்கள் பிறவிப் போராளிகள். அவர்களது ஆங்கிலேய ஆதிக்க எதிர்ப்பு இயல்பானது, தீர்க்கமானது. இவர்கள் ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான பாளையக்காரர் கிளர்ச்சியை மக்கள் விடுதலை இயக்கமாக மாற்றினர். மருது பாண்டியனின் சுதந்திரப் பிரகடனம் சாதி, மத, நிற, இன, பிராந்திய வேறுபாடின்றி மக்கள் சார்பாக ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்துக்கு எதிராக விடப்பட்ட அறைகூவலாகும். மருது பாண்டியர்களின் விடுதலை உணர்வும், வீரமும், நாட்டுப் பற்றும் பாளைய எல்லை கடந்தவை தன்னலமற்றவை அப்பழுக்கற்றவை. 1813 இல் ஜே.கோர்லே என்ற ஆங்கில ஆராய்ச்சியாளர் மருது பாண்டியர் பற்றி எழுதிய நூலில் (Maradu An Indian Story of the Beginning of the Nineteenth Century) மருது பாண்டியர்களின் போர்ப் பிரகடனம் கி.பி.85 ஆம் ஆண்டில் ரோமானிய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து நிகழ்த்திய பிரிட்டானிய தளபதி கால்காகஸ் (Calgacus) பேருரைக்கு இணையானது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். சுருங்கக்கூறின், மருது பாண்டியர்கள் முன்னின்று நடத்திய போராட்டம் அதன்பின் வந்த போராட்டங்களுக்கு முன்னோடியாக அமைந்தது எனில் மிகையாகாது. மக்கள் நாயகனாகத் திகழ்ந்த மருது பாண்டியன் ஆங்கிலேயப் புயலுக்கு முன் ஏற்றி வைத்த அகல் விளக்கு போன்றது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் தமிழ் நாட்டு வரலாற்று ஆசிரியர் அ.இராமசாமி. 1800-1801 ஆம் ஆண்டில் மாமன்னர் மருது பாண்டியர்கள் தலைமையிலும், வழிகாட்டுதலிலும் உருவான போராட்டங்கள் ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான ஆயுதம் ஏந்திய மக்கள் புரட்சி என்று கருதுகிறார் பொன்.முத்துராமலிங்கம். மருது

பாண்டியர்களின் தலைமையில் நடைபெற்ற தென்னிந்திய கிளர்ச்சி இந்திய விடுதலைப் போராட்டப் பயணத்தின் தனித்தன்மை வாய்ந்த மாமுயற்சியின் துவக்கமாகும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் பேராசிரியர் கே.ராஜய்யன்.

மதிப்பீடு

ஆங்கிலேயர் கம்பெனி நாயக்கர்களின் ஆதரவோடும், நவாபுகளின் இயலாமையாலும் தமிழ் நாட்டில் காலான்றி, வேர் விட்டு வளர்ந்தது வளர்க்கப்பட்டது. வர்த்தகம் செய்ய வந்த வியாபாரிகள் ஆட்சியாளர் ஆயினர். அவர்கள் தங்களது பலமிக்க கடற்படையாலும், தரைப்படையாலும், நவீன அறிவியல் ரீதியான அணுகுமுறையாலும், நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டாலும், தமிழ் நாட்டு ஆட்சியாளர்களோடு கூட்டு சேர்ந்து படிப்படியாகத் தங்களது அதிகார ஆதிக்க எல்லையை விரிவுபடுத்தினர். குரங்கு தன் குட்டியின் வாலைவிட்டு வெள்ளத்தின் ஆழத்தை அறிந்து கொள்வதைப் போன்று ஆங்கிலேயர் நவாபுகளைக் கொண்டு தமிழ் நாட்டு அரசியல் ஆழத்தைக் கணக்கிட்டு ஆட்சியைப் பிடித்தனர். இதற்காக அவர்கள் பாளையக்காரர் கிளர்ச்சிகளை முறியடிக்க வேண்டியதாயிற்று. அரசாங்க அதிகாரப் பிரயோகம் அத்துமீறப்படும் போது பாதிக்கப் படுவோர் கிளர்ந்தெழுவர். அதைத் தான் பாளையக்காரர்கள் செய்தனர். ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடினர். அவர்களது ஆங்கில எதிர்ப்புப் போராட்டம் பின் வந்த இந்திய விடுதலைப் போராளிகளுக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தது. தமிழ்நாடு இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் தோற்றுவாய் என்றால் மிகையாகாது.

தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சி, 1800-1801

ஆர்க்காடு நவாபு முகமது அலி ஆங்கிலக் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஆதரவோடு மதுரை மற்றும் திருநெல்வேலி மாவட்டங்களில் தனது அதிகார ஆதிக்கத்தை விரிவுபடுத்த முற்பட்ட போது பாளையக்காரர்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர். நெல்கட்டும்செவலை நெல்கட்டான் செவலாக்கிய பூலித்தேவன் (1715-1767) மேற்குப் பாளையக்காரர்களை ஊக்குவித்து, ஒருங்கிணைத்து, போராட்டக் கூட்டமைப்புக் குடையின் கீழ்க் கொண்டு வந்து நவாப்-ஆங்கில ஆதிக்கத்துக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து உயிர்த்தியாகம் செய்தார். 18 ஆம் நூற்றாண்டுத் துவக்கத்தில் பாளைய சுதந்திரத்துக்காகப் போராடிய முதல் தமிழ்ப் போராளி பூலித்தேவன் ஆவார். பூலித்தேவனுக்குப் பின் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையக்காரர் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் (1760-1799) கிழக்குப் பாளையக்காரர்களை உற்சாகப்படுத்தி, ஒன்று சேர்த்து, ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்புக் கூட்டணி அமைத்துப் போராடியதால் தூக்கிலிடப் பட்டார். பூலித்தேவனும், கட்டபொம்மனும் நவாப்-ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துக் கிளர்ந்தெழுந்த முதல் போராட்டக்காரர்கள் ஆவர். இவர்களது கிளர்ச்சிகளை இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின் முதல் கட்ட கன்னி முயற்சி எனலாம்.

அடுத்தகட்ட முயற்சி வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் தூக்கிலிடப்பட்ட பின்னர் (1799) அவரது வலக்கரப் போராளியான ஊமைத்துரை ஆங்கில ஆதிக்கத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தை முன்கொண்டு சென்றார். திருநெல்வேலியில் மூட்டப்பட்ட பாளைய சுதந்திரப் போராட்ட நெருப்பு காட்டுத்தீ போன்று மதுரைக்கும், சிவகங்கைக்கும் பரவியது.

சிவகங்கை மருது சகோதரர்களான வெள்ளை மருதுவும், சின்ன மருதுவும் ஊமைத்துரையைத் தங்களுடன் இணைத்துக் கொண்டு ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியை தென்னிந்திய அளவுக்கு விரிவுபடுத்தினர். தமிழ் நாட்டைக் களமாகக் கொண்டு அவர்கள் ஆங்கில எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியை அகல் விரிவாக்கினர். காளையார் கோயிலை மையமாகக் கொண்டு இப்போராளிகள் மருது பாண்டியர்களின் தலைமையில் இராமநாதபுரம், திண்டுக்கல், மலபார்-கோயமுத்தூர் பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகளை (சுநபழையெட நுயபரநள) உருவாக்கி, அவைகளை ஒன்று சேர்த்து தென்னிந்திய கூட்டிணைப்பாக (நெளெரடயச ஊழகெநனநசயஉல) விரிவுபடுத்தி, தெளிவான குறிக்கோளுடன், திட்டமிட்டு ஆங்கில ஆதிக்கத்துக்கு எதிரான பரவலான வன்முறைக் கிளர்ச்சியைத் துவக்கினர். 1799-லிருந்து 1801 வரை நீடித்த இக்கிளர்ச்சியைப் பற்றி ஆழ்ந்து ஆராய்ச்சி செய்த பேராசிரியர் கே.இராஜய்யன் இப்போராட்டம் இந்திய ஆட்சியாளர்கள் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அடிபணிவதற்கு எதிரானது என்றும், பிரிட்டிஷ் மேலாதிக்கத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட தீர்மானமான பரவலான வன்முறைக் கிளர்ச்சி என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். தென்னிந்திய கிளர்ச்சியே முதல் இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் என்று ஆவண ஆதாரங்களுடன் நிலைநாட்டியுள்ளார்.

கிளர்ச்சிக்கான காரணங்கள்

அரசியல் காரணங்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலேயே துவக்கப்பட்டதே தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியாகும். முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் தென்னிந்தியா குழப்பத்துக்கும், கொந்தளிப்புக்கும் உள்ளாயிற்று. எனினும், அரசர்களும், பாளையக்காரர்களும் கிராமக் குடியாட்சி முறையும் அரசியல் கட்டுக்கோப்பும் குலையாது சமநிலையைப் பாதுகாத்தனர். அந்த அமைப்பு முறை ஆங்கிலேயரின் ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கைக்கு இலக்கான போது எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. ஆற்காட்டு நவாப் சந்தா சாகேப், தஞ்சாவூர் பிரதாப் சிங், மதுரை கான்சாகிப் ஆகியோர் கம்பெனி ஆதிக்கத்துக்கு அடிபணிந்தனர். மைசூர் மன்னர்களான ஹைதர் அலியும், திப்பு சுல்தானும் அவ்வாதிக்கத்தை எதிர்த்து மடிந்தனர். கம்பெனியோடு உடன்படிக்கை செய்து கொண்ட மன்னர்கள் ஆங்கிலேய நிர்வாகத்தின் கருவிகளாக இருந்து கொண்டு மக்களைச் சுரண்டினர், கொடுமைப்படுத்தினர். அரசர்கள் கம்பெனிக்கு அடங்கி மக்களை அடக்கியமையால் மக்களிடையே மனக்கசப்பு வளரலாயிற்று.

அரசர்களை அடக்கியது போன்று கம்பெனியால் பாளையக்காரர்களை அடிபணிய வைக்க முடியவில்லை. கர்நாடகத்திலும், மலபாரிலும், தமிழகத்திலும் கம்பெனி பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு பலவீனப்படுத்திற்று. எனினும், உறுதியான பாளையக்காரர்கள் ஒன்று சேர்ந்து கம்பெனி ஆட்சியை எதிர்க்கத் துணிந்தனர். கிராமங்களின் கேடயமாக இருந்த அவர்கள் தங்களது பாரம்பரிய உரிமைகளும் சலுகைகளும் பறிபோவதைக் கொஞ்சமும் விரும்பவில்லை. வழிவழியாக இருந்து வந்த கிராமப் பணிகளைக் கம்பெனி நிர்வாகம் மேற்கொண்டதால் கிராமக் குடியாட்சி முறை நிலை குலைந்தது. கிராம மக்கள்

பாளையங்களிலும் பணியாற்ற முடியவில்லை. கிராம நிர்வாகத்திலும் பங்கேற்க இயலவில்லை. பரம்பரைப் பழக்கவழக்கங்களைப் புனிதமாகக் கருதிய கிராம மக்கள் கம்பெனி கொண்டு வந்த மாற்றங்களால் ஏமாற்றமடைந்தனர். அரசியல், உரிமைப் பறிப்பையும், சுயாட்சி இழப்பையும் மக்கள் தலைவர்கள் எதிர்த்தனர். பிரான்சிலிருந்து மைசூருக்கு வந்த புரட்சியாளர்கள் தென்னிந்தியாவின் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகப் பிரச்சாரம் செய்தார்கள். இவற்றின் கூட்டு விளைவாகத் தென்னிந்தியாவில் கிளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கான அரசியல் சூழ்நிலை உருவாயிற்று.

பொருளாதாரக் காரணங்கள் அரசியல் அடக்குமுறையைப் போன்றே பொருளாதாரச் சுரண்டலும் தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சிக்குக் காரணமாயிற்று. மக்கள் நலனைப் பேணுவதைவிடக் கம்பெனி தனது வருவாயைப் பெருக்குவதிலேயே குறியாக இருந்தது. வரிகளை வரம்பின்றி உயர்த்தியது. உதாரணமாக, திண்டுக்கல்லில் திப்புசுல்தான் வசூலித்ததற்கு மேலாக இருபத்தி ஐந்து விழுக்காட்டுக்கு அதிகமாக வரி வசூலிக்கப்பட்டது. கன்னடப் பகுதி, சூனடா, சேலம், கோயம்புத்தூர், திருநெல்வேலி ஆகிய இடங்களில் தொண்ணூறு விழுக்காட்டுக்கு அதிகமாக வரி வசூல் செய்யப்பட்டது. தன்னிச்சைப்படி உயர்த்தப்பட்ட வரிகளால் விவசாயிகள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். அதுமட்டுமல்ல, அவர்கள் அனுபவித்த வந்த பல சலுகைகள் பறிக்கப்பட்டன. விவசாய நிலங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தீர்வை மிகவும் அதிகமாக இருந்தது. பல நேரங்களில் விளைச்சலைவிடத் தீர்வையே அதிகமாக இருந்தது. இவற்றை எதிர்த்தோர் நிலங்களிலிந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். பலர் வரியைக் கட்ட முடியாது தங்களது நிலங்களை விற்றுவிட்டுக் கிராமங்களை விட்டே வெளியேறினர். வரிகள் கடுமையாகவும், கொடுமையாகவும் வசூலிக்கப்பட்டன. இடைத்தரகர்களும் வருவாய்த்துறை ஊழியர்களும் மக்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து வரி வசூலித்தனர். நிலத் தீர்வையை நிர்ணயிப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளும் விசாரணைகளும் மக்களிடையே அச்சத்தை அதிகரிக்கவே செய்தன. அரசர்கள் கம்பெனிக்குச் செலுத்த வேண்டிய தொகையையும் மக்களிடமிருந்தே வசூலித்தனர். அவ்வசூலுக்காக நியமிக்கப்பட்டவர்கள் கொடுத்த நிர்வகிப்பதற்கும் மக்களைத் துன்புறுத்தின. அரசர்கள் ஆங்கிலேயரிடமிருந்து அதிக வட்டிக்குக் கடன்கள் வாங்கினர். தங்களுக்குச் சேர வேண்டிய நில வரியை வசூலித்து கடனுக்குப் பதில் செலுத்தும் பொறுப்பைக் காரியக்காரர்களிடம் (Assignees) ஒப்படைத்தனர். அவர்கள் கம்பெனி ஊழியர்களுக்கு மேலாகத் தங்களைக் கருதிக் கொண்டு மக்களிடமிருந்து நிலுவைகளை இராணுவ நடவடிக்கையாலும் வர்த்தகமும் தொழிலும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. கம்பெனியின் கப்பல்களின் போட்டிக்கு முன் நாட்டுப் படகுகளால் கம்பெனி ஊழியர்களின் சொந்த வியாபாரம், இங்கிலாந்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்கள் ஆகியவை தென்னிந்தியாவின் கிராமக் குடிசைக் கைத்தொழில்களை நசித்து விட்டன. அதனால் பல்லாயிரக்கணக்கான கைவினைஞர்கள் வேலை இழந்தனர். 1798-ல் ஏற்பட்ட கடுமையான பஞ்சத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கம்பெனிக் காரியக்காரர்களும் நிர்வாகிகளும் உணவுப் பொருட்களைப் பதுக்கி வைத்துக்

கொண்டு, அவைகளின் விலையை பன்மடங்கு உயர்த்தி விற்றுக் கொள்ளை இலாபம் பெற்றனர். இவற்றால் மனம் நொந்து போன மக்கள் தங்களுடைய வெறுப்பை வெளிப்படுத்துவதற்கான தக்க தருணத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

மருது பாண்டியன் கூறிய காரணம் சிவகங்கை மருது பாண்டியன் தென்னிந்தியாவின் தாழ்ச்சிக்குரிய காரணத்தை அறிவுப்பூர்வமாக ஆய்ந்தறிந்து கூறினார். அவரின் ஆய்வின்படி அரசர்களின் அரசியல் சாதூர்யமற்ற கொள்கை, குழு கோஷ்டி மனப்பான்மை, ஆங்கிலேயரின் வஞ்சகத்தன்மை, மக்களின் ஒரு பகுதியினரின் அந்நிய அதிகாரத்துக்கு அடிபணியும் வழக்கமான போக்கு ஆகியவையே தென்னிந்தியரின் அரசியல் பலவீனத்துக்கான காரணங்களாகும். அரசர்கள் ஆங்கிலேயருடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு தன்மானக் குறைவான தாழ்ந்த நிலையை அடைந்ததை அவர் வன்மையாகக் கண்டித்தார். தென்னிந்தியர்களிடையே உள்ள ஒற்றுமையின்மையை ஆங்கிலேயர்களுக்கிடையே இருந்த ஒற்றுமையோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டினார். ஹைதராபாத்தில் நாஸிர் ஜங்கும், முஸபர் ஜங்கும், கர்நாடகத்தில் சந்தா சாகிப்பும், முகமது அலியும், தஞ்சாவூரில் பிரதாப் சிங்கும், சரபோஜியும், பரஸ்பர பொறாமையால் மோதிக் கொண்டதைக் கோட்டிட்டுக் காட்டினார் மருதுபாண்டியர். ஆங்கிலேயரின் ஆணைகளைச் சிரமேற்கொண்டு நிறைவேற்றி அவர்களின் ஆட்சியை உரமிட்டு வளர்த்த மக்களின் ஒரு பிரிவினரின் போக்கு கண்டு அவர் கவலையுற்றார். தற்கொலைக்கொப்பான அந்நிலை நீடித்தால் இந்தியா முழுவதும் ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்து விடும் என்று அவர் எச்சரித்தார். தமிழ் நாட்டுக்கு ஒரு வால்டேர், ஒரு ரூஸோ, ஒரு மண்டேஸ்கு இல்லாத குறையைத் தீர்த்து வைத்தவர் மருது பாண்டியர் என்றால் மிகையாகாது.

பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகள் (Regional Leagues) ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஆட்சியின் விளைவாக தென்னிந்தியாவில் அரசியல் அடக்குமுறை, பொருளாதாரச் சுரண்டல், நிர்வாகக் கெடுபிடி போன்றவை அதிகரிக்கலாயிற்று. மக்கள் சொல்லொணா இன்னல்களுக்கு ஆட்பட்டனர். எதிர்ப்புணர்ச்சியே கிளர்ச்சிக்கு ஆணிவேர். ஆனால் வடிவமற்ற எதிர்ப்புணர்ச்சி வீண் முயற்சியாகும். எனவே, மக்களின் எதிர்ப்புணர்ச்சிக்குப் பாதிக்கப்பட்ட பாளையக்காரர்களும் மக்கள் தலைவர்களும் உரிய வடிவம் கொடுத்தனர். அவ்வடிவம் முதலில் பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகளாக உருவெடுத்தது. 1795-லிருந்து 1799 வரை இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, திண்டுக்கல், மலபார்-கோயமுத்தூர் ஆகிய நான்கு பிராந்திய கூட்டமைப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

இராமநாதபுரம் கூட்டமைப்பு இக்கூட்டமைப்பின் கர்த்தா சிவகங்கை வெள்ளை மருதுபாண்டியன் ஆவார். இவரது இளவல் சின்னமருது. மருது சகோதரர்கள் சிவகங்கை மன்னரான முத்து வடுகநாதத் தேவரிடம் சாதாரண ஊழியர்களாகத் தங்களது பணியைத் துவக்கினர். தங்களது பயன் கருதாப் பணியாலும், நேர்மைத் திறத்தாலும், எஜமான் பக்தி விசுவாசத்தாலும், கடுமையான உழைப்பாலும் உயர்ந்தனர். அமைச்சர்களாயினர். அரசரின் மறைவுக்குப் பிறகு அரச குடும்பத்தைக் காத்த பெருமை இவர்களுக்குண்டு. சிவகங்கைக்கு அடுக்கடுக்காக வந்த சோதனைகளைச் சமாளித்தனர். ஆங்கிலேய

ஆட்சியை அகற்றப் பிற பாளையக்காரர்களோடு கூட்டு சேர வேண்டிய இன்றியமையாமையை உணர்ந்தவர் மருதுபாண்டியன். மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து அந்நிய ஆட்சிக்கெதிராகப் போரிட வேண்டுமென்றார் அவர். பக்கத்துப் பாளையங்களுக்கு உளவாளிகளை அனுப்பித் தன்முயற்சிக்கு ஆதரவு தேடினார் மருதுபாண்டியன். இராமநாதபுரத்தின் பிரமுகர்களான மேலப்பன், சிங்கம் செட்டி, முத்து கருப்பதேவர் ஆகியோர் மருதுபாண்டியனின் முயற்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்தனர். தஞ்சாவூர் ஞானமுத்துவும் சிவகிரி மாப்பிள்ளை வன்னியனும் மதுரைக் கள்ளர்களும் மருது பாண்டியன் அமைத்த இராமநாதபுரம் கூட்டமைப்புக்கு ஆதரவளித்தனர். மருது பாண்டியனது தலைமையில் இக்கூட்டமைப்பு செயல்பட்டது.

திருநெல்வேலி கூட்டமைப்பு மருது பாண்டியனால் ஊக்குவிக்கப்பட்டு நாகலாபுரம், மன்னர்கோட்டை, போவாலி, கோலார்பட்டி, சென்னால்குடி பாளையக்காரர்கள் சேர்ந்து உருவாக்கியது தான் திருநெல்வேலிக் கூட்டமைப்பு. இக்கூட்டமைப்பில் சேர்ந்து அதற்கு புதுப் பொலிவையும் வலிவையும் கொடுத்தார் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையக்காரரான வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன். மருது பாண்டியனால் கவரப்பட்டு, அவரோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு, அவரையே முன்மாதிரியாகக் கொண்டு செயல்பட்டார் கட்டபொம்மன். அவர் சாப்டீர், ஏழாயிரம்பண்ணை, கால்குடி, குளத்தூர் பாளையக்காரர்களையும் கூட்டு சேர்த்துக் கொண்டு திருநெல்வேலிக் கூட்டமைப்பைப் பலப்படுத்தினார். செவத்தையா, வீரபாண்டிய நாயக்கர், வீரபத்திரபிள்ளை ஆகியோரை அனுப்பி மதுரைக் கள்ளர்களின் ஆதரவையும் பெற்றார் அந்த பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையக்காரர். திருநெல்வேலி கூட்டமைப்புக்கு அவரே தலைமையேற்றார். ஆனால் தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியில் பங்கேற்கும் பேறு அவருக்குக் கிட்டவில்லை. கிளர்ச்சி துவங்குவதற்கு ஓராண்டுக்கு முன்னரே கட்டபொம்மன் ஆங்கிலேயரால் தூக்கிலிடப்பட்டார்.

திண்டுக்கல் கூட்டமைப்பு திண்டுக்கல் கூட்டமைப்பை உருவாக்கியவர் கோபால நாயக்கர் ஆவார். விருப்பாட்சிப் பாளையக்காரரான கோபால நாயக்கர் சிறந்த இராஜதந்திரி. போர்க்களங்கள் பல கண்டவர். திறமையான அமைப்பாளர். அந்நிய அடக்குமுறை ஆதிக்கத்திடமிருந்து விடுபட எண்ணியோருக்கு அவரது தலைமை கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழ்ந்தது. திண்டுக்கல், மணப்பாறை, கள்ளர்நாடு, கோயமுத்தூர், சேலம் ஆகிய இடங்களுக்குத் தனது தூதுவர்களை அனுப்பி ஆதரவு தேடினார் கோபால நாயக்கர். மணப்பாறை இலட்சுமி நாயக்கர், டில்லி (னுநடாை) யாதுல் நாயக்கர் ஆகியோரோடு நெருங்கிய அரசியல் தொடர்பு கொண்டிருந்தார் அவர். யாதுல் நாயக்கர் மூலம் மங்களம் பாளையக்காரரின் ஆதரவைப் பெற்றார் கோபால நாயக்கர். பிற பாளையக்காரர்களும் கோபால நாயக்கரின் முயற்சிக்கு ஊக்கமளித்தனர். இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, திண்டுக்கல் கூட்டமைப்புகள் கூடும் கேந்திரமாகக் கள்ளர்நாடு திகழ்ந்தது. மலபார்- கோயமுத்தூர் கூட்டமைப்பு இந்த அமைப்பு ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் கேரளவர்மா ஆவார். மக்கள் செல்வாக்கு மிகப் பெற்றவர் இவர். பிற கூட்டமைப்புகள் உருவாகிக் கொண்டிருக்கையில் கம்பெனிப் படையோடு கடுமையாகப்

போராடிக் கொண்டிருந்தவர் கேரள வர்மா. விவசாயிகளின் பக்கபலம் அவருக்கு எப்போதும் இருந்தது. கேரள வர்மா பிற பாளையக்காரர்களுக்கு அனுப்பிய ஓலைச் சுவடி கடிதங்கள் நல்ல பலனளித்தன அவர்களின் ஆதரவு கிடைத்தது. வைநாடு, கோட்டயாட்டு, குரும்பரநாடு, பரப்பநாடு ஆகியவற்றின் தலைவர்களும், இருவி நாட்டு நம்பூதிரிகளும், சமோரின் குடும்பத்தினரும், மலபார் மாப்பிள்ளைகளும் கேரள வர்மாவை ஆதரித்தனர். ஆங்கிலேயர்களின் நோக்கும் போக்கும் பிடிக்காத கோயமுத்தூர் கவுண்டர்களும் மலபார் கிளர்ச்சிக்காரர்களோடு சேர்ந்து கொண்டனர். மலபார், திண்டுக்கல் கூட்டமைப்புகள் கூடும் மையமாக விளங்கியது கோயமுத்தூர்.

தென்னிந்திய கூட்டமைப்பு (Peninsular Confederacy)

பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகள் காலத்தின் கட்டாயத்தால் தன்னிச்சையாகத் தோன்றியவையாகும். இவ்வமைப்புகளின் இணைப்புப் பாலமாக விளங்கியவர் மருதுபாண்டியன். நான்கு கூட்டமைப்புகளுக்கும் பொதுவான குறிக்கோள் இருந்தது. இவை தென்னிந்தியாவின் பரந்த நிலப்பகுதியில் செயல்பட்டன. அதைத் தங்களது செல்வாக்கின் கீழ் வைத்திருந்தன. திண்டுக்கல் மலபார் கூட்டமைப்புகள் மைசூர் திப்பு சுல்தானுடன் உடன்பாடு கொண்டிருந்தன. ஆனால் 1799-ல் திப்பு சுல்தான் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் பிராந்திய கூட்டமைப்புகள் பலமிழந்தன. கேரளவர்மா கிளர்ச்சிப் பாதையினின்றும் விலகிக் கொண்டதால் மலபார் கோயமுத்தூர் கூட்டமைப்பு வலுவிழந்தது. கட்டபொம்மன் கொல்லப்பட்டதால் திருநெல்வேலி கூட்டமைப்பு முன்னரேயே பலமிழந்திருந்தது. அத்தகைய நெருக்கடியான நேரத்தில் மருது பாண்டியன் முனைப்புடன் முன்வந்து சீர்குலைந்து போய்க் கொண்டிருந்த கூட்டமைப்பு முறையைக் காப்பாற்றினார். காப்பாற்றியது மட்டுமல்ல, அதை இன்னும் விரிவுபடுத்தித் தென்னிந்திய கூட்டிணைப்பாக மாற்றினார். கன்னட-மராத்தியப் பகுதித் தலைவரான தூண்டாஜி வாக்கோடு (Doondaji Waug) கூட்டுச் சேர்ந்து அக்கூட்டிணைப்பை உருவாக்கினார் மருதுபாண்டியன். வேலூர் கோட்டையில் சிறைபட்டிருந்த திப்பு சுல்தானின் மூத்த மகன் பட்டே ஹைதர் மைசூர் கிளர்ச்சிக்காரர்களுடன் இரகசியத் தொடர்பு கொண்டு அவர்களைத் தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்பில் சேருமாறு ஊக்கப்படுத்தினார். மலபார், கன்னட, பெல் நாட்டு மக்களும் இப்புதிய முயற்சிக்கு ஆதரவளித்தனர். கேரளவர்மா மீண்டும் மலபார் கிளர்ச்சிக்காரர்களின் தலைவரானார். மருது பாண்டியனும், தூண்டாஜி வாக் 'கும் தென்னிந்திய கூட்டிணைப்பின் முன்னணித் தலைவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். கோபால நாயக்கர், கான்-இ- ஜஹான், கேரள வர்மா, கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் ஆகியோர் இரண்டாம் 'வரிசைத் தலைவர்களாக இருந்தனர். மக்களின் பக்கபலத்தோடு தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்பு ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்துக்கெதிராகத் திட்டமிட்டு செயல்படத் துவங்கியது.

கிளர்ச்சியின் போக்கு ஆங்கிலேயரது ஆட்சியை அகற்றி, நாட்டை அந்நிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவிப்பதே தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்பின் குறிக்கோளாகும். இக்குறிக்கோளை நிறைவேற்றுவதற்கான திட்டத்தைத் தீட்டும் பொருட்டு கூட்டிணைப்புத்

தலைவர்கள் விருப்பாட்சியில் கூடி சதியாலோசனை செய்தனர் (1800 ஏப்ரல்). விரிவான ஆலோசனைக்குப் பின்னர் அவர்கள் மூன்று முக்கிய முடிவுகளை மேற்கொண்டனர்:

1) ஒரே சமயத்தில் பல பகுதிகளில் கிளர்ச்சியைத் துவக்குவது

2) கிளர்ச்சிக்காரர்கள் ஒற்றுமையாக இருந்து போராடுவது

3) ஆங்கிலேயப் படையோடு நேரடியாக மோதாமல், மறைந்திருந்து தாக்கும் கொரில்லா முறையைப் பின்பற்றல். மருது பாண்டியன் மதுரைப் பகுதியிலும், கோபால நாயக்கர் திண்டுக்கல், திருச்சி பகுதியிலும், கான்-இ-ஜஹான் கோயமுத்தூர்-சேலம் பகுதியிலும், கேரளவர்மா மலபார் பகுதியிலும், கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் மேற்கு மைசூர் பகுதியிலும், தூண்டாஜி வாக் கன்னட நாட்டின் வடக்குப் பகுதியிலும் கிளர்ச்சிக்குப் பொறுப்பேற்பது என்று முடிவாயிற்று. கோபால நாயக்கர் தலைமையில் கூடிய இக்கூட்டத்தில் 1800 ஜூன் மாதம் 3 ஆம் தேதி கோயம்புத்தூரைத் தாக்கிக் கைப்பற்றுவதென்றும், இங்கு லெப்டினென்ட் கர்னல் கே.மக்காஸ்லிஸ்டர் தலைமையில் உள்ள குதிரைப் படையை அழித்து விடுவதென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. தெளிவான திட்டம் தீட்டப்பட்டு விட்டது. கிளர்ச்சிக்கான தேதியும், குறிப்பிடப்பட்டு விட்டது.

கிளர்ச்சித் துவக்கம் விருப்பாட்சி சதித் திட்டத்தைப் பற்றி ஏதும் அறியாத கம்பெனிப் படை கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரின் கேந்திர மையமான பெல்லம் (Bellum) என்ற இடத்தைக் கைப்பற்ற முயன்றது (1800 மார்ச் 30). பொறுமை இழந்த தூண்டாஜி வாக் தனது படையினரை பெல்லத்துக்கு அனுப்பினார். அதோடு நிற்கவில்லை. அவரே கிளர்ச்சியைத் துவக்கிவிட்டார். அவரோடு அவரது சகாக்களும் கிளர்ச்சியில் தீரர்களின் வீர மரணம் திட்டமிட்டதற்கு முன்னதாகவே கிளர்ச்சியில் இறங்கிய தூண்டாஜி வாக்கும், திம்ம நாயக்கரும் மைசூர் பகுதிகளில் பல வெற்றிகளைப் பெற்றனர். ஆனால் இராமன் நாயரால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட திம்ம நாயக்கர் பிடிபட்டுக் கொல்லப்பட்டார். கொனகல் என்ற இடத்தில் கர்னல் வெல்லெஸ்லியிடம் தோல்வியுற்று வீர மரணமடைந்தார் தூண்டாஜி வாக் (செப்டம்பர் 10). மலபாரில் கேரளவர்மா, கிராமவாசிகள், மாப்பிள்ளைகள் ஆகியோரது துணை கொண்டு ஆங்கிலேயரை ஆட்டிப் படைத்தார். எனினும், அவரது நெருங்கிய நண்பர்களான ஏமன் நாயர், சட்டு நாயர் ஆகியோரால் காட்டிக் கொடுக்கப் பட்டதால் கேரளவர்மாவின் முயற்சி தோல்வியுற்றது. பல கிளர்ச்சிக்காரர்கள் பலியாயினர். தப்பிச் சென்ற கேரள வர்மா கிளர்ச்சிக்காரராகவே இருந்து 1805 நவம்பர் 30 ஆம் நாள் கொல்லப்பட்டார்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் போர்கள் 200 கிளர்ச்சிக்காரர்கள் திருச்செந்தூர் செல்லும் பக்தர்கள் போன்று வேடமிட்டுச் சென்று பாளையங்கோட்டையில் சிறைப்பட்டிருந்த செவத்தையா, ஊமைத்துரை உள்ளிட்ட பலரை விடுவித்தனர். அவர்கள் மலைநாடு மலை வழியாகப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை அடைந்தனர். பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டை புதிதாகக் கட்டப்பட்டது. மருது பாண்டியன் அனுப்பிய 30,000 கிளர்ச்சிக்காரர்கள் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். மறவர்களும், பரவர்களும், நாடார்களும், தோட்டியான்களும் அவர்களுக்குக் கைகொடுத்தனர். ஊமைத்துரையின் தலைமையில் கிளர்ச்சிக்காரர்கள்

செயல்பட்டனர். பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டம் ஆழ்வார் திருநகரிக்கும் இடைப்பட்ட பகுதிகளை அவர்கள் ஆங்கிலேயரிடமிருந்து கைப்பற்றினர். வலிமைமிக்க கோமேரிக் கோட்டை கிளர்ச்சிக்காரர்கள் கைவசமாயிற்று. மேலப்பன் பல இடங்களை மீட்டார். சிவகங்கையிலிருந்து வந்த கிளர்ச்சிக்காரர்கள் நெட்டூரில் கம்பெனிப் படையைச் சிதறடித்தனர். எனினும் காலின் மெக்காலேயும் கர்னர் அக்னுவும் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டனர். இரண்டாவது பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் போரில் அக்கோட்டை வீழ்ந்தது. 1050 கிளர்ச்சிக்காரர்கள் உயிரிழந்தனர். பலர் பிடிபட்டுக் கொல்லப்பட்டனர் (1801 மே 24). எஞ்சிய கிளர்ச்சிக்காரர்கள் சிவகங்கைக்கும், இராமநாதபுரத்துக்கும் தப்பிச் சென்றனர். காயமுற்ற ஊமைத்துரை, கிராமத்துக் கிழவி ஒருத்தியால் காப்பாற்றப்பட்டு, மருது பாண்டியனின் ஆதரவுடனும் அரவணைப்புடனும் சிறுவயலில் தங்கினார்.

காளையார் கோவில் கிளர்ச்சி

பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் சிவகங்கை காளையர்கோவில் காடு கிளர்ச்சி மையமாயிற்று. திருப்பத்தூர், நட்டம், திரும்வேலூர், மேலூர், வெரப்பூர் ஆகிய இடங்களில் கம்பெனிப் படை கடுந்தாக்குதலுக்கு இலக்காயிற்று. பொம்ம நாயக்கர் வெரப்பூரிலிருந்து கம்பெனிப் படையினரை விரட்டினார். ஊமைத்துரை பழைய நாட்டை விடுவித்தார். கள்ளர்கள் மதுரையின் மேற்குப் பகுதியை விடுவித்தனர். காளையார் கோவில் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் வசமாயிற்று.

தஞ்சையில் கிளர்ச்சி கிளர்ச்சி இராமநாதபுரத்திலிருந்து தஞ்சாவூருக்குப் பரவியது. செவத்த தம்பியின் தலைமையில் தஞ்சை மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்தனர். புதுக்கோட்டை சுபா விடுவிக்கப்பட்டது. அறந்தாங்கியிலும், அரியக்குடியிலும் பாசறைகள் அமைக்கப்பட்டன. மாங்குடி கைப்பற்றப்பட்டது. கிளர்ச்சிக்காரர்கள் நாகூர் கடற்கரை வழியாகச் சென்று சீர்காழி, உடையார்பாளையம், அரியலூர் ஆகிய இடங்களில் நிலை கொண்டனர். அப்பகுதிகளிலிருந்து வருவாய்த்துறை ஊழியர்கள் விரட்டப்பட்டனர். கும்பகோணம் ஆட்சித் தலைவர் ஹாரி உயிருக்குப் பயந்து தப்பிச் சென்றார். கூட்டிணைப்புப் படையினர் கொள்ளிடத்தைக் கடந்து அதன் வடகரையைக் கைப்பற்றினர். திருச்சிப் பிரகடனம் தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்புப் படையினர் வெற்றி வாகை சூடிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் தான் மருது பாண்டியன் தனது வரலாற்று முக்கியத்துவம் மிக்க திருச்சிப் பிரகடனத்தை (Trichy Proclamation) வெளியிட்டார். அப்பிரகடனம் திருச்சிக் கோட்டை நுழைவாய்ச் சுவற்றிலும், ஸ்ரீரங்கம் பெரிய கோவில் சுவற்றிலும் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. சாதி, சமய, இன வேறுபாடின்றி இந்தியாவிலுள்ள அனைத்து மக்களுக்கும், அறைகூவல் விடுத்தது அந்தப் பிரகடனம். அது மக்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையை அளித்தது அவர்களின் ஆதரவைக் கோரியது தேசிய உணர்வைப் பிரதிபலித்தது அகில இந்தியக் கண்ணோட்டத்தில் அமைந்திருந்தது. அதில் எண்ணங்களும், விபரங்களும் இழையோடியிருந்தன. மன்னனின் மைந்தர்களிடையே காழ்ப்புணர்ச்சியும், பரஸ்பரப் பொறாமையும், விரோத மனப்பான்மையும் நீடித்தால் இந்தியா முழுவதும் ஆங்கிலேயரது ஆட்சிக்கு எளிதில் இரையாகிவிடும் என்று அந்தப் பிரகடனம்

எச்சரித்தது. கம்பெனியுடன் கூட்டு சேர்ந்தமைக்காக முகமது அலியையும், கர்நாடக நவாபையும் அது கண்டித்தது பொது மக்களின் அலட்சிய மனப்பான்மையைக் கண்டித்தது ஆங்கிலேயரின் வஞ்சகத்தையும் ஆணவத்தையும் சாடியது. திருச்சிப் பிரகடனம் அன்றைய யதார்த்த நிலையை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டிற்று. மருது பாண்டியரின் அரசியல் தீர்க்கதரிசனத்தின் சின்னமே திருச்சிப் பிரகடனமாகும்.

கிளர்ச்சியின் வீழ்ச்சி

கிளர்ச்சியை முறியடிக்க லெப்டினென்ட் கர்னர் அக்னியூ ஒரு மும்முனைத் தாக்குதல் திட்டத்தை வகுத்தார். இதன்படி, தென்கிழக்கே திருநெல்வேலியிலிருந்தும், வடமேற்கே திண்டுக்கல்லிலிருந்தும், வடகிழக்கே தஞ்சாவூரிலிருந்தும் கிளர்ச்சிக் கேந்திரங்களைத் தாக்கத் திட்டமிடப்பட்டது. 1801 மே 28 அன்று அக்னியூ நாகலாபுரம் சென்று பின்னர் பரமக்குடியைக் கைப்பற்றினார் (ஜூன் 11). அதன்பின் திருப்பத்தூர் அவர் வசமாயிற்று (ஜூலை 24). இதற்கிடையே தஞ்சாவூரில் அறந்தாங்கி, அடியார்குடி ஆகிய இடங்களில் நடந்த போர்களில் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். அக்னுவோடு கர்னல் இன் ஸ்மீட் சேர்ந்து கொண்டார். அவர்களது கூட்டுப்படை ஒக்கூர் வழியாகச் சென்று மருது பாண்டியனின் கிளர்ச்சி மையமான சிறுவயலை அடைந்தனர் (ஜூலை 27). கிளர்ச்சிக்காரர்கள் காளையார் கோவில் காட்டுக்குள் சென்றுவிட்டதால் சிறுவயல் எளிதில் வீழ்ந்தது. தொண்டி குடாக்கடலில் கிளர்ச்சிக்காரர்களின் கடற்படை அழிக்கப்பட்டது. புதுக்கோட்டை, எட்டையாபுரத்திலிருந்து வந்த படைகளோடு கம்பெனிப் படையும் சேர்ந்து காளையார்கோயிலை வளைத்துக் கொண்டனர் (செப்டம்பர் 30). கோவில் கடுந்தாக்குதலுக்கு இலக்காயிற்று. கிளர்ச்சிக்காரர்களில் பலர் உயிரிழந்தனர். மருது பாண்டியனும் பிறரும் பல திக்குகளிலும் சிதறிச் சென்றனர். காளையார்கோவில் வீழ்ச்சியால் கிளர்ச்சியின் முதுகெலும்பு முறிந்தது எனலாம். சிதறிச் சென்ற கிளர்ச்சிக்காரர்கள் தளவாய் பிள்ளையின் தலைமையில் ஒன்று சேர்ந்தனர். களநாடு மறவர்கள் இராமத்தேவரின் தலைமையில் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டனர். ஆனால் அவர்கள் அனைவரும் ஆட்சித் தலைவர் லூஷிங்டனால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். ஊமைத்துரை கர்னல் இன்ஸால் தோற்கடிக்கப்பட்டார் (அக்டோபர் 14). விருப்பாட்சி வீழ்ந்தது (அக்டோபர் 16). மேஜர் டெலிடன் பிரான்மலையைக் கைப்பற்றினார் (அக்.17). மலைகுலைந்தாலும் நிலைகுலையாத ஊமைத்துரை கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்குத் தலைமை தாங்கி திண்டுக்கல் பள்ளத்தாக்கை அடைந்தார். வத்தலக்குண்டில் நடந்த உக்கிரமான போரில் ஊமைத்துரையும், அவரோடு அனுபத்தைந்து கிளர்ச்சிக்காரர்களும் விழுப்புண் பட்டு வீரமரணடைந்தனர். தப்பிய கிளர்ச்சித் தலைவர்களும் பிறரும் கம்பெனியால் கொடூரமாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர்.

வழிசரிக்கான காரணங்கள்

தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியின் வீழ்ச்சிக்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. அவை:

1. கிளர்ச்சித் திட்டம் செவ்வனே தீட்டப்பட்டாலும், அது திட்டமிட்டபடி செயல்படுத்தப் படவில்லை. தூண்டாஜிவாக் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னரே கிளர்ச்சியைத் துவக்கிவிட்டார்.
2. கிளர்ச்சி பல இடங்களில் ஒரே நேரத்தில் துவக்கப்படவில்லை.
3. பல பகுதிகள் கிளர்ச்சியில் தீவிரமாக பல சமயங்களில் கொரில்லா போர்“ முறையைப் பின்பற்றாமல் நேரடி மோதலில்.
4. தஞ்சாவூர், திருவாங்கூர், மைசூர் மன்னர்கள், ஹைதராபாத் நிஜாம், பூனாவின் பேஷ்வா ஆகியோர் கம்பெனியின் ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர்
6. ஏமன் நாயர், சட்டு நாயர், இராமன் நாயர் போன்ற கருங்காலிகள் கிளர்ச்சித் தலைவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டனர்.
7. கிளர்ச்சித் தலைவர்களிடம் போதிய போர்த்தளவாடங்கள் இல்லை. அவர்களது போர் உத்திகளும் சிறப்பாயில்லை.
8. போராட்டத் தலைவர்களிடம் ஒற்றுமை இருந்தாலும், கிளர்ச்சிக்காரர்களிடையே ஒற்றுமை இல்லை.
9. பொதுமக்களின் ஆதரவு பூரணமாகக் கிடைக்கவில்லை.
10. யாவற்றுக்கும் மேலாக கம்பெனியின் வலிமைமிக்க இராணுவம், நன்கு பயிற்சி பெற்ற திறமைமிக்கத் தளபதிகள், சிறப்பான போர் உத்திகள், ஆதார வசதிகள், கட்டுப்பாடான வீரர்கள், வலிமையான கடற்படை, தென்னிந்திய அரசர்களின் ஆதரவு ஆகியவை கிளர்ச்சியை வீழ்ச்சியடையச் செய்ய உதவின.

மதிப்பீடு

தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சி எதிர்பாராமல் சுழன்றடித்த சூறாவளி அல்ல. மாறாக, இப்போராட்டம் பல ஆண்டு காலமாகக் குமுறிக் கொண்டிருந்த எதிர்ப்பு எரிமலை வெடித்துச் சிதறியதைப் போன்றது. பூலித்தேவனும், கட்டபொம்மனும் ஆங்கில ஆதிக்கத்தைத் தனித்து நின்று போராடாமல் பாளையக்காரர் கூட்டமைப்பை உருவாக்கிக் கிளர்ச்சி செய்தனர். இவர்களுக்குப்பின் மருது பாண்டியர்கள் ஊமைத்துரையின் ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்புணர்வையும், விடுதலைப் போராட்ட அனுபவத்தையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு தீர்க்கமான குறிக்கோளோடும், தெளிவான திட்டத்தோடும் தென்னிந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்தினர். ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை அடியோடு அகற்றி தென்னிந்திய தீபகற்பத்தை விடுவிப்பதே மருதுபாண்டியர்களின் இலட்சியமாகும். ஆங்கில ஆதிபத்திய ஆதிக்கத்தை அகற்றினால்தான் “மக்கள் கண்ணீர் சிந்தாமல் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பர் என்று மருதுபாண்டியன் வெளியிட்ட சுதந்திரப் பிரகடனம் தெளிவாக அறிவித்தது. இப்பிரகடனம் இந்தியாவில் முதல் முறையாக ஆங்கில ஆதிக்கத்துக்கு எதிராக பகிரங்கமாக வெளியிடப்பட்ட பொது ஆவணப் பிரகடனமாகும். இந்த அறிவிப்பு ஜெர்மனியின் சமயக் கிளர்ச்சிக்காரர் மார்ட்டின் லூதர் (Martin Luther) 1517 அக்டோபர் 21 ஆம் தேதி விட்டன்பர்க் (Wittenberg)

தேவாலயத்தில் வெளியிட்ட 95 விளக்க வாசகங்களுக்கு (NintyFive Theses) இணையானதாகும். இலக்கை அடைவதற்காக கோவையில் துவக்கப்பட்ட இக்கிளர்ச்சி (1800 ஜூன் 3) தெற்கே நாங்குநேரியிலிருந்து வடக்கே ஷோலாப்பூர் வரை பரவியது. நாட்டுப்பற்றுமிக்க மருது பாண்டியர்களின் தலைமையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியில் மக்கள் தலைவர்களும், விவசாயிகளும், பிறரும், சாதி, இன, வகுப்பு நிற, மொழி, மத, பிராந்திய வேறுபாடின்றிப் பங்கேற்றனர். கிளர்ச்சியாகத் தோன்றிய இப்போராட்டம் மக்கள் இயக்கமாக மாறியது. இம்மாபெரும் விடுதலைப் போராட்டத்தில் தமிழர்களின் பங்களிப்பு பெருமைக்குரியது என்று பாராட்டியுள்ளார் கே. இராஜய்யன்.

தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியை மதிப்பீடு செய்வது எளிதல்ல. ஒரு பக்கம் இக்கிளர்ச்சி முதல் இந்திய விடுதலைப் போர்“ என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது. மறுபக்கம் இதை பாளையக்காரர்களின் ‘தன்னல தற்காப்புப் போர்“ என்று ஒதுக்கப்படுகிறது. சுதந்திரமாக செயல்பட்டு வந்த பாளையக்காரர்கள் மக்கள் உரிமைகளை மதித்து, மக்கள் நலனைப் பேணி, நாட்டின் சுதந்திரத்துக்காக உழைத்தவர்கள் என்று கூற இயலாது. இவர்களுடைய நிலமானிய உரிமைகளும், செல்வாக்கும், சலுகைகளும் பறிபோய்விடும் என்ற நெருக்கடி நிலை ஏற்பட்ட போது ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கத் துணிந்தனர் கிளர்ச்சி செய்தனர். அவர்கள் தேசிய உணர்வோடு அகில இந்தியக் கண்ணோட்டத் துடன் போராடவில்லை. மருது பாண்டியனின் திருச்சிப் பிரகடனம் டில்லியில் எதிரொலிக்க வில்லை. எனவே, தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியை முதல் விடுதலைப் போராட்டம் என்றோ அல்லது “இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின் துவக்கம்“ என்றோ கூற இயலாது. அதேசமயம் இக்கிளர்ச்சியை வெறும் பாளையக்காரர்களின் தற்காப்புப் போர் என்று புறக்கணிக்கவும் முடியாது. தெளிவான இலக்கு, தீர்க்கமான திட்டம், விரிவான கூட்டமைப்பு, அந்நிய ஆட்சியை அகற்றுவதில் காட்டிய தீவிரம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு பார்க்கும் போது தமிழ் நாட்டில் துவங்கிய தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சி ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிராகத் துவக்கப்பட்ட முதல் பெரிய, பரவலான, வலிமைமிக்க, வன்முறைப் போராட்டம் என்பதில் ஐயமில்லை.

வேலூர்க் கிளர்ச்சி, 1806

வேலூர் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க நகரம். இவ்வூர் சங்க காலத்தில் ஒளிரந்திருந்தது. வேலூர் வேல்களின் ஊர் (வேலுஊர்). சங்க கால மக்கள் வழிபட்ட முருகனின் ஆயுதம் வேல். எனவே, முருகனின் ஊர் வேலூர் என்று கூறுவோரும் உண்டு. பண்டைக் காலத்திலிருந்து வேலூர் போர்க்களமாகப் பயன்பட்டுள்ளது. இவ்வூரில் எப்போதும் வேல்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்தமையால் வேலூர் என்று அழைக்கப்பட்டதாகவும் கூறுவர். வேல் என்று அழைக்கப்பட்ட அரிய கூழாங்கற்கள் இங்கு நிறையக் காணப்பட்டதால் வேலூர் என்று அறியப்பட்டதாகவும் கருதுவர். சுருங்கக்கூறின், போர் மரபும் திராவிடக் கலாச்சாரமும் கைகோர்த்துச் செல்லும் நகரம் வேலூர் ஆகும்.

வேலூர்க் கோட்டை வேலூர்க்கோட்டை 1606 லிருந்து 1672 வரை விஜய நகரப் பேரரசின் தலைநகரமாகத் திகழ்ந்தது. சின்ன பொம்பி நாயக் வேலூர்க் கோட்டையைக் கட்டியதாகக் கருதப்படுகிறது. கட்டுமானக் கலைக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகக் கூறப்படும் இக்கோட்டையில் பல மதில் காப்பான்களும் (Ramparts), கோட்டையைச் சுற்றி அகலமாக அகழிகளும் (Mofes) இருந்தன. அகழிகளில் முதலைகள் விடப்பட்டிருந்தன. மிகுந்த பலமும் பாதுகாப்புமிக்க வேலூர்க்கோட்டையிலிருந்துதான் விஜய நகரப் பேரரசர்கள் ஒருகால கட்டத்தில் ஆட்சி புரிந்தனர். பின்னர் வேலூர்க் கோட்டை முறையே பீஜப்பூர் சுல்தான்கள், மராத்தியர், கர்நாடக நவாபுகள், ஆங்கிலேயர் ஆகியோருக்குச் சொந்தமாயிற்று. மைசூர் போர்களின் போது வேலூர் மாவட்டத்தில் ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குமிடையே ஆம்பூர் (1751), வந்தவாசி (1760)ப் போர்கள் நடைபெற்றன. அப்போது திப்பு சுல்தான் தன் குடும்பத்தினருடன் வேலூர்க் கோட்டைக்கு வந்து தங்குவதுண்டு. அவர் தங்கிய இடம் 'திப்பு மகால்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. வேலூர்க் கோட்டை 1768 இல் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது. 1806 வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் போது இக்கோட்டையை 69-வது படை வகுப்பணி (Regiment)யின் ஒரு பிரிவும், 19-வது படை வகுப்பணியின் மற்றொரு பிரிவும் பாதுகாத்தனர். மொத்தம் 1500 சிப்பாய்களும், 370 ஆங்கிலப் படை வீரர்களும் இப்பாதுகாப்புப் பணியில்

சென்னை இராணுவம் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இராணுவப் பிரிவு கம்பெனியின் வர்த்தக நலன்களையும், விரிவாக்கத்தையும் காப்பாற்றுவதற்காக உருவாக்கப்பட்டது. இராணுவத்தின் பிரதான பிரிவில் ஆங்கிலப் படை வீரர்களும், துணைப் பிரிவில் தமிழ் நாட்டு சிப்பாய்களும் இருந்தனர். சிப்பாய்கள் பயிற்சி பெறாத பாதுகாப்பாளர்கள் இவர்களுள் சிலர் மட்டுமே ஆயுதம் ஏந்தியவர்கள். 1746 இல் பிரெஞ்சுப் படை சென்னையைத் தாக்கிக் கைப்பற்றிய பின்னர் ஆங்கிலேயர் இராணுவப் பிரிவைப் பயன்படுத்துவதில் தீவிர கவனம் செலுத்தினர். தமிழ் நாட்டில் பாரம்பரியப் போர்க்கலையில் திறமையுடையோர் பலர் சிப்பாய்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இவர்களுக்குத் தக்க பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. மதுரை முத்து நாயக்கர் போன்ற நிலச்சுவான்தார்கள் சிப்பாய்களுக்கு அதிகாரிகளாக இருந்தனர். இவர்களைக் கொண்டே வந்தவாசிப் போர் (1760) நிகழ்த்தப்பட்டது. இராபர்ட் கிளைவ் வங்காளம் சென்ற போது இவர்களுள் பலரை உடன் கொண்டு சென்றார். அவர் பிளாசிப் போரில் (1757) வெற்றி பெற தமிழ்நாட்டு சிப்பாய்கள் பெரிதும் காரணமாக இருந்தார்கள்.

வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் போது கோட்டைக் காவல் படை பெரும்பாலும் தென்னிந்திய கிளர்ச்சிக்குப் பின் திருநெல்வேலியில் திரட்டப்பட்ட வீரர்களைக் கொண்டிருந்தது. இவர்கள் பெரும்பாலோர் தென்னிந்திய கிளர்ச்சி ஒடுக்கப்பட்டதால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் போராட்ட உணர்வு கொண்டோர். இப்படை வீரர்கள் வேலூர் கோட்டையில் இருந்த போது அங்கிருந்த திப்பு சுல்தானின் முன்னள் ஆதரவுப் படை

வீரர்களுடன் சேர்ந்து ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான சதியில் குடியேறிய தென்னிந்திய கிளர்ச்சிக்காரர்களும் மைசூரிலிருந்து வந்த சிப்பாய்களும் மற்றும் முன்னாள் போராட்டக்காரர்களும் சேர்ந்து வேலூர்க் கோட்டையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த திப்புவின் மகன் பட்டே ஐதருடன் சேர்ந்து ஆங்கில ஆதிக்கத்துக்கு எதிராக சதி செய்தனர். இவர்கள் ஆங்கிலேயர் கொண்டு வந்த புதிய இராணுவ கட்டுப்பாட்டு முறைகளைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஆங்கில ஆட்சியை அகற்றுவதற்கான திட்டத்தைத் தீட்டினர்.

இராணுவக் கட்டுப்பாடுகள் சிப்பாய்கள் மிடுக்குடனும், துடிப்புடனும், ஒரே சீராகக் காணப்படுவதற்காகவும் சென்னை தளபதித் தலைவர் (ஊழ்அஅயனெநச-அனெநக) சர் ஜான் கிரடோக் (ஞசை துழாஅ ஊசயனழஉம) சென்னை ஆளுநராக இருந்த வில்லியம் பெண்டிங் பிரபு (Lord William Bentinck)வின் சம்மதத்தோடு சில நவீன மாற்றங்களைச் செய்தார் இவை இராணுவக் கட்டுப்பாடுகளாக (ஆடைவையசல சுநபரடயவழைளெ)க் கருதப்பட்டன. அவையாவன:

- 1) சிப்பாய்கள் ஐரோப்பியப் படை வீரர்களைப் போன்று தலைப்பாகையை அணிய வேண்டும்
- 2) பணியில் இருக்கும் போது அவர்கள் சாதி, மதச் சின்னங்களாக நெற்றியில் திருநீறு அல்லது நாமம் போட்டுக் கொள்வதோ, காதணிகளை அணிவதோ கூடாது
- 3) முகத்தை நன்கு மழித்துக் கொள்ள வேண்டும்
- 4) மீசையை ஒரே சீராக நறுக்கி முறுக்கி விடவேண்டும்
- 5) ஒரே மாதிரியான காலுறையைப் பயன்படுத்த வேண்டும்
- 6) ஒரே வடிவிலான சின்னத்தைக் (Turnscrew) கொண்ட கழுத்துப் பட்டையை அணிய வேண்டும்.

கிளர்ச்சிக்கான காரணங்கள்

வேலூர்க் கிளர்ச்சிக்கான காரணங்களைப் பற்றி வரலாற்றாளர்களிடையே ஒருமித்த கருத்து ஏற்படவில்லை. ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட, முரண்பட்ட காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. எனவே, வேலூர்க் கிளர்ச்சி வெடித்ததற்கான பின்வரும் விளக்கங்களைக் கூறலாம்:

1) தென்னிந்திய கிளர்ச்சி தோற்கடிக்கப்பட்டபின் பல கிளர்ச்சிக்காரர்கள் வேலூர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். எஞ்சித் தப்பிய பலர் கம்பெனி இராணுவத்தில் சேர்ந்தனர் பலர் வேலூரிலும், வேலூரைச் சுற்றியும் குடியேறினர். அவர்கள் அவ்வப்போது சந்தித்து இரகசியமாகக் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து கொண்டு, மீண்டும் ஒரு கிளர்ச்சி செய்து ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை அகற்ற முடிவு செய்தனர். கே.ராஜய்யன் இந்தக் காரணத்தை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறார்.

2) மைசூர் முடியாட்சியை மீட்க வேண்டும் என்று திப்பு சுல்தானின் வாரிசுகள் முடிவு செய்து சதித் திட்டம் தீட்டினர். திப்பு இறந்த பின் அவரது 12 மகன்களும், 6 மகள்களும் வேலூர் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்களுக்குப் பல சிறப்புச்

சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு திப்புலின் மூத்த மகன் பட்டே ஐதர் பிறரது துணையுடன் கிளர்ச்சி செய்யத் திட்டமிட்டார். அவரது ஆதரவுடன் கிட்டத்தட்ட 3000 கன்னடக் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் வேலூரைச் சுற்றிக் குடியேறினர். முஸ்லீம் முடியாட்சியை மீட்பதே வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது என்பதை வலியுறுத்தினார் கம்பெனி படைத்தளபதி ஜே.எப்.சிரடோக் (து.கு.ஊசயனழம).

3) சமகால மக்கள், அவர்களது பழக்கவழக்கங்களைப் பற்றி நன்கு அறிந்த சர் தாமஸ் மன்றோ (ளுசை வாழஅயள ஆரசெழு) “குல்லாய் பற்றிய மனக்குறை” தான் வேலூர்க் கிளர்ச்சிக்கான ஒரே காரணம் என்று கூறினார். துணைத் தளபதி அக்னியூ (யுனதரவயவெ புநநெசயட யுபநெற) வடிவமைத்து அறிமுகப்படுத்தியதால் இக்குல்லாய் “அக்னியூ குல்லாய்” என்று அழைக்கப்பட்டது. சிப்பாய்கள் இக்குல்லாயை அணிவதை அவமரியாதையாகக் கருதினார். ஆக்குல்லாயை அணிந்த சிப்பாய்கள் மக்களின் கேலிக்கும், கிண்டலுக்கும் உள்ளாயினர். இதனால் சிப்பாய்களிடையே மாறா மனக்கசப்பு ஏற்பட்டது. இம்மனக்கசப்பின் வெளிப்பாடே வேலூர்க் கிளர்ச்சி.

4) ஆங்கிலேயரது அக்கிரமிப்புக் கொள்கையால் தன்னுடைய சுதந்திரத்தை இழந்த ஐதராபாத் நிஜாம் மீண்டும் தனது ஆட்சி நிலை நாட்ட நாட்டம் கொண்டிருந்தார். ஐதராபாத், சிக்தாகோல் மக்களும் நிஜாமுக்கு ஆதரவாகப் போராடத் தயாராக இருந்தனர். வேலூரிலிருந்த கிளர்ச்சிக்காரர்கள் ஐதராபாத் கிளர்ச்சிக்காரர்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். வேலூர்க் கிளர்ச்சி துவக்கப்பட்டவுடன் ஐதராபாத் நிஜாம் அச்சுழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கிளர்ச்சி செய்து ஆட்சியை மீட்க முன்வந்தார்.

5) கம்பெனிப் படையில் சிப்பாய்களுக்கு இராணுவக் கட்டுப்பாடுகள், விதிமுறைகள், புதிய பழக்கவழக்கங்கள் ஆகிய அனைத்தும் புதுமையாயிருந்தன. அவற்றுக்கேற்பத் தங்களை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அதுமட்டுமல்ல. அவர்கள் ஆங்கிலப் படைவீரர்களுக்கு சமமாக நடத்தப்படவில்லை. இருசாராருக்கு மிடையே ஊதிய மற்றும் சலுகை வேறுபாடுகள் அதிகமாக இருந்தன. சிப்பாய்கள் குடும்பத்தினருடன் வசிக்க ஆங்கில அதிகாரிகளின் அனுமதி பெற வேண்டியிருந்தது. மேலும் சிப்பாய்கள் ஆங்கில அதிகாரிகளுக்கு குற்றேவல் செய்ய கட்டாயப்படுத்தப் பட்டனர். கருப்பு கமாண்டர்கள்“ என்ற உயர் பதவிகள் சிப்பாய்களுக்கு மறுக்கப்பட்டன. இவற்றால் ஏமாற்றமும், ஆத்திரமும் அடைந்த சிப்பாய்கள் கிளர்ச்சி செய்யத் துடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

6) யாவற்றுக்கும் மேலாக, 1805-1806 ஆண்டு ஆங்கிலக் கம்பெனி அறிமுகப்படுத்திய இராணுவக் கட்டுப்பாடுகள்' கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்குத் தேவையான வாய்ப்பைக் கொடுத்தன. இச்சீர்திருத்தங்கள் பழைமைப் பழக்கவழக்கங்களில் ஊறிப் போன சிப்பாய்களுக்கு ஆத்திரமுட்டக்கூடிய கால் விலங்குகளாகக் காட்சியளித்தன. குறிப்பாக சாதிச் சின்னங்களை அகற்ற வேண்டும் என்பதால் இந்து சிப்பாய்களும், தாடி

வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்பதால் முஸ்லீம்களும், பிற கட்டுப்பாடுகளால் அனைத்து சிப்பாய்களும் அதிருப்தி அடைந்திருந்தனர். அவர்களுக்குக் கிளர்ச்சிக் களம் தயாராக இருந்தது.

கிளர்ச்சியின் போக்கு

வேலூர் கிளர்ச்சி வெடிப்பதற்கு சில மாதங்களுக்கு முன் மைசூரிலிருந்து வந்த பக்கிரிகள் (யமசனை) நகரின் தெருக்களிலும், கடை வீதிகளிலும் சுதந்திரமாகச் சுற்றித் திரிந்தனர். இவர்கள் மராத்தியப் படைகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்கள். இப்பக்கிரிகள் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகப் பிரச்சாரம் செய்தனர். எதிர்ப்பு முடிக்கங்களை எழுப்பினர். பக்கிரிகள் பிரச்சாரத்தின் மூலமாக மக்களைத் தூண்டிவிட்டனர். இவர்கள் உள் உளவாளிகளாகச் செயல்பட்டனர்.

பொம்மலாட்டப் பிரச்சாரம் திப்பு சுல்தானோடு நெருங்கிப் பழகிய அப்துல்லாகான், பீர்சாடா போன்றோரின் தலைமையில் வேலூரில் பொம்மலாட்ட நிகழ்ச்சிகளை நடத்தினர். இந்நிகழ்ச்சிகளில் பொம்மலாட்டக்காரர்கள் ஆங்கிலேயரை வசைப் பாடல்கள் மூலம் தாக்கினர். விரைவிலேயே அவர்களுடைய ஆட்சி அழியப் போகிறது என்று ஆரூடம் கூறினர். முஸ்லீம்களைக் கிறிஸ்துவ மதத்துக்கு மாற்றப் போவதாகப் பிரச்சாரம் செய்தனர். பொம்மலாட்டக்காரர்களின் பிரச்சாரத்தால் முஸ்லீம்கள் ஆத்திரமடைந்தனர்.

பொதுமக்களின் பரிகாசம் 1806 ஜூன் 9 ஆம் தேதியிலிருந்து 14-வது படைப்பிரிவின் 40 சிப்பாய்கள் எவ்வித எதிர்ப்புமின்றி “அக்னியூ குல்லாய்”களை அணிந்து கொண்டு படை அணிவகுப்பில் கலந்து கொண்டனர். இதைப் பார்த்த பொது மக்களில் பலர் அவர்களைக் கேலி செய்தனர் அசிங்கமான வார்த்தைகளால் திட்டினர் எள்ளி நகைத்து ஏளனம் செய்தனர். பொது மக்களின் இந்த ஏளனத்தைக் கேட்டு கூனிக்குறுகிப் போன பல சிப்பாய்கள் தலைப் பாகையைக் கழற்றி எறிந்தனர். இதைக் கண்ட அதிகாரிகள் கேலி செய்த கும்பலைக் கலைத் தனர்.

சவுக்கடி தண்டனை மாயா குப்தா (Maya Gupta) இலண்டனில் உள்ள இந்திய அலுவலக நூலகத்தில் (Indian Office Library) வேலூர் கிளர்ச்சி பற்றிய ஆவணங்களை ஆய்வு செய்து சில அரிய தகவல்களைத் திரட்டினார். அவரது கூற்றுப்படி 1806 மே 6 ஆம் தேதி நான்காவது ரெஜிமெண்டின் இரண்டாவது படைப்பிரிவைச் சேர்ந்த 29 சிப்பாய்கள் புதிய குல்லாய்களை அணிய மறுத்துவிட்டனர். அதற்கு பதில் அவர்கள் நெற்றியைச் சுற்றி கைக்குட்டையைக் கட்டிக் கொண்டு அதிகாரிகள் உத்தரவுக்குக் கீழ்ப்பணிய மறுத்து விட்டனர். கீழ்ப் பணியாதது மட்டுமல்லாது அவர்கள் ஆங்கில அதிகாரிகள் “நாய்கள்” என்று திட்டினர். கீழ்ப்பணிய மறுத்த சிப்பாய்கள் படைதுறை முறை மன்றத்தைக் கொண்டு (Court-martial) விசாரணை செய்யப்பட்டனர். விசாரணையின் போது மன்னிப்பு கேட்டோர் தண்டனையிலிருந்து தப்பினர். கடைசி வரை மன்னிப்பு கேட்க மறுத்துவிட்ட ஒரு இந்துவும் ஒரு முஸ்லீமும் தலா 900 சவுக்கடி தண்டனை பெற்றனர். இச்செய்தி அறிந்த சிப்பாய்கள் மேலும் ஆத்திரமடைந்தனர்.

இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற அடுத்த மாதமே (ஜூன்) வேலூருக்கு அருகே வாலாஜாவில் தலைப்பாகை எதிர்ப்புப் போராட்டம் எழுந்தது.

தெளிவான திட்டம் வேலூர் சிறையில் இருந்த திப்பு சுல்தானின் மைந்தர்களின் வழிகாட்டுதலின் பேரில் கிளர்ச்சிக்காரர்களும், சிப்பாய்களும் கிளர்ச்சி பற்றித் திட்டமிட்டனர். இத்திட்ட மிடப்பட்ட சதியின் போது ஆட்சி எதிர்ப்பாளர்களை ஒன்று சேர்ப்பது என்றும் மைசூர், ஆர்க்காடு, ஐதராபாத் போன்ற பகுதிகளில் மன்னராட்சியை மீட்பது என்றும் பலதரப்பு மக்களிடமிருந்தும் ஆதரவு கோருவது என்றும் 1806 ஜூலை 13 ஆம் தேதி அதிகாலை வேலூர் கோட்டையைக் கைப்பற்றுவது என்றும் அதைத் தொடர்ந்து மைசூரிலும், ஐதராபாத்திலும் கிளர்ச்சியை விரிவுபடுத்துவது என்றும் திட்டமிட்டனர்.

திட்டத்துக்கு ஆதரவு கிளர்ச்சித் திட்டத்துக்கு பள்ளிகொண்டா மக்களும், வாலாஜாபாத்திலும், சித்தூரில் இருந்த சிப்பாய்களும் ஆதரவளித்தனர். பொது எதிரியான ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்வது பற்றி வேலூரில் இருந்த கிளர்ச்சிக்காரர்கள் ஆர்க்காட்டு மக்களோடு ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்தனர். கிளர்ச்சி துவங்கப்பட்டவுடன் மைசூரிலிருந்து போராளிகள் வேலூருக்கு வந்து சேர்வதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. கர்நாடகம், ஆந்திரா, தமிழ்நாடு போராட்டக்காரர்களையும், சிப்பாய்களையும் ஒருங்கிணைப்பதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இரகசிய கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துழைப்பதற்கான சூளுரைகள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. கம்பெனியின் ஆதரவாளரான ஆர்க்காடு நவாபுக்கு கிளர்ச்சித் திட்டம் தெரிந்திருந்தும் அவர் ஆங்கில அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. அதேபோன்று சிப்பாய்களின் ஆத்திரத்தை நேரில் கண்டறிந்த தளபதி தலைவர் ஜான் கிரடோக் புதிய இராணுவ உத்தரவுகளை உடனடியாக விலக்கிக் கொள்ளுமாறு சென்னை ஆளுநர் பெண்டிங்கைக் கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் ஆளுநர் அப்பரிந்துரைக்கு செவிசாய்க்க வில்லை. கம்பெனியின் அலட்சியப் போக்கு கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கான ஆதரவு மேலும் அதிகரிக்க உதவியது.

திட்டமிடாத் தாகத் தல் 1806 ஜூலை மாதம் 13 ஆம் தேதி வேலூர்க் கோட்டைக்குள் இருந்த துணைப்படை சிப்பாய்கள் கிளர்ச்சி செய்து, வேலூரைக் கைப்பற்றி, கருவூலத்தைச் சூறையாடி, ஆங்கிலப் படையை வீழ்த்தி, திப்புவின் மகன் பட்டே ஐதரை மைசூர் மன்னராக அறிவித்து, ஐதராபாத் நிஜாமின் ஆட்சியை மீட்பதென்றும் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இத்திட்டத்துக்கு மாறாக ஜூலை 9 ஆம் தேதியன்று கணிசமான குதிரைப் படை வீரர்கள் தங்களது பணியாளர்களுடன் வேலூர் வீதிகளில் காணப்பட்டனர். பொறுமை இழந்த ஒரு “குடிகார ஜமீன்தார்” ஜூலை 10 ஆம் தேதியே கிளர்ச்சியைத் துவக்கிவிட்டார். இத்திட்டமிடாத் தாக்குதல் வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் போக்கையே மாற்றிவிட்டது.

கோட்டை கைப்பற்றப்படல் இத்திட்டமிடாத் திடீர்க் கிளர்ச்சியின் போது வேலூர்க் கோட்டைக்குள்ளிருந்த கிளர்ச்சிக்கார துணைப் படை சிப்பாய்கள் கோட்டையைக்

கைப்பற்றி, அங்கிருந்த ஆங்கில அதிகாரிகளையும், ஆங்கிலப் படை வீரர்களையும் சராமரியாகச் சுட்டுக் கொன்றனர். அதன்பின் ஆங்கிலேயர் குடியிருப்புப் பகுதியை நோக்கிச் சுட்டனர். இத்துப்பாக்கிச் சூட்டில் தளபதி கர்னல் பென்கோர்ட் (Col.Fercourt) கொல்லப்பட்டார். அவரன்றி இராணுவ அதிகாரிகளான மைக்காரசம், மேஜர் ஆம்ட்ராங்கும் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டனர். இவர்களன்றி ராணுவ மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெற்று வந்த ஆங்கில நோயாளிகளும் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். சம்பளம் பட்டுவாடா செய்யும் அலுவலகம் சூறையாடப்பட்டது. கோட்டையின் பிரதான நுழைவாயிலில் இருந்த பல ஆங்கிலப் படை வீரர்களைக் கொன்று குவித் தனர். வெடிமருந்துக் கிடங்கு காவலரும் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அங்கிருந்த போர்த்தளவாடங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. கைப்பற்றப்பட்ட கோட்டையில் பறந்து கொண்டிருந்த பிரிட்டிஷ் தேசியக் கொடி இறக்கப்பட்டு அதற்குப் பதில் சிகப்புப் பின்னணியில் பச்சைக் கோடுகள் போடப்பட்டு, மத்தியில் சூரியன் வடிவம் பொறிக்கப்பட்ட திப்பு சுல்தானது கொடி ஏற்றப்பட்டது. திப்புவின் மகன் பட்டே ஐதர் மைசூர் மன்னர் என்று அறிவிக்கப்பட்டார்.

கிளர்ச்சி ஒடுக்கப்படல் கிளர்ச்சி பற்றிய தகவல் அறிந்த கர்னல் கில்லெஸ்பி (Col.Gillespie) வலிமைமிக்க மீட்புப் படையுடன் ஆர்க்காட்டிலிருந்து வேலூருக்கு விரைந்து வந்தார். அவருடன் சென்னையிலிருந்து வந்த குதிரைப் படையும் சேர்ந்து கொண்டது. கில்லெஸ்பியின் தலைமையிலான மீட்புப் படை எதிர்த் தாக்குதல் நடத்தி கோட்டைக்குள் நுழைந்தார். அங்கு 69 படைப் பிரிவைச் சேர்ந்த படையினரும், சில இராணுவ துணை மருத்துவர்களும் கோட்டையைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியில் போராடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களைக் காப்பாற்றியபின் மீட்புப் படை கோட்டைக்குள் இருந்த கிளர்ச்சி சிப்பாய்கள் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டனர். அரண்மனைக்குள் அடைக்கலம் தேடிச் சென்ற சிப்பாய்கள் இழுத்து வரப்பட்டு, சுவற்றோடு சுவராக நிறுத்தப்பட்டு சுட்டுக் கொல்லப் பட்டனர். இத்தாக்குதலில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஆங்கிலேயர் உயிரிழந்தனர் 350-லிருந்து 800 சிப்பாய்கள் கொல்லப்பட்டனர் அதே எண்ணிக்கையில் சிப்பாய்கள் படுகாயம் அடைந்தனர். 500-க்கு மேற்பட்டோர் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். ஆங்கிலேயர் அடக்குமுறையால் வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டனர். வன்முறைக் கிளர்ச்சி வன்முறையால் வீழ்த்தப்பட்டது.

தோல்விக்கான காரணங்கள் வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் தோல்விக்கான காரணங்கள் பல. அவற்றுள் முக்கியமானவை வருமாறு:

- 1) கிளர்ச்சிக்கான பொதுக்குறிக்கோள் எதுவுமில்லை. இழந்த முடியாட்சியை மீட்பதைத் தவிர வேறு இலட்சியம் இல்லை.
- 2) கிளர்ச்சி தொலை நோக்குடன் தீர்க்கமாகக் கணிக்கப்பட்டு, ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு, வழிநடத்தப்படவில்லை
- 3) கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்குத் தலைமை தாங்க மருது பாண்டியன் போன்ற மாவீரன் இராஜதந்திரி கிடைக்கவில்லை. சிறைப்பட்டிருந்த பட்டே ஐதரால் தக்க தலைமையைக் கொடுக்க முடியவில்லை.

4) கிளர்ச்சி குறிப்பிட்ட தேதிக்கு முன்னதாகவே துவக்கப் பட்டுவிட்டது. வேலூர்க் கோட்டை கைப்பற்றப்பட்ட பின்னர் கிளர்ச்சி திசை மாறிச் சென்று விட்டது. சிப்பாய்களின் கவனம் பொருட்களைச் சூறையாடுவதில் சென்றுவிட்டது. இக்கொள்ளையில் ஊர் மக்கள் சிலரும் பங்கேற்றனர்.

5) கிளர்ச்சிக்கு மக்கள் செல்வாக்கில்லை. அக்னு குல்லாய் அணிந்த சிப்பாய்களைக் கேலி செய்த கூட்டத்தைத் தவிர மக்கள் இக்கிளர்ச்சியில் பங்கேற்கவில்லை. அதேபோன்று, பல சிப்பாய்களும் இக்கலகத்தில் கலந்து கொள்ளவில்லை.

6) யாவற்றுக்கும் மேலாக கில்லெஸ்பியின் கொடூரத் தாக்குதலை கிளர்ச்சிக்கார சிப்பாய்களால் சமாளிக்க முடியவில்லை. சிப்பாய்கள் துப்பாக்கிகளைத் தாறுமாறாகப் பயன்படுத்தியதால் அவர்களிடமிருந்த வெடிமருந்தும், படைத்தளவாடும் தீரந்து போயின. கில்லெஸ்பிக்கு வலுவிழந்த போராளிகளை வெற்றி கொள்வது எளிதாயிற்று. தோல்வியுற்ற சிப்பாய்கள் சரணடைந்தனர்.

கிளர்ச்சியின் தன்மை

வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் தன்மை பற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன:

1) சென்னை ஆளுநராக இருந்த வில்லியம் பெண்டிங் விசாரணை நடத்தியபின் தலைக் குல்லாய் அணிவதற்கு எதிராக இந்து சமயத்திலோ அல்லது இஸ்லாமிய சமயத்திலோ எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

2) ஹார்கோர்ட் (G.Harcourt) கில்லெஸ்பி (R.Gillespie), கென்னடி (I.Kennedy) ஆகியோரைக் கொண்ட மூவர் ஆய்வுக்குழு வேலூரில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த திப்பு சுல்தானின் மைந்தர்களும், அவர்களது ஆதரவாளர்களும் தான் கிளர்ச்சியைத் தூண்டி விட்டார்கள் என்று கூறியது.

3) மேஜர் ஜெனரல் பேட்டர் (Major General Pater) தலைமையிலான சிறப்பு விசாரணைக் குழு புதிதாகப் புகுத்தப்பட்ட இராணுவச் சீர்திருத்தங்களும்

4. திப்பு குடும்பத்தாரின் செல்வாக்குமே ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான சதியைத் தோற்றுவித்தது என்ற முடிவுக்கு வந்தது.

5) முகலாய ஆட்சியை மீட்பதே வேலூர்க் கிளர்ச்சிக்கான உந்து சக்தியாக இருந்ததாகக் கூறினார் கே.எப்.கிரடோக். மதமாற்ற பயத்தால் தான் சிப்பாய்கள் கிளர்ச்சி செய்ததாகக் கருத்து தெரிவித்தார் சர்.தாமஸ் மன்றோ. இந்துமுஸ்லீம்களின் மத உணர்ச்சி புண்பட்டதால் தான் சிப்பாய்கள் கிளர்ச்சியில்

விளைவுகள்

வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் விளைவாகப் பல உடனடி மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன:

1) சென்னை ஆளுநர் வில்லியம் பெண்டிங் பிரபுவும், சென்னை தளபதி சர் ஜான் கீட்டோக்கும் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டனர் (1807).

2) புதிதாகப் புகுத்தப்பட்ட “இராணுவக் கட்டுப்பாடுகள்” விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டன.

3) வேலூர் கோட்டையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த திப்பு சுல்தானின் குடும்பத்தினர் வங்காளத்துக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டனர்.

4) புதிதாக சென்னை ஆளுநர் பொறுப்பேற்ற சர் ஜார்ஜ் பார்லோ (Sir George Barlow) மக்களின் சாதி-சமய உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டு செயல்பட்டார் சமயப் பரப்பாளர்களின் நடவடிக்கைகளை நெறிப்படுத்தினார்.

5) கம்பெனி அதிகாரிகள் மத சம்மந்தமான நடவடிக்கைகளில் அக்கறை காட்டுவது கணிசமாகக் குறைந்தது.

6) கிளர்ச்சி தோற்றாலும் இதன் பாதிப்பு தென்னகத்தின் பல பகுதிகளில் பிரதிபலித்தது. ஐதராபாத், பெங்களூர், வாலாஜாபாத், காரைக்கால் போன்ற இடங்களில் கலகங்கள் தோன்றி உடனடியாக அடக்கப்பட்டன. கம்பெனி இராணுவத்தில் சிப்பாய்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்து ஆங்கிலப் போர் வீரர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்து இராணுவ அமைப்பை மறுசீரமைத்தனர். இதன் மூலம் கம்பெனியின் கட்டுப்பாடு அதிகரிக்கப்பட்டு வலுவாக்கப்பட்டது. கிளர்ச்சியின் போது கோட்டையைக் காப்பாற்றப் போராடிய 69-வது ரெஜிமெண்டாருக்கு நினைவுச் சின்னம் எழுப்பப்பட்டது.

மதிப்பீடு

வேலூர்க் கிளர்ச்சி ஒரு நாள் நிகழ்ச்சி. வேலூர்க் கோட்டைக்குள் 1806 ஜூலை 10 ஆம் தேதி நள்ளிரவுக்குப் பின் துவக்கப்பட்ட இக்கிளர்ச்சி மறுநாள் நண்பகலுக்குள் முறியடிக்கப்பட்டது. முதல் முறையாக ஆவணப்படுத்தப்பட்ட ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான நிகழ்ச்சி வேலூர்க் கிளர்ச்சிதான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வேலூர்க் கிளர்ச்சி கம்பெனி ஆட்சிக்கு எதிரான சிப்பாய்க் கலகமே என்கிறார் பேராசிரியர் ஜோசப்திவியன். இந்தக் கிளர்ச்சி 1857 கிளர்ச்சிக்கான ஒத்திகை என்று 259 எழுதியுள்ளார் வி.டி.சுவார்க்கர். தென்னிந்தி எழுதியுள்ளார் வி.டி.சுவார்க்கர். தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியால் ஊக்குவிக்கப்பட்ட கிளர்ச்சிக்காரர்கள் மேற்கொண்ட இறுதி விடுதலைப் போராட்ட முயற்சியே வேலூர்க் கிளர்ச்சி என்பது கே.ராஜய்யனின் வாதம். வேலூர் நிகழ்ச்சி தேசியம் சார்ந்த (proto-nationalism) எழுச்சி என்று கருதுகிறார் மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் கே.ஏ.மணிக்குமார். வடஇந்திய வரலாற்றாளர்கள் வேலூர்க் கிளர்ச்சியை வெறும் சிப்பாய்க் கலகம் என்று கருதி ஒதுக்கிவிட்டதாக வருத்தம் தெரிவித்துள்ளார் ஏ.ஆர்.வெங்கடாசலபதி. மக்கள் பங்கேற்காத வேலூர்க் கிளர்ச்சியை முதல் விடுதலைப் போராட்டம் எனக் கருதுவது பொருந்தாக் கூற்றாகும். பூலித்தேவன், வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன், ஊமைத்துரை, மருது பாண்டியர்கள் துவக்கிய ஆங்கில எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சிகளின் இயல்பான வளர்ச்சியே வேலூர்க் கிளர்ச்சியாகும். இக்கிளர்ச்சி பல வகையிலும் 1857 கிளர்ச்சிக்கான முன்னோடியாகும். வேலூர்க் கிளர்ச்சியை சாதாரண சிப்பாய்க் கலகம், விளைவுகளற்ற வீழ்ச்சி, கோப்பையில் எழுந்த கொந்தளிப்பு எனக் கூறுவது அதன் முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதாகும்.

முதல் விடுதலைப் போராட்டமா?

தமிழ் நாட்டு வேலூர்க் கிளர்ச்சியை (1806) வடநாட்டுக் கிளர்ச்சி (1857)யோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது வழக்கமாகிவிட்டது. அதற்குக் காரணம் இரு கிளர்ச்சிகளையும் சிப்பாய்கள் முன்னின்று நடத்தியதேயாகும். காரல் மார்க்ஸ் (முயசட ஆயசஓ) நியூயார்க் டிரிபூன் (New York Tribune> 1857) பத்திரிகையில் முதன் முறையாக 1857 கிளர்ச்சியை முதல் இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் என்று குறிப்பிட்டார். பின்னர் 1909 இல் வி.டி.சுவார்க்கர், இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாறு என்ற நூலை மராத்தி மொழியில் எழுதினார். அவருக்குப் பின் கே. இராஜய்யன் தென்னிந்திய கிளர்ச்சியை முதல் விடுதலைப் போராட்டம் என்று வாதிட்டார். வேலூர்க் கிளர்ச்சியை முதல் விடுதலைப் போராட்டம் என்று கருதுவோரும் உண்டு. பஞ்சாபியர் முதல் சீக்கியப் போரை (1845-1846) முதல் விடுதலைப் போர் என்று வாதிட்டனர். 1857 கிளர்ச்சியை முதல் விடுதலைப் போர் என்று குறிப்பிடுவதை எதிர்த்து சில தென்னிந்திய வரலாற்றாளர்கள் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடர்ந்தனர். 2007 இல் இந்திய அரசு 1857 கிளர்ச்சியின் 150வது நினைவு விழாவைக் கொண்டாடியது. 2006-ல் மத்திய அரசு வேலூர் கிளர்ச்சியின் நினைவு அஞ்சல் முத்திரையை வெளியிட்ட போது தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் வேலூர் கிளர்ச்சிதான் முதல் விடுதலைப் போராட்டம் என்பது அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக அறிவித்தது. தேசிய உணர்வின்றி, மக்களின் பிரதான பங்கின்றி மேற்கொள்ளப்பட்ட 1806 வேலூர்க் கிளர்ச்சியையும், 1857 கிளர்ச்சியையும் முதல் இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் என்று வர்ணிப்பது வரலாற்றுத் திரிபு ஆகும்.

1857-ம் புரட்சி

அறிமுகம்

1857-ம் ஆண்டின் புரட்சி, கிழக்கு இந்திய நிறுவன இராணுவத்தின் சிப்பாய்களின் புரட்சியாக மே 1857 அன்று, மீரட் நகரில் தொடங்கி, இந்தியாவில் உள்ள பிற மக்கள் கிளர்ச்சிகள் மற்றும் பொதுமக்கள் கிளர்ந்தெழும் வகையில் மிக விரைவிலேயே மேல் கங்கைச் சமவெளி மற்றும் மத்திய உத்தரபிரதேசம், பீகார், வடக்கு மத்திய பிரதேசம் மற்றும் தில்லி பிராந்தியங்கள் ஆகியவற்றில் உள்ள பிரதான விரோதப் போக்கினால், பெரும் மோதல்களுடன் நின்று போனது. கிளர்ச்சி அந்த பிராந்தியத்தில் நிறுவன அதிகாரத்திற்கு கணிசமான அச்சுறுத்தலை முன்வைத்தது. ஜூன் 20, 1858 அன்று குவாலியர் வீழ்ச்சியுடன் மட்டுமே அது அடங்கியிருந்தது. இந்த கிளர்ச்சி இந்தியாவின் முதல் சுதந்திரப் போர் என்றும், மாபெரும் கிளர்ச்சி, இந்தியக் கலகம், 1857-ன் எழுச்சி, 1857-ன் கலகம், சிப்பாய்க் கலகம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. பல்வேறு குறைகள் காரணமாக கலகம் ஏற்பட்டது. ஆனால், அவர்கள் நம்பியுள்ள துப்பாக்கிகளுக்கு, மாட்டு இறைச்சி மற்றும் பன்றி இறைச்சி என்று விலங்குக் கொழுப்பைக் கொண்டு சுடப்பட்ட காகிதத் தோட்டாக்களை சிப்பாய்கள் கடிக்கச் சொன்ன போது, இது புனிதத்துவத்தை பாலாக்குகின்றதாக கருதப்பட்டது. இவற்றின் முறையே இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லீம்களின் மத உணர்வுகளுக்கு எதிராகவும் இது செயல்பட்டது. வங்காளம், பம்பாய் மாகாணம், சென்னை மாகாணம் போன்ற பிற பகுதிகள் பெரும்பாலும் அமைதியாக இருந்தன.

பஞ்சாப்பில் சீக்கிய இளவரசர்கள் படைவீரர்களை வழங்குவதன் மூலம் நிறுவனத்திற்கு ஆதரவளித்து வந்தனர். ஹைதராபாத், மைசூர், திருவிதாங்கூர், காஷ்மீர் ஆகிய பெரிய சமஸ்தானங்கள், அதே போல் ராஜபுதனத்தின் சிறிய நாடுகள் கிளர்ச்சியில் சேரவில்லை. அத்தகைய அயோத்தியா போன்ற சில பகுதிகளில், கிளர்ச்சி தேசபக்தி எழுச்சியின் பண்புக்கூறுகளை ஐரோப்பிய பிரசன்னத்திற்கு எதிராக எடுத்துக் கொண்டது. ஜான்சி ராணி என்கிற லக்ஷ்மிபாய் போன்ற மராட்டிய தலைவர்கள், இந்தியாவில் அரை நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு தேசிய இயக்கத்தில் நாட்டுப்புற கதாநாயகர்கள் ஆனார்கள். எனினும், ஒரு புதிய ஒழுங்குக்கு அவை ஒத்திசைவற்ற சித்தாந்தத்தை உருவாக்கவில்லை என்பது தான் உண்மை. இந்த கிளர்ச்சி 1858-ல் கிழக்கிந்திய நிறுவனம் கலைக்கப்படுவதற்கு வழிவகுத்தது. இராணுவம், நிதி அமைப்பு, இந்தியாவில் நிர்வாகம் ஆகியவற்றை மறுஒழுங்கு செய்ய ஆங்கிலேயர்களை இது இட்டுச் சென்றது. அதற்குப் பிறகு நாடு புதிய பிரிட்டிஷ் ராஜ் என்ற மகுடத்தை நேரடியாக ஆட்சி செய்து வந்தது.

நோக்கங்கள்

இந்த அலகை நீங்கள் படித்து முடித்த பின்பு, உங்களால்

- 1857 புரட்சியின் காரணங்கள் மற்றும் தாக்கத்தை ஆராய முடியும்.
- இந்தியாவில் தேசியம் தோன்றுவதை விவாதிக்க முடியும்.

1857 எழுச்சி: காரணங்களும் முடிவுகளும்

1857-ல், பிளாசிப் போரில் இருந்து ஆங்கிலேயர் இந்தியாவில் நூறு ஆண்டுகள் தங்கியிருக்க முடிந்தது. அந்த நேரத்தில் இந்திய ஆட்சியாளர்கள் மகிழ்ச்சியுற்று இருந்தனர். முன்னவர் பெருமையை இழந்தனர் மற்றும் விவசாயிகள் அடிமைகளாக குறைக்கப்படுவதில் அவர்களுக்கு அதிருப்தி இருந்தது. பாரம்பரிய கைவினைக் கலைஞர்களும், கைவினைஞர்களும் தங்கள் வாழ்வாதாரத்திற்காக கொள்ளை அடித்தார்கள். இப்போது வந்தாறுங்குடி சக்திகள் வணிகம், வர்த்தகம் தொழில்கள் அனைத்தும் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தன. இதனால், இந்தியாவின் செல்வ வளம் படிப்படியாக குறைந்து கொண்டே சென்றது. இந்த கால கட்டம் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திலிருந்து நிறைய எதிப்பை கண்டது. சமஸ்தான அரசுகளை ஒருங்கிணைக்கவும், வந்தாறுங்குடி ஆட்சியாளர்களின் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்துவதிலும் பெரும் ஆக்கிரோஷத்தை கண்டது.

டல்ஹவுஸி, உள்நாட்டு அரசுகளிடையே எழுந்த அதிருப்திக்கு காரணமாக இருந்தார். கிளர்ச்சிக்கு சற்று முன் அவரை வெற்றி கொண்ட கானிங் பிரபு சுவரில் எழுதியதை வாசிக்கலாம் என்று கவலையுடன் கூறினார். ‘இந்தியாவின் வானத்தில், அமைதியான ஒரு சிறிய மேகம் எழும்புகிறது. முதலில் ஒரு மனிதனின் கையை விட அது பெரியது அல்ல. ஆனால், பெரியதாக வளர்ந்து, கடைசியில் வெடிக்கும் மற்றும் மூழ்கடிக்கும் அச்சுறுத்தலாக இருக்கலாம். ஆதலால், அது நம்மை அழித்துவிடும்’.

எழுச்சியின் காரணங்கள்

1857 கிளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு:

1. அரசியல் காரணங்கள்

கலகத்தின் முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று, வாரிசு இழக்கும் கொள்கை. இது ஏற்றுக் கொண்ட மகன்களை கொண்டு தன்னிச்சையான வழிகளில் வெற்றிபெற அனுமதி இல்லை என்பதாகும். பாதிக்கப்பட்ட மாநிலங்கள் சதரா(1848), ஜெய்ப்பூர், சாம்பல்பூர் (1849), பகட் (1850), உதேப்பூர் (1852), ஜான்சி இந்திய தேசியம் வெளிப்படல் 1857 ஆண்டின் புரட்சி மற்றும் (1853) மற்றும் நாக்பூர் (1854) ஆகும். கைப்பற்றி சேர்த்துக் கொள்ளுதல் மிக பெரிய சர்ச்சையைக் ஏற்படுத்தியது. 1856-ல் அவாத் என்ற அமைப்பு இருந்தது. அவாத் நவாப், வஜிட் அலி ஷா பிரிட்டிஷாருக்கு விசுவாசமாக இருந்த போதும், அவர் நிர்வாகத்தின் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டார். அந்த நிறுவனத்தின் வீரர்கள் நவாபுக்கு விசுவாசமாக இருந்ததால், இப்போது வேதனை அடைந்தனர். மேலும், அவாத்தையும் இணைத்துக் கொண்டது. படையினருக்கும் அவர்களது உறவினர்களுக்கும் அதிக வரி செலுத்த வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. புதிய நிலவரி சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. இதனால், நில உடைமையாளர்களுக்கு அதிக வரி விதிக்கப்பட்டது. ஜமீன்தார்களும் பறிமுதல் செய்யப்படும் நிலங்களை எதிர்த்து போராடினர்.

கடைசி பேஷ்வா பாஜிராவ் II மகனான நானா சாகிப் என்பவரின் வருடாந்திர ஓய்வூதியத்தையும் இந்நிறுவனம் நிறுத்தியது. இவர் ஆங்கிலேயர்களின் கொடிய எதிரி என்பதை நிரூபித்தார்.

ஆங்கிலம் தெரியாத மக்கள் வேலை இழந்தனர். ஏனெனில், இப்பொழுது பாரசீக, உருது ஆகியவை அரசாங்க வேலைகளில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. இவர்கள் அஷ்ரப்ஸ் என்று அழைக்கப்பட்டனர். நீதித்துறை மற்றும் வருவாய் துறையில் பதவிகளை பெற்றனர். அவர்கள் தங்கள் வேலைகளையும் கௌரவத்தையும் திரும்ப பெற விரும்பியதால், அவர்கள் புரட்சியில் இணைந்தனர்.

ராணுவ காரணங்கள்

பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தின் படைவீரர்கள் அல்லது சிப்பாய்கள் முக்கியமாக, துப்பாக்கிகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட தோட்டாக்கள் பசு மற்றும் பன்றி கொழுப்பிலிருந்து செய்யப்பட்ட பசையால் பூசப்பட்டிருந்தன. இந்துக்களின் மேல் சாதியைச் சார்ந்த வீரர்கள் மாடு கொழுப்புக்காக எதிர்ப்புத் தெரிவித்துள்ளனர் மற்றும் பன்றி கொழுப்புக்கு முஸ்லீம்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். முன்னதாக பர்மாவுக்குச் செல்ல கடலை கடக்க வேண்டியதன் மீது, பல சிப்பாய்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்திருந்தனர். இது சில இந்து சடங்குகளுக்கு எதிராக கருதப்பட்டது. சம்பளக் கட்டமைப்பில் அவர்கள் அதிருப்தி அடைந்தனர்.

சில உயர்மட்ட இந்து சிப்பாய் குறைந்த தரவரிசை கொண்ட ஆங்கிலேய வீரனை விட குறைந்த அளவே பெறுவார். பதவி உயர்வு பெற இருண்ட வாய்ப்புகளே இருந்தன.

பலர் தங்கள் சேவை வாழ்க்கை அனைத்தையும் ஒரே பதவியில் செலவழிக்கின்றனர். சிப்பாய்கள் கிறிஸ்துமதத்திற்கு பலவந்தமாக மாற்றப்படுவதாக வதந்திகள் வந்தன.

மத காரணங்கள்

அதிக அளவில் மத மாற்றம் செய்யப்பட்டது. என் கிறிஸ்தவ சமயப் பிரச்சாரகர்கள் பெரும்பான்மையான இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லீம்களுக்கு கவலையை உண்டாக்கினர். இந்து மதம் மற்றும் இஸ்லாம் மீது ஆங்கிலேயர்களால் இழிவு செய்யப்பட்ட செய்திகள் இருந்தன. சில சீர்திருத்தவாதிகளின் முயற்சிகள் இந்து மதத்திற்கு எதிராகவும், இந்துக்களின் உள்விவகாரங்களில் தலையீடாகவும் இருந்தன. 1850-ல் ஒரு சட்டம் இயற்றப்பட்டது. அது கிறிஸ்துவமாக மாற்றப்பட்டவர்கள் முன்னோர்களின்சொத்துடைமையை மரபுரிமையாக மாற்றியது. இது உண்மையில் பெரும்பான்மையினரால் எதிர்க்கப்பட்டது.

நிர்வாக மற்றும் பொருளாதாரக் காரணங்கள்

நாட்டின் வணிகம் மற்றும் வர்த்தகம் மீதான பிரிட்டிஷாரின் முழுமையான ஏகபோக உரிமை, மிகுந்த அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. பூர்வீக வணிகம், கைவினைத் தொழில் மற்றும் பிற வாழ்வாதாரங்கள் பிரிட்டிஷ வர்த்தகர்களின் ஏகபோக உரிமையை அழித்து வந்தன. உள்ளூர் பொருளாதாரத்தின் முதுகு எலும்பையும் அந்த வருவாய் அமைப்பு தகர்த்து வந்தது. இந்திய மாநிலங்கள், உள்ளூர் இந்தியப் பொருட்கள் மற்றும் தொழிற்றுறைக்கான நுகர்வோர்கள் ஆதரிக்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷப் பொருட்கள் ஊக்குவிக்கப்படவில்லை. இது பெரிய அளவிலான வேலையின்மைக்கு இட்டுச் சென்றது. மேலும், இந்த மக்கள் அனைவரும் புரட்சியில் இணைந்தனர்.

புரட்சியின் தன்மை

புரட்சியின் உண்மையான தன்மையும், காரணமும் விவாதத்துக்குரியது. ஒவ்வொரு வரலாற்றாசிரியரும் தனது சொந்த வியாக்கியானம் செய்தனர். மிகவும் நன்கு அறியப்பட்ட மற்றும் ஏற்கத்தக்க ஒரு, வங்காளப் படையின் 34-வது திணை காலாட்படையின் ஒரு சிப்பாயாக மங்கள் பாண்டே கதை இருந்தது. இவர் மார்ச் 29, 1857 (வங்காளம்) பாரக்கர்பூரில் உள்ள சார்ஜன்ட் மேஜரை ஒருவர் துப்பாக்கியால் சுட்ட போது, அவர் வரலாற்றை உருவாக்குவார் என்பதை உணரவில்லை. பின்னர், அவர் தூக்கிலிடப்பட்டார். ஆனால், இது மீரட் பகுதியில் கழகத்தை ஏற்படுத்தியது. இராணுவத்தினர் ஆங்கிலேய அதிகாரிகளைக் கொன்றதோடு டெல்லியை நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்றனர். இயர் ஸ்டான்லி, டி. ஆர். ஹோம்ஸ் போன்ற வரலாற்றாசிரியர்கள் பலர், பாரெஸ்ட், இன்ஸ் மற்றும் சர் ஜான் லாரன்ஸ் ஆகியோர் கொழுப்பால் ஆனா தோட்டாவைத்தான் கலகத்திற்கான காரணம் என்று கூறியதோடு அதை காட்டுமிராண்டித்தனமான செயல் என்றும் அழைத்தனர். சர் ஜேம்ஸ் அவுட்டரம் மற்றும் W டெய்லர் போன்றவர்கள் இதை இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லீம்களால் செய்த சூழ்ச்சி என்று வர்ணித்தனர். சிலர் அது தேசியப் புரட்சி என்று அழைத்தனர்.

சர் சையத் அஹ்மத் கான், தனது புத்தகத்தில் அஸ்ப்ப்-ஐ-பாகாவத்-ஐ- ஹிந்தி (இந்தியாவின் கிளர்ச்சிக்கான காரணங்கள்) அரசியல் அமைப்பைக் கொண்டிருக்காதது, ஒரு தணியாச்சினம் என்று விவரித்தார். V. D. சவர்க்கர் தனது புத்தகத்தில் இந்திய சுதந்திரப் போரை, முதல் சுதந்திரப் போர் என்று அழைத்தார். இரானுவத்தில் கலகம் ஆரம்பித்த போதிலும், விரைவிலேயே அது ஏனைய பகுதிகளுக்கும் பரவியது. சுதந்திரத்திற்காக கூக்குரல் இட்டது என்று சில வரலாற்றாளர்கள் கருதுகின்றனர். இருப்பினும், பின்வரும் சுருக்கப் பார்வைகளும் உள்ளன.

எழுச்சி நிகழ்வுகள்

மீரட் பகுதியிலிருந்து டெல்லிக்கு சென்ற சிப்பாய்களின் அணிவகுத்து, பகதூர் ஷா ஜாஃபர் இந்தியாவின் பேரரசராக அறிவிக்கப்பட்டார். பின்னர், சந்த்னி செளக் பகுதிக்கு அருகில் தர்யகன்ஜ் என்பவரை தாக்கினர். இங்கு ஏராளமான ஆங்கிலேயர்கள் வாழ்ந்தனர். விரைவிலேயே டெல்லி ஒரு போர் மைதானமானது. டெல்லியில் தலைவர்கள் சிறப்பாக வழிநடத்த தவறிவிட்டனர். அதனால், விரைவிலேயே டெல்லியில் போர் தோல்வி அடைந்தது.

இந்த கிளர்ச்சி டெல்லியில் வெடித்த பின்னர் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் பரவியது. கான்பூர், பரேலி, லக்னோ, அலகாபாத், பனாரஸ், பைஸாபாத், ஜான்சி, ஜக்டிஸ்பூர் (அர்ரா), தாப்பூர் மற்றும் பாட்னா ஆகியவை கொந்தளித்தன. லக்னோவில், இந்த கிளர்ச்சி பேகம் ஹசரத் மகால் தலைமையில் நடைபெற்றது. அவர் தனது மகனான பிரஜிஸ் காதாரை அவாதின் நவாப் என்று அறிவித்தார். இதில் பிரிட்டிஸ் குடியரிமை பெற்றுள்ள ஹென்றி லாரன்ஸ் கொல்லப்பட்டார். கோர்கா பட்டாளத்தின் உதவியுடன் சர் காலின் கேம்ப்பெல் ஐரோப்பியர்களை காப்பாற்ற முயன்றார்.

கான்பூரிலிருந்து, டட்லா டோப் ஆதரவுடன் நானா சாகிப் இயக்கத்திற்கு வித்திட்டார். நகரக் காவற்படை கமாண்டர் சர் ஹியூக் வீலர் ஜூன் 27, 1857 அன்று சரணடைந்தார். சர் காம்ப்பெல் கான்பூரைக் கைப்பற்றிய போது, தந்தியா டோப் தப்பித்து ராணி லஷ்மிபாயிடம் சேர்ந்தார். ராணி லஷ்மிபாய், தனது தத்தெடுத்த மகன் அரியணையில் ஏறிச் செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதால், அவரது அரசு ஆங்கிலேயரால் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டார். ஆனால், அவர் வாரிசு இழக்கும் கோட்பாட்டால் பாதிக்கப்பட்டார்.

அவர் ஜான்சி சிப்பாய்களின் ஆட்சியாளராக அறிவிக்கப்பட்டார். டட்லா டோப் மற்றும் ராணி ஜான்சி ஆகியோர் இணைந்து குவாலியரை தாக்கினர். இந்திய வீரர்கள் அவர்களோடு இருந்தனர். ஆனால் குவாலியரில், சிந்தியா என்ற ஆட்சியாளர் ஆங்கிலேயருக்கு விசுவாசமாக இருந்தார்.

ஆக்ராவுக்கு தப்பிச் சென்றார். குவாலியர் ஜூன் 1858-ல் வீழ்ந்தது. ராணி ஜூன் 17, 1858 அன்று போராடி இறந்தார். டோப் கைது செய்யப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டார்.

ஜெக்டிஷ்பூரில் (பீகார்) குன்வர் சிங் கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்து, பிரிட்டிஷ் படைகளை அர்ராக்கு அருகே தோற்கடித்தார்.

பரேலியில் கான் பகதூர் கான் கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தார். பைஸாபாத்தில் மௌலவி அஹ்மதுல்லாஹ் வழிநடத்திச் சென்றார் மற்றும் பாட்னாவில் மௌலவி பீர் அலி தலைமையில் நடைபெற்றது. அவர்கள் வாஹாபி இயக்கத்தில் பங்கு பெற்றனர். அவர்கள் பிரிட்டிஷாருக்கு எதிரானவர்கள். எனவே, அவர்கள் புரட்சியில் இணைந்தனர்.

கிளர்ச்சி ஒடுக்கப்படுதல்

1. டெல்லி

1857 செப்டம்பர் மாதம் ஜெனரல் ஜான் நிக்கல்சன் தலைமையில் மீண்டும் கைப்பற்றப்பட்டது. எனினும், அவர் காயங்களுடன் உயிரிழந்தார். லெட் ஹோட்சன் மொகலாயப் பேரரசரின் புதல்வர்களையும் ஒரு பேரனையும் கொன்றார். பின்னர், பகதூர்ஷா தலைமறைவாக இருந்து பர்மாவிற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்.

கான்பூர்

நானா படைகளுக்கு எதிராக சர் ஹியூக் வீலர் போராடினார். ஆங்கிலேயர்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என பலர் இறந்தனர். ஜூலை 17 அன்று மேஜர் ஜெனரல் ஹவெலாக், நானாவை தோற்கடித்து கடுமையான சண்டைக்கு வழிவகுத்தார். பின்னர், கான்பூரை மீண்டும் வீழ்த்தினார். பல இந்தியர்கள், பிரிகேடியர் ஜெனரல் நீலால் கொலை செய்யப்பட்டனர். இதன் பின்னர் சர் காலின் கேம்பெல், ஆகஸ்ட் 1857-ல் இந்திய இராணுவத்தின் புதிய தளபதியாக பதவியேற்றார்

லக்னோ

1857 ஜூலை 2 ஆம் தேதி சர் ஹென்றி லாரன்ஸ் மரணம் நிகழ்ந்தது. ஹேவ்லாக், அவுட்ராம் மற்றும் நீல் ஆகியோரின் வருகை ஆகியவற்றுடன் வலுவூட்டுதல் நடந்தது. மற்றும் (செப்டம்பர் 25 அன்று) நெயில் மரணம் நிகழ்ந்தது. நவம்பர் 17 அன்று சர் காலின் காம்பெல் அவர்களால் முற்றுகையிடப்பட்ட பிரிட்டிஷ் விடுவிக்கப்பட்டது. டிசம்பர் 1857-இல் ஹேவ்லாக் மரணம் அடைந்தார். மற்றும் அதன் ஆக்கிரமிப்பு டோப்பால் நிகழ்ந்தது. 1858-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 21-ஆம் தேதி இறுதியில் காம்பெல்லால் அதன் மறுஆக்கிரமிப்பு நடந்தது.

4. ஜான்சி மற்றும் குவாலியர்

ஜான்சி, ஏப்ரல் 4-ஆம் தேதி, 1858 அன்று சர் ஹியூக் ரோஸால் கைப்பற்றப்பட்டது. ராணி லக்ஷ்மிபாய் தப்பியோடினார். (வீரர்கள் கிளர்ந்தெழுந்தனர் மற்றும் தங்கள் ஆட்சியாளர், சிந்தியா வெளியே துரத்தினர்). குவாலியர் ராணியால் கைப்பற்றப்பட்டது. ஜூன் 17, 1858 அன்று ராணி காலமானார் மற்றும் ஜூன் 20-ஆம் தேதி குவாலியர் மறுபடியும் ரோஸால் கைப்பற்றப்பட்டது

பரேலி 1858 மே 5-இல் காம்பெல்லால் மீண்டும் கைப்பற்றப்பட்டது.

6. அர்ராஹ்

1857 ஆகஸ்ட் மாதம் வில்லியம் டெய்லர் மற்றும் வின்சென்ட் ஐரேனாலு குன்வர் சிங்கின் கீழ் தற்காலிகமாக பீகார் இயக்கம் அடக்குதலுக்கு உள்ளானது. குன்வர் அவாத்துக்கு தப்பிச் சென்று, பீகாருக்கு வந்து, 1858 ஏப்ரல் மாதம் தனது இறுதி யுத்தத்தில் (மே மாதம் 9-ஆம் தேதி காலமானார்).

7. பனாரஸ் மற்றும் அலாகாபாத்

ஜூன் 1857-ஆம் ஆண்டு நெயிலால் மறுபடியும் கைப்பற்றப்பட்டது.

8. மத்திய இந்தியா

1858 முதல் பாதியில், மத்திய இந்தியாவும், பந்தல்கண்டும் பிரிட்டிஷ் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. ஆனால் டோப், குவாலியரை இழந்த பிறகு மத்திய இந்தியாவிற்கு தப்பிச்சென்று 10 மாதங்கள் கொரில்லா யுத்தத்தில் ஈடுபட்டார். இறுதியாக, அவர் (சிந்தியாவின் குடியரிமையாளரால்) மான்சிங்கால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டார். அவர் 1859 ஏப்ரல் 18-அன்று ஆங்கிலேயரால் தூக்கிலிடப்பட்டார். நாசாகேப், அவாத்தின் பேகம் மற்றும் கான் பகதூர் ஆகியோர் டிசம்பர் 1858-ல் நேபாளத்திற்கு தப்பிச் சென்று அங்கேயே இறந்தனர். பஹத் கான் டெல்லி வீழ்ச்சியின் பின்னர் அவாத் மே 13, 1859 அன்று ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்துப் போரிட்ட போது மரணமடைந்தார். மௌலவி அகமத்துல்லா, ஜூன் 1858-ல் புவானில் உள்ள ராஜா என்பவரின் நம்பிக்கை துரோகத்தால் கொலை செய்யப்பட்டார்.

எழுச்சியின் தோல்விக்கான காரணங்கள்

எழுச்சி தோல்வியடைந்ததற்கான முக்கியக் காரணங்கள் பின்வருமாறு:

1. கிளர்ச்சி ஒரு தேசிய நிகழ்ச்சியல்ல. எனவே, ஒரு தாக்கத்தை விட முடியவில்லை. இந்த கிளர்ச்சியால் இந்தியாவின் தென் மாநிலங்களில் எந்த பாதிப்பும் ஏற்படவில்லை. சென்னை சிப்பாய்கள் பஞ்சாபின் பிரிட்டிஷ் சிப்பாய்களுக்கு விஸ்வசமாக இருந்தனர். சிந்து, ரஜபுத்தானா மற்றும் கிழக்கு வங்காளம் ஆகிய நாடுகளின் சிப்பாய்கள் படைக்கலத்தில் சேரவில்லை. கோர்காஸ் பிரிட்டிஷாரின் விசுவாசமான கூட்டாளிகளாக இருந்தனர்.
2. பிரிட்டிஷர்கள் எதிர் தாக்குதலுக்கு வழிவகுத்து திறமையான அதிகாரிகளை வைத்திருந்தனர். அவர்களில் சிலர் நிக்கல்சன், அவுட்ரம், எட்வர்ட்ஸ் போன்றோர்கள் ஆவர்.
3. தங்கள் அரியணை மற்றும் அரசை இழந்த ஆட்சியாளர்கள் மட்டுமே புரட்சியில் இணைந்தனர். பலர் விசுவாசமாக இருந்தனர். குவாலியரைச் சேர்ந்த சர் தின்கர் ராவ் மற்றும் நிஜாமின் சாலார் ஜங், உண்மையில் கிளர்ச்சிக்கு ஆதரவளிக்கவில்லை. அவர்கள் அதை ஒடுக்கினர். இதற்காக

நீண்ட நேரம் அந்த நிகழ்வு குறித்து ஆங்கிலேயர்கள் நன்றியுடன் இருந்தனர்.

4. பிரிட்டிஷாருக்கு அதிக வளங்கள் இருந்ததால், இந்தப் போர் சமநிலையற்றதாக அமைந்தது.
5. தலைமைப் பண்பு மற்றும் முறையான வியூகங்கள் இல்லாதது கிளர்ச்சி தோல்விக்கு இட்டுச் சென்றது. சரியான ஒருங்கிணைப்பு இல்லை. பகதூர் ஷா ஜாஃபர் ஒரு கோழை. அவரது சொந்தப் பாதுகாப்பு பற்றி மட்டுமே கவலைப்பட்டார். அவர் மிகவும் பலவீனமான இணைப்பு என்பதை நிரூபித்தார். அவர் மீது நம்பிக்கை இல்லாமல் போனது.
6. கிளர்ச்சிக்கு பெரிய நோக்கமும், குறிக்கோளுமே இல்லை. நிலப்பிரபுக்களின் தலைமையில் இருந்த போது, அவர்களின் சொந்த சுயநலத்தைப் பாதுகாத்தன. வலிமையான பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை எதிர்க்க அவர்களுக்கு புதிதாக எதுவும் தோன்றவில்லை.
7. ஜமீன்தார்களும் கந்துவட்டிக்காரர்களும் பிரிட்டிஷ் பொருளாதாரத்தை நம்பியிருப்பதால், அவர்கள் கிளர்ச்சிக்கு ஆதரவு கொடுக்கவில்லை.
8. படித்த நடுத்தர வர்க்கம் கிளர்ச்சியின் ஒரு பகுதியாக கூட இல்லை. இத்தகையவர்களின் எண்ணிக்கை சிறியதாக இருந்தது. அவர்கள் அதிகம் கூறவில்லை. அவர்களில் பலர், நாட்டின் நவீனமயமாக்கலுக்கான ஒரு வழிமுறையாக பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இருப்பதாய் கண்டனர்.

கலகத்தின் தாக்கம்

1857 என்கிற கிளர்ச்சியால் இந்தியாவின் மீது நிறுவனத்தின் பிடி ஆட்டம் கண்டு போனது. அதன் பிறகு, இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை வலுப்படுத்தும் வகையில் வலுவான பொறிமுறை மற்றும் நிர்வாகக் கொள்கை வைக்கப்பட்டது. பிற்போக்கு மற்றும் சுயநலமற்ற நலன்கள் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டு, ஊக்குவிக்கப்பட்டு, இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் தூண்களாக மாறின. அப்போதிருந்து இந்தியாவின் முதுகு எலும்பை வலுவழிக்கச் செய்யும் வகையில் பிரித்தானியம் கொள்கையை ஆங்கிலேயர்கள் கடைப்பிடித்தனர். குடியுரிமை மற்றும் இராணுவ நிர்வாகத்தில் முக்கிய பதவிகள் இப்போது ஆங்கிலேயரின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்றன.

1857 புரட்சியின் பல்வேறு விளைவுகளை கீழ்க்கண்டவாறு தொகுக்கலாம்:

- 1857 கிளர்ச்சி பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் முடிவைக் குறித்தது. இந்திய அரசுகள் இனியும் இணைத்துக் கொள்ளப்படாது என்று அறிவித்த இங்கிலாந்தின் ராணியால் ஒரு புதிய கொள்கை நிறைவேற்றப்பட்டது. நிஜாம், ராஜபுத்திர, மராத்திய மற்றும் சீக்கிய தலைவர்கள் தங்கள் விசுவாசத்திற்காக சான்றிதழ்கள் மற்றும் வெகுமதியால் பாராட்டப்பட்டனர்.

- ராணுவத்தில் உள்ள ஐரோப்பியரின் எண்ணிக்கை 40,000-லிருந்து 65,000 ஆக உயர்ந்தது. இந்திய வீரர்கள் ரூ.2.38 இலட்சத்திலிருந்து 1.4 லட்சமாக குறைக்கப்பட்டது. வங்காள ராணுவத்தில் இந்திய ஆங்கில வீரர்கள் என்ற விகிதாச்சாரம் 1:2 மற்றும் சென்னையில் 1:3 என்ற விகிதத்தில் செய்யப்பட்டது.
- 1857 புரட்சிக்குப்பின் ஆங்கிலேயர் பிரித்தானும் கொள்கையை பின்பற்றிச் வந்தனர்.
- வாரிசு இழக்கும் கொள்கை விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது.
- ஆகஸ்ட் 1858-அன்று பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றம் ஒரு சட்டத்தை இயற்றியது. அது கம்பெனியின் ஆட்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் அரசின் கட்டுப்பாடு பிரிட்டிஷ் மகுடத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. இந்திய அரசுச் செயலர் தலைமையில் 15 பேர் கொண்ட குழு அமைக்கப்பட்டது. இந்திய அரசுக்கு மத்திய அரசின் செயலர் பொறுப்பு வகித்தார்.
- பிரிட்டிஷ் தலைமை ஆளுநருக்கு, மன்னரின் பிரதிநிதியாக இருந்ததால், இராஜபிரதிநிதி என்ற பட்டமும் இப்போது வழங்கப்பட்டது.
- கிளர்ச்சி ஒடுக்கப்படுவதன் மொத்தச் செலவு இந்தியர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.
- 1857 புரட்சி, கல்வியறிவு பெற்ற இந்தியர்களிடையே தேசியம் வளர்வதற்கு வழிவகுத்தது. கிழக்கிந்திய சங்கம் (1866), புனா சர்வஜனிக் சபை (1867), இந்தியன் லீக் (1875), இந்திய சங்கம் (1876), மெட்ராஸ் மகாஜன் சபா (1884) மற்றும் பாம்பே மாகாண சங்கம் (1885), இறுதியாக இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (1885) போன்றபல்வேறு அரசியல் சங்கங்கள் வளர்ந்து வரும் தேசிய உணர்வின் விளைவாகத் தான் உருவாகிறது.
- 1857 கிளர்ச்சி இந்து, முஸ்லீம்களிடையே முதன் முதலாக ஒற்றுமையை கண்டது. எனவே, அந்த வகையில் அது ஒரு வரலாற்று சிறப்பு மிக்க இயக்கமாகும்.

இந்திய அரசு சட்டம், 1858

இந்தியாவில் உள்ள பிரிட்டிஷாரை இரண்டு கட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம். ஒரு கட்டம் 1772 முதல் 1858 வரை இருந்தது. இதன் போது கிழக்கிந்திய நிறுவனம் பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தின் உதவியோடு வணிகம் செய்தது. பிரிட்டிஷ் மகுடம் ஆட்சி செய்த போது, இரண்டாம் கட்டம் 1858 முதல் 1947 வரை இருந்தது. கிளர்ச்சி வரை 1853 என்ற சாசனச் சட்டம் கிழக்கிந்திய நிறுவனம்

இந்தியாவை ஆள அனுமதித்தது. 1857 புரட்சியுக்குப் பின், பிரிட்டிஷ் பேரரசு நிறுவனத்தின் ஆட்சியை முடித்துக் கொண்டு இந்தியாவை பிரிட்டிஷ் மகுடத்தின் அங்கம் என்று பறை சாற்றியது. இந்த கிளர்ச்சிக்கு கிழக்கிந்திய நிறுவனம் பொறுப்பாகும். அந்த நிறுவனம் பேரரசுக்கு எவ்வளவு பெரிய சேவை செய்தது என்று காட்ட முயன்றும், பேரரசு

அதை கேட்கவில்லை. பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம் நிறுவனத்தின் ஆட்சி கலைய வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியது. எனவே, பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியாக இருந்த பால்மெஸ்டன் பிரபு, 1858 பிப்ரவரியில் இந்தியாவின் சிறந்த அரசாங்கத்திற்கான விலைப்பட்டியலை அறிமுகப்படுத்தினார். மக்கள் மன்றத்தில் உரையாற்றிய அவர், 'நமது அரசியல் அமைப்பின் கொள்கையில் அனைத்து நிர்வாகப் பணிகளும் பாராளுமன்றத்தின் அமைச்சரவையில் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

ஆனால், இந்த விஷயத்தில் இந்தியாவின் அரசாங்கத்தின் பிரதான செயல்பாடு பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பேற்காத ஒரு குழுவுக்கும், கிரீடம் மூலம் நியமிக்கப்படாததற்கும், உறுதியளிக்கிறது. ஆனால், இந்தியாவின் பங்கு எளிமையாக உள்ளதால், இந்தியாவுடன் எந்த தொடர்பும் இல்லாத நபர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களாவார்கள்'.

நிறுவனத்தின் குறைபாடுகளை சுட்டிக்காட்டிய பின்னரும், இது மேலும் குழப்பத்திற்கு இட்டுச் சென்றது எப்படி என்று அதன் குறைபாடுகளின் மகுடத்தை காட்டிய பின்னரும், பாராளுமன்றம் ஆகஸ்டு 1858 அன்று ஒரு சிறந்த இந்திய அரசுக்கு விலைப்பட்டியலை நிறைவேற்றியது. ஏற்பாடுகள்

1. கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தின் ஆட்சி 1858 இந்திய அரசின் சட்டத்தால் நிறுத்தப்பட்டது. இந்தியா தொடர்பான அனைத்து விவகாரங்களுக்கும் பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றம் பொறுப்பாக இருந்தது. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசின் பிரதிநிதியாக ராஜபிரதிநிதி நியமிக்கப்பட்டார்.
2. நிறுவனத்தால் நடத்தப்பட்ட ராணுவமும், நிலமும் பிரிட்டிஷ் மகுடத்தின் ஒரு பகுதியாகவே மாறின.
3. 15 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அவர் நீதிமன்ற இயக்குநருக்கு அதிகாரம் கொடுத்தார். கட்டுப்பாட்டுவாரியம், இந்திய அரசுச் செயலாளரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. நிர்வாகம் மற்றும் கட்டுப்பாட்டு பணி, அரசுச் செயலரிடம் முதலீடு செய்யப்பட்டது. அவரும் நாடாளுமன்றத்தில் அமர அனுமதிக்கப்பட்டார். குழுவில் உள்ள 15 உறுப்பினர்களில் பிரிட்டிஷ் முடியரசால் 8 உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். நீதிமன்ற இயக்குநர்கள் 7 பேரை நியமித்தனர். குறைந்தது 9 உறுப்பினர்கள் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு குறையாமல் இந்தியாவில் பணியாற்ற வேண்டும் என்றும், அவர்கள் நியமனத்தின் போது பத்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இந்தியாவில்
4. இருந்து விலகி இருக்க கூடாது என்றும் கட்டாயமானதாக இருந்தது. இந்தியாவின் அரசாட்சியில் இருந்து உறுப்பினர்களுக்கு ஆண்டுக்கு 1200 பவுண்டுகள் கிடைத்தது.

5. மாநிலச் செயலாளர் பின்வரும் பகுதிகளில் தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கு அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்தார். அந்த கடமைகள் பின்வருமாறு:

1. பேரவையின் முடிவுக்கெதிராக அவர் அதிகாரம் வைத்திருந்தார்.
2. ஓட்டு போட்ட அதிகாரமும் அவருக்கு உண்டு.
3. மத்திய அரசின் சொத்துக்களின் வருவாய், பணி நியமனம், கொள்முதல், அடமானம் மற்றும் விற்பனை ஆகிய விஷயங்களில் அவையின் முடிவை அவர் கவரவமாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.
4. அவர் சபைக்கு தெரியப்படுத்தாமல். இராஜ பிரதிநிதிக்கு ரகசியமாக எழுத அவருக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது.
5. இந்திய குடிமைப் பணிகளுக்கு புதிய விதிமுறைகள் ஏற்படுத்தும் அதிகாரம் அவருக்கு இருந்தது. இதில் தற்போது இந்தியர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

6. வைஸ்ராய் மற்றும் தலைமை ஆளுநர், பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் மாகாணங்களின் ஆளுநர்களை நியமிக்கும் அதிகாரம் பிரிட்டிஷ் முடியரசுக்கு இருந்தது. பிரிட்டிஷ் அரசின் அனுமதியுடன் துணைநிலை ஆளுநரை நியமிக்கும் அதிகாரம் வைஸ்ராய்க்கு இருந்தது.

7. பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தின் கீழ் சபையில் உள்ள மக்கள், மன்றத்தின் முன் வருவாய், சட்டம், புகையிரதம் மற்றும் கட்டுமானம் தொடர்பான அறிக்கைகளை தயாரிக்க வேண்டியது அரசுச் செயலாளரின் பணியாக இருந்தது. இந்தியாவிற்கு வெளியே இராணுவ துரிதங்களின் வருவாயைப் பயன்படுத்த நாடாளுமன்றத்தின் அனுமதி தேவைப்பட்டது. மாநில செயலாளர் பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்திற்கு பதில் சொல்ல கடமைப்பட்டார். அவரை நீக்கும் உரிமை நாடாளுமன்றத்துக்கு இருந்தது.

கானிங் பிரபு, மகாராணி விக்டோரியா பிரகடனத்தை நவம்பர் 1, 1858 அன்று அலகாபாத்தில் அறிவித்தார். இந்த பிரகடனம் முதல் தடவையாக வைஸ்ராய் என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்தியது. மாநிலங்கள் எந்த வகையிலும் இணைத்துக் கொள்ள முடியாது என்றும், யாரும் கிறிஸ்துமதத்திற்கு மாற்றப்படமாட்டார்கள் என்றும், அரசு வேலைகளுக்கு ஏற்ற வகையில் முறையான தகுதிகள் இருக்க வேண்டும் என்றும் பிரகடனம் உறுதி செய்தது. இந்திய மரபுகளையும் பண்பாட்டையும் கணக்கில் கொண்டு சட்டங்கள் இயற்றப்படும் என்பது உறுதி செய்யப்பட்டது. உரிமை சொத்துக்கள் மற்றும் மரபுரிமை பாதுகாக்கப்பட்டது. விவசாயிகளும் வரிகளை முறையாக செலுத்துவதாக வாக்குறுதி அளித்தனர்.

மகாராணியாரின் பேரறிவிப்பு, 1858

இந்திய அரசாங்கத்தை கம்பெனியிடமிருந்து இங்கிலாந்து தனது நேரடி ஆட்சியின் கீழ் ஏற்றுக் கொண்டதை இந்திய மக்களுக்கு முறைப்படி அறிவிக்க முடிவு செய்யப்பட்டது. அதன்படி அப்போது இங்கிலாந்தை ஆண்டு வந்த பேரரசி

விக்டோரியாவின் பெயரால் அலகாபாத் நகரில் நடைபெற்ற ஒரு பிரமாண்டமான தர்பாரில் வைசிராய் கானிங்பிரபு ஒரு பிரகடனத்தின் மூலம் 1858 நவம்பர் 1-ம் தேதி இந்தியாவிலுள்ள பத்து கோடி மக்களுக்கு அறிவித்தார். அதுவே மகாராணியாரின் பேரறிவிப்பு எனப்படுகிறது. இந்திய மக்களின் மகாசாசனம்“ என்று அது புகழப் படுகிறது.

மகாராணியாரின் பேரறிவிப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்: மகாராணியாரின் பேரறிக்கை டெர்பி பிரபு என்பவரால் தயாரிக்கப் பட்டு விக்டோரியா மகாராணியால் அங்கீகாரம் செய்யப்பட்டது. இந்த பேரறிவிப்பு பிரிட்டி் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளையும் இந்தியா எதிர் காலத்தில் எவ்விதமாக ஆளப்படும் என்ற உறுதி மொழியையும் கொண்டிருந்தது. அதில் காணப்பட்ட முக்கியமான சாராம்சங்கள் பின்வருமாறு

1. இதுவரை ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியால் ஆளப்பட்டு வந்த இந்தியா இனி பிரிட்டி் பேரரசியால் நேரடியாக ஆட்சி செய்யப்படும்.
2. இந்திய சுதேச அரசர்களுடன் கம்பெனி செய்து கொண்ட உடன் படிக்கைகளையும், ஒப்பந்தங்களையும் பிரிட்டிஷ் அரசு அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளும்.
3. கானிங் பிரபு பிரிட்டிஷ் நேரடி ஆட்சியின் கீழ் முதல் இந்திய வைசிராயாகவும் கவர்னர் ஜெனரலாகவும் நியமனம் செய்யப்படுவார்.
4. இந்திய சுதேச அரசர்களின் உரிமைகள், மதிப்பு, அந்தஸ்து ஆகியவைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து மதித்து நடக்கப்படும்.
5. இந்தியாவின் பழமையான உரிமைகள், வழக்கங்கள், வழக்காறுகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவைகளுக்கு உரிய மதிப்பும் மரியாதையும் கொடுக்கப்படும்.
6. கிறிஸ்தவ மதக் கொள்கைகளின் மீது நம்பிக்கை கொண்டிருக்கும் பிரிட்டிஷ் அரசு கிறிஸ்தவ மதக் கொள்கைகளையும், நம்பிக்கைகளையும் இந்திய மக்கள் மீது திணிக்காது. எனவே மதத்தின் பெயரால் எந்த இந்தியருக்கும் சலுகை வழங்காது. யாருக்கும் இடையூறோ, அமைதியின்மையையோ ஏற்படுத்தாது. சட்டப்படி எல்லோருக்கும் பாரபட்சமற்ற பாதுகாப்பு கொடுக்கப்படும்.
7. இந்திய மக்களின் மத வழிபாட்டிலும், மத நம்பிக்கையிலும் பிரிட்டிஷ் அரசு தலையிடாது முழுமையான மத வழிபாட்டுரிமை வழங்கப்படும்.
8. இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய பிரிட்டிஷ் இந்தியப் பகுதிகளை மேலும் விரிவுபடுத்தும் ஆசை பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு கிடையாது. அதாவது நாடு பிடிக்கும் ஆசையில் நாட்டம் இல்லை.
9. இந்திய மக்களின் நல்வாழ்வே பிரிட்டிஷ் அரசின் நோக்கமாகும். மக்களின் நன்மைக்காகவே ஆட்சி நடத்தப்படும். கடவுளின் ஆசீர்வாதத்துடன் உள்நாட்டு அமைதி ஏற்படுத்தப்படும். நாட்டில் அமைதியான சூழ்நிலையை உருவாக்குவதே எங்கள் தணியாத ஆசை பொது நன்மைக்கான வளர்ச்சிப் பணிகளுக்கான பணிகள் மேற்கொள்ளப் படும்.
10. இனம், மொழி, மதம் ஆகிய வேறுபாடுகள் இல்லாமல் கல்வித் தகுதி, திறமை

ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இந்தியர்களுக்கு அரசு 1858 பதவிகள் கொடுக்கப்படும். மேலும் கடமையாற்றுவதில் திறமை, நேர்மை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பதிவியிலமர்த்தும் கொள்கை கடை பிடிக்கப்படும்.

11. ஆங்கில குடிமக்களின் கொலைகளில் நேரடியாகச் சம்பந்தப் பட்டவர்கள் தவிர, 1857-58 - ம் வருட புரட்சியில் பங்குகொண்ட எல்லா மக்களுக்கும் பொது மன்னிப்பு (பநநெசயட யஅநௌவல) அளிக்கப்படும்.
12. மகாராணியாரின் பேரறிவிப்பில் கடைசிக்கு முந்தின வரி மிகவும் புகழ் பெற்ற வரிகளாகும். அவர்களின் (இந்திய மக்கள்) வளம், அபிவிருத்தி முன்னேற்றத்திலேயே எங்கள் வலிமை, அவர்களின் மனத் திருப்தியே எங்கள் பாதுகாப்பு, அவர்களது நன்றி உணர்வே எங்களுக்கு கிடைக்கும் சன்மானம் ஆகும். (in their prosperity will be our strength, in their contentment our security, and in their gratitude our best reward).

மகாராணியாரின் பேரறிவிப்பு பற்றிய மதிப்பீடு

மகாராணியாரின் பேரறிவிப்பு இந்திய மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுவதாக அமைந்தது. பிரிட்டிஷ் அரசின் பெருந்தன்மை (பயால் மக்கள் பூரித்துப் போய் விட்டனர். வைசிராய் கானிங் பிரபுவை கருணைமிக்க கானிங் என்று போற்றி கொண்டாடினர். வானமே பூமிக்கு வந்து விட்டதை போன்று பெருமகிழ்ச்சியடைந்தனர். ஆனால் உண்மையில் மகாராணியாரின் பேரறிவிப்பு வெற்று வார்த்தைகளின் பத்திரம் என்றுதான் கூறவேண்டும். பெருந்தன்மையான வார்த்தைகளைக் கொண்டது.

ஆனால் கருமித்தனமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. (Generously worded but niggerdily implemented) என்று குறை கூறப்பட்டது. நாட்டின் உயர் பதவிகளில் நிறம், இனம், மொழி வேறுபாடில் லாமல் தகுதி பெற்றவர்களே நியமனம் செய்யப்படுவர் என்பது வெறும் ஏட்டளவில் தான் இருந்தது. நடைமுறைக்கு வரவேயில்லை. உயர்பதவி களில் ஆங்கிலேயர்களே நியமிக்கப்பட்டனர். இந்தியர்கள் எடுபிடி வேலை களுக்கும், தண்ணீர் இறைப்பதற்குமே தகுதியானவர்கள் என்று ஆங்கிலேயர் கருதினர். முதல் உலகப் போர் வரை படையிலும் இந்தியர் களுக்கு உயர் பதவி கொடுக்கப்படவில்லை.

நாடு பிடிக்கும் ஆசையில் நாட்டம் இல்லை என்று கூறப் பட்டாலும், சுதேச அரசர்களின் உரிமை, அந்தஸ்து ஆகியவை காக்கப்படும் என்று உறுதிமொழி அளித்தாலும் நடைமுறையில் சுதேச அரசர்கள் பிரிட்டிஷ் அரசின் மேலாண்மையின் கீழ் செல்வாக்கிழந்தே காணப்பட் டார்கள். பிரிட்டிஷ் அரசின் கைகளில் உள்ள பொம்மைகள் போன்றே விளங்கினர். தங்கள் மதிப்பு கௌரவம் ஆகியவற்றை இழந்து விட்டனர். 1858-ம் வருடத்திற்குப் பிறகு உள்ள இந்திய வரலாற்றைப் படித்தால் பேரரசியாரின் பேரறிவிக்கையில் காணப்படும் எந்தக் கொள்கை சயல்படுத்தப்படவில்லை என்பது நன்கு புலப்படும்.

சமூக - மத சீர்திருத்த இயக்கங்கள் - 19 ஆம் நூற்றாண்டில் தேசிய விழிப்புணர்வு

இந்திய வரலாற்றின் மீதான விவாதங்களும் முடிவுகளும் இதுவரையில் வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் மட்டத்திலேயே நடந்துகொண்டிருக்கிறது. மக்கள் தளத்தில் பரந்த அளவில் விவாதங்களை உருவாக்க வேண்டிய கட்டத்தில் நாம் உள்ளோம்.

இந்திய வரலாற்றை ஆய்வு செய்வதில் இரு போக்குகள் நிலவுவதை கான முடியும். தனிச் சொத்துடமை இல்லாத, சுயதேவை பூர்த்தி அடைந்த கிராமங்களை கொண்ட, மாறாநிலை சமூக அமைப்பு பிரிட்டிஷார் வரும் வரை நிலவியது என்ற கருத்தும். அதற்கு மாறாக, ஐரோப்பிய சமூக வளர்ச்சியை போலவே இந்தியாவும் புராதன பொதுவுடமை, அடிமை முறை, நிலவுடமை முறை என்ற வளர்ச்சியையே கண்டுள்ளது என்கின்ற கருத்தும் உள்ளது. பிந்தைய கருத்து வரலாற்று ஆய்வாளர்களால் நிரூபிக்கப்பட்ட கருத்தாகும்.

“கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை”க்கு 1888-ஆம் ஆண்டு எங்கல்ஸ் எழுதிய முன்னுரையில் “மனிதகுல வரலாறு அனைத்தும் வர்க்கப் போராட்டங்களின் - சுரண்டும் வர்க்கங்களுக்கும், சுரண்டப்படும் வர்க்கங்களுக்கும், ஆளும் வர்க்கங்களுக்கும் ஆளப்படும் வர்க்கங்களுக்கும் இடையிலான போராட்டங்களின் வரலாறே ஆகும்” என்றார்.

இந்திய வரலாற்றை மார்க்சிய அடிப்படையில் ஆய்வு செய்து டி.டி.கோசாம்பியால் முன்வைத்த பிறகுதான் இங்கு வரலாற்று ஆய்வு சரியான திசையில் பயணித்தது. மார்க்சிய அடிப்படையில் வரலாற்றை ஆய்வது என்றால் என்ன? இதில் அடிப்படையாக புரிந்துகொள்ள வேண்டியது சமுதாயத்தில் இரண்டு அம்சங்கள் உண்டு. ஒன்று, பொருளியல் அடித்தளமான உற்பத்தி உறவுகளும், உற்பத்தி சக்திகளும். இரண்டு, மதம், சாதி, சித்தாந்தம், பண்பாடு ஆகிய மேற்கட்டுமானம். இதில் இறுதியாக பார்க்கும்போது பொருளியல் அடித்தளமே மேற்கட்டுமானத்தை தீர்மானிக்கிறது.

எடுத்துக்காட்டாக நிலவுடமை சமுதாயத்தின் சட்டங்களும் மதிப்புகளும் முதலாளித்துவ சமூகத்தில் மாறிவிட்டன. இதற்குக் காரணம் அடித்தள மாற்றமே ஆகும். நிலவுடமை சமூகத்தில் நிலத்தோடு பிணைக்கப்பட்ட விவசாயிகளும் நிலவுடமையாளர்களும் பிரதான பங்கு வகிக்கின்றனர். பிரதான வர்க்கங்களாகவும் விளங்குகின்றனர். அந்த சட்டங்களும் மதிப்புகளும் அந்த நிலைமைக்கு ஏற்ப அமைந்தன. முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் முதலாளிகளும் தொழிலாளிகளும் பிரதான பங்கு வகிக்கின்றனர். பிரதான வர்க்கங்களாகவும் விளங்குகின்றனர். உற்பத்தி சக்திகள் முதலாளிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்றன. எனவே முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் சட்டமும் பிற மதிப்புகளும் முதலாளித்துவத்தை கட்டிக்காக்கும்படியாக அவர்களைக் காப்பாற்றும் படியாக, முற்றிலும் மாறுபட்டிருக்கின்றது. அதாவது அடித்தளத்தில் சீராக ஏற்பட்ட மாற்றம் மேற்கட்டுமானத்தை நிர்ணயித்துள்ளது.

இந்த அடிப்படையில் ஆய்வு செய்த சர்மா பண்டைய இந்தியாவைப் பற்றி பின்வரும் முடிவுகளுக்கு வந்தார்: கி.மு. 1500லிருந்து கி.மு. 1000 வரையிலான காலத்தில்

ஆளும் பழங்குடி அரசின் கீழே தனியுடைமை தோன்றியது. பிறகு தனிச் சொத்துடைமை திடப்பட்டது. கி.மு. 1000லிருந்து கி.மு.500க்குப் பிறகு நிலத்தில் தனியுடைமை தெளிவாக எல்லை வரையறுக்கப்பட்டு விவசாயம் செய்யப்பட்டது. நிலத்தை பயன்பாட்டிற்கு கொண்டுவந்தவரே நிலத்தின் உரிமையாளராவார். அதன் பிறகு கி.மு.322லிருந்து கி.மு.200 வரை காலகட்டத்தில் மையப்படுத்தப்பட்ட அரசு உருவாகி அடிமைச் சமூகத்தை திடப்படுத்தியது. சுரண்டலை பாதுகாக்கும் ஒரு வழிமுறையாக வர்ணாசிரம தர்மம் வடிவமைக்கப்பட்டது. இந்த தர்மங்களும் கௌடல்யர் போன்றோரால் வகுக்கப்பட்ட சட்டங்களும் நிலைபெற்றிருந்த சமூகப் படிநிலை அமைப்பை உயர்த்திப் பிடித்தன. இதன் பிறகு நகரங்கள் வீழ்ந்தன. இது உற்பத்தி முறையில் நெருக்கடியை தோற்றுவித்தது. வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளைச் செய்ய மறுத்தனர். கி.பி.3ஆம் நூற்றாண்டு, கி.பி.4ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் (இதுவே கலிகாலம்) உற்பத்தி உறவுகள் பெரும் மாற்றங்களுக்குள்ளாயின. குப்தர் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட நிலமானிய முறை ஒரு புதிய சமூக உருவாக்கத்தை, புதிய தொழில் பிரிவினைகளை, வர்க்கத்தை தோற்றுவித்தது. இது முந்தைய உற்பத்தி முறைக்கு உரியதான வர்ண முறையை செயலற்றதாக்கியது. புதிய நிலப்பிரபுத்துவ (நிலமானிய) முறையை தோற்றுவித்தது. அதற்கான சமூக வடிவமாக சாதியை தோற்றுவித்தது. மற்ற நாடுகளைப் போலவே இந்தியாவிலும் சமூக வளர்ச்சிகான கட்டங்கள் உள்ளன. ஒட்டுமொத்தமாக ஆசிய உற்பத்தி முறை இங்கு நிலவியதற்கான எந்த வரலாறும் இல்லை, இதை 100 ஆண்டுகால அகழாய்வுகள் நிரூபிக்கின்றன என்ற கருத்துகளை முன்வைத்தார்.

ஆர்.எஸ்.சர்மாவின் இந்திய நிலமானியம் குறித்த குறிப்பான ஆய்வுகள் இந்திய வரலாறு பற்றிய ஆய்வை அடுத்த கட்டத்திற்கு எடுத்துச் சென்றது. குறிப்பாக “இந்திய நிலமானிய முறை” மற்றும் “மத்திய காலங்களின் தொடக்கத்தில் இந்திய சமூகம் - நிலப்பிரபுத்துவ உருவாக்கம் பற்றிய ஓர் ஆய்வு” (Early Medieval Indian Society – A Study in Feudalisation) என்ற நூல்கள் இது குறித்த மிக விரிவான, ஆழமான ஆய்வுகளாகும்.

இது போன்றே தமிழக வரலாற்றிலும் 7ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில் பரவலாக புகுத்தப்பட்ட நிலமானிய முறை இங்கு முதன்முதலாக சாதி அமைப்பை உருவாக்கி திடப்படுத்தியது. மேற்கண்ட பொருளியல் அடித்தளத்தின் மாற்றமும், வளர்ச்சியும் அதற்கான மேற்கட்டுமானத்தை உருவாக்கியது என்பதை பார்க்க முடியும்.

இந்த வரலாற்று ஆய்வுகள் சமூக வடிவத்தை, சாதியைப் பற்றிய சரியான ஆய்வுகளை வைக்க உதவியது. அதாவது “பரம்பரைத் தொழில் பிரிவினை அடிப்படையில் சாதி முறை தன் நிலைப்பிற்கு ஆதாரம் கொண்டிருக்கிறது. சாதி மற்றும் தீண்டாமையின் சமூக வேர்கள் நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தி முறையில் அடங்கியிருக்கிறது.

சாதியும், தீண்டாமையும் நிலைத்து நிற்பதற்கு உத்தரவாதம் செய்யும் பிற அம்சங்களான அகமண முறை, பரம்பரை சடங்குகள் ஆகியவற்றிற்கு நிலப்பிரபுத்துவ பண்பாடே காரணம்.

வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதத்தை நிராகரிக்கும் வகையில் கிராம்சிய வாதிகள் இந்து மதத்தை உற்பத்தி உறவாக, அடித்தளமாக இருக்கிறது என்கிறார்கள். அதாவது “இந்து மதத்தைப் பொறுத்தவரையில் அது மேற்கட்டுமானத்தின் கூறாக இருப்பதோடுபிரதானமாக அடித்தளமாகவே இருக்கிறது சாதிய அடக்குமுறை என்ற வடிவத்தில் - பார்ப்பனியமாக - அடித்தளத்தில் உள்ளது” என்கூறுகிறார்கள். இப்படி இங்கே வர்க்கம் என்பதே வர்ணமாக, சாதியாக இருப்பதால் அதுவே உற்பத்தி உறவாக இருக்கிறது என்கிறார்கள். இதே போல் பெரியார், சாதியத்தை ஒழிக்க வேண்டுமென்றால் அதற்கு ஆதாரமாக இருக்கும் இந்து மதத்தையும், கடவுளையும் ஒழிக்க வேண்டும் என்றார். சாதி முறைக்கு பார்ப்பனியமே வேர் என்றும், இதை ஒழிக்கும் போராட்டத்தையே முதன்மையான பணியாக மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றார்.

இந்திய சமூகத்தில் நிலவும் சாதிய படிநிலைக்கான வேர் நிலப்பிரபுத்துவம் தான் என்பதைப் பார்க்க மறுத்து சாதியையும், மதத்தையும் அடித்தளம் என்று கூறுபவர்களும், அடித்தளம், மேற்கட்டுமானம் என்று சமூகத்தை பிரிக்கக் கூடாது என்கூறுபவர்களும் பெரியாரிய, அம்பேத்காரிய தத்துவத்தின் பின்னே நிற்கிறார்கள். அடையாள அரசியலின் பின்னே நிற்கிறார்கள். பண்பாட்டுதளத்திலேயே சாதியை ஒழிக்கமுடியும் என்று கருதுகிறார்கள். மார்க்சிய

அடிப்படையிலான ஆய்வை மறுக்கிறார்கள். பொருள்முதல்வாதத்திற்குப் பதிலாக கருத்துமுதல்வாதத்தை முன்வைக்கிறார்கள்.

இந்து மதத்தை ஒழிப்பதாலோ, பார்ப்பனியம் என்ற பேரால் பார்ப்பனரை மட்டும் எதிர்த்து, பார்ப்பனர் அல்லாத ஆளும் வர்க்கத்தை தாங்கி நிற்பதாலோ, இந்து மதம் அடித்தளம் என்று வரையறுத்து, இந்துமதத்தின் மீது போர் தொடுப்பதாலோ சாதியை ஒழிக்க முடியாது. இந்தியாவில் நிலவுடமை அமைப்பு தோற்றம் பெறாத வடகிழக்குமாநிலங்களான, மணிப்பூர், மிஜோரம், நாகாலாந்து, அசாம் போன்ற மாநிலங்களில் சாதிப் பிரிவினைகள் இல்லை என்பது மண்டல் குழு வெளியிட்ட அறிக்கையில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருள் சாதியத்துக்கு பொருளியல் அடிப்படை என்பது நிலவுடமை சமூக அமைப்பே தவிர மாறாக இந்து மதம் அல்ல என்பதே. அதே போல் நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பில் ஆன்மீக வகைப்படாதநிலப்பிரபுக்களுக்கு இணையாக ஆன்மீக நிலப்பிரபுக்களையும் சேர்த்தேபார்க்க வேண்டும். ஆன்மீக நிலப்பிரபுக்களின் (கோயில்கள், மடங்கள்) ஆதிக்கம் தென்னிந்தியாவில் மிக வலுவானதாகும். அதிலும் நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தி முறையை நிலை நிறுத்தியதில் முக்கிய பங்காற்றியது பார்ப்பன மடங்கள், கோயில்கள் மட்டுமல்ல அதைவிட வலுவான பார்ப்பனர் அல்லாத கோயில்களும் மடங்களும்தான். சோழர் காலத்தில் வழங்கப்பட்ட பிரம்மதேயம், பள்ளிச்சந்தம், தேவதானம் ஆகியவை

நிலப்பிரபுத்துவ உருவாக்கத்தில் முக்கிய பங்காற்றியதை அறியமுடியும். தமிழகத்தில் மட்டும் 36,355 கோயில்கள் மற்றும் மடங்கள் 4,79,021 ஏக்கர் நிலத்தினை வைத்துள்ளதாக 2002-03ஆம் ஆண்டு இந்து சமய அறநிலையத் துறை அறிக்கை கூறுகிறது.

நிலவுடமைக்கும் மத நிறுவனங்களுக்கும் உள்ள உறவைப் புரிந்துகொள்ள எங்கல்ஸ் கூற்றினை புரிந்துகொள்ளவேண்டும். “மத்தியகாலத்தின் உலகக் கண்ணோட்டம் பெரும்பான்மையாக இறையியல் கண்ணோட்டம்தான். ஒரு பொது எதிரியான சராசன்களுக்கு (முஸ்லீம்) மாற்றாக ஐரோப்பிய நாடுகளை கிருத்துவம் ஒருமைப்படுத்தியது. கத்தோலிக்கம் இதைச் செய்தது. கருத்தளவில் மட்டும் இந்த இணைப்பு நின்றுவிடவில்லை. உண்மையிலேயே இந்த இணைப்பு இருந்தது. போப்பாண்டவரை மையமாகக் கொண்டு நிலப்பிரபுத்துவ ரீதியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த தேவாலய அமைப்பில் அது காணப்பட்டது. நில உடமையாளர் என்ற முறையில் உள்ள தேவாலயம்பல்வேறு நாடுகளுக்கிடையிலான இணைப்பாக விளங்கியது. தேவாலயத்தின் நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு, பிரபுத்துவ அரசாங்க முறைக்கு ஒரு மத அங்கீகாரத்தை அளித்தது. மேலும் குருமார்கள் மட்டுமே படித்த வர்க்கத்தினர். எல்லா சிந்தனைகளுக்கும் தேவாலயம் ஆரம்பமாகவும், அடிப்படையாகவும் விளங்கியது” என்று எங்கல்ஸ் கூறுவது இந்தியாவுக்கும் பொருந்துவதைக் காணமுடியும். பண்டைய இந்திய சமூக அமைப்பு முறை உருவாக்கத்தில் இந்து மதமும், வர்ணமும் ஆற்றிய பங்கையும், மத்திய கால இந்தியாவில் இந்துமதமும், சாதியும் ஆற்றிய பங்கையும் அதாவது மேற்கட்டுமானம் ஆற்றிய பங்கை தெளிவாக பார்க்க முடியும். உற்பத்தி முறையிலும், உற்பத்தி உறவுகளிலும் ஏற்படும் மாற்றம்தான் அதன் மேற்கட்டுமானத்தில் மாற்றத்தை கொண்டுவருகிறது.

அதாவது “நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தி முறையும், பண்பாடும் முற்றாக ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டால் சாதியும் தீண்டாமையும் நிலைத்து நிற்பதற்கான சமூக வேர்கள் தகர்ந்துவிடும்” என்கிறோம். இதை வரலாற்று ஆதாரங்களுடன் ஆர்.எஸ்.சர்மாவும் நிரூபித்துள்ளார். “இந்து மதம் நிலப்பிரபுத்துவ முறை ஒழிக்கப்பட்ட பிறகும் தன்னை புதிய சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு மாற்றியமைத்துக்கொண்டு தொடர்ந்து உயிர் வாழ்வது சாத்தியமானதேயாகும். இவ்வாறு மதம் ஒரு சமூக நிகழ்வு என்ற முறையில் நிலைத்திருப்பதற்கான வேர்களும், சாதிமுறை ஒரு சமூக நிகழ்வு என்ற முறையில் நிலைத்து நிற்பதற்கான வேர்களும் வெவ்வேறானவை” என்பதைக் காணலாம். வடிவங்கள்தான், அதன் மேற்கட்டுமானங்கள்தான் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் தனக்கே உரிய சிறப்பம்சத்தோடு வளர்கின்றது அது போலவே இந்தியாவிலும் வளர்ந்துள்ளன. பொருளாதார கூறுகள் ஒரே மாதிரியாகவே வளர்ந்துள்ளன.

இந்த சமூக வளர்ச்சியின் விதிகளில், பண்டைய இந்திய சமூகத்தின் பொருளியல் அடித்தளமும் அதன் மீதமைந்த மேற்கட்டுமானமும் பற்றி புரிந்துகொள்ள ஆர்.எஸ்.சர்மா

அவர்களால் எழுதப்பட்ட மூன்று கட்டுரைகளின் தொகுப்பான “பண்டைய இந்தியாவில் சமூக உருவாக்கம்” என்ற இந்த நூல் மிகவும் முக்கியமானதாகும். இதன் நோக்கம், இந்திய வரலாற்றை சரியாக புரிந்துகொள்ளும் போதுதான் இந்த சமூகத்தை மாற்ற முடியும் என்பதே. அதற்கான தொடக்கமாக இந்நூல் புதுமைப் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்படுவதுமகிழ்ச்சியானதே. தமிழில் இது போன்ற ஆய்வு நூல்களை அதிகமாக கொண்டுவருவதற்கான முயற்சிகள் பரவலாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

சாதி பற்றிய விளக்கங்கள்

சாதி என்பது ஓரளவிற்கு நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட, தனிப்பட்ட ஒரு குழுவாகும். அதன் உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்ட குழுவினருக்குள், அல்லது சம அந்தஸ்துள்ள குழுவுடன் திருமணம் செய்து கொள்வதன் மூலமும், பெரும்பாலான நேரங்களில் பரம்பரை தொழில் அல்லது கடமைகளின் மூலமும், அது நடைமுறையில் இருந்தாலும் சரி அல்லது அவ்வாறு செய்ய வேண்டுமென்ற வரைமுறை இருந்தாலும் சரி, ஒருவரோடு ஒருவர் இணைக்கப்பட்டவர்களாக விளங்குகின்றனர். எனினும் சமூகவியல் அறிஞர்கள் பலரும் இந்த விளக்கம் போதுமானதல்ல என்றே கருதுகின்றனர். மற்ற சாதிகளை ஒப்பிடுகையில் ஒரு சாதியின் தரவரிசை பற்றிய கருத்து நிலவுவதையும் நாம் வரையறுக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். இந்த தரவரிசை என்பது ஒருவரது சொந்த சாதியை ஒப்பிடும்போது மற்ற சாதிகளின் ‘தூய்மை’ அல்லது ‘தூய்மையின்மை’ யின் அளவு, ஒவ்வொரு சாதிக்கும் என ஒதுக்கப்பட்டுள்ள குறிப்பிட்ட சடங்குகள், பின்பற்றப்பட வேண்டிய நடைமுறைகள் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துவதாக இருக்கும்.

சமூகவியல் அறிஞர் லூயிஸ் டுமாண்ட் தனது ஹோமோ ஹியரார்க்கியஸ் என்ற நூலில், அந்த நூலின் தலைப்பு சுட்டிக் காட்டுவது போலவே, (ஒன்றின்மேல் ஒன்றான) படிநிலை வரிசை என்பது

சாதி அமைப்பின் அடித்தளமாக, அதன் உயிரோட்டமாகவே விளங்குகிறது அத்தகைய ஓர் ஏற்பாடு இல்லாமல் சாதி என்பதே இருக்காது என்றே குறிப்பிடுகிறார்.

டுமாண்ட்-ஐப் பொறுத்தவரையில் சாதிய முறை என்பதை அதன் (‘இந்து’) மதரீதியான அத்தியாவசியமான தத்துவத்தைக் கொண்டுதான் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதில் வெளிப்படுகின்ற எண்ணற்ற வகைகளிலும் அது பரவியிருக்கிறது. முடிவேயில்லாத, சிக்கலான, பல நேரங்களில் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான, தரவரிசை ஏற்பாட்டை கொண்ட, இதில் மிக உயரிய பீடமானது “மிகுந்த தூய்மை மிக்க”வர்களும் அதன் சடங்குகளில் பெரும்பாலானவற்றிற்கு தலைமை தாங்குபவர்களுமான பிராமணர்களுக்கே உரித்தாக இருக்கிறது. இந்த தரவரிசை என்பது அதிகாரம் அல்லது செல்வத்தில் இருந்தோ அல்லது அதை ஒட்டியதாகவோ உண்மையில் இருப்பதில்லை. மாறாக தூய்மை அல்லது மாசு என்ற அடிப்படைக் குறிக்கோளின் விரிவான விளக்கத்தில் இருந்தே அது வெளிப்படுகிறது. எனவே சாதிகள் என்பவை வர்க்கங்களின் ‘ஒரு தீவிர’ வடிவமோ அல்லது சாதிய அமைப்பு என்பது சாதிய அடிப்படையிலான சமூக

வகைப்படுத்தலோ அல்ல. செல்வம் அல்லது அதிகாரப் பங்கீட்டிற்கு தொடர்புடையதாகவும் அது இருப்பதில்லை இருக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. சாதி என்பதை ‘முழுமையின் ஒரு பகுதி’ என்பதாகவே புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று டுமாண்ட் வற்புறுத்துகிறார். அதாவது சமூகம் முழுவதுமே சாதிகளைக் கொண்டு பிரிக்கப்பட வேண்டும் குறிப்பிடத்தக்க எச்சம் எதுவும் இருக்கக் கூடாது என்பதே அதன் பொருள். இவ்வ கையில் நடைமுறையில் சாதி என்பது சமூக அமைப்பின் ஒரே அல்லது மேலாதிக்கமான வடிவமாக இருக்கும். அப்படி இல்லையெனில், அத்தகைய ஒரு வடிவம் இல்லாமலே போகும் என்பதே அவரது வாதமாக இருந்தது.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்வி

- பாளையக்காரர் கலகத்தின் முக்கிய காரணங்களை விளக்குக.
- தென்னிந்தியப் கிளர்ச்சி செயல்பாடுகளை விவரிக்கவும்.
- 1806-ஆம் ஆண்டில் வேலூர் கிளர்ச்சியின் காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகளை விவரிக்கவும்.
- 1857-இல் இந்திய கிளர்ச்சியின் முக்கிய காரணங்களை விரிவாக எழுதுக.
- 1857 கிளர்ச்சி இந்தியாவின் எந்தெந்த பகுதிகளில் பரவியது விவரிக்கவும்.
- 1858-ஆம் ஆண்டு ராணியின் அறிவிப்பின் முக்கிய அம்சங்களை விவரிக்கவும்.
- இந்திய சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்கள் தொடங்கப்பட்டன நோக்கங்களை எழுதுக.
- மத சீர்திருத்த இயக்கங்களின் முக்கிய பங்களிப்புகளை விவரிக்கவும்.
- 19ஆம் நூற்றாண்டில் இந்திய சமூகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் விளக்குக.
- 19ஆம் நூற்றாண்டின் தேசிய விழிப்புணர்வுகளை விளக்குக.

அலகு - 2

இந்திய தேசிய இயக்கம் - தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சி - மிதவாதிகள் -
தீவிரவாதிகள் - வங்காளப் பிரிவினை - சுதேசி இயக்கம் - முஸ்லிம் லீக்கின் பிறப்பு
- சூரத் காங்கிரஸ் - மின்டோ-மோர்லி சீர்திருத்தச் சட்டம் - வகுப்புவாத வாக்காளர்
தொகுதி - தன்னாட்சி இயக்கம் - மாண்டேக்-செல்ம்ஸ்ஃபோர்ட் சீர்திருத்தச் சட்டம்.

நோக்கங்கள்

இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சி புரிந்து கொள்ளுதல்.
மிதவாதிகளும் தீவிரவாதிகளும் மதிப்பீடு செய்தல்.
வங்காளப் பிரிவினையின் நோக்கம் இயக்கத்தின் தாக்கங்களை ஆய்வு செய்தல்.

அறிமுகம்

இந்தியாவில், 1857ல் நடந்த கிளர்ச்சி இந்தியாவின் தேசிய உணர்வு எழுப்பிய ஒரு முக்கிய நிகழ்வாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை தேசியம் என்பது பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் எதிர்மறை விளைவாகும். ஆங்கில எதிர்ப்பே இந்திய தேசியமாக வடிவெடுத்தது. அந்நியருக்கு அடிமைப்பட்டிருந்த மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த 'தியபோது தேசியம் பிறந்தது. துவக்கத்தில் காலனி ஆதிக்க எதிர்ப்பே தேசியத்தின் இயல்பாக இருந்தது. பின் ஆங்கிலேய ஆட்சியை இம்மண்ணில் இருந்து அகற்றுவதற்கும் அது காரணமாக இருந்தது. இந்த அலகு தேசியவாதத்தின் தன்மையை விவாதிக்கிறது. மேலும் 1857 ஆம் ஆண்டுக் கிளர்ச்சியின் காரணங்கள் மற்றும் தாக்கம் என்பது குறித்தும் விரிவாக விவாதிக்கிறது. தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சிக்கு காரணமான காரணிகளை இந்த அலகு விளக்குகிறது.

தேசிய இயக்கத்தின் எழுச்சி

தேசியம் என்பது தேசத்தைப்பற்றிய தன்னுணர்ச்சி விழிப்பாகும். அது மனிதனோடு உடன்பிறந்த பண்பல்ல. அவனது இயல்பான மனநிலையும் அல்ல. தேசியம் என்பது மனிதன் விரும்பி வளர்த்துக் கொள்ளும் உணர்ச்சியாகும். அரசியல், பொருளாதார, இன, மொழி, கலாச்சார, சமுதாய சமய சூழ்நிலைகள் ஒரு நாட்டு மக்களை தேசிய உணர்வு கொள்ளச் செய்கிறது. இந்தியாவில் தேசியம் என்பது ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக அவர்களின் எதேச்சதிகார ஆட்சிக்கு எதிராக கிளர்ந்தெழுந்த ஒரு மாபெரும் நிகழ்வாக கருதப்படுகிறது. ஆனால் இது ஒரே நாளில் நிகழ்வு அல்ல. மாறாக சிறிது சிறிதாக மக்கள் மனங்களில் காலனி ஆதிக்கத்தின் அடக்குமுறையை பற்றி விதைத்து பின் அது ஆங்கிலேயரை நாட்டை விட்டு விரட்டும் சுதந்திரப்போராக உருவெடுத்தது.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் - நோக்கங்கள் மற்றும் கோட்பாடுகள்

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் பலரின் முயற்சியால் உருவானது. நாடு முழுவதும் பல அரசியல் சங்கங்களின் தோற்றம் மற்றும் தேசபக்தி மற்றும் தேசியவாத கருத்துக்களின்

பரவல் ஆகியவை இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் அடித்தளத்தை தயார் செய்தன. இது 1885 இல் உருவாக்கப்பட்டது. அது எவ்வாறு தோன்றியது, அதனை உருவாக்கியவர் யார், அதனுடைய உண்மையான நோக்கம் என்ன என்பனவற்றில் அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு உள்ளது. மக்கள் தங்கள் எண்ணங்களைப் பரிமாறிக் கொள்வதற்கும், அனைத்து மக்களும் ஈடுபடும் சுதந்திரப்போராட்டத்தைப் பரவலாக அமைக்கும் பொருட்டும், பொது மக்களிடையே அரசியல் உணர்வைப் பரப்பவும் ஒரு அனைத்திந்திய அமைப்பு அவசியம் என்பதை அரசியல் விழிப்பு கொண்ட இந்தியர் தெளிவாக உணரலையினர். ஏ.ஓ. ஹியூம் அதன் அடித்தளத்தை அமைத்தார். காங்கிரஸின் தோற்றம் இயல்பானது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இந்தியாவின் பல்வேறு இடங்களில் துவக்கப்பட்ட அரசியல் சார்ந்த அமைப்புகளின் தவிர்க்க முடியாத இயற்கையான விளைவே காங்கிரஸின் தோற்றமாகும். ஆங்கிலேய ஆட்சியின் சர்வாதிகாரம், அதை எதிர்த்து நடந்த அரசியல் கிளர்ச்சிகள், இந்திய மறுமலர்ச்சி, இந்தியா முழுவதும் தோன்றிய பிராந்திய அமைப்புகள் ஆகியவை காங்கிரஸ் தோன்றுவதற்கான சூழ்நிலையை உருவாக்கின. காங்கிரஸின் வரலாற்றை எழுதிய பட்டாபி சீதாராமையா “இந்திய தேசிய காங்கிரசைத் தோற்றுவித்தவர் யார் என்பது தெளிவாக இல்லை. 1877 இல் கூடிய தர்பார் அலது கல்கத்தாவில் நடைபெற்ற பன்னாட்டு கண்காட்சியே காங்கிரஸ் முன்மாதிரியாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும்” என்கிறார். டப்ரின் பிரபுவின் பங்கு

“காங்கிரஸின் ஞானக்குழந்தை” என்று கருதப்படும் இந்திய வைசிராய் டப்ரின் பிரபுவே காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் காரணகர்த்தா என்று லாலா லஜபதிராய் கருதினார். அரசாங்கத்துக்கும் மக்களுக்குமிடையே ஒரு இணைப்புப் பாலமாக இருக்கக்கூடிய தேசிய அமைப்பை அமைக்குமாறு டப்ரின் பிரபு தன்னை கலந்தாலோசித்த ஏ.ஓ. ஹியூமிடம் கூறியதாகக் கருதப்படுகிறது. அந்த ஆலோசனையின்படியே ஹியூம் இந்திய தேசிய காங்கிரசைத் தோற்றுவித்தார் எனச் சொல்லப்படுகிறது.

ஏ.ஓ.ஹியூமின் பங்கு

ஆலன் ஆக்லேவியன் ஹியூம்தான் காங்கிரஸ் தோன்றுவதற்கு முழுக்காரணம் எனக் கருதிய டபிள்யு.சி. பானர்ஜி ஹியூமை காங்கிரஸின் தந்தை என வர்ணித்தார். இந்திய அரசுப்பணியில் இருந்த ஹியூம் அரசாங்க சார்பற்ற ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் இந்தியாவில் 1857 இல் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியைவிட மோசமான கொந்தளிப்பு ஏற்படக்கூடும் என்று அறிந்து, அத்தகைய ஆபத்தைத் தவிர்க்கவே காங்கிரசைத் தோற்றுவித்தார் என்று கருதப்படுகிறது. மக்களின் சீற்றத்துக்குத் தக்க வடிகாலமைப்பதே பிரிட்டிஷ் பேரரசின் நலனுக்கு உகந்தது என்றுணர்ந்த ஹியூம் காங்கிரசைத் துவக்கினார். மேலும் அத்தகைய அமைப்பு இங்கிலாந்தில் உள்ளது போன்ற அரசாங்கத்தின் பொறுப்பான எதிர்க்கட்சியாக செயல்படலாமென்றும், அரசாங்கச் சார்பற்றோருக்குமிடையே நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்தலாமென்றும் ஹியூம் காங்கிரசைத் தோற்றுவித்தார்.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் உறுப்பினர்களில் முக்கியமானவர்கள் பெரோஸ்ஷா மேத்தா, டபிள்யூ.சி. பானர்ஜி, ஆனந்தமோகன் போஸ், பத்ருதீன் தியாப்ஜி, சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி, மற்றும் ரொமேஷ் சந்திர தத் ஆகியோர் ஆவர்.முந்தைய சங்கங்கள் எதுவும் தங்கள் முக்கிய நோக்கமாக முழுமையான சுதந்திரத்தை கொண்டிருக்காததால், இந்த சங்கம் மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டது.

காங்கிரஸ் சில கோரிக்கைகளை முன்வைத்தது, அதை அரசியல், நிர்வாக மற்றும் பொருளாதாரம் என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

அரசியல் கோரிக்கைகள்

- உச்ச கவுன்சில் மற்றும் உள்ளூர் சட்ட மேலவைக்கு அதிக அதிகாரம்
- வரவு-செலவுத் திட்டம் மீதான விவாதம் சபையால் நடத்தப்பட வேண்டும்
- பல்கலைக் கழகங்கள் மற்றும் சேம்பர்ஸ் ஆஃப் காமர்ஸ் போன்ற உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மூலம் சபையில் பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும்
- பஞ்சாப், அவத் (NWP) மற்றும் வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணம் (NWFP) ஆகியவற்றில் சட்டமன்றத்தை உருவாக்க வேண்டும்.

பொருளாதார கோரிக்கைகள்

1855 மற்றும் 1905க்கு இடையில் காங்கிரஸ் அமர்வுகளில் பல தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன

இதற்கான தீர்மானங்கள்:

- நில வருவாய் குறைப்பு
- விவசாய வங்கிகளை நிறுவுதல்
- வீட்டுக் கட்டணம் மற்றும் ராணுவச் செலவு குறைப்பு
- நியாயமற்ற கட்டணங்கள் மற்றும் கலால் வரிகளை முடித்தல்
- இந்தியாவின் வறுமை மற்றும் பஞ்சங்களுக்குப் பின்னால் உள்ள காரணங்களை ஆராய்தல்
- தொழில்நுட்ப கல்விக்கு அதிக நிதி வழங்குதல்
- இந்திய தொழில்களின் வளர்ச்சி
- வெளிநாடுகளில் இந்தியக் கூலிகளுக்கு சிறந்த சிகிச்சை பழங்குடியினர் காடுகளைப் பயன்படுத்தும் வகையில் வனச் சட்டங்களில் மாற்றம்

நிர்வாக கோரிக்கைகள்

- இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் ஐசிஎஸ் தேர்வு நடத்தப்பட வேண்டும்.
- இந்திய தன்னார்வப் படையில் அதிகரிப்பு செய்ய வேண்டும்.
- நிர்வாகத்தின் தரப்பில் இந்தியத் தேவைகளைப் புரிந்துகொள்வது
- நிர்வாக அதிகாரத்திலிருந்து நீதித்துறையைப் பிரித்தல் மற்றும் ஜூரி மூலம் விசாரணையை நீட்டித்தல்
- இந்தியர்களுக்கு ராணுவத்தில் உயர் பதவிகள்

காங்கிரஸின் நோக்கங்கள்

காங்கிரஸின் முதன்மையான நோக்கம், மக்கள் ஒரே தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று உணர வைப்பதாகும். ஆனால் சாதி, மதம், மதம், பாரம்பரியம், மொழி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இந்தியாவில் உள்ள பன்முகத்தன்மை இதை கடினமான பணியாக மாற்றியது. இருப்பினும், அது சாத்தியமில்லாத ஒன்றாக இல்லை. பெரோஸ்ஷா மேத்தா, தாதாபாய் நௌரோஜி, கே.டி. தெலாங் மற்றும் டின்ஷா வாச்சா ஆகியோர் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் முதல் அமர்வில் கலந்து கொண்டனர்.. இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் முதல் அமர்வின் தலைவர்

டபிள்யூ.சி.பாணர்ஜி வகுத்த காங்கிரஸின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

- நாட்டுக்காக உழைக்கும் மக்களிடையே தனிப்பட்ட நெருக்கத்தையும் நட்பையும் ஊக்குவித்தல்
- இனம், மதம் மற்றும் மாகாணங்கள் தொடர்பான தவறான எண்ணங்களை நட்புரீதியான தொடர்பு மூலம் ஒழித்தல்
- தேசிய ஒற்றுமை உணர்வுகளை ஒருங்கிணைத்தல்
- நாட்டின் முக்கியப் பிரச்சினைகளில் படித்த இந்தியர்களின் அதிகாரபூர்வமான கருத்துக்களைப் பதிவு செய்தல்
- பொது நலனுக்காக செயல்படும் முறைகளைத் தீர்மானித்தல்
- அரசியல் பயிற்சி மற்றும் பொது கருத்து உருவாக்குதல்
- மனுக்கள் மூலம் அரசாங்கத்தின் முன் மக்கள் கோரிக்கைகளை உருவாக்கி முன்வைத்தல்.
- வைசிராய், கவர்னர் ஆகியோரது ஆட்சிக்குழுக்களை விரிவுபடுத்தி அவற்றில் இந்தியர்களுக்கு அதிக இடங்களைக் கொடுத்தல்
- ராணுவச் செலவுகளைக் குறைத்தல்
- இந்திய விவகாரச் செயலர் பதவியை நீக்கல்
- இந்திய நிர்வாகத்தைப்பற்றி மதிப்பீடு செய்ய ஒரு ராயல் கமிஷனை நியமித்தல்
- பொதுப்பணித் தேர்வுகளை இங்கிலாந்திலும், இந்தியாவிலும் ஒரே சமயத்தில் நடத்துதல்
- பொதுப்பணிகளில் இந்தியர்களுக்கு அதிக இடங்களை ஒதுக்குதல்
- ஆட்சித்துறையிலிருந்து நீதித்துறையைப் பிரித்தல்
- துணைக் கேள்விகளை எழுப்பவும், வரவுசெலவுத் திட்டத்தை விவாதிக்கவும் உரிமைபெற்ற பிரதிநிதித்துவ சட்டமன்றத்தை ஏற்படுத்துதல்
- மிதமான வரிகள்
- நட்புறவான போலீஸ்

- பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் இந்தியப் பிரதிநிதிகளுக்கு இடமளித்தல்
- பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்தல்
- கிராம வங்கிகளை ஏற்படுத்துதல்
- உப்புவரியைக் குறைத்தல்
- பொதுவாக மக்களின் பொருளாதார நிலையை உயர்த்துதல்

ஆரம்பகால தேசியவாதிகள்

1. தாதாபாய் நௌரோஜி (1825-1917): அவர் “இந்தியாவின் முதுபெரும் மனிதர்” என்று அழைக்கப்பட்டார். அவர் இந்திய தேசிய காங்கிரஸுடன் அதன் தொடக்கத்திலிருந்தே தொடர்புடையவர் மற்றும் மூன்று முறை அதன் தலைவராக இருந்தார். 1886, 1893 மற்றும் 1906. லிபரல் கட்சியின் சீட்டில் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் உறுப்பினரான முதல்இந்தியர். இங்கிலாந்தில் தங்கியிருந்த காலத்தில், 1855 முதல் 1869 வரை, லண்டன் இந்தியன் அசோசியேஷன் மற்றும் கிழக்கிந்திய சங்கம் மூலம் இந்திய விவகாரங்கள் குறித்து பிரிட்டிஷ் பொதுமக்களுக்கு கல்வி அளித்தார். நௌரோஜி எழுதிய வறுமை மற்றும் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் அல்லாத ஆட்சி என்ற புத்தகம் 1901 இல் வெளியிடப்பட்டது. இந்த புத்தகத்தில் இந்தியாவில் இருந்து பிரிட்டனுக்கு செல்வம் வெளியேறியதே இந்தியாவில் வளர்ந்து வரும் வறுமைக்கு காரணம் என்பதை நிரூபிக்கும் புள்ளிவிவரங்களைக் கொண்டிருந்தது.

2. பெரோஸ்ஷா மேத்தா (1845-1915): அவர் பம்பாயில் ஒரு நடுத்தர வர்க்க பார்சி குடும்பத்தில் பிறந்தார். பம்பாய் ராஜதானிக் கழகம் மற்றும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் நிறுவனர்களில் ஒருவர். அவர் சுதேசியின் முன்னோடியாகவும் இருந்தார் மற்றும் 1913 இல் புகழ்பெற்ற பாம்பே க்ரோனிக்கிள் என்ற பத்திரிகையையும் நடத்தினார்.

3. சுரேந்திரநாத் பாணர்ஜி (1848-1925): அவர் ஒரு சிறந்த தலைவர். 1871 இல் ஐசிஎஸ் தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்று சில்ஹெட்டில் உதவி மாஜிஸ்திரேட்டாக தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். அரசாங்கத்துடனான ஒருகருத்து வேறுபாடு அவரை வேலையை விட்டு வெளியேற வழிவகுத்தது. அவர் 1876 இல் இந்திய சங்கத்தை நிறுவினார். 1883 இல், அவர் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின்

முன்னோடியான ஒரு தேசிய மாநாட்டைக் கூட்டினார். இரண்டு முறை காங்கிரஸ் அமர்வுகளுக்கு தலைமை தாங்கினார். அவர் 1918 இல் இந்திய தேசிய லிபரல் கூட்டமைப்பின் முதல் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் மற்றும் 1921 இல் வங்காளத்தில் அமைச்சரானார்.

4. பகருதின் தியாப்ஜி (1844-1906): பம்பாய் உயர் நீதிமன்றத்தில் முதல் இந்திய வழக்கறிஞர் ஆவார், மேலும் 1882 இல் பம்பாய் சட்டமன்றக் குழுவினராக பரிந்துரைக்கப்பட்டார். பம்பாய் ராஜதானிக் கழகம் மற்றும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் நிறுவனர்களில் இவரும் ஒருவர். 1887 இல் சென்னையில் நடந்த மூன்றாவது காங்கிரஸ் மாநாட்டில் அவர் தலைவராக இருந்தார். கல்வி முன்னேற்றம் மற்றும் சமூக

சீர்திருத்தங்களுக்கான காரணங்களுக்காக முஸ்லிம்களுக்கு உதவியவர், செயலாளராகவும் பின்னர் பம்பாய் அஞ்சுமன் ஐ-இஸ்லாமின் தலைவராகவும் இருந்தார். பெண்களின் கல்விக்காக கடுமையாக பாடுபட்டார்.

5. உமேஷ் சந்தர் பானர்ஜி (1844-1906): வங்காள சட்ட சபையில் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். அவர் 1885 இல் பம்பாயில் முதல் காங்கிரஸ் தலைவராக இருந்தார். அவர் 1902 இல் இந்தியாவை விட்டு பிரிவி கவுன்சில் முன் பயிற்சி பெற

இங்கிலாந்தில் குடியேறினார். லண்டனில் உள்ள காங்கிரஸின் பிரிட்டிஷ் கமிட்டி மற்றும் அதன் பத்திரிகையான „இந்தியா” ஆகியவற்றிற்கு அவர் நிதியளித்தார்.

6. மதன் மோகன் மாளவியா (1861-1946): அலகாபாத்தில் பிறந்து படித்தவர். அவர் ஒரு வழக்கறிஞராகவும், திறமையான நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவும் தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். அவர் பல முறை மாகாண மற்றும் மத்திய சட்டமன்றங்களில் உறுப்பினராக இருந்தார். அவர் உள்நாட்டு தயாரிப்புகளின் பயன்பாட்டை ஊக்குவித்தார் மற்றும் 1907 இல் அலகாபாத்தில் இந்திய தொழில்துறை மாநாடு மற்றும் உத்தரப்பிரதேச தொழில்துறை சங்கத்தை ஏற்பாடு செய்வதில் உதவினார். 1926 இல், அவர் தனது சொந்த தேசியவாத கட்சியை ஏற்பாடு செய்தார். பனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழகத்தையும் நிறுவி அதன் துணைவேந்தராக பல ஆண்டுகள் பணியாற்றினார்.

7. தேஜ் பகதூர் சப்ரு (1872-1949): அவர் அரசியலமைப்பு சட்டத்தில் நிபுணத்துவம் பெற்ற ஒரு மனசாட்சி மற்றும் வெற்றிகரமான வழக்கறிஞர் ஆவார். பனாரஸில் மத்திய இந்துக் கல்லூரியைக் கட்டியெழுப்பவும், மாளவியாவுடன் இணைந்து பனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவவும் திருமதி பெசன்ட் அவர்களுக்கு உதவினார். அவர் ஹோம் ரூல் இயக்கத்தின் போது அரசியலில் நுழைந்தார் மற்றும் 1928 இன் நேரு கமிட்டி அறிக்கையை தயாரிப்பதில் ஈடுபட்டார். அவர் வட்ட மேசை மாநாடுகளிலும் பங்கேற்றார்.

8. கோபால் கிருஷ்ண கோகலே (1866-1915): அவர் மகாதேவின் சீடர் மகாராஷ்டிராவின் சாக்ரடீஸ் என்று அழைக்கப்பட்டவர் கோவிந்த் ரானடே. ரானடே நிறுவிய டெக்கான் கல்விச் சங்கத்தில் சேர்ந்தார். பூனா சர்வஜனிக் சபாவின் காலாண்டு இதழைத் திருத்தினார். 1909 இன் மிண்டோ-மோர்லி சீர்திருத்தங்களை உருவாக்குவதில், அவர் அதிகாரப்பூர்வமாகவும், அதிகாரப்பூர்வமற்ற வகையிலும் பெரும் பங்கு வகித்தார். அவரது கொள்கைகள் காந்திஜியைக் கவர்ந்தன, அவர் கோகலேவின் மாணவராக மாறினார்.

9. 1905 ஆம் ஆண்டில், அவர் தேசிய மிஷனரிகளுக்கு பயிற்சி அளிப்பதற்கும், இந்திய மக்களின் உண்மையான நலன்களை அரசியலமைப்பு வழிகளில் ஊக்குவிப்பதற்கும் „இந்திய ஊழியர் சங்கத்திற்”க்கு அடித்தளம் அமைத்தார்.

10. காசிநாத் திரிம்பக் தெலாங் (1850-1893): அவர் பாம்பே பிரசிடென்சி அசோசியேஷனின் ஒரு இணை நிறுவனர். காங்கிரஸை நிறுவி அதன் முதல் செயலாளராக ஆன முன்னணி மனிதர்களில் இவரும் ஒருவர். அவர் சமூக சீர்திருத்தங்களில் தீவிரமாக இருந்தார்.

மேலும் தேசிய சமூக மாநாட்டின் தலைவராகவும் இருந்தார். பின் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக பொறுப்பு வகித்தார்.

11. ராஷ்பெஹாரி கோஸ் (1845-1921): சட்டப் பட்டம் பெற்ற பிறகு, கல்கத்தா உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞராகப் பதிவு செய்தார். அவர் 1889 இல் வங்காள சட்டமன்றக் குழுவின் உறுப்பினரானார். 1906 இல் கல்கத்தா அமர்வில் காங்கிரஸின் வரவேற்புக் குழுவின் தலைவராக இருந்தார். 1907 இல் காங்கிரஸின் சூரத் கூட்டத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவராகவும் இருந்தார். பின்னர் காங்கிரஸால் இங்கிலாந்துக்கு அதன் கருத்தை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு முன்வைக்க அனுப்பப்பட்டார்.

சி.விஜயராகவாச்சாரியார்

சேலம் சி. விஜயராகவாச்சாரியார், பிரபலமாக அறியப்பட்டவர், 1852 ஜூன் 18 அன்று, தமிழ்நாட்டின், செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில், பொன் விளைந்த களத்தூரில் ஒரு மரபுவழி வைணவ பிராமண குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவரது தந்தை ஒரு புரோகிதராகவும், மதக் கொள்கைகளில் மூழ்கியவராகவும் இருப்பதால், மரபுகளின்படி தனது மகனை வளர்க்க ஆர்வமாக இருந்தார். சிறுவயதிலேயே, விஜயராகவாச்சாரியார் தனது கிராமத்தில் உள்ள வேத பாடசாலைக்கு அனுப்பப்பட்டு, வேதங்களை மனப்பாடம் செய்யும் பாரம்பரியத்தில் வளர்க்கப்பட்டார். இதுவே அவருக்குப் பிற்காலத்தில் நல்ல இடமாக அமைந்தது.

அவரது பன்னிரண்டாம் வயதில், சென்னை பச்சையப்பா உயர்நிலைப் பள்ளியில் சேர்ந்தபோது அவரது ஆங்கிலக் கல்வி தொடங்கியது. அவர் 1870 இல் பள்ளிப்படிப்பை நிறைவு செய்தார். பின் அவர் 1875 இல் மெட்ராஸ் பிரசிடென்சி கல்லூரியில் பட்டம் பெற்றார். சட்டத் தேர்வில் தேறிய அவர் 1881 இல் பயிற்சி செய்யத் தொடங்கினார். அவர் ஒரு திறமையான வழக்கறிஞராகவும், சேலத்தில் வழக்கறிஞர் தலைவராகவும் இருந்தார். 1882 இல், அவர் சேலத்தில் பயிற்சியை ஆரம்பித்த சிறிது நேரத்தில் ஒரு இந்து முஸ்லிம் கலவரம் ஏற்பட்டது. இந்த கலவரத்தில் விஜயராகவாச்சாரியார் சம்பந்தப்பட்டு அவர் மீது குற்றச்சாட்டுகள் சுமத்தப்பட்டன. அவர் குற்றச்சாட்டை சளைக்காமல் நீதிமன்றத்தில் போராடி இறுதியில் காயமின்றி வெளியே வந்தார். 1882 ஆம் ஆண்டு சேலம் கலவரத்தில் சிக்கியவர்களுக்கான வழக்குப் போராடுவது விஜயராகவாச்சாரியாரை ஒரே இரவில் பிரபலமாக்கியது. அவர் “சேலத்தின் நாயகன்” மற்றும் “தென்னிந்தியாவின் சிங்கம்”. என அழைக்கப்பட்டார்.

1885 இல் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தொடங்கப்பட்டபோது சிறப்பு அழைப்பாளர்களில் ஒருவராக இருந்தார். அவர் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் நிறுவனர் ஏ.ஒ.ஹியூமின் நெருங்கிய நண்பர் ஆவார். அவர் காங்கிரஸின் பம்பாய் அமர்வில் கலந்து கொண்டார் மற்றும் 1887 இல் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் அரசியலமைப்பை உருவாக்கிய குழுவின் உறுப்பினர்களில் ஒருவராக இருந்தார். அன்றிலிருந்து விஜயராகவாச்சாரியார் தீவிர சுதந்திரப் போராட்ட வீரரானார். அவரது ஆலோசனைகளும் தலைமைத்துவமும் ஆரம்ப கால காங்கிரஸ்காரர்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்டது.

1895 இல், அவர் 1901 வரை 6 ஆண்டுகள் பணியாற்றிய மெட்ராஸ் சட்ட மன்றத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1913 இல், அவர் 1916 வரை அவர் இணைந்திருந்த இம்பீரியல் லெஜிஸ்லேட்டிவ் கவுன்சிலுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அப்போது பிரகன்ஹெட் பிரபு இந்தியாவின் மாநிலச் செயலராக இருந்தபோது இந்தியர்களால் இந்தியாவிற்கான அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்க முடியுமா என்று சவால் விடுத்தார். இதை எதிர்கொண்ட விஜயராகவாச்சாரியார் அந்தச் சவாலை ஏற்று இந்தியாவுக்கான சுயராஜ்ய அரசியலமைப்பை உருவாக்கினார். மகாத்மா காந்தியின் வருகையுடன், காங்கிரஸ் அணிகளில் பழைய மிதவாதிகளுக்கும் புதிய தீவிரவாதிகளுக்கும் இடையே பிளவு ஏற்பட்டது. முன்னதாக, மிதவாதிகளின் கருத்துக்கள் அவரை ஈர்க்கவில்லை. காங்கிரஸின் சூரத் பிளவுக்குப் பிறகு அவர் தீவிர கட்சிப் பணிகளில் இருந்து ஒதுங்கி இருந்தார், பின்னர் மகாத்மாவின் செய்தியை எடுத்துச் செல்ல இரட்டிப்பு வீரியத்துடன் இணைந்தார். அவரது அரசியல் வாழ்க்கையின் உச்சக்கட்டம் வந்தது. 1920 ஆம் ஆண்டில் நாக்பூரில் நடைபெற்ற இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மாநாட்டிற்கு அவர் தலைமை தாங்கத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், அங்கு காந்திஜியின் வன்முறையற்ற ஒத்துழையாமை மூலம் பூரண சுயராஜ்யம் என்ற வாதங்கள் விவாதிக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.

1929 இல் நாடு முழுவதும் சுற்றுப்பயணம் செய்த சைமன் கமிஷனுக்கு எதிரான எதிர்ப்பில் முன்னணியில் அவர் இருந்தார். இந்தியாவிற்கான அரசியலமைப்பை உருவாக்க மோதிலால் நேரு தலைமையில் கூடிய குழுவில் அவர் தீவிரமாக பங்கேற்றார். பல அம்சங்களில், விஜயராகவாச்சாரியார் தனது காலத்தை விட மிகவும் முற்போக்கான சிந்தனை உடையவராக இருந்தார். பெண்களுக்கான பருவமடைதலுக்குப் பிந்தைய திருமணத்தையும், மகளுக்குத் தன் தந்தையின் சொத்தில் பங்கு பெறுவதற்கான உரிமையையும் அவர் வாதிட்டார். இந்து சட்டத்தைப் பற்றிய எந்தப் பேச்சும் தடைசெய்யப்பட்ட நேரத்தில் அதற்குத் தேவையான மாற்றத்தை அவர் ஆதரித்தார்.

அவர் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் பாதுகாவலராக இருந்தார். அதற்கான இயக்கத்தின் சென்னை கிளையின் இரண்டு துணைத் தலைவர்களில் இவரும் ஒருவர். மகாத்மா காந்தி அதன் தலைவராக இருந்தார் மற்ற துணைத் தலைவர் ஜி. கஸ்தூரி ரங்க ஐயங்கார்ஆவார். அவர் தொண்ணூற்றிரண்டு வயது வரை வாழ்ந்தார். தென்னிந்தியாவின் தலைமைப் பதவி, சி.ராஜகோபாலாச்சாரிக்குக் கைமாறிச் சென்றாலும், மெட்ராஸ் இதழ்களுக்குத் தனது வழக்கமான பங்களிப்புகள் மூலம் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்களில் அவ்வப்போது ஆலோசனைகளை வழங்குவதில் திருப்தி அடைந்தார்.

அவரது நீண்ட வாழ்க்கை ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் பொருளாதார மற்றும் சமூக நெருக்கடிகளுக்கு எதிரான இடைவிடாத போராட்டத்தின் காலமாக இருந்தது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளராக இருந்தாலும், அவர் இந்தியாவில் உள்ள அதன் பிரதிநிதிகள் சிலருடன் வாழ்நாள் முழுவதும் நட்பைப் பகிர்ந்து கொண்டார். அவர் 1944

ஏப்ரல் 19இல் இறந்தபோது தென்னிந்தியாவின் சிங்கத்தின் குரல் அமைதியானது. அவரது மறைவுக்குப் பிறகு, அவரது மதிப்புமிக்க சேகரிப்புகள் நினைவு நூலகம் மற்றும் விரிவுரை மண்டபங்களில் சிறப்பாகக் கட்டப்பட்டு அவருக்குப் பெயரிடப்பட்டது.

தாதாபாய் நௌரோஜியின் வடிகால் கோட்பாடு மற்றும் பொருளாதார தேசியவாதம் இந்தியாவின் பொருளாதார வரலாறு தாமதமாகத் துவங்கியது. இது 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதியில் காலனித்துவம் மற்றும் ஏகாதிபத்தியத்தின் மீதான விமர்சனங்களுடன் தொடங்கியது. 1850 களில், காலனித்துவத்தின் பொருளாதார தாக்கம் குறித்து கார்ல் மார்க்ஸ் தொடர்ச்சியான கட்டுரைகளை எழுதினார். அவர் 1860 களில் தனது நூலான மூலதனத்தில் தனது விமர்சனங்களை மேலும் வளர்த்தார். இந்திய எழுத்தாளர்களில், மகாதேவ் கோவிந்த் ரானடே காலனித்துவத்தின் விமர்சனமாக பொருளாதாரம் பற்றிய தனது கட்டுரைகளை வெளியிட்டார்.

காலனித்துவத்தின் மீதான மிகக் கடுமையான தாக்குதல் தாதாபாய் நௌரோஜியின் “வறுமை மற்றும் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் அல்லாத ஆட்சி” ஆகும், இதில் இந்தியாவின் வறுமை முக்கியமாக பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் சம்பளமாகவும், ஓய்வூதியமாகவும் சேமிப்பாகவும் செல்வத்தை இந்தியாவிலிருந்து இங்கிலாந்திற்கு வெளியேற்றியது மூலம் ஏற்பட்டது என்று வாதிட்டார். முதல் இந்திய ஐசிஎஸ் அலுவலரான ஆர்.சி. தத், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் பொருளாதார வரலாற்றை வெளியிட்டார். மற்ற அறிஞர்களான ஜிபி ஜோஷி மற்றும் ப்ரித்விஸ் சந்திர ரே போன்ற பொருளாதார வல்லுநர்கள், பிரிட்டிஷ் காலத்தில் இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் வரலாற்றை எழுதினார்கள்.

இந்தியாவில் பொருளாதார தேசியவாதம் முதலில் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் செல்வத்தின் வடிகால் கோட்பாட்டின் வெளியீட்டின் போது தொடங்கியது. செல்வத்தின் வடிகால் என்பது இந்திய தேசத்தின் செல்வம், மதிப்புமிக்க பொருட்களின் வடிவத்தில் நாட்டிற்கு வெளியே ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதைக் குறிக்கிறது. மேலும் இந்த ஏற்றுமதி வழக்கமான ஏற்றுமதி அல்ல, இதனால் இந்தியாவுக்கு எந்த பலனும் கிடைக்கவில்லை. செல்வத்தின் வடிகால் கோட்பாடு முதலில் இந்தியாவின் முதுபெரும் மனிதர் என்று நன்கு அறியப்பட்ட தாதாபாய் நவுரோஜியால்

முன்மொழியப்பட்டது. பருத்தி வியாபாரியாகவும் இருந்த சிறந்த அறிவுஜீவியான அவர் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் நிறுவனர்களில் ஒருவராகவும் இருந்தார்.

இந்தியாவின் முதுபெரும் மனிதர் 1825 இல் பிறந்தார். 1867 ஆம் ஆண்டில் அவர் எழுதிய கட்டுரையில் செல்வத்தின் வடிகால் கோட்பாட்டை எழுதி இந்தியாவின் செல்வம் எவ்வாறு வெளியேற்றப்படுகிறது என அம்பலப்படுத்தினார். அதே ஆண்டு மே 2 ஆம் தேதி, தாதாபாய் நரோஜி அவர்கள் கிழக்கிந்திய சங்கத்தின் ஒரு கூட்டத்திற்கு அழைக்கப்பட்டதால், அங்கு இந்தக் கட்டுரையைப் படித்தார். பிரிட்டிஷ் நிர்வாகிகளின் எந்த விமர்சனங்களுக்கும் பயப்படாமல் அவர் தனது கருத்தை விரைவாக முன்வைத்தார்.

அவரது சொந்த வார்த்தைகளில், “இந்தியாவில் கிடைக்கும் வருமானத்தில் கிட்டத்தட்ட நான்கில் ஒரு பங்கு நாட்டை விட்டு வெளியேறுகிறது,

மேலும் இங்கிலாந்தின் வளங்களில் சேர்க்கப்படுகிறது.“ தாதாபாய் நௌரோஜியின் கூற்றுப்படி, பின்வரும் பொருட்கள் இந்தியாவில் இருந்து செல்வத்தை வெளியேற்ற உதவியது. :

- பிரிட்டனில் உற்பத்தி செய்யப்படும் கடைகளை அரசு கொள்முதல் செய்தல்.
- பிரிட்டிஷ் ஊழியர்களின் நுகர்வுக்காக பிரிட்டிஷ் பொருட்களை வாங்குவதற்கும், அவர்கள் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் பொருட்களை வாங்குவதற்கும் பணம் அனுப்புதல்.
- பெரும்பாலான ஊழியர்களும் நிறுவனத்தின் பணியாளர்களும் சேமிப்புப் பணத்தை அனுப்பி சொந்த நாட்டில் முதலீடு செய்வதை விரும்புதல்.
- ஐரோப்பிய ஊழியர்கள் தங்கள் குடும்பங்களின் ஆதரவிற்காகவும் குழந்தைகளின் கல்விக்காகவும் இங்கிலாந்துக்கு பணம் அனுப்புவது காலனித்துவ ஆட்சி முறையின் அம்சமாக உள்ளது .
- பிரிட்டனில் உள்ள பொதுக் கடனுக்கான வட்டிக் கட்டணம். எனவே, ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவையும் இந்தியப் பொருளா தாரத்தையும் இரண்டு கொள்கை நோக்கங்களுடன் ஆட்சி செய்தனர்:
- வளர்ந்து வரும் பிரிட்டிஷ் தொழிற்சாலைகளுக்கு இந்தியாவில் இருந்து மூலப்பொருட்களை பெறுதல் மற்றும்,
- பரந்த இந்தியச் சந்தைகளில் இங்கிலாந்தில் தயாரிக்கப்பட்ட
- பொருட்களை விற்க. இந்த நோக்கங்களை அடைய ஆங்கிலேயர்களால் பின்பற்றப்பட்ட பொருளாதாரக் கொள்கையின் முக்கிய அம்சங்கள்:
- உணவுப் பயிர்களின் உற்பத்தியில் இருந்து பருத்தி, சணல், எண்ணெய் வித்துக்கள் போன்ற வணிகப் பயிர்களின் உற்பத்திக்கு மாறுமாறு இந்திய விவசாயிகளை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் கட்டாயப்படுத்தியது.
- பிரிட்டிஷ் அரசால் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட நில வருவாய் முறையின் விளைவாக, இந்திய விவசாயிகள் தங்கள் வணிகப் பயிர்களின் பெரும்பகுதியை உள்ளூர் சந்தையில் விற்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, அது இங்கிலாந்துக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது.
- பிரிட்டிஷ் கொள்கையின் காரணமாக, இந்திய கைவினைப் பொருட்கள் மற்றும் குடிசைத் தொழில்கள் கிட்டத்தட்ட அழிந்தன. ஆங்கிலேயர்கள் மற்றும் ஆங்கிலேய அரசின் பொருளாதாரக்

கொள்கையின் விளைவாக இந்தியப் பொருளாதாரம், பின்தங்கிய மற்றும் மோசமான விவசாயப் பொருளாதாரமாகச் சீரழிந்தது. இங்கிலாந்தின் சுயநலத்திற்காக இந்தியாவைப்

பயன்படுத்துவதே பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் கொள்கை மற்றும் நடவடிக்கைகளின் ஒரே நோக்கமாக இருந்தது.

தாதாபாய் நவரோஜியால் 1870 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட “இந்தியாவின் தேவைகள் மற்றும் வழிமுறைகள்” மற்றும் “இந்தியாவின் வர்த்தகம்” என்ற கட்டுரைகளில் தனது கருத்தை மேலும் விரிவுபடுத்தினார். தாதாபாய் நவரோஜியின் வார்த்தைகளில் ஆங்கில ஆட்சி கொள்ளையடிப்பதாகவும், அநீதியானதாகவும், சர்வாதிகாரமிக்கதாகவும், அழிவுகரமானதாகவும் இருந்தது.

தாதாபாய் தனது பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கியவுடன், பல தலைவர்கள், சீர்திருத்தவாதிகள் மற்றும் கோட்பாட்டாளர்கள் அவரைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர். பிரபலமான தேசியவாதியான கோவிந்த் ரானடே இதே போன்ற தலைப்புகளில் விரிவுரைகளை வழங்கத் தொடங்கினார். நாட்டின் தேசிய வருமானத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கை ஆங்கிலேயர்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் வெளியேற்றுகின்றனர் எனக் கூறினார். மற்றொரு பிரபல எழுத்தாளர் ரமேஷ் சந்திர தத் இந்த தலைப்பில் ஒரு புத்தகத்தை எழுதினார். இந்த புத்தகத்திற்கு இந்தியாவின் பொருளாதார வரலாறு என்று பெயரிடப்பட்டது.

மிதவாதிகள்

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தேசியவாத உணர்விற்கு உத்வேகம் அளித்தது. ஆரம்ப கட்டங்களில், காங்கிரஸ் தலைவர்கள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் தங்கள் கோரிக்கைகளுக்கு செவிசாய்த்து செயல்படும் என்று நம்பினர். இருப்பினும், காலப்போக்கில், இந்திய வெகுஜனங்கள் தேசியவாதத்தின் கருத்தாக்கத்தில் ஏமாற்றமடைந்தனர். தீவிரவாதிகள் என்று அறியப்பட்ட புதிய தலைவர்களுக்கு இது எழுச்சியைக் கொடுத்தது. மிதவாதிகளின் சாதனைகள் மற்றும் தோல்விக்கான காரணங்களை இந்த பிரிவு விவாதிக்கும்.

1885 இல் அதன் தொடக்கத்திலிருந்து 1947 இல் இந்தியா சுதந்திரம் பெறும் வரை, இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மிகப்பெரிய மற்றும் மிக முக்கியமான இந்திய அரசியல் அமைப்பாக இருந்தது. அதன் ஆரம்ப கட்டத்தில், இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் ஒரு அரசியல் அமைப்பாக மட்டும் இருந்தது, இருப்பினும், காலப்போக்கில் அது சமூக சீர்திருத்தம் மற்றும் மனிதாபிமானத்திற்கான வளர்ச்சி போன்ற காரணத்தை ஆதரித்தது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸும் தேசியவாத உணர்விற்கு உத்வேகம் அளித்ததாக கூறப்படுகிறது.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தலைவர்கள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் தங்கள் தேவைகளுக்கு பதிலளிக்கும் என்றும் அதற்கேற்ப மாற்றங்களைச் செய்ய தயாராக இருப்பதாகவும் நம்பினர். இருப்பினும், ஆங்கில அரசின் செயல்பாட்டால் இந்திய மக்கள் ஏமாற்றமடைந்தனர். தங்கள் மனுக்கள் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு பலனளிக்கவில்லை என்பதையும், ஆங்கிலேயர்கள் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் தந்திரமாகத் தவிர்த்ததையும் அவர்கள் திடீரென்று உணர்ந்தார்கள். அந்த அதிருப்தியான

நிலையில் கூட பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் வழிமுறைகளை நம்பிய சில காங்கிரஸ் தலைவர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் மிதவாதிகள் என்று அறியப்பட்டனர். இந்த மிதவாதத் தலைவர்கள் விரும்பிய முடிவுகளைத் தரத் தவறியதால், தீவிரவாதிகள் என்று அழைக்கப்படும் புதிய தலைவர்கள் காங்கிரசில் தோன்றினர். இந்த தீவிரவாதிகள் மிதவாதிகளின் பாரம்பரிய முறைகளை ஏற்கவில்லை, அது மனுக்களை எழுதுவதற்கும், போராட்டங்களை நடத்துவதற்கும் எனக் கருதப்பட்டது. தீவிரவாதிகள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திடம் இருந்து முழுமையான சுதந்திரம் கோரினர்.

மிதவாதிகள் என்பவர்கள் யார் ஆரம்ப கால காங்கிரஸ் தலைவர்கள் பின்பற்றி வந்த அரசியல் வழிமுறைகளும் நியதிகளும் அவர்களுக்கு மிதவாதிகள் என்ற பெயரை பெற்றுத்தந்தன. சட்டத்தின் வரம்புகளுக்கு உட்பட்டு சட்டபூர்வமான கிளர்ச்சிகள் நடத்தி சிறிதுசிறிதாக அமைதியான அரசியல் முன்னேற்றம் பெறுவது தான் அவர்களது நோக்கமாக இருந்தது. ஆங்கிலேயர்களை அளவுக்கு மீறி புகழ்தல் அவர்களின் நேர்மை உணர்வில் நம்பிக்கை வைத்தல் விண்ணப்பங்கள் வேண்டுகோள்கள் மூலமாக சலுகைகளை எதிர்பார்த்தல் போன்ற முறைகளை இந்த மிதவாதத் தலைவர்கள் பின்பற்றினர்.

மிதவாதிகள் அனைவரும் தேசியவாதிகள் அவர்கள் சாதி சமய இன சமூக பிராந்திய வேறுபாடின்றி செயல்பட்டனர் இந்து முஸ்லிம் கிறிஸ்தவ சீக்கியர் பார்சி ஆங்கிலோ-இந்திய பாகுபாடும் அவர்களுக்கில்லை இந்தியன் அனைவருக்கும் அவர்கள் பாடுபட்டனர்.

மிதவாதிகள் விசுவாசிகள் ஆங்கிலேயர்களால் தான் இந்தியாவுக்கு விடிவு காலம் ஏற்பட்டது என்று அவர்கள் மனப்பூர்வமாக நம்பினார்கள். அவர்கள் நடைமுறையில் சாத்தியமான அவற்றைப் பற்றியே சிந்தித்தனர் செயல்பட்டனர் அவர்கள் சட்ட வரம்புக்கு உட்பட்ட வளர்ச்சியில் நம்பிக்கை உடையவர்கள் ஆனால் அவர்கள் அரசாங்க ஆதரவாளர்களாக இருந்த போதிலும் நியாயமற்ற அரசாங்க நடவடிக்கைகளை கடுமையாக கண்டித்தனர்.

ஆலன் ஆக்டேவியன் ஹ்யூம், உமேஷ் சந்திர பானர்ஜி, சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி, தாதாபாய் நவரோஜி, பெரோசா மேத்தா, மகாதேவ கோவிந்த ரானடே, கோபால கிருஷ்ண கோகலே, ராஷ்பிகாரி கோஷ், மதன் மோகன் மாளவியா போன்றோர் புகழ்மிக்க தலைவர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள்

மிதவாதிகளின் சாதனைகள்

- நாடு தழுவிய அளவில் அரசியல் விழிப்புணர்வை மக்களிடம் ஏற்படுத்திய செய்தவர்கள் மிதவாதிகள்.
- மக்களிடையே அரசியல் உரிமைகள் தாராளக் கொள்கையை மக்களாட்சி பற்றி அறியச் செய்து அரசியல் கல்வி கொடுத்தனர்

- ஏகாதிபத்தியம் தங்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான எதிரி என்பதையும் மக்களை உணரச் செய்து பொதுவான தேசிய சமுதாயத்தில் மக்கள் அனைவரையும் இணைக்க மிதவாதிகள் உதவினர்
- “நாங்கள் பிச்சைக்காரர்கள் அல்லர், எங்கள் கட்சி இரந்து உயிர் வாழும் கட்சியன்றுநாங்கள் மக்களின் தூதுவர்கள்” என்றார் கோபால கிருஷ்ண கோகலே.
- அரசியல் சீர்திருத்த முன்னோடிகளாக இருந்த மிதவாதிகளின் முயற்சியால் பல அரசியலமைப்பு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.
- மக்களாட்சி, குடிமை உரிமைகள் ஆகிய கோட்பாடுகள் மக்களிடையே செல்வாக்கு பெறும்படி செய்தவர்கள் மிதவாதிகள் ஆவார்கள்.
- ஆங்கில ஆட்சியின் உண்மைத் தன்மையை மக்களிடம் அம்பலப்படுத்தி அதிகாரிகளின் ஆணவப் போக்யும், அரசாங்கத்தின் சுரண்டல் கொள்கையையும் மக்கள் அறியச் செய்தவர்கள்

❖ மிதவாதிகள்.

- 1892 இந்திய மன்றங்கள் சட்டம், அரசாங்க அதிகாரிகள் காங்கிரஸ் கூட்டங்களில் பார்வையாளர்களாக கலந்து கொள்ளக் கூடாது என்று வங்காள அரசாங்க ஆணை ரத்து செய்யப்பட்டது, வழக்கறிஞர்களின் சுதந்திரத்தை பாதிக்கும் வகையில் அரசாங்கம் மேற்கொண்ட முயற்சியை முறியடித்தது ஆகியவை மிதவாதிகளின் குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகள் ஆகும்.
- காங்கிரஸ் மிதவாதிகளின் சட்டமன்ற பணி சிறப்பாக இருந்தது. அவர்கள் அரசாங்கத்தின் கல்விக் கொள்கை, விவசாயிகளின் வறுமை, நில உரிமை, கடன்சுமை ஆகியவை குறித்து மக்கள் மன்றத்தில் தங்கள் கருத்துக்களை எடுத்துரைத்தனர்.

மிதவாதிகளின் தோல்விக்கான காரணங்கள்

- மிதவாதிகள் காங்கிரஸ் தீவிரவாதிகளின் கடுமையான கண்டனத்திற்கு ஆளானார்கள்.
- ஆங்கிலக்கல்வி பெற்றவர்களாக இருந்ததால் அவர்கள் எவ்வித நேரடி நடவடிக்கையில் ஈடுபட முடியவில்லை.
- அரசிடமிருந்து சலுகைகளை மட்டும் எதிர்பார்த்ததால் அரசியல் உரிமைகளைக் கோரி பெறவில்லை.
- அவர்கள் பிரார்த்தனைகள் விண்ணப்பங்கள் மூலமாக அரசுக்கு தங்கள் கோரிக்கைகளை சுட்டிக்காட்டினார்களே அன்றி அரசியல் ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபட வில்லை.
- இருபதாண்டு ஆண்டுகால முயற்சியால் மிதவாதிகள் ஆங்கில அரசிடமிருந்து ரொட்டிக்கு பதில் கல்லையே பெற்றனர் என்றார் லாலா லஜபதிராய்.

- மிதவாதிகள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு விசுவாசமாக இருந்து கொண்டு மக்கள் உரிமைகளுக்காகவும் போராடினர். இது மக்களிடையே அவ நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது.
- ஆங்கிலேயரது குறிக்கோள்களும் இந்தியர்கள் இலட்சியங்களும் எதிரானவை என்பதை மிதவாதிகள் புரிந்து கொள்ளவில்லை.
- மிதவாதிகள் காலத்தில் மக்களின் எல்லா பிரிவினரின் ஆதரவையும் ஈர்க்கும் வகையில் இயக்கம் வளர்ச்சி அடையவில்லை.
- பெரும்பாலும் படித்த நகர்ப்புற இளைஞர்கள் இடம் தான் அந்த இயக்கத்திற்கு செல்வாக்கு இருந்தது.
- ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு போராட்டத்தில் மக்கள் அனைவருடைய ஒத்துழைப்பையும் ஆதரவையும் திரட்டி ஒருமுகப்படுத்த மிதவாதிகள் தவறினர்.
- முதலாளித்துவ முறையில் அல்லாமல் இந்தியாவுக்கு வேறு வளர்ச்சி இருக்க முடியும் என்பதை அவர்களால் காண முடியவில்லை.
- பாமர மக்களை கவரும் ஆற்றலும் தீவிர அரசியல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள உதவும் உந்து சக்தியும் வளர்ச்சியடையவில்லை.

தீவிரவாதிகள்

மிதவாதிகளின் முயற்சியால் இந்திய அரசியல் நிலை பெரிய அளவில் சீர்திருத்தப்படவில்லை. இது ஒரு புதிய மற்றும் இளைஞர்களின் எழுச்சிக்கு வழிவகுத்தது, அவர்கள் தங்களின் கோரிக்கைகளுக்காக வெவ்வேறு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும் என்று நம்பினர். இந்தியாவிலும் வெளிநாட்டிலும் புரட்சிகர நடவடிக்கைகள் காணப்பட்டன. லாலா லஜபதி ராய், பிபின் சந்திர பால் மற்றும் பாலகங்காதர திலகர் ஆகியோர் இந்தியாவில் போர்க்குணமிக்க தேசியவாதத்தின் முகமாக மாறினர். இந்த பிரிவு இந்த சுதந்திர போராட்ட வீரர்களின் பங்களிப்பு மற்றும் இந்தியாவில் சுதேசி இயக்கம் பற்றி விவாதிக்கும்.

தீவிரவாதத்தின் எழுச்சி மற்றும் காரணங்கள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பத்தாண்டு மற்றும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில் இந்திய தேசிய காங்கிரசுக்குள் ஒரு புதிய மற்றும் இளைஞர் குழு தோன்றியதைக் காணமுடிந்தது, இது பழைய தலைமையின் சித்தாந்தம் மற்றும் வழிமுறைகளை கடுமையாக விமர்சித்தது. இந்த “கோபமடைந்த இளைஞர்கள்” சுயராஜ்ஜியத்தை நோக்கி கோரிக்கைகள் அமையவேண்டுமென குரல் கொடுத்தனர். இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் 1905 இல் இருந்து 1989 வரை தீவிரவாத கருத்துக்கள் ஆதிக்கம் செலுத்திய காலம் எனக் கூறலாம். மிதவாதிகளின் போராட்ட அணுகுமுறையால் ஆங்கில அரசிடமிருந்து கோரிக்கைகள் எதையும் வென்றெடுக்க முடியாத நிலையில் அதை எதிர்த்து காங்கிரஸில் தோன்றிய எதிர்ப்பு குரல்களே தீவிரவாதிகள் என அறியப்பட்டனர். மிதவாதிகள் செல்வாக்கு இழந்து வந்த இந்த

நேரத்தில் தீவிரவாதிகள் சுதேசி இயக்கத்தின் மூலம் தங்களை மக்களிடத்தில் அடையாளப்படுத்தினர். பாலகங்காதர திலகர் சூரத் காங்கிரஸ் பிளவுக்குப்பின் தீவிரவாதிகளின் தன்னிகரற்ற தலைவராக திகழ்ந்தார். இதற்கு நேர்மாறாக வன்முறை வழியில் சென்ற பயங்கரவாதிகள் துப்பாக்கி ஏந்தி ரகசிய அமைப்புகளை ஏற்படுத்தி, இந்தியாவை ஆங்கிலேயர் பிடியிலிருந்து விடுவிக்க இந்தியாவிலிருந்தும் வெளிநாடுகளிலிருந்தும் பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். தீவிரவாதமும் புரட்சி வாதமும் விடுதலை இயக்கத்துக்கு புதிய பரிமாணத்தை கொடுத்தன.

தேசியவாதத்தின் போர்க்குணமிக்க வடிவம் முதலில் பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி மற்றும் சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி ஆகியோரின் போதனைகளிலும் பிரசங்கங்களிலும் காணப்பட்டது. பகவத் கீதையால் ஈர்க்கப்பட்டு ஒன்றுபட்ட இந்தியாவைக் காட்சிப்படுத்தியவர் பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி. பிபின் சந்திர பாலால் தேசியவாதத்தின் தீர்க்கதரிசி என்று அழைக்கப்பட்ட சுவாமி விவேகானந்தர், தேசியவாதக் கருத்துக்கு ஆன்மீகப் பரிமாணத்தைச் சேர்த்தார். காலனித்துவ ஆட்சியின் கொள்கைகள் மற்றும் மிதவாத தலைவர்கள் இளைய தலைமுறை மற்றும் சாதாரண மக்களை ஈர்க்கத் தவறியது ஆகிய இரண்டு காரணிகளே தீவிரவாதத்தின் வேருக்கான முக்கியக் காரணங்கள் ஆகும். காரணங்கள்

பல்வேறு காரணங்களால் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் தீவிர தேசியம் என்ற கருத்து வளரத் துவங்கியது.

- 1858 இல் வெளியிடப்பட்ட விக்டோரியா மகாராணியின் பேரறிக்கை இந்திய மக்களை திருப்திப்படுத்தவில்லை. ஏனெனில் அதில் மக்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த உறுதிமொழிகள் செயல்படுத்தப்படவில்லை. மாறாக அவை மக்களுக்கு ஏமாற்றத்தையே அளித்தன.
- 1863 மற்றும் 1892 கவுன்சில் சட்டங்கள் மக்களுக்கு ஏமாற்றத்தை அளித்தன சட்டத்தின்படி அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட நேரடித் தேர்தல் முறை வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் போன்றவை நிறைய குறைகளை உடையனவாக காணப்பட்டன கேள்விகள் கேட்கவும் பிரதிநிதிகளுக்கு பல தடைகள் இருந்தன எனவே இந்த சட்டம் மிதவாதிகள் ஏமாற்றத்தை அளித்தது மேலும் கோரிக்கைகள் மூலம் தங்களின் குறைகளை நிவர்த்தி செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கையை மக்கள் இழந்தனர்.
- 1897 ஆம் ஆண்டு பம்பாய் மாகாணத்தில் பஞ்சம் தலைவிரித்தாடியது. மேலும் பிளேக் நோயும் ஏராளமான உயிர் இழப்பை ஏற்படுத்தியது. இதை கட்டுப்படுத்த பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்கும் நடவடிக்கைகளை எடுக்க ஆங்கில அரசு தவறியது. மாறாக மக்கள் பஞ்சத்தாலும் கொள்ளை நோயால் அவதிப்பட்டு கொண்டிருக்கையில் ஆங்கில அரசு விக்டோரியா

- மகாராணியின் பட்டமளிப்பு விழாவை கொண்டாடுவதில் கவனம் செலுத்தியது. அரசின் இந்த ஆடம்பர போக்கினைக் கண்டு மக்கள் கொந்தளித்தனர்.
- அமெரிக்கா,கனடா, கொலம்பியா, தென் ஆப்பிரிக்கா போன்றநாடுகளில் ஒப்பந்தக் கூலிகளாக சென்று தங்கிய இந்தியர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியும் அதை கண்டுகொள்ளாமல் இருந்த ஆங்கிலேய அரசின் போக்கும் இந்திய தலைவர்களின் கோபத்தைக் கிளறி விட்டது.
- ஆங்கிலேயர்களின் சுரண்டல் கொள்கை மக்கள் மனதில் அரசின் மீது வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது தாதாபாய் நௌரோஜி எழுதிய செல்வ சுரண்டல் கோட்பாடு இந்திய இளைஞர்கள் இடத்தில் எழுச்சியை ஏற்படுத்தியது. இந்தியாவின் தொழில்களை நசித்து ஆங்கிலேயர்களின் பொருளாதார வளர்ச்சி கட்டமைக்கப்பட்டதை மக்கள் உணர்ந்தனர்.
- சீனா ,துருக்கி ,எகிப்து, தாய்லாந்து போன்ற நாடுகளில் ஏற்பட்ட புரட்சிகள் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான மனநிலையைஇந்திய இளைஞர்கள் மத்தியில் தூண்டின.
- மிதவாதிகள் ஆங்கிலேய பண்பாட்டையும் அரசியல் அமைப்பையும் புகழ்ந்த போது தீவிரவாத தலைவர்களான பாலகங்காதர திலகர், பிபின் சந்திர போஸ், அரவிந்த கோஷ் போன்றோர் இந்தியாவின் பெருமைகளையும் கலாச்சார சிறப்புகளையும் மக்கள் மத்தியில் எடுத்து வைத்தனர். மேலும் பாலகங்காதர திலகர் துவக்கிய கணபதி விழாவும், சிவாஜி விழாவும் மராட்டிய மக்களிடத்தில் நாட்டுப்பற்றை வளர்த்தது.
- ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட விடுதலை இயக்கங்களும், கரிபால்டி மாஜினி போன்ற போராட்ட தலைவர்களின் தியாகச்செயல்களும் புரட்சி கருத்துக்களும் இந்திய இளைஞர்களிடத்தில் எழுச்சியை ஏற்படுத்தின.
- இந்திய வைஸ்ராயாக இருந்த கர்சன் பிரபு பின்பற்றிய பிரித்தானும் கொள்கையும் விடுதலைப் போராட்டத்தில் தீவிரவாத கருத்துக்கள் தலைதூக்குவதற்கு முக்கிய காரணமாக அமைந்தன.

கர்சன் பிரபு 1905இல் மேற்கொண்ட வங்கப்பிரிவினை மக்களிடையே கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தியது. இந்த வங்கப்பிரிவினை எதிர்ப்பு இயக்கம் பின் விடுதலைப் போராட்டமாக மாறியது. இதனைப் பயன்படுத்தி தீவிரவாத தலைவர்கள் மக்கள் மத்தியில் தேசிய உணர்வை தூண்டி விட்டனர். தீவிரவாதிகளின் குறிக்கோள்கள் மற்றும் முறைகள் காங்கிரசுக்குள் தீவிரவாதக் குழுவின் உருவாக்கம் மற்றும் நாட்டில் புரட்சிகர இயக்கத்தின் வளர்ச்சி என இந்திய அரசியலில் புதிய திருப்பம் இரண்டு வடிவங்களில் வெளிப்பட்டது . நான்கு முக்கிய காங்கிரஸ் தலைவர்களான லோகமான்ய திலகர், பிபின் சந்திர பால், அரவிந்தோ கோஷ் மற்றும் லாலா லஜபதி ராய் ஆகியோர் புதிய கொள்கைகளை வரையறுத்து, அதன் நோக்கங்களுக்கு தெளிவான வடிவம் அளித்து

அதன் செயல்பாடுகளை வழிநடத்தினர். தீவிரவாதத் தலைவர்களில் ஒருவரான அரவிந்தோ கோஸ் „பழையனுக்கான புதிய விளக்குகள்” என்ற கட்டுரைத் தொடரில் ஆங்கிலேயர்களை கடுமையாக விமர்சித்தார். ஆங்கில மாதிரியை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியல் சட்டப் போராட்ட முறையை அவர் விரும்பவில்லை, காங்கிரஸின் மென்மையான அணுகுமுறையைத் தாக்கினார். இங்கிலாந்தில் இருந்து உத்வேகம் பெறாமல், பிரெஞ்சுப் புரட்சியிலிருந்து (1789-99) உத்வேகம் பெறுமாறு அவர்களிடம் கூறினார்.

விடுதலைப் போராட்டத்தில் பாட்டாளி உழைக்கும் வர்க்கத்தை கொண்டு வரவும் அவர் பரிந்துரைத்தார். காங்கிரஸில் வளர்ந்து வரும் தலைவர்களான பிபின் சந்திர பால், அஷ்வினி குமார் தத்தா, லாலா லஜபதி ராய் மற்றும் பாலகங்காதர திலக் போன்றவர்கள், மக்களின் கோரிக்கைகளை ஆங்கில அரசிடம் கெஞ்சிக்கேட்பது மற்றும் விண்ணப்பங்கள் அனுப்புவது போன்ற முறைகளில் மகிழ்ச்சியடையவில்லை.

அவர்கள் தன்னம்பிக்கை, ஆக்கப்பூர்வமான பணி, மேளாக்கள், பொதுக் கூட்டங்கள் மூலம் மக்கள் தொடர்பு, கல்வி மற்றும் அரசியல் பணிகளில் தாய்மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்கு ஆதரவாக இருந்தனர். „சுயராஜ்யத்திற்கு மாற்று அல்ல நல்லாட்சி” என்று வாதிட்டனர். சுதேசி இயக்கத்தின் பிரச்சினை மிதவாதிகளுக்கும் தீவிரவாதிகளுக்கும் இடையிலான இடைவெளியை விரிவுபடுத்தியது. தீவிரவாதிகள் இயக்கத்தை நாடு முழுவதும் பரப்பவும், அரசுடன் ஒத்துழையாமையை முழுமையாக்கவும் விரும்பினர். லஜபதி ராய் மற்றும் திலகர் போன்ற தலைவர்கள் அவர்களின் எண்ணங்கள் மற்றும் திட்டங்களில் மிகவும் தீவிரமானவர்களாக இருந்தனர்.

லஜபதி ராய், „பிச்சை எடுப்பதற்கும் உரிமை கோருவதற்கும் இடையே வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடியாவிட்டால், எந்த நாட்டவரும் எந்த அரசியல் அந்தஸ்துக்கும் தகுதியானவர் அல்ல” என்று முழங்கினார். மேலும் அவர்,

„இறையாண்மை மக்களிடம் உள்ளது அவர்களுக்கென்று அரசு இருக்கிறது, அவர்களின் பெயரில் ஆட்சி செய்யப்படுகிறது” என்று கூறினார். ஆனால் போர்க்குணமிக்க தேசியவாதத்தின் உண்மையான நிறுவனர் பாலகங்காதர திலகர் ஆவார். “தவளையைப் போல வருடத்திற்கு ஒரு முறை கூக்குரலிட்டால், நம் உழைப்பில் எந்த வெற்றியும் அடைய முடியாது” என்று அவர் மிதவாதிகளை விமர்சித்தார். சுயராஜ்யம் எனது பிறப்புரிமை, அதை நான் பெற்றே தீருவேன்” என்று அறிவித்தபோது அவர் அதிக நம்பிக்கையையும் திறமையையும் வெளிப்படுத்தினார். அவர் பல வழிகளில் முன்னோடியாக இருந்தார். அவர் 1894 முதல் கணபதி விழா போன்ற மத அடையாளங்களையும் பண்டிகைகளையும் மக்களை அணிதிரட்ட பயன்படுத்தினார், மேலும் இளைஞர்களை ஊக்குவிக்க 1896 முதல் சிவாஜி திருவிழாவின் மூலம் தேசபக்தி மற்றும் வரலாற்று வழிபாட்டை உருவாக்கினார். கேசரி என்ற தனது பத்திரிக்கையின் மூலம் வரி

செலுத்த மறுக்குமாறு மக்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். மரணத்தின் பிடியிலும் தைரியமாக இருக்க முடியாதா” என்று கோபமாக எழுதினார்.

புரட்சிகர நடவடிக்கைகள்

தீவிரவாதத் தலைவர்களின் செயல்பாடுகளால் கூட இந்திய இளைஞர்களை திருப்திப்படுத்த முடியவில்லை. புரட்சிவாதிகள் கைத்துப்பாக்கி மற்றும் வெடிகுண்டு மூலம் ஆங்கிலேயர்களை எதிர்க்கத் துணிந்தனர். இந்தியாவில் புரட்சிகர பயங்கரவாத இயக்கம் காங்கிரஸ் மற்றும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தை கடுமையாக பாதித்தது. எனினும் இந்த புரட்சிகர இயக்கம் குறைந்த எண்ணிக்கையில் உறுப்பினர்களை மட்டுமே ஈர்த்ததோடு இந்தியாவில் குறைந்த அளவிலான தாக்கத்தையே ஏற்படுத்தியது.

மகாராஷ்டிராவில் புரட்சிகர நடவடிக்கைகள்

மகாராஷ்டிரத்தில் புரட்சிவாதிகள் பல அரசியல்கொலைகளில் ஈடுபட்டனர். 1899 இல் புனேயில் பிளேக் நோய் தடுப்பு ஆணையராக இருந்த ஜான் என்பவரும் அவருடன் வந்த ஐயர் என்பவரும் புரட்சிவாதிகளால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டனர். மேலும் 1909இல் நாசிக் மாவட்ட நீதிபதியாக இருந்த ஜாக்சன் என்பவர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இந்திய இளைஞர்களை நாடு கடத்தி தூக்கிலிடப்பட்டதை கண்டிக்கும் வகையில் லண்டனில் உயர் அதிகாரியாக இருந்த கர்சன்வில்லி என்பவர் மதன்லால் திங்கரா என்ற இந்தியரால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்.

வங்காளத்தில் புரட்சிகர நடவடிக்கைகள்

பயங்கரவாதச் செயல்களின் புகலிடமாக வங்காளம் மாறியது. 1908 ஆம் ஆண்டில், பிர.புல்லா சாகி மற்றும் குதிராம் போஸ் ஆகியோர் முசாபர்பூரின் நீதிபதியான கிங்ஸ்.போர்டின் வண்டி எனக் கருதி புகை வண்டியின் மீது வெடிகுண்டை வீசினர், முன்னதாக, சம்பந்தப்பட்ட நீதிபதி பல இளைஞர்களுக்கு மரண தண்டனை விதித்தார். இதனால் கோபமுற்ற புரட்சிவாதிகள் இச்செயலில் ஈடுபட்டனர். இந்த சம்பவத்தில் இரண்டு பெண்கள் இறந்தனர். மேலும் பிரபுல்லா காவல்துறையால் பிடிக்கப்படுவதற்குள் தன்னைத்தானே சுட்டு தற்கொலை செய்து கொண்டார். மறுபுறம், குதிராம் விசாரணை செய்யப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டார். கல்கத்தாவில், அரவிந்த கோஷ் புரட்சியாளர்களை ஏற்பாடு செய்தார். அவர் சில பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளைக் கொன்றதன் மூலம் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் மனதில் அச்சத்தை ஏற்படுத்த முயன்றார்.

அலிபூர் சதி வழக்கில், அரவிந்தர், அவரது சகோதரர், பரினாஸ் மற்றும் பலர் கைது செய்யப்பட்டு விசாரணை செய்யப்பட்டனர். இந்த வழக்கில் ஒப்புதல் அளித்த நமெண்டா கோஸ்லிங் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அரசு வழக்கறிஞர் மற்றும் துணை போலீஸ் சூப்பிரண்டுக்கும் கொல்லப்பட்டனர்.. அரவிந்தர் விடுவிக்கப்பட்டாலும் அவரது சகோதரரும் மற்றவர்களும் அந்தமானுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டனர். ஒப்புதல் அளித்தவரைக் கொன்ற சதீன் போஸ் மற்றும் கனாய் தத்தா ஆகியோருக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. பாக்தாத் ஜெயின் என்ற மற்றொரு புரட்சியாளர் 1915 இல்

காவல்துறையினரின் என்கவுன்டரில் கொல்லப்பட்டார். அவர் டாக்கா சதி வழக்கில் தொடர்புடையவர்.

பஞ்சாபில் புரட்சிகர நடவடிக்கைகள்

லாலா ஹர்தயாள், அவதோ பீகார், அமீர் சந்திரா, ஜே.எம். சட்டர்ஜி போன்றவர்களின் தலைமையில் பஞ்சாப் புரட்சிகர நடவடிக்கைகளின் மையமாக மாறியது. “கிட்டி கினாஸ் கட்சி” மற்றும் “நௌஜுவான் சபா” போன்ற புரட்சிகர சங்கங்களும் அமைக்கப்பட்டன. சந்திரசேகர் ஆசாத் „இந்துஸ்தான் குடியரசு சங்கம்” நிறுவினார். பின்னர் அது „இந்துஸ்தான் சோசலிஸ்ட் குடியரசு சங்கம்” என மறுபெயரிடப்பட்டது. அதன் முன்னணி உறுப்பினர்களான பகத் சிங், ராஜ் குரு மற்றும் சுக் தேவ் ஆகியோர் காகோரி ரயில் கொள்ளை, சட்டமன்ற அரங்கில் குண்டுவிச்சு மற்றும் பிற பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதற்காக மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டனர். உண்மையில், பஞ்சாப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு எரிமலையாக மாறியது. லாகூரில் ஐரோப்பியர்கள் தாக்கப்பட்டனர். அஜித் சிங் தலைமையில் ராவல்பிண்டியில் பல கலவரங்கள் நடந்தன.

மெட்ராஸில் புரட்சிகர நடவடிக்கைகள்

பிபின் சந்திரபாலின் சென்னை வருகை மற்றும் அவரது ஆவேச பேச்சு ஆகியவற்றால் மெட்ராஸ் இளைஞர்கள் ஈர்க்கப்பட்டனர். வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளை இந்தியாவிற்கு முழு சுதந்திரம் கோரினார். அதற்காக அவர் கைது செய்யப்பட்டார். இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து தூத்துக்குடி மற்றும் திருநெல்வேலியில் பெரும் கலகம் ஏற்பட்டது.. கூட்டத்தை கலைக்க போலீசார் துப்பாக்கிச்சூடு நடத்தினர். துப்பாக்கிச் சூடு நடத்த உத்தரவிட்ட அதிகாரி வஞ்சி ஐயரால் கொல்லப்பட்டார். பாண்டிச்சேரி புரட்சிவாதிகளின் புகலிடமாக விளங்கியது.

நீலகண்ட பிரம்மச்சாரி ,வ. வே. சு. ஐயர் ,வாஞ்சிநாதன் போன்றவர்கள் புரட்சிக் கனலை மக்கள் மத்தியில் வளர்த்து வந்தனர். திருநெல்வேலியில் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு உத்தரவிட்ட ஆஷ் என்ற ஆங்கிலேய அதிகாரி பாரதமாதா சங்கத்தை சார்ந்த வாஞ்சிநாதன் என்பவரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இந்தியாவின் பிற பகுதிகளில் புரட்சிகர நடவடிக்கைகள் மேற்கு இந்தியாவின் பல்வேறு இடங்களில், புரட்சிகர பயங்கரவாதம் அதன் இருப்பை உணர்த்தியது. 1909 இல் நாசிக் மாஜிஸ்திரேட் ஜாக்சன் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அவர் பொது மக்கள் மத்தியில் மிகவும் விரும்பத்தகாதவராக இருந்தார். அகமதாபாத் வெடிகுண்டு வழக்கு மற்றும் சதாரா சதி வழக்குகள் பிராந்தியத்தில் குறிப்பிடத்தக்க மற்ற பயங்கரவாத நடவடிக்கைகள்.

டேராடூனில், ராஸ்பிஹாரி போஸால் வைஸ்ராய் ஹார்டிங் பிரபு மீது குண்டு வீசப்பட்டது. வைஸ்ராயின் உதவியாளர்கள் சிலர் கொல்லப்பட்டனர். 1931 ஆம் ஆண்டு பிரிட்டிஷ் காவல்துறையினருடன் நடந்த என்கவுன்டரில், அலகாபாத்தில் உள்ள ஆல்பிரட் பூங்காவில் சந்திர சேகர் ஆசாத் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். வெளிநாட்டில் புரட்சிகர நடவடிக்கைகள் வெளிநாடுகளிலும் புரட்சிகர நடவடிக்கைகள் முழு வீச்சில் தொடர்ந்தன. மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட் ராண்டின் கொலைக்குப் பிறகு, கத்தியவாரைச் சேர்ந்த ஷியாம்ஜி

கிருஷ்ண வர்மா லண்டனுக்குச் சென்று, சரியான நேரத்தில் ஹோம் ரூல் சொசைட்டியைத் தொடங்கினார்.

1906 இல், வி.டி. சாவர்க்கர் லண்டன் சென்று „இந்தியா கழகத்தில் ” சேர்ந்தார். அது புரட்சிகர பயங்கரவாதத்தை ஊக்குவித்தது. இந்தச் சங்கத்தின் உறுப்பினர்களில் ஒருவரான மதன் லால் திங்ரா, சர் வில்லியம் கர்சன் வில்லியைக் கொன்றார். வெளிநாடுகளில் நடக்கும் புரட்சிகர நடவடிக்கைகளில் கதர் கட்சியின் பங்கை ஒருபோதும் மறுக்க முடியாது. பஞ்சாபைச் சேர்ந்த புரட்சிகர இளைஞரான லாலா ஹர்தயாள், கதர் கட்சியை நிறுவி, தி கதர் என்ற வார இதழையும் வெளியிட்டார். ஆங்கிலேயர்களிடம் இருந்து நாட்டை விடுவிப்பதற்காக இந்தியாவில் புரட்சியை ஏற்படுத்துவதை இது நோக்கமாகக் கொண்டது.

ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டதால், லாலா ஹர்தயாள் நாட்டை விட்டு வெளியேறுமாறு அமெரிக்க அரசால் உத்தரவிடப்பட்டது. முதலாம் உலகப் போரின் போது, வெளிநாடுகளில் இருந்த இந்தியப் புரட்சியாளர்கள் உதவிக்காக ஜெர்மன் அரசை அணுகினர். அவர்கள் மேலும் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தை தூக்கி எறிய ஈரான், ஈராக் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் முஸ்லீம்களின் உதவியையும் அவர்கள் நாடினர். சர்தார் அஜித் சிங் மற்றும் சூ.பி அம்பா பிரசாத் ஆகியோர் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்குச் சென்று தோற்கடிக்கப்பட்ட இந்திய வீரர்களை ஒன்றிணைத்து அவர்களின் ஆதரவைப் பெற்றனர்.

ராஜா மகேந்திர பிரதாப் ஆப்கானிஸ்தானுக்கு இந்தோ-ஜெர்மன் பயணத்தை வழிநடத்தி அங்கு சுதந்திர அரசாங்கத்தை அமைத்தார். கோமகதா மாரு வழக்கு புரட்சிகர பயங்கரவாதத்தின் தீயை எரித்தது. புரட்சிகர சீக்கியர்களை கனடாவுக்கு அழைத்துச் சென்ற இந்த ஜப்பானிய கப்பல் கனடாவில் உள்ள துறைமுகத்தில் நங்கூரமிட மறுக்கப்பட்டு கல்கத்தா திரும்பியது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் பஞ்சாபிற்கு ஏற்பாடு செய்த ரயிலில் ஏறக்கூடாது என்று பயணிகள் கிளர்ந்தெழுந்தனர். அவர்களில் சிலர் அரசாங்கத்தின் கடுமையான நடவடிக்கையால் இறந்தனர். இந்த சம்பவங்கள் அனைத்தும் பஞ்சாபில் பயங்கரவாத இயக்கத்தை தூண்டியது.

பஞ்சாபில் உள்ள அமிர்தசரஸ், ஜலந்தர் மற்றும் லூதியானாவில் பயங்கரவாதிகளின் அரசியல் கொள்கைகளை நடத்தியுள்ளனர். 1945 ஆம் ஆண்டு சுபாஷ் சந்திரபோஸ் மர்மமான முறையில் மரணம் அடையும் வரை இந்த புரட்சிகர நடவடிக்கைகள் வெளிநாடுகளில் நீடித்தன. நாட்டிற்குள்ளும் வெளிநாட்டிலும் புரட்சிகர நடவடிக்கைகள் வெற்றிபெற முடியவில்லை, ஏனெனில் இவை இந்தியாவின் படித்த நடுத்தர வர்க்க மக்களிடம் மட்டுமே இருந்தன.

புரட்சிகர நடவடிக்கைகளின் தோல்விக்கு குறிப்பிட்ட காரணங்கள் இருந்தன. . அவற்றுள் சில: மேல்தட்டு இந்தியர்களின் அனுதாபமின்மை பல்வேறு வகையான நிறுவனங்கள் மற்றும் புரட்சியாளர்களிடையே ஏற்பட்ட நிதிப் பிரச்சனைகள் . போர்க்குணமிக்க தேசியவாத சிந்தனைக்கு எதிரான இந்திய தேசிய காங்கிரஸின்

அணுகுமுறை அரசாங்கத்தால் எடுக்கப்பட்ட கடுமையான மற்றும் அடக்குமுறை நடவடிக்கைகள் இறுதியாக, காந்திஜியின் தோற்றம் ஆகியவையாகும். காந்தியக் கொள்கைகளை ஏற்காத அதிருப்தியடைந்த இந்திய இளைஞர்களின் பிரதிநிதியான பகத் சிங், புரட்சிகரமான மாற்று வழிகளை வழங்கினார். அவர் ஒரு அசாதாரண புரட்சியாளராகவும், இந்திய காலனித்துவ எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் தியாகியாகவும் வெளிப்பட்டார். அவர் ஐரோப்பிய புரட்சிகர இயக்கத்தைப் படித்து அதனால் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டார்.மற்றும் குறிப்பாக அராஜகம் மற்றும் கம்யூனிசத்தில் ஈர்க்கப்பட்டார். ஆங்கிலேயர்களை வீழ்த்துவதோடு இந்திய சமூகத்தின் சோசலிச மறுசீரமைப்பு இன்றியமையாதது என்பதையும் அவர் உணர்ந்தார், அதற்காக தொழிலாளர்கள் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என அவர் விரும்பினார்.

பாலகங்காதர திலகர்

இந்திய தீவிரவாத இயக்கத்தின் தந்தை என அழைக்கப்பட்டவர் பாலகங்காதர திலகர் ஆவார். இவர் 1880ஆம் ஆண்டு புனேயில் நவீன ஆங்கிலப் பள்ளியை நிறுவினார். ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போராட இந்தியர்களுக்கு ஆங்கிலக் கல்வி தேவை எனக் கருதினார். பின் இப்பள்ளி சீக்கிரமே வளர்ச்சியடைந்து பெர்குசன் கல்லூரியாக மாறியது. இக்கல்லூரியில் கணிதப் பேராசிரியராக பணிபுரிந்த பாலகங்காதர திலகர் தக்காணக்கல்வி கழகம் என்ற அமைப்பை நிறுவினார் .கேசரி என்ற மராத்தியா மொழி வார ஏட்டையும் மராத்தா என்ற ஆங்கில நாளிதழையும் துவக்கினார். இப் பத்திரிக்கைகளின் மூலம் ஆங்கில அரசு செய்த தவறுகளை மக்களுக்கு தெரியப்படுத்தினார் சமுதாயத்தில் ஏற்படும் மறுமலர்ச்சியை அரசியல் விடுதலைக்கு வழிவகுக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் செயல்பட்டார்.

பாரதத்தின் பண்பாட்டை போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் கொண்ட திலகர் கணபதி விழா, சிவாஜி விழா, ராமலீலா, தூர்கா பூஜா போன்ற விழாக்களை நடத்தினர். விழாக்களின் மூலம் மக்களின் தேசிய உணர்வுகளை தூண்டியவர் பாலகங்காதர திலகர். பேரரசர்

அவரங்கசீப்பை எதிர்த்து தீர்த்துடன் போராடிய சத்ரபதி சிவாஜியின் விழாவைக் கொண்டாடுவது மூலம் மக்களிடத்திலும் ஒற்றுமையையும் தீர்த்தையும் திலகர் வளர்த்தார்.

1897 இல் புனேயில் கொள்ளை நோய் பரவியபோது அதன் நிவாரணப் பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார் திலகர். அப்போது அதிகாரிகளின் அத்துமீறிய போக்கை வன்மையாக கண்டித்தார். அரசாங்கம் தொடர்ந்து அரசுத் துரோகக் குற்றம் சாட்டி 18 மாத சிறை தண்டனை வழங்கியது. மக்கள் அவரை லோகமனியர் என அழைத்தனர். சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றபின் தேசிய அரசியலில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார்.

1905 ஆம் ஆண்டு துவக்கப்பட்ட சுதேசி இயக்கத்தை முழுமனதுடன் ஆதரித்தார் தனது தீவிரவாத கொள்கையால் காங்கிரஸ் மிதவாதிகளின் எதிர்ப்பை சம்பாதித்தார் .1905 ஆம் ஆண்டு காசியில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டில் தீவிரவாதிகள் தங்கள் பலத்தை காண்பித்தனர் கல்கத்தா காங்கிரஸில் தீவிரமாக தீர்மானங்கள்

நிறைவேற்றப்பட்டன 1907இல் சூரத்தில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டில் மிதவாதிகள் தீவிரவாதிகள் என இரு பிரிவாக காங்கிரஸ் பிளவுபட்டது. சுயராஜ்யம், சுதேசி இயக்கம், அந்நியப் பொருட்கள் புறக்கணிப்பு என்ற மும்முனைத் தாக்குதல்களை திலகர் அரசின்மீது தொடுத்தார். திலகரின் தீவிரவாத நடவடிக்கைகளை கண்டு அஞ்சிய அரசு 1908இல் சிலரை கைது செய்து 6 வருட சிறை தண்டனை அளித்தது. பர்மாவில் மாண்டலே சிறையில் தனி அறையில் அடைக்கப்பட்ட திலகர் உடல் நலிந்து நோய்வாய்ப்பட்ட பின் 1914இல் விடுதலையான திலகர் மீண்டும் நாட்டு விடுதலைக்காக பாடுபட்டார்.

1916 செப்டம்பரில் புனேயில் தன்னாட்சி இயக்கத்தைத் துவக்கினார். அதே ஆண்டு ஆங்கிலேயரின் அடக்குமுறைக்கு எதிரான ஒரு வழக்கில் வெற்றி பெற்று தன்னிகரில்லாத தலைவராக திகழ்ந்தார் திலகர். 1920 செப்டம்பர் 30இல் திலகர் உயிர்தீர்த்தார். தீவிர தேசியத்திற்காக தன் வாழ்நாள் முழுவதும் போராடிய தியாகசீலராக இவர் விளங்கினார்.

பிபின்சந்திரபால்

இந்திய பத்திரிகையாளரும் தேசியவாத இயக்கத்தின் ஆரம்பகால தலைவர்களில் ஒருவருமான பிபின் சந்திர பால் „சுதேசி” மற்றும் „சுயராஜ்யம்” என்ற கருத்தை பிரபலப்படுத்தினார். சுரேந்திர நாத் பாணர்ஜி, ஷிவ்நாத் சாஸ்திரி மற்றும் பி கே கோஸ்வாமி போன்ற அரசியல் தலைவர்களுடனான அவரது தொடர்புகள் அவரை அரசியலில் பங்கேற்க தூண்டியது. அவர் முதலில் மிதவாதியாக இருந்தபோதிலும், அவர் மெதுவாகவும் படிப்படியாகவும் பாலகங்காதர திலகரின் போர்க்குணமிக்க கொள்கைகளை நோக்கி நகர்ந்தார். பந்தே மாதரம் தேசத்துரோக வழக்கில் அரவிந்த கோட்கு எதிரான ஆதாரங்களை வழங்க மறுத்ததற்காக பால் சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டார். பாலகங்காதர திலகர் மற்றும் லாலா லஜபதி ராய் ஆகியோரைப் போலவே, அவர் பிரிட்டிஷ் பொருட்களைப் புறக்கணித்தல், மேற்கத்திய ஆடைகளை எரித்தல் மற்றும் வேலைநிறுத்தங்கள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் தொழிற்சாலைகளை பூட்டுதல் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு தீவிரவாத தேசியவாதத்தை ஆதரித்தார். அவரது பிற்காலங்களில், மகாத்மா காந்தியைச் சுற்றியுள்ள ஆளுமை வழிபாட்டை எதிர்த்த வங்காள தேசியவாதிகளுடன் அவர் நெருக்கமாக தொடர்பு கொண்டார். அவர் காந்தியையும் அவரது சமாதான நம்பிக்கைகளையும் கடுமையாக விமர்சித்தவர்.

1917இல் ரஷ்யாவில் ஏற்பட்ட மக்கள் புரட்சி பிபின் சந்திரபால் முதிர் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இவ்வாறு இப்புரட்சியை எதேச்சதிகாரத்தின் வீழ்ச்சியாகக் கருதினார். அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் புதிய சக்தியாக உருவெடுக்க வேண்டும் மேல் வகுப்பாரின் சுரண்டலில் இருந்து விடுபட்டு சுதந்திரமாக வாழவேண்டும் சமத்துவ சமுதாயம் அமைய வேண்டும் என்ற கருத்துக்களை பற்றி பேசியும் எழுதியும் வந்தார் பிபின் சந்திர பால்.

பிபின் சந்திர பால் ஒரு சிறந்த பேச்சாளர் மற்றும் எழுத்தாளர். ஒரு பத்திரிகையாளராக, அவர் தேசபக்தி மற்றும் தேசியவாதம் பற்றிய தனது செய்தியைப்

பரப்ப பத்திரிகையைப் பயன்படுத்தினார். “தி டெமாக்ராட்” மற்றும் “தி இன்டிபென்டன்ட்” போன்ற பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராக இருந்தார். “பரிதர்சக்”, “பந்தே மாதரம்”, “நியூ இந்தியா” மற்றும் “ஸ்வராஜ்” போன்ற பல செய்தித்தாள்களையும் பத்திரிகைகளையும் இவர் தொடங்கினார்.

லாலா லஜபதி ராய்

பஞ்சாபின் சிங்கம் என்று அழைக்கப்படும் லாலாலஜபதிராய் ரஞ்சித்சிங் கிழக்கு பஞ்சாபில் தோன்றிய மாபெரும் தலைவர் ஆவார். பிரபல வழக்கறிஞரான இவர் தேசப் பற்றின் காரணமாக சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட திலகரைப் போலவே லாலாலஜபதிராய் ஆங்கிலேய அரசின் மீது நம்பிக்கை இழந்தார். அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட போராட்டங்களும் விண்ணப்பங்களும் வேண்டுகோளும் பயனற்றவை என்று கருதிய லாலாலஜபதிராய் தீவிரமான அரசியல் நடவடிக்கைகளின் மூலம் ஆங்கிலேயரை விரட்ட முடியும் என்ற நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தார்.

1905இல் வங்கப் பிரிவினையை எதிர்த்து தீவிரமாக போராடிய லாலாலஜபதிராய் இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்க கோகலேஇங்கிலாந்து சென்றபோது இவரும் உடன் சென்றார். உரிமைகளை பிச்சை கேட்டுப் பெறாமல் போராடிப் பெறவேண்டும் என்று முழக்கமிட்டவர் லாலாலஜபதிராய். இவர் முதலாளித்துவத்தையும் பொருளாதார சுரண்டலையும் எதிர்த்தார். 1902இல் இந்திய தொழிலாளர் சங்க அமைப்பின் முதல் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஆங்கிலேயரின் குடியேற்ற மசோதாவிற்கு எதிராக பெரும் போராட்டத்தை நடத்திய இவர் இதற்காக 6 மாத சிறை தண்டனை பெற்றார். அரசியலில் சுதேசி இயக்கம், தேசிய கல்வி, அந்நியப் பொருட்கள் புறக்கணிப்பு ஆகிய கொள்கைகளுக்கு லஜபதிராய் ஆதரவு தரிவித்தார். இவர் “லுழரபெ ஐனையை”, “நுபெடயனெ”ள நநடிவ வழ ஐனையை” என்ற இரண்டு புத்தகங்கள் எழுதினார். 1919 இல் ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை கண்டு அதிர்ச்சி அடைந்தார். 1920-ஆம் ஆண்டு கல்கத்தாவில் கூடிய காங்கிரஸ் மாநாடு லாலா லஜபதி ராயின் தலைமையில் நடைபெற்றது. அப்போது நிறைவேற்றப்பட்ட ஒத்துழையாமை இயக்க தீர்மானம் இவருக்கு உடன்பாடானது அல்ல என்றாலும் பொதுநலன் கருதி ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஒத்துழையாமை இயக்கப் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்ட லாலாலஜபதிராய் சிறையிலிருந்து விடுதலையான பின்பு சுயராஜ்யக் கட்சியிலும் இணைந்து செயல்பட்டார். பின் 1928 அக்டோபர் 30-ஆம் தேதி லாகூரில் சைமன் கமிஷனுக்கு எதிரான ஒரு ஊர்வலத்திற்கு தலைமை ஏற்று சென்றபோது ஆங்கில போலீஸ் அதிகாரி சாண்டர்ஸ் மேற்கண்ட தடியடியில் இவர் பலத்த காயம் அடைந்து உயிரிழந்தார்.

வங்காளப் பிரிவினை

இந்த அலகில் வங்காளப் பிரிவினை குறித்து விவாதிப்போம். 1905 ம் ஆண்டு வங்காளப் பிரிவினை வைசிராய் லார்ட் கர்ஸன் உத்தரவின் பேரில்நடத்தப்பட்டது. பிரிவினைக்கு ஆங்கிலேயரின் காரணம் என்னவென்றால், அந்த மாகாணம் மிகவும்

பெரியதாக நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும்.பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் பிளவு மற்றும் ஆட்சி கொள்கையின் ஒரு பகுதியாக இந்த பகிர்வு மேற்கொள்ளப்பட்டதாக இந்தியர்கள் சந்தேகித்தனர். வங்காளப் பிரிவினை பிரிட்டிஷாருக்கு எதிரான முதல் உண்மையான வெகுஜன இயக்கத்தை தூண்டிவிட்டது. இந்திய தேசிய காங்கிரசை மத்திய, மேல் தர வழக்கறிஞர்கள் கொண்ட அமைப்பிலிருந்து தேசிய அளவிலான முறையீட்டுடன் மாற்றியது..

இந்த அலகில் வங்காளப் பிரிவினை குறித்து விவாதிப்போம். 1905 ம் ஆண்டு வங்காளப் பிரிவினை வைசிராய் லார்ட் கர்ஸன் உத்தரவின் பேரில் நடத்தப்பட்டது. பிரிவினைக்கு ஆங்கிலேயரின் காரணம் என்னவென்றால், அந்த மாகாணம் மிகவும் பெரியதாக நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும்.பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் பிளவு மற்றும் ஆட்சி கொள்கையின் ஒரு பகுதியாக இந்த பகிர்வு மேற்கொள்ளப்பட்டதாக இந்தியர்கள் சந்தேகித்தனர். வங்காளப் பிரிவினை பிரிட்டிஷாருக்கு எதிரான முதல் உண்மையான வெகுஜன இயக்கத்தை தூண்டிவிட்டது. இந்திய தேசிய காங்கிரசை மத்திய, மேல் தர வழக்கறிஞர்கள் கொண்ட அமைப்பிலிருந்து தேசிய அளவிலான முறையீட்டுடன் மாற்றியது.. பிரிட்டிஷ் இந்தியா ஒரு மாகாணத்திற்கு மிகப் பெரியதாக இருந்தது என்று கருதப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திற்கு முறையான நிர்வாகத்தை நிறைவேற்றுவது கடினமாக இருந்தது, எனவே, மாகாணமானது மறுசீரமைப்பு மற்றும் அறிவார்ந்த பிரிவு தேவை என்று உணர்ந்தது.

வங்காளப் பிரிவினைக்கு காரணமான காரணிகள்

வங்காளத்தின் துணைநிலை ஆளுநர், 189,000 சதுர மைல் பரப்பளவை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை வகித்து வந்தார். மேலும் 1903 ல் மக்கள் தொகை 78,500,000 ஆக உயர்ந்தது, மற்றும் திறமையான தகவல்தொடர்பு மற்றும் ஆட்சிமுறை இல்லாததால் கிழக்கு வங்காளத்தின் பல மாவட்டங்கள் உரிய கவனத்தை பெறவில்லை. அரசாங்கம் கல்கத்தா (இப்போது கொல்கத்தா) மற்றும் அதன் அருகிலுள்ள மாவட்டங்களில் மட்டுமே கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது. நிலப்பிரபுக்களின் கொடூரமான நிர்வாகத்தினால் விவசாயிகளின் வாழ்க்கை மோசமானதாக ஆனது. ஒரு மாகாணத்தின் நிர்வாக அமைப்பில் போதுமான ஊழியர்கள் இல்லாததால் இது வர்த்தகம், வணிகம் மற்றும் கல்வியை கணிசமாக பாதித்தது. குறிப்பாக, கிழக்கு வங்காள மாகாணங்களில் உள்ள ஆறுகள் மற்றும் நீரோடைகள் வெட்டப்பட்டதால் அவர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டனர்.

திறமையற்ற நிர்வாகம் கிட்டத்தட்ட ஒரு நூற்றாண்டுக்கு தேவைப்படும் நீர்வழித் தடங்களை ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கடற்கொள்ளையர்களுக்கு வழிவகுத்தது. நிர்வாகப் பிரச்சினைகள் தவிர, வங்காளத்தின் எல்லைகளை மறுஒழுங்கமைப்பது குறித்து பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திற்கு தூண்டுதலாக இருந்த பிற காரணிகள் பஞ்சம், பாதுகாப்பு மற்றும் மொழியியல் பிரச்சினைகள் ஆகும். இந்தக் காரணங்களால் வங்காளத்தின் நிர்வாக முறையை மறுஒழுங்கமைக்க தூண்டியது. ஆனால் அது ஒழுங்கற்றதாக இருந்தது. இந்த ஏற்பாடுகளில் சில பின்வருமாறு:

- 1836: உயர் மாகாணங்கள் வங்காளத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு, துணைநிலை ஆளுநரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைக்கப்பட்டன.
- 1854: வங்காளத்தின் நேரடி நிர்வாகம் பொது ஆளுனரிடமிருந்து எடுக்கப்பட்டு ஒரு துணைநிலை ஆளுநரின் கீழ் வைக்கப்பட்டது.
- 1874: அசாம் மற்றும் சில்வாவும் வங்காளத்திலிருந்து பிரிந்து, தலைமை ஆணையரை அமைக்க வேண்டும் என்பதற்காக அசாம் மற்றும் சில்ஹெத் வங்காளத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டது.
- 1898: லுஷாய் மலை மாவட்டம் வங்காளத்திலிருந்து இணைக்கப்பட்டு, அசாம் தலைமை ஆணையர் நிர்வாகத்தின் கீழ் வைக்கப்பட்டது.

1903 ல் வங்காளப் பிரிவினைக்கான முதல் முன்மொழிவு, முக்கியமாக திறனற்ற நிர்வாகத்தின் அடிப்படையாக கருதப்பட்டது. இது ஒரு கூச்சல், அழகை என எழுந்த நிலையில், ஒரு குறிப்பிட்ட வங்காளத்தின் சாத்தியமான நன்மைகளைத் தான் அதிகாரிகள் முதலில் முன்வைத்தனர். பிரிவினையின் அசல் திட்டப்படி, இந்த பிரிவினை வகுப்புவாத காரணங்களுக்காக இல்லாமல் புவிசார் அடிப்படையில் செய்யப்பட வேண்டும்.

வங்காளத்தை பங்கீடு செய்வதற்கான முடிவு மூன்று முக்கிய நோக்கங்களை கொண்ட நிர்வாகத் தேவைகளை அடிப்படையாக கொண்டது என்று அரசாங்கம் வாதிட்டது. அவை பின்வருமாறு:

1. வங்காள அரசின் நிர்வாகச் சூழையை குறைக்கவும், தொலைதூர மாவட்டங்களில் திறமையான நிர்வாகத்தை உறுதி செய்வதற்கும் இது விரும்பியது.
2. அஸ்ஸாம் வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதற்காக அரசாங்கம் ஒரு தலைமை ஆணையாளரால் ஆளப்பட்டு, அதன் அதிகார வரம்பை விரிவுபடுத்தப்பட்டு கடற்பகுதியில் உள்ள நிலையங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.
3. ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் சிதறடிக்கப்பட்ட ஒரிசா மொழி பேசும் மக்களை ஒன்றிணைக்க அரசாங்கம் முயன்றது.

மேலும், சிட்டகாங்கையும் டாக்கா (இப்போது தக்கா) மற்றும் வங்காளத்தில் இருந்து மைமன்ஸ்சிங் ஆகிய மாவட்டங்களையும் பிரிக்கவும், அசாமில் அவர்களை இணைக்கவும் அரசாங்கம் திட்டமிட்டுள்ளது. இது வங்காளத்திலிருந்து சோட்டா நாக்பூரை இணைக்க திட்டமிட்டு, மத்திய மாகாணங்களையும் இணைக்க திட்டமிட்டுள்ளனர்.

1904 ஜனவரியில் இந்தப் பிரிவினையின் முன்மொழிவுகள் வெளியிடப்பட்டன. 1904 பிப்ரவரி மாதம், கிழக்கு வங்காள மாவட்டங்களின் நிலைமையை மதிப்பீடு செய்யவும், அரசின் முன்மொழிவுகள் குறித்து பொது மக்களின் கருத்தை பரிசீலிக்கும் பொருட்டு லார்ட் கர்சான் ஒரு உத்தியோகபூர்வ சுற்றுப்பயணத்தை மேற்கொண்டார். பல்வேறு மாவட்டங்களின் முக்கிய ஆளுமைகளுடன் பிரிவினையின் முன்மொழிவுகள் குறித்து விவாதித்த அவர், டாக்கா, சிட்டகாங்

மற்றும் மைமென்சிங் ஆகிய பகுதிகளிலும் (தற்போது பங்களாதேஷில்) இதே போன்று உரையாற்றினார். இந்தப் பயணம் இன்னும் கூடுதலான வகையில் பிரிவினையின் முன்மொழிவுக்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்ற தனது முடிவை தீவிரப்படுத்தினார். இந்த முன்மொழியில் உள்ளடங்குபவை

- சட்டமேலவையில் ஒரு துணைநிலை ஆளுநரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் ஒரு தன்னாட்சி புதிய மாகாணம் உருவாக்குதல்
- ஒரு சுய ஆட்சி வருவாய் அதிகாரம்
- ஒரு திறமையான நிர்வாகத்தை செல்லுபடியாக்கும் ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பை மாற்றுதல்
- அஸ்ஸாம் மற்றும் வங்காளத்தின் அரசாங்கங்கள் இந்த திட்டத்திற்கு தங்கள் ஒப்புதல்களை அளித்தல். புதிய மாகாணம் பின்வருவனவற்றில் இருக்கும்:
- திரிபுரா
- சிட்டகாங்கின் பிளவுகள்
- டாக்கா
- ராஜ்சாஹி (டார்ஜிலிங் தவிர்த்து)
- மலாடா மாவட்டம், அசாமுடன் இணைப்பு

எனவே, இந்த முன்மொழிவின் படி வங்காளம் இந்த பெரிய கிழக்குப் பகுதிகளை மட்டுமல்லாமல், ஐந்து இந்தி பேசும் மாநிலங்களை மத்திய மாகாணங்களுக்கு ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது. இருப்பினும், மேற்கு மாகாணத்திற்கு கூடுதலாக மத்திய மாகாணங்கள் வங்காளத்திற்கு சம்பல்பூர் மற்றும் ஐந்து உரிய மொழி பேசும் மாநிலங்களின் சிறு பகுதி ஆகியவற்றை கொடுக்கும். பிரிவுக்குப் பிறகு, வங்காளத்தில் 189,000 சதுர மைல் பரப்பளவில் 141,580 சதுர மைல்கள் மட்டுமே இருக்கும். இது 54 மில்லியன் மக்கள்தொகை கொண்ட 42 மில்லியன் இந்துக்கள் மற்றும் 9 மில்லியன் இஸ்லாமியர்களுடன் இடப்பட்டது.

புதிய மாகாணத்தின் பெயர் “கிழக்கு வங்காளம் மற்றும் அசாம்” என்று முன்மொழியப்பட்டது, இது டாக்காவில் அதன் மூலதனத்தை கொண்டிருக்கும், சிட்டகாங்கில் துணைத் தலைமையகம் உள்ளது. இது உள்ளடக்கியது: பரப்பளவு: 106,540 சதுர மைல்கள். மக்கள் தொகை: 12 மில்லியன் இந்துக்கள் மற்றும் 8 மில்லியன் முஸ்லிம்கள் கொண்ட 31 மில்லியன்.

புதிய மாகாணமானது, சட்டமன்ற மேலவையில், இரண்டு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட வருவாய் வாரியத்தை கொண்டிருக்கும் என்று முன்மொழியப்பட்டது. கல்கத்தா உயர்நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு தொந்தரவு இல்லாத நிலையிலேயே இருக்கும். இந்த புதிய மாகாணம் குறிப்பிடத்தக்க சமூக, புவியியல், மொழி மற்றும் இனவியல் அம்சங்களுடன் நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட மேற்கு எல்லையை கொண்டுள்ளது. புதிய

மாகாணத்தின் தனித்துவமான ஒரு அம்சம், வங்காளத்தின் ஒரே வகையான முஸ்லிம் மக்கள் தொகையைப் புறக்கணித்தல் ஆகும். மேலும், டார்ஜிலிங்கில் தவிர ஒட்டுமொத்த தேயிலைத் தொழிற்சாலையும், ஒரு நிர்வாகத்தின் கீழ் சணல் வளரும் பகுதியின் ஒரு முக்கிய பிரிவையும் கொண்டுள்ளது. 1905 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 19 ஆம் தேதியிட்ட தீர்மானத்தில் இறுதி முடிவை அரசாங்கம் வெளியிட்டு, வங்காளப் பிரிவினை இறுதியாக 16 அக்டோபர் 1905 அன்று நடைமுறைக்கு கொண்டுவரப்பட்டது. பிரிவினைபற்றிய அசல் முன்மொழிவுகள் 1903 இறுதியில் வெளியிடப்பட்டன. இது குறிப்பாக ஆதிக்க மற்றும் படித்த மத்தியதர வர்க்க இந்துக்களால் கடுமையாக எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கப்பட்டது. புதிய மாகாணத்தின் உருவாக்கம், கல்கத்தா உயர்நீதிமன்றத்தின் முக்கியத்துவத்தை கணிசமாக பாதிக்கும் என்றும், டாக்காவில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அமைக்கக்கூடும் என்று கல்கத்தாவின் வழக்கறிஞர்களால் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. புதிய மாகாணம், கல்கத்தா பத்திரிகைகளின் சுழற்சியை பாதிக்கும் வகையில் உள்ளூர் செய்தித்தாள்களின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும் என்று பத்திரிகையாளர்கள்கவலை தெரிவித்தனர். புதிய மாகாணம் அமைக்கப்படுவது கல்கத்தாவிலிருந்து சிட்டகாங் வரை வர்த்தகத்தை மாற்றக்கூடும் என்றும், அது மிகவும் நெருடலாக, மலிவான துறைமுகம் என்றும், எனவே அவர்களின் வாழ்வாதாரம் பாதிக்கப்படும் என்றும் வர்த்தகர்கள் அஞ்சினர். கிழக்கிந்திய மற்றும் மேற்கு வங்காளங்களில் உள்ள அதிக சொத்துக்களை கொண்ட ஜமீன்தார்கள் கூட, புதிய மாகாணமானது, டாக்காவில் தனி நிறுவனங்களை தக்க வைத்து கொள்வதற்கு அதிக செலவை ஏற்படுத்தும் என்று அஞ்சினர். இந்த பிரிவினை, கல்வியறிவு பெற்ற வங்காள இந்துக்கள், தேசியவாதத்தின் உணர்வு மற்றும் வங்காள மொழி பேசும் மக்களின் ஒற்றுமையை வலுப்படுத்துவதற்கு, கர்சானின் வேண்டுமென்றே திட்டம் போல காணப்பட்டது.

பெங்களூரின் வர்த்தக, வணிகம் மற்றும் இதர தொழில்களில் பெரும்பகுதி, கிராமப்புற சமுதாயத்தின் பொறுப்பாளர்களாக இருந்த, வங்காள இந்துக்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. வங்காளப் பிரிவினை, அவர்களை புதிய மாகாணத்தில் சிறுபான்மையினராக மாற்றிவிடும் என்று அவர்கள் கவலைப்பட்டார்கள். அது பிரதானமாக ஓரிசா, பிகார் முழுவதையும் உள்ளடக்கிய ஒன்றாகும். அவர்களது கருத்துப்படி, கல்வியறிவு பெற்ற இந்து சமுதாயத்தின் மிக வேகமாக வளர்ந்து வரும் தேசிய உணர்வை அடக்க, கிழக்கு வங்காளத்தில் முஸ்லிம் அதிகாரத்தின் வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதே அரசின் நோக்கமாகும் என்று அவர்கள் தெரிவித்தனர். எனவே பிரிவினை பொருளாதார, சமூக, வகுப்புவாத நலன்களால் வலுவாக எதிர்க்கப்பட்டது.

ஆரம்பத்தில் இருந்தே இந்த பிரிவினையை சில முக்கிய நிர்வாகிகள், இந்திய, வங்காள பத்திரிகைகள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் பத்திரிகையும் ஆங்கிலோ-இந்திய பத்திரிகைகளும் கடுமையாக எதிர்த்தனர். இந்த பிரிவினை மேற்கு வங்கத்தில் வன்முறைத் போராட்டங்களை ஏற்படுத்தியது. இது இந்திய தேசியவாதத்தை மேலும் தூண்டியது. இது இந்திய தேசியவாத இயக்கத்தில் முன்னணி வகிப்பதற்காக இந்திய

தேசிய காங்கிரசை ஊக்கப்படுத்தியது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸுக்கு குறிப்பிடத்தக்க பலமும், மாறும் தன்மையும் இருந்தது. அது மத்தியதர வர்க்கத்தை ஈர்த்ததோடு மட்டுமல்லாமல், இந்திய தேசியவாத இயக்கத்தில் பங்கு பெறுவதற்கு நாடு தழுவிய மக்கள் தொகையையும் ஈர்த்துள்ளது.

இந்த பிரிவினை இந்திய தேசிய காங்கிரசால் அரசாங்கத்தின் ‘பிளவு மற்றும் ஆட்சி’ கொள்கையாக காணப்பட்டது. மேலும் இது இந்திய சமுதாயத்தின் நேர்மையான அறிவாளிகளுக்கு அரசாங்கத்தின் வலுவான எதிர்ப்பாகவும் கருதப்பட்டது. வங்காளத்தை தங்கள் ‘தாய் தெய்வம்’ என்று பார்த்த தீவிர மத வங்காள இந்துக்கள், பிரிவினையை தங்கள் ‘தாய் மாகாணம்’ என்று கருதினர். பிரிவினையை தோற்கடிப்பதற்காக பெங்காலி தேசியவாதம் இலக்காக இருந்தது, அதையொட்டி வெகுஜனக் கூட்டங்கள் எதிர்ப்பின் வடிவமாக நடைபெற்றன, மற்றும் ஸ்வதேஷி இயக்கம் பிரிட்டிஷ் உற்பத்திக்கான பொருட்களை புறக்கணித்தது. இந்திய தேசியவாதத்தின் முக்கிய நோக்கம் ஸ்வராஜ், அதன் இரண்டு இரட்டை ஆயுதங்களுடன் இது அடைய விரும்பியிருந்தது-ஸ்வதேஷி மற்றும் புறக்கணிப்பு இயக்கங்கள் இந்திய அரசியல் தலைவர்கள் சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி மற்றும் பத்திரிகையாளர்கள் கிருஷ்ணா குமார் மித்ரா போன்றோர் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளிடம் அனைத்து தொடர்புகளையும் உடைக்க வேண்டுமென்று ஊக்கப்படுத்தினர். பிரிட்டிஷ் பொருட்களின் பயன்பாட்டை புறக்கணித்தனர்.

தேசத்துக்காக போராடும் போது சுதந்திரம் பெற்ற போராளிகளுக்கு துக்கம் அனுசரிக்கின்றனர். ஆகஸ்ட் 7, 1905 அன்று ஒரு கூட்டம் நடந்தது அதில் பகிர்வு தீர்மானத்தை திரும்பப் பெறாத வரை பிரிட்டிஷ் பொருட்களை வாங்குவதைத் தவிர்க்கவும் முடிவு செய்யப்பட்டது. நாட்டுப்பற்று பாடல்கள், வங்காள எழுத்தாளர்கள், நாடக ஆசிரியர்கள் மற்றும் பாடலாசிரியர்களால் எழுதப்பட்டது ரவீந்திரநாத் தாகூர், ரஜனிக்கந்த சென் மற்றும் டிவிஜென்ட்ரல்

ரா ஆகியோரும் தேசிய உணர்வை மேலும் தூண்டினர்.

1905 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 28 ஆம் தேதி, ஹிந்து சமய ஆர்வம் அதன் உச்சத்தை அடைந்தது. கல்கத்தாவில் பல இந்துக்கள் காளி அம்மன் ஆலயத்தில் இந்து சமயத்தில் சக்தியின் சின்னமாகக் கூடினர். இந்து மத மக்களிடையே ஒற்றுமையைப் போன்ற மதச்சார்பின்மையை வலுப்படுத்திய போதிலும், இது முஸ்லிம் மனதில் முரண்பாட்டை ஏற்படுத்தியது, இது இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையில் ஒரு பிளவை உருவாக்கியது.

ஒரு பொருளாதார இயக்கமாக, “சுதேசி” இயக்கம் முஸ்லிம்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. முஸ்லிம்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட பிரிவினைக்கு எதிராக போராடுவதற்கு முஸ்லிம்களுக்கு தூண்டுதலாக இருந்தது, அது இந்து மதத்தின் மத தாக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது. தேசியவாதம் வங்காள பிரிவினைக்கு எதிரானது என்றாலும் வங்காளத்தில், பஞ்சாப், பூனா (இப்போது புனே), சென்னை, பாம்பே மற்றும் பிற

நகரங்களில் பரவியது. இந்தியர்கள் பிரிட்டிஷ் உற்பத்திகளை புறக்கணித்தனர் மற்றும் இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்யப்படும் ஸ்வதேஷி பருத்தி மற்றும் ஆடைத் துணிகளை மட்டுமே அணிந்து கொள்வதாக சபதம் செய்தனர். சுதேசி இயக்கம் இந்திய பருத்தி ஆலைகளை மட்டும் தூண்டவில்லை. மற்ற தொழிற்சாலைகளான தீப்பெட்டி தொழிற்சாலைகள், கண்ணாடி வீசுகின்ற கடைகள், இரும்பு மற்றும் எஃகு உற்பத்தி நிறுவனங்கள் போன்றவையும் தூண்டியது. ஆர்ப்பாட்டங்கள் ஆங்கில கல்வியை புறக்கணித்து தேசிய கல்விக்காக அவர்களை ஊக்குவித்தன. தேசிய கல்விக்கான இயக்கமும் வங்காளத்தின் மிக அதிகமான இடங்களையும், பனாரஸ் (தற்போது வாரணாசி) வரையிலும் விரிவடைந்தது. அங்கு தேசிய தலைவரும் சுதந்திரப் போராட்ட வீரருமான பண்டித மதன் மோகன் மாளவியா, 1910 ல் பனாரஸ் இந்துக் பல்கலைக்கழகத்தை ஸ்தாபிக்க ஊக்குவித்தது.

வங்காளத்தில் பாடசாலை அல்லது கல்லூரிகளில் உள்ள மாணவர்கள், ஸ்வதேஷி மற்றும் பாய்க்கோட் இயக்கங்களின் பிரச்சாரங்களில் தீவிரமாகப்பங்கு பெற்றன. இதற்கு பதிலடி கொடுக்கும் வகையில், 1905 அக்டோபர் 10ஆம் தேதி கார்லைல் சுற்றறிக்கையை அரசு வெளியிட்டது. சுதேசி இயக்கத்தில் மாணவர்களின் பங்கேற்பை ஒடுக்க வேண்டும் என்று அனைத்து நீதிபதிகளும், கலெக்டர்களும் கேட்டுக் கொண்டனர். இந்த ஒடுக்குமுறை நடவடிக்கையை மாணவர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்கள் இருவரும் கடுமையாக கண்டித்ததோடு, அதன் எதிர்ப்புக்கள் மேலும் வலுப்படுத்தப்பட்டு, ஒரு உலகளாவிய அணுகுமுறை எடுத்தது. உண்மையில், இந்த எதிர்ப்பு இயக்கம், வங்காளத்தின் முதல் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட மாணவர் இயக்கத்தை விளைவித்தது, அது 'வட்ட எதிர்ப்பு சங்கம்' என்று அழைக்கப்பட்டது.

இதனுடன் ஒரு போர்க்குணமிக்க மாணவர் அமைப்பும் உருவாக்கப்பட்டது. தொடக்கத்தில், விரோதப் பிரிவு இயக்கம் சட்டபூர்வமானது மற்றும் வன்முறையானது, ஆனால் விரும்பிய முடிவுகளை எட்டுவதில் அது தோல்வியடைகையில், அந்த இயக்கம் மேலும் போர்க்குணமிக்க தலைவர்களின் பங்கேற்பை ஈர்த்தது. இந்த இலக்கை வெற்றிகரமாக பயன்படுத்த இரண்டு வழிமுறைகள் புறக்கணிப்பு மற்றும் பயங்கரவாதம் ஆகும். இதன் விளைவாக, இளைய தலைமுறையினர் தற்செயலாக அரசியலில் ஒரு பகுதியாக மாறியதுடன், துப்பாக்கிகள், குண்டுகள் மற்றும் கைத்துப்பாக்கிகளை பயன்படுத்தி பயங்கரவாத வழிமுறைகளை கையாண்டனர். ஒரு காலத்தில் அமைதியான எதிர்ப்பாக இருந்தது இப்பொழுது வன்முறை மற்றும் ஆக்கிரோஷமாக மாறிவிட்டது, அது பல படுகொலைகள் மற்றும் 1903 முதல் 1908 வரை வங்காளத்தின் லெப்டினன்ட் ஆளுநர் சேர் ஆண்ட்ரூ ஃப்ரேசர் உட்பட பல பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளை கொலை செய்வதற்கான முயற்சியின் அளவிற்கு சென்றது. இதன் விளைவாக, பயங்கரவாத இயக்கமானது விரைவில் ஸ்வதேஷி கிளர்ச்சியின் ஒரு பகுதியாக மாறியது. 1908 முதல் 1910 வரை வங்காளத்தில் பிரிவினை எதிர்ப்பு இயக்கம் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது.

இதனால் அரசாங்கத்தின் அடக்குமுறை நடவடிக்கைகள் கடுமையாகவும் கொடுமையாகவும் மாறின. வந்தே மாதரம், சந்தியா, ஜனநாதர் உள்ளிட்ட தேசிய செய்தித்தாள்கள், புதிய போர்க்குணமிக்க மெய்க்கருத்துக்களைப் பற்றி விரிவாக எழுதின, புரட்சி மற்றும் தேசியவாத கருத்துக்களை பரப்புவதில் முக்கிய பங்கு வகித்தன.

சூரத்தில் 1907 ல் நடைபெற்ற அதன் வருடாந்திர அமர்வில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் இரு குழுக்களாகப் பிரிந்தது — ஒன்று மிதவாத, தாராளவாத மற்றும் பரிணாமம் மற்றொன்று தீவிரவாத, போராளி மற்றும் புரட்சிகரமானதுமாகும். சில முக்கியமான மிதவாத தலைவர்கள் மகாத்மா காந்தி, பால கங்காதர திலகர், லாலா லஜ்பத் ராய், சிட்டா ரஞ்சன் தாஸ் மற்றும் பகத் சிங் ஆவர். சில முக்கிய தீவிரவாத தலைவர்களாக கோபால கிருஷ்ண கோகலே மற்றும் சுரேந்திரநாத் பேனர்ஜி ஆகியோரை உள்ளடக்கியிருந்தனர். இளம் புரட்சியாளர்களை உள்ளடக்கிய திலகர் தீவிரவாத கட்சி பிரதானமாக “குண்டு வெடிப்பு மற்றும் துப்பாக்கி” போன்ற வழிபாட்டுக்கு ஆதரவளித்து இந்த நடவடிக்கைகள் கட்டுப்பாடற்ற வன்முறை மற்றும் கோளாறுகளை விளைவிக்கும் என்று அவர்கள் அஞ்சியதால் மிதவாத தலைவர்கள் அதை எதிர்த்தனர். சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி ஒரு முக்கியமான தீவிரவாத தலைவர் என்றாலும், அவர் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக இருந்தார்.

1903 ஆம் ஆண்டில், பிரிவினைக்கான முன்மொழிவு முதன்முறையாக வெளியிடப்பட்டபோது, அது முஸ்லீம்களால் கடுமையாக எதிர்க்கப்பட்டது. வாராந்த பத்திரிகையான முஸ்லீம் கிரானிகள் அரசியல் அமைப்பு,மத்திய தேசிய முஹம்மதன் சங்கம் மற்றும் கிழக்கு வங்காளத்தில் பாலிதா தோட்டத்தின் ஜமீன்தார் சௌதிரி காஸ்முதின் அஹ்மத் சித்கி, சமூக தொழிலாளிகள் மற்றும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வங்காளத்தின் அரசியல் ஆளுமையால் கண்டிக்கப்பட்டது. தொடக்கத்தில், இந்த திட்டம் “நரகம்” என்று நவாப் சர் குவாஜா சலிமுல்லாஹ் பகதூர், டாக்காவின் நான்காவது நவாப் மற்றும் பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜின் முன்னணி முஸ்லீம் அரசியல்வாதிகளால் குறிப்பிடப்பட்டது. ஆரம்பத்தில், முஸ்லீம்கள் பிரதான ஆணையர் ஆட்சியின் கீழ் ஒரு புதிய மாகாணத்தின் கட்டுப்பாட்டை எதிர்த்தனர் அவர்களின் கல்வி, சமூக மற்றும் பிற நலன்களை கடுமையாக பாதிக்கும் என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள். இந்த பிரிவினை வங்காளத்தின் ஒற்றுமைக்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் எனவும் அவர்கள் அஞ்சினர். இருப்பினும், உயரடுக்கு மற்றும் படித்த முஸ்லீம்கள் தீவிரவாத போராளித்தன தேசியவாதத்தின் கருத்துக்களை விமர்சித்தனர், ஏனெனில் அதுஇஸ்லாம் மதத்தின் மெய்க்கருத்திற்கு எதிராக இருப்பதாக நம்பப்பட்டது. இதன் விளைவாக, முஸ்லீம் பத்திரிகைகளானது கல்வி பயின்ற சக-மதவாதிகள் அரசாங்கத்திற்கு விசுவாசமாகவும் உறுதியாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தினர். கிழக்கு வங்காளத்தில் முஸ்லீம் மக்களின் நம்பிக்கையையும் ஆதரவையும் வென்றதில் எஸ்வதேஷி இயக்கத்தின் ஆதரவாளர்கள் தோல்வியடைந்தனர். ஒரு தன்னிறைவு கொண்ட தனி மாகாணம் உருவாதல் என்ற கருத்தாக்கம் தமது கருத்துக்களை முழுமையாக மாற்றியது. ஏனெனில்

பிரிவினையின் புரட்சிகர மனப்பான்மை இஸ்லாமியர்களிடையே நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை. இந்த பிரிவின் விளைவாக, புதிய நிர்வாகம் தங்கள் பிரச்சினைகளுக்கு விசேஷ கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று அவர்கள் உணர்ந்தனர்.

இதன் விளைவாக, முஸ்லீம்கள் சர் ஜோசப் பாம்பைல்டு புல்லரை, கிழக்கு வங்காளம் மற்றும் அஸ்ஸாம் மாநிலத்தின் முதல் துணைநிலை கவர்னராக மனப்பூர்வமாக வரவேற்றனர். முஸ்லீம் கிரோனிகல் பிரிவினைக்கு எதிரான அதன் கண்ணோட்டத்தையும் மாற்றியது. புதிய மாகாணத்தின் உருவாக்கம் முஸ்லீம்களின் ஒற்றுமையை பலப்படுத்தியதுடன், சமூக மற்றும் அரசியல் பிரச்சினைகளைப் பொறுத்து தங்கள் கருத்துக்களை மற்றும் விளைவுகளை முன்வைப்பதற்கான ஒரு தளத்தை வழங்குவதற்கான ஒரு சங்கத்தை உருவாக்க அவர்களை ஊக்குவித்தது. முஸ்லீம் நலன்களை வென்றெடுப்பதற்காக 1905 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 16 ஆம் தேதி மொஹமதியன் மாகாண சங்கம் என்ற அரசியல் முன்னணி நிறுவப்பட்டது. இந்த சங்கம், தற்போதுள்ள அனைத்து முஸ்லீம் அமைப்புகள் மற்றும் சங்கங்களை தன்னுடன் இணைந்து கொள்ள அழைத்தது. நவாப் சர் கவாஜா சல்மில்லாஹ் பகதூர் அதன் ஆதரவாளராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இருந்தபோதிலும், தாராளவாத முஸ்லீம்களின் ஒரு சிறு குழு தங்கள் ஆதரவை பிரிவினை இயக்கத்திற்கும் ஸ்வதேஷி இயக்கத்திற்கும் தொடர்ந்து விரிவுபடுத்தியது. எண்ணிக்கையில் குறைவாக இருந்தாலும், அவர்கள் இந்திய தேசிய காங்கிரசுக்கு வலுவாக ஆதரவளித்தனர் மற்றும் பிரிவினைக்கு எதிராக இருந்தனர். இந்த பரந்த நோக்குடைய குழுவின் முக்கிய நபர்களில் ஒருவர் குவாஜா அதிகுல்லா, ஒரு தத்துவவாதி மற்றும் தாராளவாத, முற்போக்கான மற்றும் மதச்சார்பற்ற கருத்துக்களை உடையவர். 1906 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் கட்சியின் கல்கத்தா கூட்டத்தில், அவர் வங்கதேசத்தின் பிரிவினை கண்டனம் தெரிவித்து ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினர். பிரிவினைக்கு எதிரான பிரச்சாரத்தில் பங்கு பெற தங்கள் சமூக உறுப்பினர்களை வலியுறுத்திய முக்கியமான இஸ்லாமிய தலைவர்கள்:

- அப்துர் ரசுல்: ஒரு தேசியவாத தலைவர் மற்றும் வழக்கறிஞர்
- மத்திய தேசிய முஹம்மதன் சங்கத்தின் நிர்வாகக் குழுவின் அரசியல் தலைவரும் உறுப்பினரும் ஆவர்
- ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மான்: வங்காள தேச அரசியல்வாதி மற்றும் வங்காள தேசத்தின் ஸ்தாபகர்.
- யு.ர். அப்துல் ஹலிம் கஸநாவி: ஒரு அரசியல்வாதி, வள்ளல் குணம் கொண்டவர் மற்றும் ஜமீன்தார்.
- சையத் இஸ்மாயில் உசைன் சிராஜி: பெங்காலி எழுத்தாளர், பேச்சாளர் மற்றும் விவசாயிகளின் தலைவர்.
- முகமது கோலாம் உசைன்: ஒரு எழுத்தாளர் மற்றும் இந்து-முஸ்லீம் ஒற்றுமையை தோற்றுவித்தவர்.

- மௌலவி லியாகத் உசைன்: பிரிட்டிஷாரின் ‘பிரித்தானும் கொள்கையை’ கடுமையாக எதிர்த்த ஒரு தாராளவாத முஸ்லீம். •போக்ராவின் சையத் ஹஃபிஸ் ரஹ்மான் சௌத்ரி.

- புர்தவானின் அபுல் காசீம்.

எனினும், யு.ர். கஸநாவி, கான் பகதூர் முகமது யூசுப் உள்ளிட்ட தாராளவாத தேசியவாத முஸ்லீம்கள் சுதேசி இயக்கத்தை மட்டுமே ஆதரித்தனரே தவிர புறக்கணிப்பு இயக்கத்தை ஆதரிக்கவில்லை. பிரிவினை இந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும் இடையே பிளவை ஏற்படுத்தியது. முஸ்லிம் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பிரிவினர், இரு மதத்தினரிடையே இணக்கமான உறவை வளர்க்கும் முயற்சியை செய்தனர். நன்கு அறியப்பட்ட வங்காள அரச அரசியல்வாதிகள் அபுல் காசீம் பஜ்லுள் ஹக் மற்றும் நிபரன் சந்திர தாஸ் ஆகியோர் தங்களது வாராந்திர மற்றும் மாத இதழ்கள், பாலகா மற்றும் பாரத் சுர்த் ஆகியவற்றின் மூலம் வகுப்புவாத எதிர்ப்பு சிந்தனைகளை வளர்த்தனர். இந்த பிளவு காரணமாக முஸ்லிம்களின் ஒரு சிறிய பிரிவின் அறிவாளர்கள் மட்டுமே இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் உறுப்பினராக மாறி, பிரிவினை எதிர்ப்பு இயக்கத்தில் பங்கேற்றனர்.

பெரும்பாலான முஸ்லிம்கள் பிரிவினைக்கு ஆதரவாக இருந்தனர். வங்காளப் பிரிவினையின் மீது உருவான சூழ்நிலைகள், 1906 ல் அகில இந்திய முஸ்லீம் அமைப்பு நிறுவவதற்கு வழிவகுத்தது. இது பிரிவினையை ஆதரித்தது. இந்த பிரிவினை பாரம்பரிய மற்றும் சீர்திருத்தவாத முஸ்லிம்குழுக்களால் ஆதரிக்கப்பட்டது — ஃபரைசி, வஹாபி மற்றும் தையூனி. மேலும், வங்காள முஸ்லிம் பத்திரிகைகள் பிரிவினையை ஆதரித்தன. அதேநேரத்தில் மாத இதழான இஸ்லாம் பிரசாரக், சுதேசி இயக்கத்தை ஒரு இந்து இயக்கமாக சித்தரித்தது. பிரிவினை எதிர்ப்பு கிளர்ச்சியில் அதுபிணைக்கப்பட்டிருந்ததால், முஸ்லீம் அறிவாளர்கள் சுதேசி இயக்கத்தை விரும்பவில்லை. அதில் மத ரீதியான தொனியும் சேர்க்கப்பட்டது.

முஸ்லீம் சமுதாயத்திற்குள் பிரிவினை சக்திகளை ஊக்குவிப்பதற்கு சுதேசி இயக்கம் ஒரு காரணமாக கருதப்பட்டது. வணிக மற்றும் வர்த்தகத்தில் இந்துக்களின் ஆதிக்கம் காரணமாக முஸ்லிம்கள் பாதுகாக்கப்படவில்லை என்று கருதினர். இது அவர்களின் சொந்த நலன்களை பாதுகாக்க தூண்டியது. பிரிவினையின் போது வங்காளத்தின் நில அமைப்பு முறைஇஸ்லாமியர்களின் மனப்போக்கிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தமைகுறிப்பிடத்தக்கது. பெரும்பாலும் முஸ்லீம்களாக இருந்த பல ரயத்களின் நிலைமைகளை மேம்படுத்த இந்து ஜமீன்தார்கள் திறமையான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவில்லை. மேலும், குடியிருப்பாளர்களுக்கும் நிலப்பிரபுக்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட விவசாயப் பூசல்கள் வகுப்புவாத முரண்பாடுகள்காரணமாக மேலும் மோசமடைந்தன. இந்து ஜமீன்தார்கள் தங்கள் முஸ்லிம் குத்தகைதாரர்களிடம் சுதேசி சிந்தனைகளை திணிக்கவும், பிரிவினை எதிர்ப்புஇயக்கத்தில் சேரவும் முயன்றனர் என்று

உறுதியாகக் கூறப்பட்டது. அவர்களின் தனி அடையாளத்தை வலியுறுத்தும் முயற்சியாக, டாக்காவில் உள்ள கெரணிகஞ்ச் என்ற இடத்தில் 1906 ல் இஸ்லாமியர்களால் இஸ்லாமிய மாநாடு நடத்தப்பட்டது. கிழக்கு வங்காளம் மற்றும் அசாம் முஸ்லீம்கள், இந்துக்களுடனான அனைத்து உறவுகளையும் உடைக்க தங்கள் சமுதாய உறுப்பினர்களால் ஊக்குவிக்கப்பட்டனர். இந்த எதிர்ப்பு இயக்கம், உத்வேகம் அளிக்கும் பாடல், வந்தே மாதரம் போன்ற பல்வேறு நடவடிக்கைகளை ஏற்றது. தேசிய நாயகனாக சிவாஜியின் வழிபாட்டு மரபை பயன்படுத்தி, அது முஸ்லீம்களை மேலும் அந்நியப்படுத்தியுள்ளது.

இந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட மோதல்களினால், மார்ச் 1907 ல் நடந்த, ஜமால்பூர் கலவரத்தைத் தொடர்ந்து, ஏப்ரல் 1907 அன்று நடந்த கொமில்லா கலவரம் வெடித்தது. இந்த வகுப்புவாத கலவரங்கள் கிழக்கு வங்கம், அஸ்ஸாம் வரை மட்டும் அல்லாமல் நாட்டின் பிற இடங்களிலும் பரவியது. இந்தக் கலவரம் நவீன வங்காள வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையைக் குறித்தது.

இந்து-முஸ்லீம் உறவு வலுவிழந்து போனது அரசின் கொள்கைகளில் பல அரசியல் மாற்றங்களை விளைவித்தது. வங்காள முஸ்லீம் தலைவர்களின் உறவுகளை இது மேலும் பாதித்தது. அவர்கள் வங்கம் அல்லாத பகுதிகளுடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள். இந்த அரசியல் மாற்றங்களால் கிழக்கு வங்கத்தில் இனவாத உறவுகள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டன. பல அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்களை நடைமுறைப்படுத்துவது, குறிப்பாக முஸ்லீம்களுக்கு தனியான பிரதிநிதித்துவத்தை அறிமுகப்படுத்திய 1909 ல் உள்ள மார்லேமின் டோ சீர்திருத்தங்கள், இந்து-முஸ்லீம் உறவுகளை மேலும் சீரழித்து ஒரு திருப்புமுனையைக் குறித்தது.

புதிய மாகாணத்தின் அதிகாரிகள், முழு மனதுடன் தனது வளர்ச்சிப் பணிகளை நடத்தினர். பிரிவினை எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் தலைவர்கள், சர் ஜோசப் பம்பில்ல்டு ஃபுல்லர் முஸ்லீம்களிடம் மிகத் தீவிரமாக இருப்பதாக குற்றம்சாட்டினர். அரசாங்கத்தின் அலட்சியப்போக்கு காரணமாக, ஆகஸ்ட் 1906 ல் ஃபுல்லர் ராஜினாமா செய்தார். எனினும், அவரது ராஜினாமா, இந்துக்களின் அரசியல் வெற்றியாக இஸ்லாமியர்களால் பார்க்கப்பட்டது. பிரிவினைக்கு எதிரான இயக்கத்தின் அழுத்தங்களுக்கு அரசு சரணடைந்து விட்டது என்றும், இதனால் அவர்கள் அரசுக்கு முஸ்லீம்களின் விசுவாசத்தை மேற்பார்வை செய்தனர் என்றும் அவர்கள் கருதினர்.

இதன் காரணமாக, இரு சமூகத்தினரிடையே ஏற்பட்ட கசப்புணர்வு, புதிய மாகாணத்தில் மிகவும் விமர்சனமாக மாறியது. இந்து நிலப்பிரபுக்கள் முஸ்லீம் போராட்டக்காரர்களை பயங்கரவாதச் செயல்களால் அச்சுறுத்துகின்றனர் என்று கருதினர். அதன் விளைவாக புதிய மாகாணத்தில் நில பிரபுக்கள் -குத்தகைதாரர் உறவு சீர்குலைந்து வகுப்புவாத திருப்பம் ஏற்பட்டது. வங்காளப் பிரிவினைக்கு எதிராக இந்துக்களின் போராட்ட அடிப்படையில் உருவான ஒரு வகுப்புவாத இயக்கம் என்று முஸ்லீம் தலைவர்கள் கருதினர். அது முஸ்லீம்களுக்கு ஒரு தனி சமூக அச்சுறுத்தலாக

இருந்தது. இவ்வாறாக, இப்போது அவர்கள் தங்கள் சமுதாயத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளை ஐக்கியப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டு இந்துக்களுக்கெதிராக ஒரு எதிர்ப்பு இயக்கத்தை உருவாக்கினார்கள். அவர்கள் தங்கள் தலைவர்களை விசுவாசமாகப் பின்தொடர முடிவெடுத்தனர் நவாப் பகதூர் சையத் நவாப் அலி சௌத்ரி (ஒரு குறிப்பிட்ட வள்ளல், ஜமீன்தார், சமூகப் பணியாளர் மற்றும் அரசியல்வாதி) மற்றும் நவாப் சர் கவாஜா சாலிமுல்லா பகதூர், மற்றும் முகம்மத் மாகாண ஒன்றியம் போன்ற அமைப்புகளை நிறுவினர்.

இந்து -முஸ்லிம் உறவுகளின் கடுமை உச்சகட்டத்தை எட்டியிருந்த போதிலும், சில படித்த உயர்வகுப்பு இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் இந்த வகுப்புவாதத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க விரும்பினர். மார்ச் 15, 1907 அன்று, இரண்டு சமூகங்களைச் சேர்ந்த சில குறிப்பிடத்தக்க உறுப்பினர்கள், வைஸ்ராய் பிரபு மிண்டோவை சந்தித்து இந்த வகுப்புவாத வன்முறைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும் என்றும், இரு சமூகத்தினரிடையே மத நல்லிணக்கத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்றும் கோரினர்.

இதனிடையே, 1906 டிசம்பர் 30 அன்று, டாக்காவில் அகில இந்திய முஸ்லிம் சங்கம் உருவானது. டாக்காவில் நடைபெற்ற முதல் கூட்டத்தில், சங்கத்தின் தீர்மானங்களில் ஒன்று கூறப்பட்டுள்ளதாவது: இந்த சந்திப்பு “கிழக்கு வங்காளத்தின் முகமதியர்களின் தெளிவான ஆர்வத்தை கருத்தில் கொண்டு, பிரிவினை என்பது, புதிய மாகாணத்தின் மக்கள்தொகையின்பரந்த பெரும்பான்மையினராக இருக்கும் முகமதியப் பிரிவினருக்கு நன்மை பயக்கும் என்பது உறுதி என்பதை கவனத்தில் கொள்கிறது. புறக்கணித்தது போன்ற கிளர்ச்சியை வன்மையாக கண்டிப்பதோடு, ஊக்கமிழக்கச் செய்ய வேண்டும்”.

இந்துக்களுக்கும், முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே வகுப்புவாத சீற்றத்தைப் பற்றி அரசாங்கம் மேலும் ஆத்திரமடைந்தது. ஒரு புறம், ஆக்ரோஷமான வங்காள இந்துக்களின் கசப்புணர்வை குறைப்பதற்கான பிரிவினையை ரத்து செய்ய முடிவெடுத்தது. மறுபுறம், கிழக்குவங்காளத்தின் புதிய மாகாணத்தில் முஸ்லிம்களுக்கு பெரும் மக்கள் தொகை இருப்பதாக அது குறிப்பிட்டது. மேலும் முஸ்லிம்களின் நலன்கள் பாதுகாக்கப்படும் என்றும் அவை சட்டசபைகள் மற்றும் உள்ளூராட்சி மன்றங்களை விசேஷ பிரதிநிதித்துவத்தில் வைத்திருப்பதாகவும் அது தெரிவித்துள்ளது.

வங்காள மறு ஒன்றியம்

1910 ல் பிரபு மிண்டோ இந்தியாவின் ராஜப்பிரதிநிதியாக இருந்தபோது பிரபு ஹார்டிங்கே வெற்றி பெற்றார். அவரது பதவிக் காலத்தில், 1911 டிசம்பரில் இங்கிலாந்து மன்னரை வரவேற்கும் வகையில், ஒரு முடி சூடும் அரச சபை நடத்தப்பட்டது. ஜார்ஜ். யு. அரசர் ஜார்ஜ் யு. வங்காளப் பிரிவினை பற்றி அறிவித்தார். இது 1912 ஏப்ரல் 1ல் அதிகாரப்பூர்வமாக முடிவுக்கு வந்தது. மேலும், இந்தியாவில் சில நிர்வாக மாற்றங்களையும் மன்னர் அறிவித்தார். இது பின்வருமாறு:

1. மத்திய அரசு தலைநகர் கல்கத்தாவிலிருந்து டெல்லிக்கு மாற்றப்பட்டது. கடந்த கால முஸ்லிம்களின் புகழுக்கு தலைநகரை மாற்றும் இந்த முயற்சியானது கிழக்கு வங்காளத்தில் மாகாண அதிகாரம் மற்றும் சிறப்புரிமை இழப்பால் துன்பப்பட்டு வந்த வங்காள முஸ்லிம் சமுதாயத்தை அமைதிப்படுத்தும் வகையில் செய்யப்பட்டது.

2. ஐந்து முக்கிய வங்காள மொழி பேசும் பிரிவுகள், இதில் பர்தவான்(பரதாமன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது), டாக்கா, தலைமைப்பதிவு, சிட்டகாங் மற்றும் ராஜேசாகி ஆகியவை அடங்கும். ஒரே தலைமைப்பதிவு கீழ் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும். அது குழுவில் உள்ள ஆளுனரால் நிர்வகிக்கப்படும். 3. சோட்டா நாக்பூர், ஒரிசா, பிகார் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு மாகாணம் துணைநிலை ஆளுநரால் சட்ட மேலவை கொண்டு நிர்வகிக்கப்படும்.

4. மீண்டும் ஒரு தலைமை ஆணையர் நிர்வாகத்தின் கீழ், அசாம் திரும்பிச் செல்ல இருந்தது. வங்காளத்தை மீண்டும் ஒன்றிணைப்பது வங்காள ஹிந்துக்களை ஒரு பெரிய அளவுக்கு சமாதானப்படுத்தினாலும், தலைநகர் டெல்லிக்கு மாற்றப்பட்டதால் அவர்கள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். அது கல்கத்தாவை ஒரு பேரரசிலிருந்து வெறும் மாகாண அந்தஸ்துக்கு கொண்டு வந்தது. அரசியல் நடவடிக்கைகளின் நரம்பு மையமாக இருந்த கல்கத்தாவிலிருந்து தலைநகர் டெல்லிக்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டது, வங்காள இந்துக்களின் செல்வாக்கை கணிசமாக பலவீனப்படுத்தியது. வங்காளத்தின் கொந்தளிப்பான சூழல் இந்தியாவில் தமது ஸ்தாபனத்தை உலுக்கியது என்பதை உணர்ந்திருந்த நிலையில், மூலதன மாற்றத்தின் பிரதான அனுகூலத்தை அரசாங்கம் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தது.

வங்காளப் பிரிவினையின் போது, வங்காளத்தின் முதல் ஆளுநராக கார்மைக்கல் பிரபு நியமிக்கப்பட்டார். அவரது பதவிக் காலத்தில், வங்காளம் 1912 ல் ஆளுநர் மாகாணமாக மாறியது. வங்காளப் பிரிவினையின் போராட்டம் இந்திய வரலாறு மற்றும் தேசியம் மீது மிகத் தீவிர விளைவுகளை கொண்டிருந்தது. சுதேசி மற்றும் புறக்கணிப்பு என்ற அதன் இரட்டை ஆயுதங்கள் இந்திய தேசிய காங்கிரசிற்கு ஒரு நம்பிக்கையாக அமைந்தது. இந்தியாவின் பிற பகுதிகளிலும் எதிர்கால மோதல்களிலும் அது திறம்பட பயன்படுத்தப்பட்டது. மகாத்மா காந்தியின் ஒத்துழையாமை, சத்தியாகிரகம் மற்றும் கதர் இயக்கங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையை அவர்கள் உருவாக்கினர்.

எனினும், அதற்கு எதிரான கிளர்ச்சியின் விளைவாகவும் பிரிவினையின் காரணமாகவும் முஸ்லிம்கள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். பிரிவினை எதிர்ப்பு இயக்கத்திற்கு காங்கிரசின் ஆதரவு அரசியல் உணர்வு பெற்ற முஸ்லீம்களுக்கு பிடிக்கவில்லை. காங்கிரசின் கைகளில் தங்கள் நலன்கள் பாதுகாப்பாக அல்ல என்பதை இப்போது அவர்கள் வலுவாக உணர்ந்தார்கள். இதன் விளைவாக, அவர்கள் தங்கள் தனியான வகுப்புவாத அடையாளத்தை வலியுறுத்த அதிக ஆர்வம் கொண்டார்கள். எனவே, இந்தியாவில் இந்துக்களின் மேலாதிக்கத்திற்கு எதிராக அவர்கள் தங்கள் நலன்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள முஸ்லிம் சங்கத்தைச் சார்ந்திருந்தனர்.

வங்காளத்தின் வேதனை இந்திய தேசியவாதத்தை துவக்குவதில் முக்கிய பங்கு வகித்தது. மேலும் பிரிவினைக்கு எதிரான கிளர்ச்சியும் முஸ்லிம் தேசியவாதத்திற்கு காரணமாக இருந்தது. அது அவர்களை பிரிவினைவாத அரசியலில் ஊக்குவித்தது. வங்காளப் பிரிவினையின் காரணமாக வங்காள முஸ்லீம்கள் மட்டுமல்ல, இந்தியா முழுவதும் முஸ்லீம்கள் கடும் ஏமாற்றம் அடைந்தனர். அவர்கள் விசுவாசம் கொண்டதைவிட இந்த போராட்டம் அரசுக்கு மிக முக்கியமானதாக மாறிவிட்டது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். இதைத் தொடர்ந்து, இஸ்லாமியர்கள் மன வருத்தம் அடைந்தனர். இதனால் அவர்கள் பிரிட்டிஷ் எதிர்ப்பு நிலைப்பாட்டை எடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர்.

சுதேசி இயக்கம்

சுதேசி இயக்கம் 1905 இல் வங்காளப் பிரிவினைக்கு எதிராக தோன்றிய ஒரு இயக்கமாகும். இது 1908 வரை தொடர்ந்தது. உண்மையில், காந்தியகாலத்திற்கு முந்தைய அனைத்து இயக்கங்களிலும் இது மிகவும் வெற்றிகரமானது. 1905 ஆம் ஆண்டு வங்காள மாநிலத்தை வங்காளம், கிழக்கு வங்காளம் அசாம் என்ற இரண்டு மாநிலங்களாகப் பிரித்தார். நிர்வாக வசதிக்காக இந்த பிரிவினை செய்யப்படுகிறது என்று கூறினாலும் உண்மையில் வங்காள மாநிலத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் ஒற்றுமையை அழிப்பதற்கும் குறிப்பாக வாழ்கின்ற இந்து முஸ்லிம் மக்களிடையே நிலவிய ஒற்றுமையை சீர்குலைக்கும் பிரிவினையை செய்யப்பட்டதாக இந்தியர்கள் கருதினர்.

சுதேசி இயக்கத்தின் தோற்றம் மற்றும் செயல்பாடு

வங்காளம் பிரிக்கப்பட்ட 1905 அக்டோபர் 16 ஆம் நாள் தேசிய துக்க தினமாக நாடு முழுவதும் கொண்டாடப்பட்டது. அன்று மக்கள் உண்ணாவிரதம் இருந்தந், ஊர்வலமாக சென்றனர். ஊர்வலங்களில் ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் வந்தே மாதரம் பாடலை பாடி சென்றனர். பொதுக்கூட்டங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், ஊர்வலங்கள், தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றுதல் போன்ற எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். ஆங்கிலேயர்கள் மீதான வெறுப்பு அவர்களை சார்ந்த பொருட்கள் மீது திரும்பியது இதுவே சுதேசி இயக்கமாக உருவெடுத்தது. இந்திய பொருட்களைப் பயன்படுத்துதல், தற்சார்புடைமை, சுய உதவி ஆகியவை சுதேசி இயக்கத்தின் நோக்கங்கள் ஆகும் அது ஒரு அரசியல் பொருளாதார நிலை மிக ஆயுதமாக பயன்படுத்தப்பட்டது

பொதுக்கூட்டங்களில் சுதேசிய பொருள்களை உபயோகிப்பது என்றும் விதேசிப் பொருள்களை புறக்கணிப்பது என்றும் உறுதிமொழி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. நிர்மாணப் பணியைக் கவனித்துக் கொள்வதற்காக சுதேசி சமாஜ் என்ற அமைப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. தொண்டர்கள் சுதேசி வேலைத்திட்டங்களை மேற்பார்வையிட்டனர். சுதேசி நெசவாலைகள், தீப்பெட்டி தொழிற்சாலைகள், வங்கிகள், ஆயுள் காப்பீட்டு கம்பெனிகள் துவக்கப்பட்டன. இயக்கத்தை வளர்க்க ஏராளமான நிதி திரட்டப்பட்டது. சுதேசி இயக்கம் ஒரு இயக்கமாக வளர்ந்தது.

சுதேசி இயக்க தலைவர்கள் விதேசி பொருள்களை புறக்கணிப்பதன் மூலம் இந்தியர்களை தங்களது பொருளாதார சுரண்டலில் இருந்து விடுவிக்க எண்ணினர். இங்கிலாந்து துணியுடன் ஆங்கிலத்தையும் புறக்கணித்தல், அரசாங்க கௌரவப் பட்டங்களை துறத்தல், சட்டமன்றங்கள் உள்ளாட்சி மன்றங்களில் இருந்து விலகல், விதேசி பொருள்களை வாங்குவோரை சமூகப் புறக்கணிப்பு செய்தல் ஆகியவை இப்புறக்கணிப்புத் திட்டத்தில் அடங்கும். மான்செஸ்டர் துணிகளும் வெளிநாட்டு சிகரெட்டுகளும் பொது இடங்களில் கொளுத்தப்பட்டன. வெளிநாட்டு மருந்துகளை பயன்படுத்த நோயாளிகள் மறுத்தனர்.

தேசியக் கல்வி

சுதேசி இயக்க தலைவர்கள் விதேசி பொருள்களோடு விதேசி கருத்துக்களையும் புறக்கணித்தனர். மேற்கத்திய கல்வி முறை புறக்கணிக்கப்பட்டது. மாறாக இந்திய பண்பாடு, தத்துவம், மரபுவழி ஆகியவை புகழப்பட்டது. கடந்தகால பெருமை பேசப்பட்டது. இளைஞர்களிடையே தேசிய உணர்ச்சியை ஏற்படுத்த தேசிய கல்விக் கூடங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. மாணவர்களிடையே நாட்டுப்பற்றும், தியாக மனப்பான்மையும் வளர்க்கப்பட்டன. 1906 ஆகஸ்ட் 15 இல் ஒரு தேசிய கல்வி மன்றம் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள்

வங்கப்பிரிவினை முடிந்த முடிவு என்று மார்லி பிரபு அறிவித்ததை கண்டு கொதித்த தீவிரவாதிகள் போராட்டங்கள் நடத்தினர்., மாணவர்கள் அரசாங்க பள்ளிகளையும் கல்லூரிகளையும் புறக்கணிக்க வேண்டும் அதேபோன்று நீதிமன்றங்கள், சட்டமன்றங்கள், உள்ளாட்சி நிறுவனங்கள், அலுவலகங்கள் ஆகியவையும் புறக்கணிக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டனர். புறக்கணிப்பின் மூலம் நிர்வாகத்தை முடக்கிவிட வேண்டும் என்பதே இந்த எதிர்ப்பின் நோக்கமாகும். சுதேசி இயக்கத்தின் வெற்றியை கண்டு கோபம் கொண்ட அரசு அடக்குமுறையைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டது. கூட்டங்கள் கலைக்கப்பட்டன. ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் தாக்கப்பட்டு தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். பொதுக்கூட்டங்கள் ஊர்வலங்கள் ஆர்ப்பாட்டங்கள் தடை செய்யப்பட்டன. போராட்டங்களில் பங்கேற்ற மாணவர்களுக்கு அரசு பணிகளில் இடமில்லை என்று அறிவிக்கப்பட்டது. பல மாணவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டனர். வீடு புகுந்து சோதனையிடுவது அன்றாட வழக்கமாக மாறியது. வங்காளத்தில் சுரேந்திரநாத் பாணர்ஜி, பிபின் சந்திர பால், அரவிந்த கோஷ், பஞ்சாபில் லாலா லஜபதிராய், மகாராஷ்டிரத்தில் திலகர், தமிழ்நாட்டில் வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளையும் கைது செய்யப்பட்டனர்.

விளைவுகள்

பிரிந்த வங்காளத்தை ஒன்றிணைப்பதில் சுதேசி இயக்கம் உடனடியாக வெற்றிபெறவில்லை என்றாலும், அதன் முக்கியத்துவத்தை குறைத்து மதிப்பிட முடியாது.

- சுதேசி இயக்கம் முந்தைய தேசியத் தலைவர்களால் நடத்தப்பட்ட இயக்கங்களிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. இந்த இயக்கத்தில், “பிரார்த்தனை

மற்றும் மனு“ என்ற கொள்கைக்கு எதிரான நேரடி அரசியல் நடவடிக்கை திட்டம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

- ஆரம்ப கட்டங்களில், சுதேசி இயக்கம் வங்காளப் பிரிவினையை ரத்து செய்ய முயற்சித்தது. இருப்பினும், இறுதியாக அதன் முயற்சிகள் அந்நிய ஆதிக்கத்திலிருந்தே முழுமையான சுதந்திரத்தை அடைவதற்கான நோக்கத்தை ஒருங்கிணைக்க ஒரு பெரிய பரிமாணத்தை எடுத்தன.
- சுதேசி இயக்கத்தின் „புறக்கணிப்பு“ அம்சமானது, ஆங்கில அரசாங்கத்தின் மீது அழுத்தத்தை கொண்டு வரவும், பிரிவினையை ரத்து செய்ய மான்செஸ்டரின் மில் உரிமையாளர்களுக்கு பொருளாதார ரீதியாக அழுத்தம் கொடுப்பதை உள்ளடக்கியது. இருப்பினும், காலப்போக்கில் “ புறக்கணிப்பு“ பிரிட்டிஷ் பொருட்களுக்குள் மட்டும் அடங்கிவிடவில்லை.
- சுதேசி இயக்கத்தின் கலாச்சார அம்சமும் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தது. சுதேசி நாட்களில் வங்காள இலக்கியம் செழித்தது. ரவீந்திரநாத் தாகூர் மற்றும் ரஜனிகாந்தோ சென் ஆகியோரின் தேசபக்தி பாடல்களும் படைப்புகளும் வெகுஜனங்களின் தேசபக்தி உணர்வைத் தொட்டன.
- சுதேசி போராட்டத்தின் ஒரு அற்புதமான அம்சம் பெண்களின் பங்கேற்பை உள்ளடக்கியது.
- நகர்ப்புற நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பல பெண்கள் ஊர்வலங்களிலும் மறியல் போராட்டங்களிலும் பங்கேற்றனர். பின்னர், அவர்கள் மிகவும் தீவிரமான அளவில் தேசியவாத இயக்கத்தில் பங்கேற்றனர். மேலும், பல முக்கிய முஸ்லிம்கள் சுதேசி இயக்கத்தில்
- பங்கேற்றனர்.
- இவர்களில் அப்துல் ரசூல் (பிரபல வழக்கறிஞர்), லியாகத் ஹுசைன் (பிரபலமான கிளர்ச்சியாளர்) மற்றும் குஸ்னவி (தொழிலதிபர்) ஆகியோர் அடங்குவர். மௌலானா அபுல் கலாம் ஆசாத் புரட்சிகர பயங்கரவாதக் குழுக்களில் சேர்ந்தார். இருப்பினும், பெரும்பான்மையான
- நடுத்தர மற்றும் மேல்தட்டு முஸ்லிம்கள் நடுநிலை வகித்தனர்.
- மக்களுக்கு தன்னம்பிக்கை, தன்மானம், சுய உதவி பற்றிய உணர்வுகள் உண்டாயின. இந்திய எதிர்ப்பு யாசிக்கும் நிலையில் இருந்து நேரடி போராட்ட நிலைக்கு மாறியது . சுதேசிஇயக்கம் வங்காளத்திற்கு வெளியேயும் பரவி அகில இந்திய ஆதரவைப் பெற்றது. மக்களுக்கு போலீஸ், சிறை ஆகியவற்றின் மீது இருந்த அச்சம் அகன்றது. தாக்கப்படுவதும், சிறை செல்வதும் தேசத் தொண்டாகக் கருதப்பட்டன. துன்பத்தாலும் தியாகத்தாலும் மட்டுமே ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தை அடிபணிய வைக்க முடியும் என்று தலைவர்களும் மக்களும்

புரிந்து கொண்டனர் . சுதேசி இயக்கத்தின் விளைவாக வங்கப்பிரிவினை 1911ஆம் ஆண்டு விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது.

முஸ்லிம் லீக் உருவாக்கம்

பிரிட்டிஷ் அரசு இந்தியாவில் பிரித்தானும் கொள்கையை பின்பற்றியது. இந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும் இடையிலான பிளவு படிப்படியாக அதிகரித்தது. இந்த காலகட்டத்தில் வகுப்புவாதம் மற்றும் பிரிவினைவாத போக்குகளின் வளர்ச்சியையும் கண்டது. 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் முஸ்லீம் லீக் உருவானது. மேலும் காங்கிரஸின் இரு பிரிவுகளுக்கு இடையே பிளவு ஏற்பட்டது. மிதவாதிகளுக்கும் தீவிரவாதிகளுக்கும் இடையிலான பிளவு 1907 சூரத் பிளவில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. இந்த இரண்டு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வுகளுக்கு வழிவகுத்த காரணிகளைப் பற்றியும் தன்னாட்சி இயக்கம் குறித்தும் இந்த பிரிவு விவாதிக்கும். நிகழ்வுகளுக்கு வழிவகுத்த காரணிகளைப் பற்றியும் தன்னாட்சி இயக்கம் குறித்தும் இந்த பிரிவு விவாதிக்கும்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் முஸ்லிம்களின் உண்மையான நண்பர்களோ, இந்துக்களின் எதிரிகளோ அல்ல அவர்கள் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் உண்மையான நண்பர்களாக இருந்தனர். ஆரம்பகால பிரிட்டிஷ் பொருளாதார மற்றும் கல்விக் கொள்கைகள் முஸ்லீம்களை விட இந்துக்களுக்கு அதிக பலன் அளித்தன. இந்தக் கொள்கைகளின் விளைவுதான் 1857-ல் ஏற்பட்ட பேரழிவு. 1857-ல் கலகத்திற்கு முன்பே, வஹாபித் தலைவர்களின் கீழ் ஆங்கிலேய அரசுக்கு எதிராக முஸ்லிம்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர். பிரிட்டிஷ் அரசு இரக்கமின்றி இயக்கத்தை ஒடுக்கியது ஆனால் அது கலகம் வடிவில் வெளிப்பட்டது. 1857 இல் நடந்த கலகத்தின் முக்கிய காரணகர்த்தாக்களாக முஸ்லிம் வஹாபிகள் விளங்கினர். ஆங்கிலேயர்கள் கலகத்திற்கு முஸ்லிம்களை காரணம் என்று கருதியதால், 1858க்குப் பிறகு அவர்கள் மிகக் கடுமையாக நடத்தப்பட்டனர்.

ஆங்கிலேய அரசு முஸ்லிம்களை பழிவாங்கியது. முஸ்லிம்கள் பாகுபாட்டுடன் நடத்தப்பட்டனர். ராணுவத்திலிருந்து அரசுத் துறைகளில் இருந்தும் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டனர். அதன் காரணமாக முஸ்லிம்கள் பொருளாதாரத்தில் கல்வியில் மிகவும் பின்தங்கிய மாறினர். இதனால் முஸ்லிம்கள் தேசிய நீரோட்டத்திலிருந்து தேக்க நிலையை அடைந்தனர். ஆனால் முஸ்லிம்களின் முன்னேற்றத்திற்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவர் சையது அஹமது என்பவர் ஆவார். அவர் அலிகாரில் முகமதிய ஆங்கில ஓரியண்டல் கல்லூரியை நிறுவினார். அதன் மூலம் முஸ்லிம்களுக்கு இஸ்லாமைப் பற்றிய அறிவோடு ஆங்கிலக் கல்வியும் அளிக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்களும் அக்கல்லூரியை அக்கறையோடு ஆதரித்தனர். அலிகார் முஸ்லிம் கல்லூரி முஸ்லிம் அரசியலுக்கும் அலிகார் இயக்கத்திற்கும் மையமாக திகழ்ந்தது.

சையது அகமது கானால் ஊக்குவிக்கப்பட்ட அதிகார முஸ்லிம்கள் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தினார். அதுவே பின்னர் முஸ்லிம் கல்வி மாநாடு என்று அழைக்கப்பட்டது. முஸ்லிம் லீக் அமைக்கப்படுவதற்கு முன்னால் இது தான்

முஸ்லிம்களின் நலனுக்காக பாடுபட்டது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கூடும்போதெல்லாம் முஸ்லிம் கல்வி மாநாடு கூடுவது வழக்கமான ஒன்றாக இருந்தது. சட்டமன்றங்களிலும், உள்ளாட்சி நிறுவனங்களிலும் முஸ்லிம்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும் என இது வலியுறுத்தியது. இந்நிறுவனங்களுக்கு பிரதிநிதிகளை தேர்ந்தெடுக்க முஸ்லிம்களுக்கென தனி தொகுதிகள் வேண்டும் என்று கோரிக்கை வைத்தார் சையது அகமது கான்.

வங்கப் பிரிவினை திட்டம் அறிவிக்கப்பட்ட போது வங்காள முஸ்லிம்கள் அதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. முஸ்லிம் தலைவர்கள் காங்கிரஸ் தலைவர்களுடன் இணைந்து வங்கப்பிரிவினையை எதிர்த்தனர். ஆனால் கர்சன் பிரபு முஸ்லிம் பெரும்பான்மை கொண்ட தனி கிழக்கு வங்காள மாநிலம் அமைவதால் முஸ்லிம்களுக்கு நிறைய நன்மைகள் ஏற்படும் என எடுத்துக் கூறி முஸ்லிம்களின் இன உணர்வை தூண்டிவிட்டு வங்கப்பிரிவினைக்கு ஆதரவாக முஸ்லிம்களை திசை திருப்பினார். 1906 ஆம் ஆண்டு இந்திய விவகாரச் செயலர் மார்லி பிரபுவை சிம்லாவில் சந்தித்த முஸ்லிம் தலைவர்களின் தூதுக்குழு முஸ்லிம்களுக்கு போதிய சட்ட பாதுகாப்பு வழங்கப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தியது. முஸ்லிம்களுக்கு தனி தொகுதிகள் ஏற்படுத்துதல், அரசாங்க பணிகளில் முஸ்லிம்களுக்கென உரிய இட ஒதுக்கீடு செய்தல், புதிதாக முஸ்லிம் பல்கலைக் கழகங்களை ஏற்படுத்த போதிய நிதியை ஒதுக்குதல், ஆட்சியில் முஸ்லிம்களுக்கு முன்னுரிமை தருதல் போன்ற கோரிக்கைகளை முஸ்லிம் தூதுக்குழுவின் மார்லி பிரபுவிடம் முன்வைத்தனர்.

மார்லி பிரபுவை சந்தித்த தூதுக் குழுவின்மீது ஒருவரான நவாப் சலிமுல்லாகான் ஒரு சுற்றறிக்கையை 1906 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 6ஆம் நாள் வெளியிட்டார். அதில் அவர் அகில இந்திய முஸ்லிம் மாநாடு அமைப்பு ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி இருந்தார். இந்தியாவில் பல்வேறு பகுதிகளில் இருந்து வந்திருந்த முஸ்லிம் பிரதிநிதிகள் டாக்காவில் கூடி நவாப் சலிமுல்லாகான் கூறிய யோசனையை பரிசீலித்தனர். அதன் விளைவாக அகில இந்திய முஸ்லிம் லீக் அமைப்பு 1906 டிசம்பர் 30-ஆம் நாள் துவக்கப்பட்டது.

முஸ்லிம் லீக்கின் நோக்கங்கள்

முஸ்லிம் லீக்கின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

- ஆங்கில அரசாங்கம் எடுக்கும் நடவடிக்கைகளை ஆதரித்து முஸ்லிம்கள் அரசுக்கு விசுவாசமாக இருக்குமாறு ஊக்குவித்தல்
- நாடு முழுவதும் வாழ்கின்ற முஸ்லிம்களின் கொள்கையை காத்து அவர்களின் நலன்களை பாதுகாத்தல்
- முஸ்லிம்களின் தேவைகளையும் விருப்பங்களையும் அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துக் கூறுதல்
- முஸ்லிம்களுக்கும் பிற சமூகத்தினருக்கும் இடையே நட்புறவை வளர்த்தல்

- ஆங்கில ஆட்சிக்கு எதிராக செயல்பட்டு வரும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் வளர்ந்துவரும் செல்வாக்கைக் குறைத்தல்
- காங்கிரசில் சேர்ந்த முஸ்லிம் இளைஞர்கள் தங்கள் தகுதிக்கு ஏற்றவாறு அரசியல் வாழ்வில் முன்னேற வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல்

முஸ்லிம்லீக்கின் மாநாடுகள்

முஸ்லிம்லீக்கின் முதல் மாநாடு 1907இல் அமீர்தசரஸில் கூடியது .சர் சையது அலி இமாம் அதற்கு தலைமை தாங்கினார்.முஸ்லிம்லீக்கின் அரசியலமைப்பு இம்மாநாட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது .அதற்குப்பின் கூடிய இரண்டாவது மாநாட்டில் வரவிருந்த மிண்டோ மார்லி

சீர்திருத்தங்களில் முஸ்லிம்களுக்கு தனி வாக்குரிமை வேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டது. அரசாங்க வேலைகளிலும் முஸ்லிம்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு வேண்டும் என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆட்சிக் குழுவில் பெரும்பான்மை சமூகத்துக்கு சமமான இடங்கள்

முஸ்லிம்களுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகளும் அம்மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட தலைவர்களால் வலியுறுத்தப்பட்டது. முஸ்லிம்லீக்கின் நிரந்தரத் தலைவர் ஆகாகான் என்று அறிவிக்கப்பட்டது . முஸ்லிம்லீக்கின் புதிய கிளைகள் இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களிலும்

துவக்கப்பட்டன. லண்டனிலும் அது துவக்கப்பட்டது. முஸ்லிம்லீக்கின்வேண்டுகோளை ஏற்று 1909ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட மிண்டோ மார்லி சீர்திருத்த சட்டப்படி அவர்களுக்கு தனித்தொகுதி முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

முஸ்லிம் லீகும் காங்கிரசும்

முஸ்லிம்லீக் தொடங்கப்பட்டபோது காங்கிரஸின் அரசியல்விரோத அமைப்பாகவே காட்சியளித்தது. ஆனால் விரைவில் தனது போக்கை அது மாற்றிக் கொண்டது .ஆங்கில அரசாங்கம் வங்கப்பிரிவினையை திரும்பப்பெற்றது முஸ்லிம் லீக்கிற்கு பேரிடியாக இருந்தது. தேசிய முஸ்லிம் தலைவர்களின் செல்வாக்கு முஸ்லிம் லீக்கின் நோக்கிலும் போக்கிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. லீக்கின் அரசியல் அமைப்பில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. தன்னாட்சியே இந்தியாவின் குறிக்கோள் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டது . முதல் உலகப்போரின் முடிவில் துருக்கிய சுல்தானை ஆங்கில அரசாங்கம் அவமதித்ததால் அதிர்ச்சி அடைந்த முஸ்லிம்லீக் காங்கிரசுடன் இணக்கமான போக்கைக் கடைபிடித்து வந்தது. 1916 இல் லக்னோவில் செய்துகொள்ளப்பட்ட காங்கிரஸ் லீக் உடன்பாட்டில் இரு அமைப்புகளுக்கு இடையே இணக்கம் மேலும் அதிகரித்தது. ஒத்துழையாமை இயக்கம் துவங்கப்பட்ட போது இந்து முஸ்லிம் ஒற்றுமை அதன் உச்சகட்டத்தை எட்டியது.

சூரத் பிளவு

தேசியவாதப் போராட்டத்தின் பல்வேறு போக்குகளுக்கு இடையேயான போராட்டம் டிசம்பர் 1907 சூரத் பிளவில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. திலகர் மற்றும் பலரின்

எதிர்ப்பையும் மீறி, ராஷ் பிஹாரி கோஷ் 1907 இல் சூரத் காங்கிரஸ் கூட்டத் தொடரின் தலைவராக இருந்தார். சூரத்தில் நடந்த அமர்வில் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் மிதவாதிகள் மற்றும் தீவிரவாதிகள் என இரு பிரிவுகளாகப் பிரிந்தனர். காங்கிரஸின் பனாரஸ்(1905) கூட்டத்தொடரிலும் இந்த விரிசல் வெளிப்பட்டது. திலகர் போன்ற சில தலைவர்கள் மிதவாதிகளின் முறைகளை விமர்சித்து அரசை எதிர்த்து செயல்பட பரிந்துரைத்தனர். பிரிட்டிஷ் பொருட்கள் மற்றும் அரசு நிறுவனங்கள் புறக்கணிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அவர்கள் நம்பினர்.

சூரத் பிளவுக்கான காரணங்கள்

சூரத் பிளவுக்கான காரணங்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:

- 1905 ஆம் ஆண்டின் வங்கப் பிரிவினை, மிதவாதிகள் பின்பற்றிய முறைகளை வெளிப்படையாக விமர்சிக்க தீவிரவாதிகளுக்கு உத்வேகம் அளித்தது. எனவே பிரிவினையானது தீவிரவாத சித்தாந்தத்தை ஊக்குவித்தது.
- மனு, பிரார்த்தனை மற்றும் அரசியலமைப்பிற்குட்பட்ட போராட்டத்தின் மிதமான முறை இந்திய மக்களை சோர்வடையச் செய்தது. மேலும் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிரான நேரடி நடவடிக்கையை வலியுறுத்தும் தீவிரவாத போக்குகளுக்கு வழிவகுத்தது.
- காங்கிரஸின் சூரத் அமர்வில், தீவிரவாதிகளால் இரண்டு முக்கிய நோக்கங்கள் வைக்கப்பட்டன. லாலா லஜபதி ராயை இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தலைவராக்க வேண்டும் என்று தீவிரவாதிகள் கோரிக்கை வைத்தனர்.
- இரண்டாவது கோரிக்கை சுயராஜ்ய தீர்மானம் முன்வைக்கப்பட்டது. இரு கோரிக்கைகளும் நடுநிலையாளர்களால் ஏற்கப்படவில்லை.

1907 காங்கிரஸ் கூட்டம் நாகபுரியில் கூடுவதாக இருந்தது. நாகபுரி தீவிரவாதிகளின் கோட்டையாக விளங்கிய காரணத்தினால் மிதவாதிகளின் மையமான சூரத்திற்கு காங்கிரஸ் கூட்டம் மாற்றப்பட்டது. சூரத் காங்கிரஸ் 1907 டிசம்பர் 26ஆம் நாள் கூடியது. அக்கூட்டத்தில் மிதவாதிகளுக்கும் தீவிரவாதிகளுக்கும் இடையிலான கருத்து வேறுபாடுகள் உச்ச நிலைக்குச் சென்றன. மூன்று முக்கிய கோரிக்கைகளை திலகர் சூரத் காங்கிரஸில் பரிசீலனைக்கு கொண்டு வந்தார்.

- கடந்த ஆண்டு கல்கத்தா காங்கிரஸ் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களை அனைவரும் பின்பற்ற வேண்டும்
- விஷய ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினர்கள் முறையாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்
- காங்கிரஸ் கூட்டத் தலைவரை பிரதிநிதிகளை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

ஆனால் திலகரின் மூன்று கோரிக்கைகளையும் மிதவாதிகள் நிராகரித்து விட்டனர். திலகர் மிதவாதிகளை தாக்கிப் பேசினார். அவர்கள் காங்கிரசை பிற்போக்கு கழகமாக

மாற்றி வருகின்றனர் என்று குற்றம் சாட்டினார். கல்கத்தாவில் நிறைவேறிய தீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் மிதவாத வேட்பாளரை மாநாட்டுத் தலைவராக ஏற்றுக் கொள்வதாக அறிவித்தார். மிதவாதிகள் இதனை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இந்நிலையில் மிதவாதிகளின் சார்பாக முன்மொழியப்பட்ட டாக்டர் ராஷ் பிகாரி போஸ் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் தலைமை உரை ஆற்ற வந்தபோது தீவிரவாத தலைவர்களின் ஆதரவாளர்கள் கலகம் செய்தனர். கூட்டம் குழப்பத்தில் முடிந்தது. மிதவாதிகளும் தீவிரவாதிகளும் தனித்தனியாக கூடி தீர்மானங்களை நிறைவேற்றி கொண்டனர். காங்கிரஸ் பிளவுபட்டது. இதுவே சூரத் பிளவு என்று அழைக்கப்படுகிறது.

சூரத்தில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் கட்சியின் காங்கிரஸ் இரண்டாகப் பிளவுபட்டது. ஒரு பிரிவினர் கோகலேயின் தலைமையிலும் மற்றும் ஒரு பிரிவினர் திலகரின் தலைமையிலும் செயல்பட்டனர். தீவிரவாதிகளை அமைப்பிலிருந்து வெளியேற்றும் விதமாக காங்கிரஸின் அமைப்பு விதிகள் மாற்றப்பட்டன. இம் மாநாட்டிற்கு பிறகு திலகர் பம்பாய் மாநிலத்தின் பிற பகுதிகளில் சுற்றுப்பயணம் செய்தார். தன்னாட்சி பெறவும் நாட்டை விடுவிக்கவும் எத்தகைய போராட்டத்திற்கும் மக்கள் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். அரசாங்கம் தீவிரவாதிகள் மீது அடக்குமுறை நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. 1908 திலகர் கைது செய்யப்பட்டு மாண்டலே சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். தகுந்த தலைமை இல்லாத காரணத்தினால் தீவிரவாதிகள் கட்சியில் செல்வாக்கை இழந்தனர். லாலா லஜபதிராய் அஜித்சிங் போன்ற முக்கியத் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்.

சூரத் பிரிவின் முடிவுகள்

- சூரத் பிளவுக்குப் பிறகு தீவிரவாதிகள் மற்றும் மிதவாதிகளை ஒன்று சேர்க்க ரவீந்திரநாத் தாகூரின் எடுத்த முயற்சிகள் வீணானது.. மேலும், 1908 அலகாபாத் மாநாட்டில், காங்கிரஸின் தீவிரவாதப் பிரிவை நிரந்தரமாக தகுதி நீக்கம் செய்வதற்கான தீர்மானங்களை ஏற்றுக்கொண்டது நிலைமையை மோசமாக்கியது.
- 1907 இல் சூரத் பிளவைத் தொடர்ந்து, மிதவாதிகள் முழுமையான சுதந்திரத்திற்கான தீவிரவாதிகளின் கோரிக்கைக்கு எதிராக காலனித்துவ சுய அரசாங்கத்தை கோரினர்.
- மிதவாதிகளின் அரசியலமைப்பு அரசியல் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தை ஈர்க்கவில்லை, இது 1909 இன் மிண்டோ-மார்லி சீர்திருத்தங்களில் தெளிவாகத் தெரிந்தது.
- மிதவாதிகள் இளைய தலைமுறை தேசியவாதிகளுடன் தொடர்பை இழந்திருந்தனர். இளைய தலைமுறையினர் முடிவுகளை விரும்பினர், இது புரட்சியாளர்களின் எழுச்சிக்கு வழிவகுத்தது.
- போர்க்குணமிக்க தேசியவாதிகளை ஒடுக்க ஆங்கிலேயர்கள் பிரித்து ஆட்சி செய்யும் கொள்கையைப் பின்பற்றினர்

- தீவிரவாதம் முக்கியமாக வங்காளம், மஹாராஷ்டிரா மற்றும் பஞ்சாப் ஆகியவற்றில் மட்டுமே இருந்தது, அங்கு பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளின் அதிகரிப்பு அரசாங்கத்தை அடக்குமுறையை

❖ கட்டவிழ்த்துவிட அனுமதித்தது.

- பாலகங்காதர திலகர் போன்ற தலைவர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து மிதவாத ஆதிக்கத்தில் இருந்த காங்கிரஸ் செயலற்றுப் போனது.
- 1909 இல், முஸ்லிம்களுக்கு தனித் தொகுதிகள் வழங்கப்பட்டன. இது காங்கிரஸுக்கு ஒரு அடியாக இருந்தது.

1908இல் இருந்து 1914 ஆம் ஆண்டு வரை திலகர் சிறையில் இருந்ததால் இந்திய அரசியலில் சிறிது தேக்க நிலை ஏற்பட்டது. ஆறு ஆண்டுகால சிறை தண்டனைக்குப் பிறகு 1914இல் அவர் விடுதலை செய்யப்பட்டார். அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரும் அச்சமயத்தில் காங்கிரஸின் முக்கிய தலைவராக இருந்த காரணத்தினால் இருவரும் சேர்ந்து தீவிரவாதிகளையும் மிதவாதிகளையும் ஒன்று சேர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். பிளவை வளர்க்க விரும்பாமல் மிதவாதிகள் உடன் சமாதானம் செய்துகொள்ள விரும்பினார். எனவே மிதவாதிகள் மனம் புண்படாதவாறு பேசிவந்தார் இதனால் காங்கிரஸில் தீவிரவாதிகளுக்கும் ஏற்றவாறு அமைப்பு விதிகளை மாற்றுவது அவசியமானது. 1915இல் சிம்ஹாவின் தலைமையில் கூடிய காங்கிரஸ் மாநாட்டில் தீவிரவாதிகள் காங்கிரஸில் சேர்வதற்கு வழி செய்யும் தீர்மானம் ஒன்று இயற்றப்பட்டது. பிரிந்த காங்கிரஸ்காரர்கள் மீண்டும் 1916இல் லக்னோ மாநாட்டில் ஒன்று கூடினர். திலகரும் அவரது ஆதரவாளர்களும் சேர்ந்ததால் காங்கிரஸ் மீண்டும் உயிர்ப்புள்ள இயக்கமாக மாறியது. மக்கள் கவனத்தை ஈர்க்கும் சக்தி வாய்ந்ததாக திகழ்ந்தது. சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் காந்தியடிகளின் தலைமையில் இந்த இரு பிரிவினரும் ஒருங்கிணைந்து நாட்டின் நலன்கருதி செயல்படத் துவங்கினர்.

மின்டோ - மார்லி சீர்திருத்தம் 1909

1909 ல் வெளியான மின்டோ மார்லி சீர்திருத்தத்தில் முஸ்லிம் களுக்கு தனித்தொகுதி வழங்கப்பட்டது. இது தவிர வேறுசில சிறப்புச் சலுகைகளும் வழங்கப்பட்டன. முஸ்லிம் தனித்தொகுதிகள் நேரடித் தேர்தல் நடைபெற்றபோது, பிற தொகுதிகளில் மறைமுகத் தேர்தல்தான் நடைபெற்றன. ஆண்டிற்கு மூவாயிரம் ரூபாய் ஆண்டு வருமானத்திற்கு வரி செலுத்தும் முஸ்லிமிற்கு வாக்குரிமை அளிக்கப் பட்டபோது, பிற சமூகத்தை பொருத்தமட்டில் ஆண்டிற்கு மூன்று லட்சம் ஆண்டு வருமானத்திற்கு வரி செலுத்துபவர்களுக்குத்தான் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டது. பட்டம் பெற்று ஐந்தாண்டு காலம் ஆன முஸ்லிமிற்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. பிற சமூகத்தினருக்கு அது முப்பது ஆண்டாக உயர்த்தப்பட்டது. மின்டோவை சந்தித்த தூதுக்குழுவின் கேட்டுக் கொண்டதுபோல் முஸ்லிம்களுக்கு மக்கள் தொகை விகிதாச்சாரத்திற்கு அதிக அளவில் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டது. இவ்விதமாக முஸ்லிம்கள் பிரிட்டி் ஏகாதிபத்தியத்தின்

செல்லப் பிள்ளைகளாகத் தட்டிக் கொடுக்கப்பட்டனர். நாட்டுப் பிரிவினைக்கு அரசியலமைப்பு ரீதியில் அடிப்படை போடப்பட்டது.

சுயாட்சி இயக்கம்

அகில இந்திய சுயாட்சி இயக்கம் 1916 இல் உருவாக்கப்பட்டது. இது ஒரு தேசிய அரசியல் அமைப்பாகும், இது சுயராஜ்யத்திற்கான தேசிய கோரிக்கையை வழிநடத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. சுயராஜ்யம் ஹோம் ரூல் என்று அழைக்கப்பட்டது. அந்த நேரத்தில் கனடா, ஆஸ்திரேலியா, நியூ.பவுண்ட்லாந்து, தென்னாப்பிரிக்கா மற்றும் நியூசிலாந்து அனுபவித்ததைப் போல பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திற்குள் ஒரு டொமினியன் அந்தஸ்தைப் பெற இந்தியர்கள் விரும்பினர்.

1916 முதல் 1918 வரை, முதல் உலகப் போர் அதன் கடைசி கட்டத்தில் இருந்தபோது, பல முக்கிய இந்தியர்கள் இந்தியா முழுவதும் சுயாட்சி இயக்கத்தேசிய கூட்டணியை ஏற்பாடு செய்ய முடிவு செய்தனர். இந்த லீக்குகளின் நோக்கம், இந்தியா முழுவதும் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திற்குள் ஹோம் ரூல் அல்லது சுயராஜ்யத்தைக் கோருவதாகும். ஜோசப் பாப்டிஸ்டா, முகமது அலி ஜின்னா, ஜி.எஸ். கபர்டே, பாலகங்காதர திலக், சர் எஸ். சுப்ரமணிய ஐயர் மற்றும் அன்னி பெசன்ட் ஆகியோர் இந்தக் கூட்டணியில் அங்கம் வகித்த முக்கிய இந்தியர்களில் சிலர்.

சுயாட்சி

1914 ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்தில் அயர்லாந்து சுயாட்சி சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு அயர்லாந்து விடுதலை அடைந்தது. சுயாட்சி என்ற சொல்லால் ஈர்க்கப்பட்ட அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் அச்சொல்லை இந்திய தேசியப் போராட்டத்திலும் பயன்படுத்திக் கொள்ள விரும்பினார். அச்சொல் ஆங்கிலேயருக்கு நன்கு அறிமுகமானதாகும். அன்னி பெசன்ட், மக்களிடையே விழிப்புணர்வைப் பரப்புவதற்காக, நாட்டில் சுயாட்சி இயக்கத்தை ஐரிஷ் ஹோம் ரூல் இயக்கத்தை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு உருவாக்கலாம் என்று முன்மொழிந்தார். முதல் உலகப் போர் துவங்குவதற்கு முன்பே இங்கிலாந்திலிருந்த அன்னிபெசன்ட் சுயாட்சி பெறுவதற்கான முயற்சியை மேற்கொண்டார்.இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றத்தில் இந்திய கட்சியை உருவாக்க முற்பட்டார். லண்டனில் சுயாட்சி சங்கம் ஒன்றைத் துவக்கினார். இந்தியா திரும்பிய அன்னிபெசன்ட் சென்னை ஸ்டாண்டர்டு என்ற பத்திரிக்கையை விலைக்கு வாங்கி அதற்கு நியூ இந்தியா என்ற பெயர் மாற்றம் செய்து சுயாட்சி பற்றிய தனது கருத்துக்களை வெளியிட்டார்.சுயாட்சி பற்றி தீர்மானம் ஒன்று பம்பாயில் கூடிய காங்கிரஸ் மாநாட்டில் கொண்டு வரப்பட்டது.ஆனால் அத்தீர்மானம் நிராகரிக்கப்பட்டது.

பாலகங்காதர திலகரின் சுயாட்சி சங்கம்

மாண்டலே சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்ற பாலகங்காதர திலகர் தனது ஆதரவாளர்களைக் கொண்டு மாநிலக்கூட்டம் ஒன்றை கூட்டி இந்திய தேசிய சங்கம் ஒன்றை அமைக்கும் தனது திட்டத்தை பற்றி விவாதித்தார். சுயாட்சிக் கருத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்ட பாலகங்காதர திலகர் 1916 ஏப்ரல் 23ஆம் நாளன்று சுயாட்சி சங்கத்தை

உருவாக்கினார் இந்தியாவுக்கு சுயராஜ்யத்தைப் பெற்றுத் தருவதே அச்சங்கத்தின் குறிக்கோளாக இருந்தது.

இந்த இயக்கத்தின் போது, திலகர் சொன்னார், „சிறு நொறுக்குத் தீனிகளைக் கேட்காதே. முழு ரொட்டியையும் கேளுங்கள்“ மற்றும் “சுவராஜ்யம் எனது பிறப்புரிமை, அதை அடைந்தே தீருவேன் “ என்றும் வட்டார மொழியில் கல்வி கற்க வேண்டும் என்றும் கோரினார். இவ்வியக்கம் கலந்துரையாடல்களை ஏற்பாடு செய்தது, விரிவான சுற்றுப்பயணங்களை நடத்தியது மற்றும் மக்களிடையே விழிப்புணர்வை பரப்புவதற்காக துண்டு பிரசுரங்களை விநியோகித்தது. இயக்கம் உருவான பிறகு, முகமது அலி ஜின்னா இயக்கத்தின் பம்பாய் கிளையின் தலைவராக ஆனார். சுயாட்சி இயக்கத்தின் செயல்பாட்டின் முக்கிய பகுதிகள் பம்பாய், கல்கத்தா மற்றும் மெட்ராஸ் ஆகும். சுயாட்சி இயக்கம் பிரபலமடைந்ததால் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மற்றும் அகில இந்திய முஸ்லிம் லீக் உறுப்பினர்கள் பலர் இதனுடன் கைகோர்த்தனர்.

அன்னிபெசன்டின் சுயாட்சி சங்கம்

அன்னிபெசன்டின் சுயாட்சிசங்கம் 1916 செப்டம்பர் 3ஆம் நாள் சென்னை கோகலே மண்டபத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அடையாறு அதன் தலைமையகமாக இருந்தது. அச்சங்கத்தின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு

1. சட்டரீதியான முறைகளை மேற்கொண்டு இந்தியாவுக்கு சுயாட்சியை பெற்றுத் தருதல்
2. சுயாட்சி பெற்ற பின்னரும் பிரிட்டிஷ் அரசுடன் தொடர்பு கொண்டிருத்தல்
3. காங்கிரசை ஆதரித்து பலப்படுத்துதல்
4. இந்தியாவுக்கு சுயஆட்சி வேண்டியதன் அவசியம் பற்றி தொடர்ந்து பிரச்சாரம் செய்தல்

இந்திய சுயாட்சிக்காக அன்னிபெசன்ட் தென்னிந்தியாவில் சுற்றுப்பயணம் செய்தார். அங்கு 50 சுயாட்சி சங்கத்தின் கிளைகள் தொடங்கப்பட்டன. சென்னை மாகாணத்தின் வட்டார பகுதிகளில் எல்லாம் இந்த இயக்கம் பரவியது. மிதவாதிகளும் இந்த இயக்கத்தை ஆதரித்தனர். ஏராளமான பிரசுரங்கள் வெளியிடப்பட்டன. பொதுக்கூட்டங்களில் இந்தியாவுக்கு சுயாட்சி கோரி சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. முதல் உலகப்போரின் போது காங்கிரஸ் முடங்கிக் கிடந்தபோது திலகரும் அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரும் இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் இரட்டை குழல் துப்பாக்கியாக செயல்பட்டனர்.

அரசின் அடக்குமுறைகள்

இந்தியாவில் சுயாட்சிஇயக்கம் வேகமாகப் பரவுவதைக் கண்டு அச்சம் அடைந்த ஆங்கில அரசு அவ்வியக்கத்தை அடக்க தீர்மானித்தது. சுயாட்சி சங்கக் கூட்டங்களுக்கு செல்லக்கூடாது என்று மாணவர்கள் தடைசெய்யப்பட்டனர். சட்டத்தை மீறுவோர் கடுமையாக தண்டிக்கப்பட்டனர். பத்திரிக்கை சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டது. திலகரின் மீது அரசர் துரோகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. நன்னடத்தைக்காக அவரிடமிருந்து 20 ஆயிரம் ரூபாய் பணம் அபராதத் தொகையாக போடப்பட்டது. அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் தனது

பத்திரிகையில் அரசுக்கு விரோதமாக கட்டுரை எழுதினார் என்பதற்காக அவருக்கு ஆங்கில அரசு முதலில் ரூபாய் 2000 அபராதம் விதித்தது. பின் மேலும் ரூபாய் 10,000 அபராத தொகையை செலுத்த உத்தரவிட்டது. அரசின் இந்த அராஜகப் போக்கை தலைவர்கள் பலரும் கண்டித்தனர். அரசுக்கு எதிராக அன்னிபெசன்ட் சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடுத்தார். ஆனால் வழக்கு வெற்றி பெறவில்லை. 1917இல் கான்பூரில் நடந்த காங்கிரஸ் மாநாட்டில் அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இந்திய விவகார செயலாளர் மாண்டேகுவின் பிரகடனத்திற்கு பின் சுயாட்சி இயக்கம் தன் செல்வாக்கை இழந்தது.

சுயாட்சி இயக்கம்

சாதனைகள்

- சுயாட்சி இயக்கம் பல சாதனைகளை ஏற்படுத்தியது
 - சுயாட்சி இயக்கம் இந்திய தேசிய இயக்கத்துக்கு ஒரு புதிய பாதையைக் காட்டியது. சுயாட்சி என்ற தெளிவான திட்டவட்டமான செயல்திட்டத்தை இது நாட்டுக்கு அளித்தது.
 - கோபால கிருஷ்ண கோகலே ,பெரோசா மேத்தா போன்ற அரசியல்வாதிகள் இல்லாத குறையை நீக்கி, காங்கிரஸ் பிளவு பட்டதால் ஏற்பட்ட பலவீனத்தை போக்கி ஆங்கிலேய அரசுக்கு ஒருமித்த எதிர்ப்பை கொடுத்தது
 - இந்த இயக்கம் ஆங்கில அரசிடம் மனு அளிக்கும் போக்கை விடுத்து நீதிமன்ற போராட்டத்திலும் பத்திரிக்கைகள் மூலம் கருத்துக்களை பரப்பும் முயற்சியிலும் இறங்கியது. அதற்காக அன்னிபெசன்ட் தொடுத்த வழக்கு சுயாட்சி சங்கத்திற்கு ஆதரவாக பொதுமக்கள் கருத்து உருவாக காரணமாக இருந்தது.
 - இங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலும் இந்திய சுயாட்சிக்கு ஆதரவைத் தேடி தந்தது இந்த இயக்கம். அமெரிக்காவில் லாலா லஜபதிராய், கே.டி.சாஸ்திரி போன்றோர் சுயாட்சி சங்கத்தின் கிளையை துவக்கி பல அமெரிக்கர்களின் ஆதரவைப் பெற்றனர்.
 - இந்தியர்களை அதிகமாக நிர்வாகத்தில் பங்கு பெற செய்வது பற்றிய மாண்டேகுவின் ஆகஸ்ட் பிரகடனம் வெளியிட இச்சங்கம் பெரிதும் காரணமாக இருந்தது.
 - மக்களின் அமோக ஆதரவைப் பெற்ற திலகரும் அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரும் காங்கிரசை கைப்பற்றினர்
 - சென்னை மாகாணம் சுயஆட்சி இயக்கத்தின் மையமாக திகழ்ந்தது. அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் தேசியக் கட்சிக்கு ஒரு புதிய உத்வேகத்தை கொடுத்தார்
 - சுயாட்சி பற்றிய கருத்துகளை திலகர் மக்களிடத்தில் முழுவதுமாக கொண்டு சேர்த்தார்.

மான்டேகு-சேம்ஸ்.போர்ட் சட்டம்

சட்டத்தின் பின்னணி மிண்டோ-மார்லி சீர்திருத்தங்கள் இந்தியாவில் ஒரு பாராளுமன்ற அமைப்பை நிறுவுவதற்கான நோக்கத்துடன் அல்ல, மாறாக பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்தை தக்கவைத்துக் கொள்ள மிதவாதிகள் மற்றும் முஸ்லிம்களை தங்களுக்கு ஆதரவாகச் செயல்பட ஊக்கப்படுத்தியது. உண்மையில், 1909 ஆம் ஆண்டின் சீர்திருத்தங்கள் எந்தொரு பிரிவினரையும் திருப்திப்படுத்தவில்லை. சட்டத்தின் முக்கிய விதிகள்

1. இந்திய வருவாயில் இருந்து ஊதியம் செலுத்தப்பட்ட இந்திய வெளியுறவுத்துறைச் செயலாளர் இப்போது பிரிட்டிஷ் கருவூலத்தால் செலுத்தப்பட வேண்டும்.
2. கவர்னர் ஜெனரலின் செயற்குழுவில் இந்தியர்களின் எண்ணிக்கை எட்டாக உயர்த்தப்பட்டது. இந்திய உறுப்பினர்களுக்கு சட்டம், கல்வி, தொழிலாளர், சுகாதாரம் மற்றும் தொழில்கள் போன்ற துறைகள் ஒப்படைக்கப்பட்டன.
3. இலாகாக்கள் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது:
4. மத்திய மட்டத்தில் அதிகாரங்கள் மற்றும்
5. மாநில அளவில் அதிகாரங்கள். தேசிய விவகாரங்கள், பாதுகாப்பு, அரசியல் உறவுகள், தகவல் தொடர்பு, சிவில் மற்றும் குற்றவியல் சட்டம் மற்றும் நடைமுறைகள் போன்ற தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்கள் மைய அரசால் நிர்வகிக்கப்பட்டன. அதே சமயம் பொது சுகாதாரம், உள்ளூர் அரசியல், கல்வி, மருத்துவ நிர்வாகம், நில வருவாய் நிர்வாகம், நீர் வழங்கல், பஞ்ச நிவாரணம், சட்டம் ஒழுங்கு, வேளாண்மை போன்றவை மாநிலங்களால் நிர்வகிக்கப்பட்டன.
6. இந்தச் சட்டம் மத்தியில் இரண்டு கீழ்சபை அல்லது மக்களவை.
7. மாநிலங்கள் அவையில் 60 உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது. அவர்களில் 26 பேர் கவர்னர் ஜெனரலால் நியமிக்க வேண்டும். 34 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும், இதன் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மேல் சபையை அறிமுகப்படுத்தியது.
8. கீழ் சபை 145 உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கும், அவர்களில் 41 பேர் நியமிக்கப்படுவார்கள், 104 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள்.
9. சட்டமன்றத்தின் ஆயுள் 3 ஆண்டுகள் ஆக இருந்தது. ஆனால் அதை கவர்னர் ஜெனரலால் நீட்டிக்க முடியும்.
10. மாகாண மட்டத்தில், இரட்டை ஆட்சி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஒ) மாகாண மட்டத்தில் உள்ள இலாக்கைகள் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது:
11. ஆளுநர் மற்றும் அவரது அதிகாரிகளின் கீழ் ஒதுக்கப்பட்ட இலாக்கைகள்
12. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஆளுநர் தலைமையில் மாற்றப்பட்டது. ஒ) முதல் முறையாக, மத்திய மற்றும் மாகாணங்கள் அளவில் தேர்தல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

13. வாக்களிக்கும் உரிமை வரையறுக்கப்பட்டது. குறைந்தபட்ச வருமானமாக ரூ. 10,000 அல்லது வருடத்திற்கு குறைந்தபட்ச நில வரி ரூ. 750 ஆண்டுக்குக் கட்டுபவர்கள் வாக்களிக்கத் தகுதிப் பெற்றனர்.

சுயமதிப்பீட்டு கேள்விகள் (Self-Evaluation Questions):

1. இந்திய தேசிய இயக்கம் தோன்றுவதற்கான முக்கிய காரணங்களை எழுதுக.
2. மிதவாதிகளின் செயல்முறைகளும், முக்கிய தலைவர்களும் யாவை?
3. தீவிரவாதிகள் முக்கியக் கோட்பாடுகள் எழுதுக?
4. 1905ஆம் ஆண்டு வங்காளப் பிரிவினையின் பின்னணி, விளைவுகள் காண்க?
5. சுதேசி இயக்கத்தின் நோக்கமும், விளைவுகளும் பற்றி சுருக்கமாக விளக்குக.
6. முஸ்லிம் லீக் எப்படி உருவானது? அதன் ஆரம்பக் குறிக்கோள்கள் என்ன?
7. சூரத் காங்கிரஸ் பிளவின் முக்கிய காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகள் என்ன?
8. 1909ஆம் ஆண்டில் மின்டோ-மோர்லி சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்களை விவரிக்கவும்.
9. வகுப்புவாத வாக்காளர் என்றால் என்ன? இதன் அரசியல் தாக்கம் என்ன?
10. மாண்டேக்-செல்ம்ஸ்ஃபோர்ட் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் அடிப்படை அம்சங்களையும், அதன் வரம்புகளையும் எழுதுக.

காந்திய சகாப்தம்- ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை - ஒத்துழையாமை இயக்கம் - ஸ்வராஜ் கட்சி - சைமன் கமிஷன் - கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் எழுச்சி - சட்டமறுப்பு இயக்கம் - காந்தி - இர்வின் ஒப்பந்தம் - வட்டமேசை மாநாடு - வகுப்புவாத விருது - 1935சட்டம் - மாகாண சுயாட்சி - 1937தேர்தல்கள் - கிரிப்ஸ் மிஷன்

நோக்கங்கள்

- ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை:புரிந்து கொள்ளுதல்.
- ஸ்வராஜ் கட்சியின் பங்களிப்பை அறிதல்.
- இந்தச் சட்டத்தின் மாகாண சுயாட்சியை மதிப்பீடு செய்தல்.

பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ சுரண்டலின் விளைவாக இந்தியாவில் தேசியவாத இயக்கம் முன்னேறியது. இது பல்வேறு நிலைகளில் வேகத்தை எட்டியது. ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவில் வணிக நிறுவனமாக நுழைந்தனர். அவர்களின் பொருளாதார ஆர்வம் சமகால இந்திய வரலாற்றின் அரசியல் வடிவத்துடன் மோதியது. வன்முறையற்ற எதிர்ப்பு என்பது உணரப்பட்ட சமூக அநீதிக்கு எதிரான அமைதியான எதிர்ப்பாகும். இது அடையாளப் போராட்டங்கள், ஒத்துழையாமை, பொருளாதார அல்லது அரசியல் ஒத்துழையாமை மற்றும் வன்முறையில் ஈடுபடாத பிற முறைகளைப் பயன்படுத்துகிறது. இது பெரும்பாலும் அரசு எதிர்ப்பிற்கு ஒத்ததாக உள்ளது. இந்தியாவின் தேசியவாத இயக்கம் ஆங்கிலேயர்களிடம் இருந்து சுதந்திரம் பெற நவீன வடிவ அகிம்சை இயக்கத்தின் சிறந்த உதாரணமாகும்.

ஆசியா மற்றும் ஆப்பிரிக்கா முழுவதும், தேசியவாத கருத்துக்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டில் பழைய ஐரோப்பிய சாம்ராஜ்யங்களை உள்நாட்டு ஆட்சியாளர்களாக மாற்றுவதற்கான பிரச்சாரங்களைத் தூண்டின. தேசியவாத இயக்கங்களின் மறைந்திருக்கும் சக்தியான தேசியவாதம் என்பது ஒரு நம்பிக்கை அல்ல, மாறாக மக்களை செயல் மற்றும் நம்பிக்கைக்கு நகர்த்தும் ஒரு சக்தியாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், ஒவ்வொரு தேசிய இயக்கத்தின் இயற்கையான குறிக்கோள், அகிம்சை வழியின் மூலம் ஒரு தேசிய அரசை உருவாக்குதல், பராமரித்தல் மற்றும் அதிகாரத்தை அதிகரிப்பதே ஆகும் என்ற கருத்து மேலாதிக்கம் பெற்றது.பிரபுத்துவத்துடன் தொடர்புடைய அனைத்து சலுகைகளையும் நீக்கிய பிறகு தேசியவாதமும் தேசிய இயக்கமும் ஜனநாயக இயக்கத்தின் தொடர்ச்சியாகத் அதன் சொந்த தேசத்தை அமைக்கிறது. இந்த வகையான தேசியவாதம் ஒரு உணர்ச்சிப்பூர்வமான தன்மையை எடுத்துக்கொள்கிறது. இது எளிதில் ஆக்ரோஷமாக மாறும்.தேசியவாத பிரச்சாரம் இளைஞர்கள் மற்றும் மக்கள் மீது கவனம் செலுத்துகிறது. தேசியவாத இயக்கங்களின் தோற்றம் அறிவார்ந்த வர்க்கத்தில் இருக்கிறது.

எதிர்ப்பு இயக்கங்களை உருவாக்குதல்

தேசியவாத இயக்கத்தின் வரலாறு அதை இரண்டு பரந்த கட்டங்களாகப் பிரிக்கிறது: ஒன்று 1857க்கு முன், ஆங்கிலேயர்களின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நலன்கள் உள்ளூர் மற்றும் பிராந்தியத் தலைவர்களுடன் மோதியபோது போராட்டத்தின் பின்விளைவுகளைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. மற்றொன்று 1857க்குப் பிறகு ஆகும். பெரும்பாலும் மக்கள் போராட்டத்தை ஆதரித்தனர். ஆனால் இந்த கிளர்ச்சிகள் உள்ளூர் அளவில் நிகழ்ந்த , அவ்வப்போது மற்றும் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட நிகழ்வுகளாகும்.- அவர்களின் ஆதரவாளர்கள் விவசாயிகள், நலிவடைந்த கைவினைஞர்கள் மற்றும் அணிதிரட்டப்பட்ட வீரர்கள் ஆவர். 1803-04 ஆம் ஆண்டு எழுச்சி, 1817 ஆம் ஆண்டு குர்தாவின் பாய்க் கிளர்ச்சி ஆகியவை நாட்டில் நடைபெற்ற எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் ஆகும். ஆங்கிலேயர்களின் நூற்றாண்டு பழமையான சுரண்டல் சமூகத்தில் பல்வேறு வகையான அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது, இது 1857 இல் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக திடீரென்று புரட்சியாக வெடித்தது.

ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிரான பழங்குடியினரின் எதிர்வினை குறைவான முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இல்லை. இந்தியாவின் பெரும்பகுதியில் பரவியிருந்த பழங்குடி மக்கள், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நூற்றுக்கணக்கான போர்க்குணமிக்க வெடிப்புகள் மற்றும் கிளர்ச்சிகளை ஏற்பாடு செய்தனர். இந்த எழுச்சிகள் மகத்தான தைரியம் மற்றும் தியாகம் மற்றும் மிருகத்தனமான ஒடுக்குமுறை ஆகியவற்றால் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக மாறின. ஆங்கிலக்காலனி நிர்வாகம் பழங்குடியினரின் அன்றாட வாழ்க்கையை சீர்குலைத்து அவர்களை துன்பத்திற்கு உள்ளாக்கியது. காலனித்துவ முறையால் திட்டமிடப்பட்ட சமூக-பொருளாதார மாற்றம் ஏற்பட்டது. பிரிட்டிஷ் நிர்வாகம் பழங்குடியினர் மத்தியில் பெரும் எண்ணிக்கையிலான கந்துவட்டிக்காரர்கள், வணிகர்கள் மற்றும் வருவாய் விவசாயிகளை இடைத்தரக்களாக அறிமுகப்படுத்தியது.

பழங்குடியினர் கடன் வலையில் சிக்கியுள்ளனர். அவர்கள் தங்கள் சுதந்திரமான வாழ்வாதாரத்தை இழந்து விவசாயத் தொழிலாளர்கள், பங்குதாரர்கள் மற்றும் வாடகை குத்தகைதாரர்கள் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். காலனித்துவ அரசாங்கம் அவர்கள் தங்கள் தாயைப் போல உணர்ந்து அவர்களின் பிழைப்புக்காக நம்பியிருக்கும் காடு போன்ற பழமையான நங்கூரத்தை அவர்களுக்கு இல்லாமல் செய்தது.காவலர்கள், அதிகாரிகள் போன்ற காலனித்துவ கருவிகளின் சுரண்டலால் சமூக-பொருளாதார நிலை மோசமடைந்தது. “காவல்துறையினர் மற்றும் பிற அதிகாரிகளின் அடக்குமுறை மற்றும் மிரட்டி பணம் பறித்தல் பழங்குடியினரின் துயரத்தை மேலும் மோசமாக்கியது. வருவாய் விவசாயிகளும் அரசாங்க முகவர்களும் பிச்சை எடுக்கும் முறையை தீவிரப்படுத்தி விரிவுபடுத்தினர்

1857 ஆம் ஆண்டு கிளர்ச்சி பிரிட்டிஷ் காலனித்துவத்திற்கு முதல் பெரிய சவாலாக வந்தது. இது சிப்பாய்களின் மூலம் தொடங்கினாலும், பல காரணங்களுக்காக தங்களை ஆண்ட ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியில் அதிருப்தி அடைந்த பல்வேறு தரப்பு

மக்களையும் ஈர்த்தது. கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஒரே ஆர்வம், குறைந்தபட்ச முயற்சியில் அதிகபட்ச வருவாயை அடைவதாகும். விவசாயிகள் கடனாளியாகிவிட்டனர். மிகவும் வறிய பாதகமான சூழ்நிலைகளிலும் வருவாய் சேகரிப்பில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. பாரம்பரிய கலை மற்றும் கைவினைகளின் வீழ்ச்சி மற்றும் அழிவு இந்திய மக்கள்தொகையில் பெரும் பகுதியினருக்கு துன்பங்களைக் கொண்டு வந்தது. இதன் விளைவாக, காலனித்துவ சுரண்டலுக்கு எதிராக விவசாயிகள் எதிர்வினையாற்றினர்.

1859-60 இன் இண்டிகோ கிளர்ச்சி இண்டிகோ தோட்டக்காரர்களை சுரண்டியதில் தொடங்கியது. ஆனால் இந்தக் கிளர்ச்சியின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் வங்காளத்தின் கற்றறிந்தவர்களின் பங்கு ஆகும். அவர்கள், உண்மையில், கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்ட விவசாயிகளுக்கு ஆதரவாக சக்திவாய்ந்த பிரச்சாரங்களை ஏற்பாடு செய்தனர். அவர்கள் செய்தித்தாள் பிரச்சாரங்களை மேற்கொண்டனர், வெகுஜன கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்தனர், விவசாயிகளின் குறைகள் பற்றிய குறிப்புகளை தயாரித்தனர் மற்றும் அவர்களின் சட்டப் போராட்டங்களில் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஆதரவளித்தனர்.

காந்திஜி மற்றும் வெகுஜன இயக்கம்

மகாத்மா காந்தி குஜராத்தில் உள்ள போர்பந்தரில் 2 அக்டோபர் 1869இல் பிறந்தார். அவர் தனது பள்ளிப் படிப்பை ராஜ்கோட்டில் முடித்தார், அங்கு அவரது தந்தை ராஜ்கோட்டின் உள்ளூர் ஆட்சியாளருக்கு ஆலோசகராக பணியாற்றினார். இந்தியா பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தபோதிலும், 500 க்கும் மேற்பட்ட ராஜ்யங்கள், சமஸ்தானங்கள் மற்றும் மாநிலங்கள் சுயாட்சிக்கு அனுமதிக்கப்பட்டன, இருப்பினும், அவை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு மானியம் செலுத்தி வந்தன. இந்த மாநிலங்கள் சமஸ்தானங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. ராஜ்கோட் ஒரு சமஸ்தானமாக இருந்தது.

1888 இல், காந்தி இங்கிலாந்து சென்றார், அங்கு அவர் சட்டத்தில் பட்டம் பெற்றார். சட்டப் பட்டப்படிப்பை முடித்த பிறகு, தென்னாப்பிரிக்காவில் உள்ள ஒரு இந்திய தொழிலதிபரான தாதா அப்துல்லாவிடம், சட்ட ஆலோசகராக சேரும் வாய்ப்பை ஏற்க காந்தி முடிவு செய்தார். காந்தி தென்னாப்பிரிக்காவில் இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேல் தங்கியிருந்தார். முதல் வகுப்பு ரயில் பெட்டியிலிருந்து தூக்கி எறியப்பட்டபோது காந்தி ஐரோப்பிய இனவெறியை எதிர்த்துப் போராடத் துணிந்தார். இந்த சம்பவம் ஒரு வலுவான அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது, இது அவரை இந்தியாவிற்கு திரும்பி வந்து போராடுவதற்கான உந்துதலை ஏற்படுத்தியது.

1915 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், மகாத்மா காந்தி இந்தியா திரும்பினார். அவர் இந்தியா திரும்பிய பிறகு, 1931 இல் இரண்டாவது வட்டமேசை மாநாட்டில் பங்கேற்பதற்காக அவர் ஒருமுறை மட்டுமே நாட்டை விட்டு வெளியேறியதாக அறியப்படுகிறது. கோபால கிருஷ்ண கோகலேயின் ஆலோசனையின் பேரில் அவர் இந்திய நிலைமைகளை நன்கு அறிந்து கொள்ள இந்தியா முழுவதும் விரிவாகப் பயணம்

செய்தார். கோகலேவை தனது அரசியல் வழிகாட்டியாகக் கருதிய அவர், அடிக்கடி அவரிடம் ஆலோசனை பெற்றார். அடுத்த சில ஆண்டுகளாக, குஜராத்தின் கேடா மற்றும் பீகாரின் சம்பரான் போன்ற பல்வேறு உள்ளூர் போராட்டங்களில் காந்தி ஈடுபட்டார். இந்த உள்ளூர் போராட்டங்கள் இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய அடையாளமாக இருந்தன, ஏனெனில் அவை காந்தியால் தொடங்கப்பட்ட முதல் சத்தியாக்ரிகப் போராட்டமாகும். சம்பரான் சத்தியாக்ரிகம் முதல் புரட்சி என்றாலும், சத்தியாக்ரிகம் என்ற சொல் முதன்முதலில் 1919 ரவுலட் போராட்டத்தின்போதுதான் பயன்படுத்தப்பட்டது.

படிப்படியாக, பீகாரில் சம்பரானில் நடந்த போராட்டம் மற்றும் அகமதாபாத் ஜவுளி ஆலைகளில் நடந்த வேலைநிறுத்தப்போராட்டம் போன்ற பல உள்ளூர் போராட்டங்களுக்கு அவர் தலைமை தாங்கினார். ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக அகிம்சை கொள்கையின் அடிப்படையில் காந்தியால் தொடங்கப்பட்ட முதல் சத்தியாக்ரிகப் போராட்டங்கள் என்பதால், இந்த உள்ளூர் போராட்டங்கள் இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய அடையாளமாக இருந்தன. அவரது தலைமை அவருக்கு பரவலான மரியாதையையும் மக்களின் விசுவாசமான ஆதரவையும் பெற்றது, மேலும் அவர் தேசியவாத இயக்கத்தின் கவர்ச்சியான தலைவராக தேசியவாத அரசியலின் தலைமைக்கு விரைவாக உயர்ந்தார். இந்தியாவின் மிகவும் பிரபலமான கவிஞரும் எழுத்தாளருமான ரவீந்திரநாத் தாகூர் அவருக்கு மகாத்மா அல்லது “பெரிய ஆன்மா” என்ற பட்டத்தை வழங்கினார். இந்திய சுதந்திரத்திற்காக பல தலைவர்கள் போராடினாலும், அவர்களில் மகாத்மா காந்தியின் பங்கு தனித்து நிற்கிறது. அவரது வருகை தேசியவாத இயக்கத்தை வலுப்படுத்தியது மற்றும் அதை ஒரு வெகுஜன இயக்கமாக மாற்றியது.

ஒத்துழையாமை இயக்கம் தொடங்கப்பட்டதன் மூலம் இந்திய தேசியப் போராட்டம் வேகம் பெற்றது. இந்த இயக்கம் ரவுலட் சட்டம், ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை மற்றும் பிற சோதனைகளுக்கு எதிர்வினையாக இருந்தது. மகாத்மா காந்தி, இந்திய மக்களின் ஆதரவுடன், ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் மூலம் பிரிட்டிஷ் பேரரசின் அடித்தளத்தை அசைத்தார். இந்த இயக்கம் கிலாபத் இயக்கத்தையும் இணைத்தது. மேலும் வங்காளத்தைச் சேர்ந்த பல தலைவர்கள் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் இலட்சியங்கள் நிறைவேற்றப்படுவதை உறுதி செய்தனர். இருப்பினும், செளரி-சௌரா சம்பவம், இயக்கத்தை பலவீனப்படுத்தியது, இது புரட்சிகர குழுக்களின் மறுமலர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. இந்த பிரிவு ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை, ஒத்துழையாமை இயக்கம் மற்றும் புரட்சிகர குழுக்களின் வளர்ச்சி குறித்து விரிவாக விவாதிக்கும்.

ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சியாக கருதப்படுகிறது. இந்த நிகழ்ச்சிக்கு பிறகு தான் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் ஒரு மக்கள் இயக்கமாக மாறியது. முதல் உலகப்போரின்

முடிவில் இந்திய பாதுகாப்பு சட்டம் முடிவுறும் நிலையில் இருந்த காரணத்தினால் புரட்சிகளையும் வன்முறையும் தவிர்க்கும் பொருட்டு ஆங்கில அரசு ஒரு புதிய பாதுகாப்பு சட்டத்தை செயல்படுத்த எண்ணியது. அந்த அடிப்படையில் இயற்றப்பட்ட சட்டமே ரவுலட் சட்டம் ஆகும். இச்சட்டப்படி ஆங்கில அரசுக்கு வரைமுறை இல்லாத அதிக அதிகாரம் இருந்தது. அரசுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கும் மக்களை கைது செய்து காலவரையின்றி சிறையில் வைக்கமுடியும் என்ற அம்சம் இச்சட்டத்தில் இடம்பெற்றிருந்தது. இந்தியர்கள் இச்சட்டத்தை கடுமையாக எதிர்த்தனர். ரௌலட் சட்டத்தை எதிர்த்து நாடெங்கும் போராட்டங்கள் நடைபெற்றன. ரவுலட் சட்டத்தை எதிர்த்து காந்தி சத்தியாகிரகத்தை துவங்கினாலும் மக்கள் நடத்திய வன்முறை சம்பவங்களை அடுத்து சத்தியாகிரகத்தை காந்தி நிறுத்தினார். காந்தியடிகள் சத்தியாகிரகத்தை நிறுத்தினாலும் அரசு தனது அடக்குமுறை நடவடிக்கைகளை கைவிடவில்லை.

பஞ்சாபில் ரவுலட் சத்தியாகிரகம்

பஞ்சாபில் உள்ள அமிர்தசரஸில் டாக்டர் சைபுதீன் கிச்சலு டாக்டர் சத்யபால் ஆகியோர் சத்தியாகிரகத்தை அமிர்தசரஸில் வழி நடத்தினர். ஆனால் அவர்கள் இருவரும் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். கைது செய்யப்பட்ட தலைவர்களை விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்று அமிர்தசரஸ் மக்கள் போலீஸ் அலுவலகம் நோக்கிப் பேரணி சென்றனர். தடையை மீறிச் சென்ற மக்களுக்கும் போலீசுக்கும் கைகலப்பு ஏற்பட்டு போலீசாரின் துப்பாக்கிச் சூட்டில் 20 பேர் கொல்லப்பட்டனர். இதனை கண்ட மக்கள் கொதித்தெழுந்து போலீசார் மீது தாக்குதல் நடத்தினர். பல கட்டிடங்கள் தீ வைத்து கொளுத்தப்பட்டன. தந்திக் கம்பிகள் அறுத்தெறியப்பட்டன. இரண்டு ஆங்கில பெண்கள் பலத்த காயமடைந்தனர். சட்டம் ஒழுங்கு சீர்குலைந்தது. பஞ்சாப் மாகாண கவர்னராக இருந்த மைக்கேல் ஓ டயர் அமிர்தசரஸ் நகரை இராணுவ வசம் ஒப்படைத்தார். 1919 ஏப்ரல் 11 அன்று பிரிகேடியர் டயர் என்பவர் அமிர்தசரஸ் ராணுவ அதிகாரியாக பொறுப்பேற்றார். அவர் நிலைமையை கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தார்.

அமிர்தசரஸில் ராணுவ சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. அரசாங்க அடக்கு முறைக்கு பலியானோருக்கு இரங்கல் கூட்டம் போடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. 1919 ஏப்ரல் 13 அன்று ஜாலியன் வாலாபாக்கில் கூட்டம் நடைபெறும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. அன்றுதான் சீக்கியர்களுக்கு புனிதமான பைசாகி தினம் ஆகும். ஜாலியன்வாலாபாக் என்பது நெடிய சுவர்களால் சூழப்பட்டு ஒரு குறுகிய நுழைவாயிலை உடைய நீண்ட சதுர மைதானம். அதில் சுமார் 20 ஆயிரம் பேர் கூடியிருந்தனர். அங்கு கூடியிருந்த மக்களுக்கு பிரிகேடியர் ஜெனரல் ரெஜினால்ட் டயர் அன்று காலை பிறப்பித்த கூட்டம் தடை உத்தரவு பற்றி எதுவும் தெரியாது. தடையை மீறி கூட்டம் நடைபெற்றது. இதைக்கண்டு கோபமுற்ற டயர் படைவீரர்களுடன் ஜாலியன் வாலாபாக் சென்று முன்னறிவிப்பு ஏதுமின்றி தோட்டாக்கள் தீரும் வரை 10 நிமிடங்கள் நிறுத்தாமல் தன்னுடைய வீரர்களை கொண்டு சுட்டார். 1650 சுற்றுக்கள் விடாமல் சுட்டதால் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட அப்பாவி மக்கள் மாண்டனர். காயத்தால் மேலும் பலர் மடிந்தனர். இந்த ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை

அரசின் கோரமுகத்தை மக்களுக்கு வெளிப்படுத்தியது .ஆயுதமற்ற மக்கள் மீதும், பெண்கள், குழந்தைகள் மீதும் அரசு மிருகத்தனமாக தாக்கியது அனைவருக்கும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

அரசின் அடக்குமுறை நடவடிக்கைகள்

ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலைக்கு பின்பும் அமிர்தசரசில் ராணுவ நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்தன. அமிர்தசரசினும்,லாகூரிலும் இராணுவ சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டது. மக்களை இழிவுபடுத்தும் பல உத்தரவுகள் வெளியிடப்பட்டன. அமிர்தசரசில் மக்கள் ஆங்கிலேய அதிகாரிகளை பார்க்கும்போதெல்லாம் வணக்கம் செய்ய வேண்டும் என கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். இந்த உத்தரவை மீறிய கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர். மக்கள் புகைவண்டியில் பயணம் செய்வதற்கு அனுமதிக்கப் படவில்லை. இரண்டு இளம்பெண்கள் தாக்கப்பட்ட அந்த தெருவில் செல்லும் பொதுமக்கள் நடந்து செல்ல கூடாது என்றும் தரையில் விழுந்து ஊர்ந்து செல்ல வேண்டும் என உத்தரவிடப்பட்டது. கைது செய்யப்பட்டவர்கள் குற்றவாளிக் கூண்டில் அடைக்கப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டனர் .அந்த வீதியில் சவுக்கடி சதுக்கம் ஒன்று கட்டப்பட்டு அதில் குற்றவாளிகள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டு அடிக்கப்பட்டார்கள். ஆங்கிலேய பெண்மணியான செல்வி செர்வுட்டை தாக்கியதாக சந்தேகப்பட்ட இளைஞர்கள் அந்த சவுக்கத்திற்குகொண்டுவரப்பட்டு அவர்களுக்கு தலா 30 கசையடிகள் கொடுக்கப்பட்டன. ராணுவ சட்டத்தின் துணைகொண்டு மக்கள் காட்டுமிராண்டித்தனமாக நடத்தப்பட்டனர். ஏப்ரல் 14ஆம் நாள் குஜரன்வாலா என்ற இடத்தில் விமானத்திலிருந்து பள்ளியின் மீது துப்பாக்கி சூடு நடத்தப்பட்டது.

ஹன்ட்ர விசாரணைக்குழு

பஞ்சாப் படுகொலை நாடெங்கும் பதற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. நாட்டு மக்களை இழிவுபடுத்தும் நிலையில் அரசாங்கத்தால் அளிக்கப்பட்ட விருதுகள் அவமான சின்னங்கள் ஆகும் என்று கூறி ரவீந்திரநாத் தாகூர் தனக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த விருதை திருப்பிக் கொடுத்தார்.அதுபோல காந்தியடிகள் அவருக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த கெய்சர்இஹிந்த் என்ற பட்டத்தையும் ஆங்கில அரசிடம் திரும்ப அளித்தார். துலைமை ஆளுநரின் நிர்வாக சபையின் உறுப்பினர் பதவியை சங்கரன் நாயர் என்பவர் ராஜினாமா செய்தார் .இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் உயர்மட்ட நீதி விசாரணை குழு ஒன்றை உடனடியாக அமைத்து இது குறித்து விசாரிக்க வேண்டும் என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றியது .பஞ்சாப் படுகொலை நடைபெற்ற இடத்தை பார்வையிடுவதற்கு காந்தியடிகளுக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. பஞ்சாப் படுகொலை பற்றி உடனடியாக விசாரணை நடத்த மோதிலால் நேரு, அப்பாஸ் தியாப்ஜி, காந்தி, சந்தானம் ஆகியோர் கொண்ட ஒரு விசாரணைக் குழுவையும் காங்கிரஸ் நியமித்தது. அந்த காங்கிரஸ் விசாரணைக்குழு பஞ்சாப் படுகொலை பற்றிய பல உண்மைகளை வெளியிட்டது. ரவுலட் சட்டம் விலக்கிக் கொள்ளப்படவேண்டும் ,மைக்கேல் ஓ டயர், தளபதி ரெஜினால்ட் டயர் ஆகியோர் பதவி விலக வேண்டும் என்ற பரிந்துரைகளையும் அக்குழு தெரிவித்தது. கடும்

எதிர்ப்பு உருவானதைக் கண்ட ஆங்கில அரசு நீதிபதி ஹன்டர் தலைமையில் ஒரு ஒழுங்கின்மை விசாரணை குழுவை நியமித்தது. அந்த விசாரணை குழு எஹன்டர் விசாரணைக் குழு என அழைக்கப்படுகிறது. ராணுவச்சட்டத்தின் கீழ் அரசாங்கம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் பற்றி விசாரிப்பது குழுவின் நோக்கம்.

1920 மே மாத இறுதியில் அந்த குழு அதன் அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது. குழுவினருந்த ஆங்கிலேயர்களுக்கும் இந்தியர்களுக்கும் இடையே கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தமையால் அந்த அறிக்கை பெரும்பான்மையினர் அறிக்கை மற்றும் சிறுபான்மையினர் அறிக்கை என்று இரு பகுதிகளாக எழுதப்பட்டது. எச்சரிக்கை இன்றி சுட்டதற்காகவும் தோட்டாக்கள் தீரும் வரை சுட்டதற்காகவும் தளபதி டயரை அந்த அறிக்கை கண்டித்தது. ராணுவ நடவடிக்கை பஞ்சாப்பை கிளர்ச்சியில் இருந்து காப்பாற்றியது என்ற வாதத்தை நிராகரித்தது. பஞ்சாப் படுகொலை 2014இல் பிரான்சிலும் பெல்ஜியத்திலும் நடைபெற்ற கொடுமைகளை ஒப்பிட்டுக் காட்டியது. மேலும், தளபதி டயரை இரக்கமற்ற அரக்கன் என்று அந்த அறிக்கை வர்ணித்தது. இரு அறிக்கைகளுமே முன்னறிவிப்பின்றி சுட்டதையும் ராணுவ சட்ட நடவடிக்கைகளையும் சிறைத்தண்டனையையும் கண்டித்தனர். அந்த விசாரணைக் குழு அறிக்கையை பரிசீலித்த இந்திய அரசாங்கம் பஞ்சாபில் நடைபெற்ற பல நிகழ்ச்சிகள் தவிர்க்கப் பட்டிருக்கலாம் என்று கருதியது. பொதுக்கூட்டத் தடை உத்தரவை மக்கள் நன்கு அறியச் செய்திருக்க வேண்டும் என்று அது கருதியது. அதே சமயம் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் பிரபுக்கள் அவை பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை இந்தியாவில் பாதுகாத்ததற்காக ஜெனரல் டயரை பாராட்டியது. பதவி விலகிய ஜெனரல் டயருக்கு ஒரு வீரனுக்கு உரிய மரியாதையுடன் ஆங்கிலேயர் வழியனுப்பு விழா நடத்தினர். இந்தியாவில் இருந்து ஐரோப்பிய பெண்கள் ரூபாய் 20000 கொண்ட பண முடிப்பையும் வீரவாளையும் பரிசாகக் கொடுத்தனர். அவர் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை காத்தவர் என்று புகழப்பட்டார். இந்தப் படுகொலைக்கு காரணமாக இருந்தவர்களை எல்லாம் மன்னிக்க பொதுமன்னிப்பு சட்டம் ஒன்றையும் அரசு இயற்றியது.

ஒத்துழையாமை இயக்கம்

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஒத்துழையாமை இயக்கம் ஒரு மிகப் பெரும் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியது. பஞ்சாப் படுகொலையும் அதன்பிறகு நடைபெற்ற ராணுவ நடவடிக்கைகளில் காந்தியின் மனதில் வேதனை ஏற்படுத்தின. பஞ்சாப் படுகொலை பற்றி விசாரித்து அந்த குழுவின் அறிக்கை மக்களுக்கு நீதியின் மேல் அவநம்பிக்கையை ஏற்படுத்தின. அரசாங்கம் துருக்கி சுல்தானுக்கு இழைத்த அநீதி காந்தியை அதிர்ச்சி அடையச் செய்தது. எனவே ஆங்கில அரசுக்கு எதிராக ஒரு மிகப்பெரிய போராட்டத்தை துவங்க வேண்டியதன் அவசியத்தை காந்தியடிகள் உணர்ந்தார்.

துருக்கி சுல்தானுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்கு எதிராக கிலாபத் இயக்கம் 1919இல் துவக்கப்பட்டது. இதை காந்தி ஆதரித்தார். இந்துக்களையும் முஸ்லிம்களையும் ஒன்று சேர்த்து விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்க இது உதவியாக இருக்கும் என்று அவர் கருதினார். 1920 மார்ச் 10ஆம் தேதி காந்திஜி கிலாபத் இயக்க செயல்

திட்டத்தில் தான் முதன்முதலாக தனது ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை பற்றி காந்தி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காந்தியின் அறிக்கையின் அடிப்படையில்தான் கிலாபத் மாநாடு நியமித்த குழு ஒத்துழையாமை திட்டத்தைப் பற்றிய தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது. 1920 ஜூன் இரண்டாம் நாள் அந்த அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருந்தபடி ஒத்துழையாமை திட்டம் ஆகஸ்ட் முதல் தேதியன்று செயல்படுத்தப்பட்டது. அதன் முக்கியத்துவத்தை பற்றி முடிவெடுக்க செப்டம்பர் 4ஆம் நாள் லாலா லஜபதிராய் தலைமையில் சிறப்பு காங்கிரஸ் கல்கத்தாவில் கூடியது. அக்கூட்டத்தில் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைப் பற்றிய தீர்மானத்தை காந்தி முன்மொழிய டாக்டர் கிட்சலு வழிமொழிய மோதிலால் நேருவும் அலி சகோதரர்களும் ஆதரித்தனர். சி.ஆர்.தாஸ் போன்ற தலைவர்கள் கடுமையாக எதிர்த்தாலும் ஒத்துழையாமை தீர்மானம் பெரும்பான்மையான வாக்கு வித்தியாசத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. சிறப்பு காங்கிரஸில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தை 1920 டிசம்பரில் நாகபுரி காங்கிரஸ் அங்கீகரித்தது.

ஒத்துழையாமை இயக்கம் என்பது அரசு வெற்றிகரமாக செயல்பட இதுவரை இந்தியர்களை அழைத்து வந்த ஒத்துழைப்பை உறுதி அதனால் ஏற்படுகிற இழப்புகளையும் சோதனைகளையும் பொறுத்துக் கொள்கிறார் ஒரு தார்மீக இயக்கமாக கட்டுப்பாட்டையும் சகிப்புத் தன்மையுமே ஆதாரமாகக் கொண்ட ஒரு இயக்கமாகும்.

இயக்கத்தின் திட்டங்கள்

ஒத்துழையாமை இயக்கம் இரண்டு திட்டங்களைக் கொண்டது. ஒன்று எதிர்மறை திட்டம் மற்றது உடன்பாட்டு திட்டமாகும்.

எதிர்மறைத் திட்டங்கள்

- தேர்தலில் போட்டியிடாமலும் , வாக்களிக்காமலும் சட்டமன்றத்தைப் புறக்கணித்து அரசுக்கு ஒத்துழைக்காமல் இருப்பது
- நீதிமன்றங்களைப் புறக்கணிப்பது, அதாவது வழக்கறிஞர்கள் தங்கள் நீதிமன்றப் பணியைப் புறக்கணிப்பது
- ஆங்கிலக் கல்வி நிலையங்களை புறக்கணிப்பது.
- போலீஸ் ,ராணுவ பணிகளைப் புறக்கணிப்பு,
- விதேசி பொருள்கள் குறிப்பாக அந்நியத் துணிகளை பயன்படுத்தாமல் இருப்பது.
- அரசு விருந்து மற்றும் விழாக்களில் பங்கேற்காமல் இருத்தல்.
- அரசில் கௌரவ உறுப்பினர் பதவி வகிப்பவர்கள் அந்த பதவியை ராஜினாமா செய்தல், அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்படும் சிறப்பு பட்டங்கள் மற்றும் விருதுகளை ஏற்க மறுத்தல் ,ஏற்கனவே பெற்றிருந்த பட்டங்களை திரும்பக் கொடுத்தல்.

- வரி செலுத்தாமை ஆகியவை எதிர்மறை திட்டத்தில் உள்ள முக்கிய அம்சங்களாகும்.

உடன்பாட்டு திட்டங்கள்

- ❖ தேசிய பள்ளிகள் கல்லூரிகளில் நாடு முழுவதிலும் ஏற்படுத்தி
- ❖ மாணவர்கள் தேசிய கல்வி நிறுவனங்களில் கல்வி பயில செய்தல்
- ❖ வழக்குகளை தனிப்பட்டமுறையில் விசாரித்து தீர்ப்பளிக்க
- ❖ நீதிமன்றங்களை ஏற்படுத்துதல்
- ❖ சுதேசி பொருட்களை பயன்படுத்துவதற்காக மக்களிடம் விளக்குதல்
- ❖ இந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமை காண முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுதல்
- ❖ தீண்டாமையை ஒழிக்க பாடுபடுதல்.

இயக்கத்தின் போக்கு

- ❖ இந்திய சட்டமன்றங்களில் களங்கப்பட்ட அமைப்புகளாக கருதிய காந்தி அவற்றைப் புறக்கணிக்க வேண்டுமாறு கேட்டுக் கொண்டார் . 1920 நவம்பரில் நடந்த சட்டமன்ற தேர்தலில் காங்கிரஸ் புறக்கணித்தது.
- ❖ சட்டமன்ற புறக்கணிப்புக்கு ஆதரவாக தலைவர்கள் நாடு முழுவதும் சுற்றுப் பயணம் செய்தனர். இதன் பயனாக காங்கிரஸ் பல மாகாணங்களில் சட்டமன்றத் தேர்தலைப் புறக்கணித்தது.
- ❖ நீதிமன்றங்களை பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் கருவிகளாக கருதினார் காந்தி. நீதிமன்றங்களை புறக்கணித்து மக்களின் வழக்குகளை பஞ்சாயத்து மன்றங்களின் மூலம் தீர்த்துக் கொள்ளுமாறு மக்களை அவர் கேட்டுக்கொண்டார். அதன்படி நூற்றுக்கணக்கான வழக்கறிஞர்கள் தங்களது தொழிலை கைவிட்டனர்.
- ❖ லாலா லஜபதிராய், ராஜாஜி ,டி.பிரகாசம், வ.உ.சி.போன்றோர் அதிக வருவாய் தரக்கூடிய வழக்கறிஞர் தொழிலைக் கைவிட்டு நீதிமன்றங்களைப் புறக்கணித்தனர்.
- ❖ ஒத்துழையாமை இயக்கத் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக அரசாங்க கல்விக்கூடங்களும் புறக்கணிக்கப்பட்டன. அரசு நடத்தும் கல்விக்கூடங்களில் கல்வி கற்பது பாவம் என கருதினார் காந்தி .ஆங்கிலக்கல்வி நஞ்சு கலந்த பால் போன்றது என்று வர்ணித்தார்.
- ❖ காந்தியின் வேண்டுகோளை ஏற்று கல்லூரிகளில் பயிலும் மாணவர்கள் கல்லூரியை புறக்கணித்து ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு வந்தனர்.பல பள்ளிக்கூடங்களும் கல்லூரிகளும் மூடப்பட்டன. காசி இந்து பல்கலைக்கழகம் மாணவர்களின் வேலைநிறுத்தத்தால் செயலிழந்தது. அனைத்துக் கடைகளும் மூடப்பட்டன.
- ❖ குஜராத் வித்யாபீத், பீகார் வித்யாபீத், வங்காள தேசிய பல்கலைக்கழகம், தேசிய முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகம் மற்றும் நூற்றுக்கணக்கான தேசிய பள்ளிகளும்

நாடெங்கும் துவக்கப்பட்டன. மாணவர்கள் ஆங்கில அரசு நடத்தும் கல்வி நிலையங்களை விட்டு இந்த தேசிய கல்விக் கூடங்களில் சேர்ந்து பயிலத் தொடங்கினர்.

- ❖ வெளிநாட்டுப் பொருட்களை புறக்கணித்தல் இதன் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. வெளிநாட்டு துணியை தொட்டாலே பாவம் எனக் கருதியவர் காந்தி. ஏனெனில் இந்திய நெசவுத் தொழில் நசிந்து போனதற்குக் காரணமே மேலைநாட்டு துணிகளில் இறக்குமதியாகும் எனக் காந்தி கருதினார். \ அலகாபாத்தில் ஜவகர்லால் நேருவின் தூண்டுதலால் துணியை வாங்குவதில்லை என துணி வியாபாரிகள் சபதம் எடுத்தனர். இதை செயல்படுத்துவதற்காக வியாபாரி மண்டல் என்னும் அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. நாடெங்கும் விதேசி துணி விற்பனை செய்யும் கடைகளை காங்கிரஸ்காரர்களும் கிலாபத் தொண்டர்களும் மறியல் செய்தனர்.
- ❖ தமிழ்நாட்டில் பல இடங்களில் துணி வியாபாரிகளே அன்னியத் துணி எதிர்ப்புப் ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களுக்கு ஆதரவாக இருந்தனர். அந்நிய துணிகள் மூட்டை மூட்டையாக பம்பாய் போன்ற பெருநகரங்களில் மக்களால் எரிக்கப்பட்டன. இதற்கு மாறாக கதர் துணி காங்கிரஸ்காரர்களின் இன்றியமையாத ஆடையாக மாறியது.
- ❖ நாடு முழுவதும் கைத்தறிகளும் கைராட்டைகளும் நிறுவப்பட்டன. நாட்டுப்பற்று மிக்க தேசிய போராட்ட வீரரின் சின்னமாக கதர் மாறியது .அரசியல் தொண்டர்கள், விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள், மாணவர்கள் ஆகிய அனைவரும் கதர் நூல் நூற்கவும்,கதர் ஆடை அணியவும் முற்பட்டனர். கிராம குடிசைக் கைத்தொழில்கள் ஊக்குவிக்கப் பட்டன. சுதேசி பொருட்களை விற்பனை செய்வதற்காக சுதேசி கடைகள் திறக்கப்பட்டன.
- ❖ அந்நியப்பட்டங்களை தம்மோடு வைத்திருத்தலும், அவர்கள் கொடுத்த விருதுகளால் தம்மை அலங்கரித்துக் கொள்வதும் அவமானமென இந்தியத் தலைவர்கள் கருதினர். எனவே ரபீந்திரநாத் தாகூர், காந்திஜி போன்றோர் ஆங்கில அரசு தமக்கு அளித்த பட்டங்களையும்,விருதுகளையும் திரும்ப அளித்தனர்.
- ❖ இப்போராட்டத்தில் போலீஸ், ராணுவப் பணிப் புறக்கணிப்பு மிகவும் முக்கியமானதாக கருதப்பட்டது. குறிப்பாக முஸ்லிம்கள் போலீஸ் ராணுவம் புறக்கணிப்பில் குறியாக இருந்தனர்.
- ❖ ராணுவத்தில் பணிபுரிவதோ அல்லது ராணுவத்துக்கு ஆள்சேர்ப்பு உதவி செய்வதோ இஸ்லாமிய நம்பிக்கைக்கும் சட்டத்திற்கும் விரோதமானது என்று அகில இந்திய கிலாபத் குழு அறிவித்தது. ராணுவத்தில் பணிபுரியும் முஸ்லிம்கள் இஸ்லாமிய சட்டங்களை மீறியவர்களாவர் என சமய கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது.

இதுபற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் பஞ்சாபிற்கும், எல்லைப்புறப் பகுதிகளுக்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர்.

- ❖ மகாத்மா காந்தியும் எந்த இந்தியனும் ராணுவத்திலும் ,அரசுத் துறையிலும் பணியாற்றுவது பாவம் என்று கூறினார்.
- ❖ மாண்டேகு செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்தத்தின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட சட்டமன்றத்தை துவக்கி வைப்பதற்காக இந்தியா வருகை புரிந்த காங்கிரஸ் புறக்கணித்தது புறக்கணித்தது. 21 ஜனவரி 10ஆம் நாள் சென்னைக்கு வந்த மக்கள் புறக்கணித்தனர்.கடைகள் அடைக்கப்பட்டன.
- ❖ அன்று மாலை மெரினா கடற்கரையில் நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் காங்கிரஸ் சார்பில் அவரது வருகை கண்டிக்கப்பட்டது. அதே சமயம் கடற்கரையின் மற்றொரு பக்கத்தில் நீதிக்கட்சியினர் அவருக்கு வரவேற்பு அளித்தனர்.
- ❖ கிபி ஏழாம் நூற்றாண்டில் மலபாரில் வந்து தங்கிய அரேபிய வியாபாரிகளின் வழித்தோன்றல்களே மலபார் மாப்பிள்ளைகள் என்ற முஸ்லிம்கள் ஆவர். கிலாபத் இயக்கத்தின் போது எழுச்சி பெற்ற மாப்பிளைகள் தங்கள் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டபோது ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர்.
- ❖ அலிமுதலியார் என்ற திருநங்காடி சமயத் தலைவர் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்வதற்காக ரகசிய ஏற்பாடுகளை செய்து வந்தார். 1921 ஆகஸ்டு மாதத்தில் மலபாரில் உள்ள எரநாடு, வள்ளுவநாடு ஆகிய தாலுகாக்களில் மாப்பிளை முஸ்லிம்கள் கிளர்ச்சி செய்தார்கள்.
- ❖ எவ்விதத் தூண்டுதலும் இல்லாமல் அவர்களாகவே கிளர்ந்தெழுந்து ஆங்கிலேயர்களை தாக்கினர். அரசாங்கக் கட்டிடங்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. சட்டம் ஒழுங்கு முழுமையாக பாதிக்கப்பட்டது.
- ❖ அரசு நிர்வாகம் செயலற்றுப் போனது. பின் அரசாங்கத்துக்கு எதிராக கிளம்பிய இந்த கிளர்ச்சி இந்துக்களுக்கு எதிராக திரும்பியது. அவர்களின் சொத்துக்கள் சூறையாடப்பட்டன. அரசு ராணுவத்தின் துணையுடன் இந்த மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சியை நசுக்கியது.
- ❖ அலி சகோதரர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக செயல்பட்ட கிலாபத் இயக்கம் மாப்பிளை கிளர்ச்சியில் முடிந்தது. ஹிந்து முஸ்லிம்களிடையே இதன் காரணமாக கருத்து வேறுபாடுகள் வளரத் துவங்கின. தமிழ்நாட்டில் ஒத்துழையாமை இயக்கம் பலவீனப்பட்டது.
- ❖ அரசுக்கும் மக்களுக்கும் இடையே நல்லெண்ணத்தை வளர்ப்பதற்காக 1921 நவம்பர் 17ஆம் நாள் வேல்ஸ் இளவரசர் இந்தியாவுக்கு வந்தார். அவரது வருகையை வெற்றிகரமாக கொண்டாடுவதில் அரசாங்கம் ஆர்வமாக இருந்தது. ஆனால் காங்கிரஸ் அவரது வருகையை புறக்கணித்து வேலைநிறுத்தத்தின்

ஈடுபட்டது. அவர் வருகையை எதிர்த்து நடைபெற்ற போராட்டத்தில் வன்முறை வெடித்தது. இதில் பலர் உயிரிழந்தனர். ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு கைது செய்யப்பட்ட அனைவரையும் விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்று காந்தி பரிந்துரைக் கடிதம் எழுதினார்.

- ❖ அரசாங்கம் அடக்குமுறையை கைவிடாவிட்டால் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை பர்தோலியில் துவங்கப் போவதாக எச்சரித்தார். ஆனால் அரசு காந்தியின் எச்சரிக்கையைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

சுயராஜ்யக் கட்சி

சுயராஜ்யக் கட்சியின் தோற்றம்

சௌரி சௌரா சம்பவத்தை தொடர்ந்து ஒத்துழையாமை இயக்கம் மகாத்மா காந்தியால் திடீரென நிறுத்தப்பட்டது காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கும் மக்களுக்கும் பெருத்த ஏமாற்றத்தை தந்தது. காந்தி உள்ளிட்ட தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். காங்கிரஸ் தலைமை இன்றி தவித்தது. இந்நிலையில் 1922இல் லக்னோவில் கூடிய அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி அடுத்த கட்ட நடவடிக்கை தொடர்பான பரிந்துரை வழங்குவதற்காக சட்டமறுப்பு விசாரணை குழு ஒன்றை அமைத்தது. குழு சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் காணப்பட்ட பரிந்துரைகளில் முக்கியமானது ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை, கிலாபத் அநீதி ஆகியவற்றைக் கண்டித்து ஒத்துழையாமை இயக்கத்தினர் சட்டமன்ற தேர்தலில் போட்டியிடலாம், சட்டமன்றத்தில் நுழைந்து ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை தொடரலாம் என்பதாகும். ஆனால் காந்தியடிகளின் கருத்துக்கு முரணாக இருந்த காரணத்தினால் டிசம்பரில் கயாவில் கூடியகாங்கிரஸ் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் ஒரு சிறப்பம்சமாக இருந்த சட்டமன்ற புறக்கணிப்பைத் தொடர்வது என முடிவு செய்தது. எனவே சட்டமன்ற நுழைவுக்காக வாதாடிய சித்தரஞ்சன் தாஸ் தனது தலைமைப் பதவியிலிருந்து விலகி புது கட்சியை துவக்கினார். காங்கிரஸ் இரண்டாவது முறையாக பிளவுற்றது. புதிதாக அமைக்கப்பட்ட அமைப்பு சுயராஜ்யிய கட்சி ஆகும்.

மாற்றம் வேண்டாதவர்

காந்தியடிகளின் வழிமுறைகளில் மாற்றம் இல்லாமல் தொடர்ந்து போராட வேண்டும், சட்டமன்ற புறக்கணிப்பு தொடர வேண்டும் என்று கூறியவர்கள் மாற்றம் வேண்டாதவர் என அழைக்கப்பட்டனர். எம்கே அன்சாரி ரங்கசாமி ஐயங்கார் ராஜகோபாலாச்சாரி ஆகியோர் மாற்றம் விரும்பாத முன்னணித் தலைவர்கள். சட்டமன்ற நுழைவு ஆழம் தெரியாமல் காலை விடுவது போன்றது. சட்டமன்றத்திற்குள் இருந்து கொண்டு அதை இயங்கவிடாமல் செய்வதென்பது முன்னுக்குப் பின் முரணான செயல் என்றும் அது விடுதலைப் போராட்டத்தின் வேகத்தை குறைத்து விடும் எனவும் மாற்றம் விரும்பாதோர் கருதினர். அதுபோன்று சட்டமன்றங்களில் மிட்டாய் வழங்கியது போல இருக்குமேயன்றி ரொட்டி தின்றது போல் ஆகாது என இவர்கள் வாதிட்டனர்.

மாற்றம் வேண்டியவர்

காங்கிரசின் சட்டமன்ற புறக்கணிப்பு கொள்கையில் மாற்றம் வேண்டும் என்று விரும்பியவர்கள் மாற்றம் வேண்டியவர் என அழைக்கப்பட்டனர். சித்தரஞ்சன் தாஸ் மோதிலால் நேரு போன்ற தலைவர்கள் மாற்றம் விரும்பிய முன்னணித் தலைவர்கள் ஆவர். திருத்தப்பட்ட சட்டமன்றம் என்பது அதிகார வர்க்கத்தினர் அணிந்துகொண்ட முகமூடி ஆகும் அதை விலக்க வேண்டும் என்று கூறினார் சித்தரஞ்சன் தாஸ். சட்டமன்றத்திற்குள் நுழைந்து ஆங்கிலேய அரசின் நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் எதிர்த்து ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை தொடர்ந்து நடத்த வேண்டும் என்று வாதிட்டனர். மேலும் சட்டமன்றத்தை முடக்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் விரும்பினர். 1923 ஜனவரி முதல் நாளன்று மோதிலால்நேருவும், சித்தரஞ்சன்தாசும் சுயராஜ்யக் கட்சியைத் தோற்றுவித்தனர். சித்தரஞ்சன்தாஸ் கட்சியின் தலைவராகவும் மோதிலால் நேரு அதன் செயலாளராகவும் செயல்பட்டனர்.

1924 ஆகஸ்ட் 16,17 தேதிகளில் கல்கத்தாவில் நடந்த கட்சியின் பொதுக்குழு கூட்டத்தில் அரசியலமைப்புச் சட்டம் தீர்மானிக்கப்பட்டது. சுயராஜ்யக் கட்சியின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

- எல்லாவித சட்டபூர்வமான வழிகள் மூலமாகவும் இந்திய மக்கள் சுயராஜ்யத்தைப் பெறுதல்
- மத்திய மாநில சட்டமன்றங்களில் அரசாங்கத்தின் சார்பில் கொண்டு வரப்படும் அனைத்து சட்டங்களையும் முறியடித்தல்.
- உள்ளாட்சியில் சுயாட்சி மற்றும் நிர்வாகம் பரவல் முறை.
- மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கு அரசாங்க அதிகாரிகள் கட்டுப்பாட்டிருத்தல் பொதுமக்கள் நலனுக்காக பாடுபடுவதன் மூலம் அரசாங்க அதிகாரம் பாதிக்காமல் தங்களை பாதுகாத்துக் கொள்தல்.
- சமதர்மக் கொள்கைக்கும் சுதந்திர தனிமனித உணர்ச்சிசுமிடையே உள்ள இடைவெளியை குறைத்தல்.
- இந்தியாவின் இயல்பான சுயமரியாதையை வலியுறுத்தி நாட்டின் பெருமையை நிலைநாட்டல்.

சுயராஜ்யக் கட்சியின் பணிகள்

சுயராஜ்யக் கட்சியின் பணிகளை சட்டமன்றத்திற்கு உள்ளேயான பணிகள் சட்டமன்றத்திற்கு வெளியேயான பணிகள் என இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். சட்டமன்றத்தில் சுயராஜ்யக்கட்சி அரசாங்க வரவு செலவுத் திட்டத்துக்கு அனுமதி வழங்காது. அரசாங்கம் கொண்டுவரும் சட்ட மசோதாக்களை நிராகரிக்கும். எவ்வித

அரசாங்க பதவிகளையும் ஏற்காது. தேசிய நலன்களை பற்றிய தீர்மானங்களை கொண்டு வரும். காங்கிரஸின் நிர்மாணப் பணிகளுக்காக வாதாடும். இந்தியாவின் வளம் வீணாவதைத் தடுப்பதற்கான பொருளாதாரக் கொள்கையை பின்பற்றும். நிலச்சுவான்தாரர்கள், குத்தகைதாரர்கள், முதலாளிகள், தொழிலாளிகள் ஆகியோர் இடையே இணக்கமான தொடர்பை உருவாக்க பாடுபடும். சட்டமன்றத்திற்கு வெளியே சுயராஜ்யக் கட்சி இந்து முஸ்லிம்களுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகளை நீக்குதல், பல்வேறு சமுதாய மக்களிடையே ஒற்றுமையை வளர்த்தல், பிராமணர் பிராமணரல்லாதார் இடையே உள்ள பிணக்கை போக்குதல், தீண்டாமையை போக்கி தாழ்த்தப்பட்டோரின் நிலையை உயர்த்துதல், கிராம நிறுவனங்களை ஏற்படுத்துதல், காந்தியின் திட்டத்தை செயல்படுத்துதல், அந்நியப் பொருட்களை புறக்கணித்தல், இந்தியாவின் நிலை குறித்து வெளிநாடுகளில் பிரச்சாரம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்தல் ஆகியவையாகும்.

சாதனைகள்

சுயராஜ்யக் கட்சி காங்கிரஸின் அங்கமாகவே செயல்பட்டது. பபிரிடிஷ் அரசின் சுரண்டல் கொள்கையை மக்கள் மத்தியில் வெளிப்படுத்தியது. அதிகாரம், அதிகார வர்க்கத்திடம் இருந்து மக்களிடம் மாறவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தியது.

மத்திய சட்டமன்றத்தில், மோதிலால் நேரு அரசாங்கம் கொண்டுவந்த தேச விரோத நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் எதிர்த்தார். ஏரவாடா சிறையில் நோயால் வாடிக் கொண்டிருந்த காந்தி உடனடியாக விடுவிக்கப்பட வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை கொண்டு வந்தார் மோதிலால் நேரு. தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்ட அன்றே காந்தி விடுதலை செய்யப்பட்டார். இந்திய அரசியலமைப்பு சட்டத்தை தயாரிப்பதற்கான ஒரு வட்ட மேஜை மாநாடு கூட்ட வேண்டும் என மற்றொரு தீர்மானத்தின் மூலம் கேட்டுக்கொண்டார் மோதிலால் நேரு. அரசாங்க மசோதாக்கள் சுயராஜ்யக் கட்சியினரின் கடுமையான கண்டனத்துக்கும் எதிர்ப்புக்கும் ஆளாகின. இந்திய நிதி மசோதாவும் சுயராஜ்யக்கட்சியினரால் எதிர்க்கப்பட்டது. இந்திய குற்றச்சட்டத் திருத்த மசோதாவும், நுழைவு சட்டத்திருத்த மசோதாவும், இந்திய தீர்வைமசோதாவும் நிராகரிக்கப்பட்டன. தேசத் தலைவர்களை கைது செய்தது, இங்கிலாந்தின் இன ஒதுக்கல் கொள்கை, ஐரோப்பிய நிறுவனங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட சலுகைகள், பாராளுமன்ற நடைமுறைகள் மீறப்படுதல் ஆகியவை பற்றி நாடாளுமன்றத்தில் மத்திய சட்டமன்றத்தில் தேசிய கட்சியினர் வினாக்களை எழுப்பினர்.

மாநில சட்டமன்றங்களிலும் சுயராஜ்யக் கட்சியினர் அரசின் ஆதிக்கப் போக்கைத் தீவிரமாக எதிர்த்தனர். ஐக்கிய மாகாணத்தில் சுயராஜ்யக்கட்சி கட்டுப்பாட்டோடு செயல்பட்டது. சென்னை சட்டமன்றத்தில் சத்தியமூர்த்தியின் தலைமையில் இயங்கிய சுயராஜ்யக் கட்சி ஆட்சி பீடத்தில் இருந்த நீதிக்கட்சிக்கு பெரிய சவாலாக இருந்தது. நீதிக் கட்சிக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லா தீர்மானத்தை சத்தியமூர்த்தி ஆதரித்தார்.

சுயராஜ்யக் கட்சியின் தலைவராக விளங்கிய சித்தரஞ்சன் தாஸ் 1925 ஜூன் மாதம் மரணமடைந்தார். அவரது மறைவிற்குப் பின் கட்சி பலவீனமடைந்தது. சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக சுயராஜ்யக்கட்சியினர் இருந்தாலும் சட்டமன்றம் செயல்படாமல் இருக்கும் அளவிற்கு இவர்களால் செயல்பட முடியவில்லை. மேலும் மத்திய சட்டமன்றத்தில் தேசிய கட்சிகளுக்கு பெருவாரியான எண்ணிக்கை இல்லை. இவர்கள் பெரும்பான்மை பெற்ற மாநில சட்டமன்றங்களில் கூட எதுவும் சாதிக்க முடியவில்லை. தேர்தலில் பங்கு பெற்ற இவர்கள் சில காரியங்களில் அரசாங்கத்திற்கு ஒத்துழைத்தனர். அரசாங்கம் இவர்களிடம் பரிவு காட்டியது. இதனால் சுயராஜ்யக் கட்சி சிறிது சிறிதாக வீழ்ச்சி அடைந்தது அதன்பின் நடைபெற்ற தேர்தலில் இக்கட்சி போட்டியிடவில்லை.

சைமன் கமிஷன்

சைமன் கமிஷன், 1928, அரசியலமைப்பு தொடர்பான சீர்திருத்தங்களை ஆய்வு செய்வதற்கும் செயல்படுத்துவதற்கும், அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளை விசாரித்து பொருத்தமான அறிக்கைகளைத் தயாரிப்பதற்கும் 1927 இல் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட ஏழு பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களை உள்ளடக்கிய ஒரு சட்டப்பூர்வ ஆணையமாகும். ஆணையத்தின் தலைவர் சர் சைமன் ஜான். 1919 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசுச்சட்டம், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மாகாணங்களின் ஆளுகைக்கு இரட்டை ஆட்சியை அறிமுகப்படுத்த இயற்றப்பட்டது. இதற்கு இந்திய மக்கள் மத்தியில் கடும் எதிர்ப்பு கிளம்பியது. இருப்பினும், இந்திய மக்கள் இந்த அரசாங்க வடிவத்தை திருத்த வேண்டும் என்று கோரினர். மேலும், சீர்திருத்தங்களை பரிந்துரைப்பதற்காக பத்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு கமிஷனை நிறுவுவதன் மூலம் அரசாங்க நடவடிக்கைகள் மற்றும் திட்டங்களை சீர்திருத்துவதற்கான ஒரு விதியையும் இந்த சட்டம் உள்ளடக்கியது. 1920 இல், இங்கிலாந்தில் ஆட்சியில் இருந்த கன்சர்வேடிவ் கட்சியினர், தொழிற்கட்சிக்கு எதிரான தேர்தலில் தோல்வியடைவார்கள் என்று பயந்தனர். அவர்கள் தங்கள் காலனிகளின் மீதான தங்களின் கட்டுப்பாட்டை ஒப்பீட்டளவில் அனுபவமற்ற கட்சிக்கு மாற்றுவது குறித்தும் பயந்தனர். எனவே 1927 இல், பிரதம மந்திரி ஸ்டான்லி பால்ட்வின், தலைவர் சர்ஜான் சைமன் உட்பட ஏழு எம்.பி.க்கள் அடங்கிய ஒரு ஆணையத்தை உருவாக்கினார். இந்தியாவின் அரசியலமைப்பு விவகாரங்களின் நிலையை விசாரிக்கும் பொறுப்பு சைமன் கமிஷனுக்கு வழங்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் கல்வி மற்றும் அரசாங்க பிரதிநிதித்துவ நிறுவனங்களில் சீர்திருத்தங்கள் கமிஷனுக்கு வழங்கப்பட்ட முக்கியப் பணிகளாகும். இந்தியாவில் ஒரு பொறுப்பான அரசாங்கத்தை நிறுவுவது குறித்து அறிக்கை கேட்கப்பட்டது. இந்த ஆணையம் தனது விசாரணையில் பிரிட்டிஷ் அரசு அரசியல் சாசனத்தை கடைப்பிடித்தது என்றும், இந்திய மாநிலங்களுடனான பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் உறவை கருத்தில் கொள்ளவில்லை என்றும் கண்டறிந்தது.

சைமன் கமிஷன் நாடு முழுவதும் மக்கள் மத்தியில் பெரும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது, ஏனெனில் தேசத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில் கமிஷனில் எந்த

இந்தியரும் சேர்க்கப்படவில்லை. பிரகன்ஹெட்பிரபு, சைமன் கமிஷனில் இருந்து இந்தியர்களின் உறுப்பினர்களை விலக்கியதை நியாயப்படுத்தினார், “கமிஷன் பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்டது, கமிஷனின் உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தில் இருந்து இருக்க வேண்டியது அவசியம் என்றார். இதன் விளைவாக, உறுப்பினர்கள் பயணம் செய்யும் இடமெல்லாம் கமிஷனுக்கு கறுப்புக் கொடி ஏற்றி வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது.

உறுப்பினர்கள் நாட்டிற்கு வந்த தினத்தில் நாடு தழுவிய ஹர்த்தால் அனுசரிக்கப்பட்டது.

சைமன் கமிஷன் புறக்கணிப்பு

சைமன் கமிஷன் அறிவிக்கப்பட்டது முழுவதும் ஆங்கிலேயப் பிரதிநிதிகளை மட்டுமே கொண்டிருந்தது. எந்த இந்தியரையும் சேர்க்கவில்லை, எனவே வரவிருக்கும் சீர்திருத்தங்கள் ஏதேனும் இருந்தால், இந்திய மக்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றாது என மக்கள் தெரிந்து கொண்டனர். அனைத்து முக்கிய முடிவெடுக்கும் அதிகாரங்களும் காலனித்துவ அரசாங்கத்தின் கைகளில் இன்னும் உறுதியாக இருப்பதால், இரட்டையாட்சி கேலிக்கூத்தாந ஒன்றாகவே கருதப்பட்டது. முழுவதுமாக ஆங்கிலேயர்களே இடம் பெற்ற சைமன் குழுவின் அறிவிப்பு பரவலான எதிர்ப்பை ஏற்படுத்தியது. ஏனெனில் அதில் ஒரு இந்தியர் கூட இல்லை. இதை இந்தியாவில் உள்ள அனைவரும் ஒருமனதாக கண்டித்தனர். எனவே ஆணையத்தைப் புறக்கணிக்க ஒவ்வொரு கருத்துடைய தலைவர்களாலும் ஒருமனதாக தீர்மானம் செய்யப்பட்டது. ஆணையத்தின் உறுப்பினர்கள் இந்தியாவில் இறங்கிய நாளில் (பிப்ரவரி 3, 1928) அனைத்து முக்கிய நகரங்களிலும் ஹர்த்தால் அனுசரிக்கப்பட்டன. கமிஷனுக்கு எதிராக மக்கள் ஆர்ப்பாட்டம், பேரணிகள் மற்றும் கறுப்புக் கொடிகள் ஏந்தி ஊர்வலங்கள் நடத்தினர்.

“சைமனை திரும்பிப் போ” என்ற வாசகம் பேனர்கள், பதாகைகள் மற்றும் காத்தாடிகளில் கூட பதிக்கப்பட்டது. ஆணையம் செல்லும் இடமெல்லாம் கருப்புக் கொடிகள் காட்டப்பட்டன. காவல்துறையின் அடக்குமுறை கடுமையாகவும் இரக்கமற்றதாகவும் இருந்தது. ஊர்வலங்கள் தாக்கப்பட்டன.

லாகூரில் தீவிரவாத சகாப்தத்தின் தலைசிறந்த தலைவர்களில் ஒருவரான லாலா லஜபதி ராய் மீது மிகவும் கடுமையான தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. வயது முதிர்ந்த தலைவரான அவர் லத்திகளால் தாக்கப்பட்டார், படுகாயமடைந்த அவர் சில நாட்களுக்குப் பிறகுமரணமடைந்தார். லாலாலஜபதி ராயின் மரணம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு எதிராக மிகப்பெரிய வெறுப்பை உருவாக்கியது. இந்த காலகட்டத்தில், காங்கிரஸுக்குள் ஒரு முக்கியமான வளர்ச்சியாக பூரண சுயராஜ்யம் அல்லது முழுமையான சுதந்திரம் அதன் நோக்கமாக ஏற்றுக்கொண்டது. முழுமையான சுதந்திரம் என்பது பிரிட்டிஷ் தொடர்பிலிருந்து முற்றிலும் துண்டிக்கப்படுவதைக் குறிக்கிறது.

லட்சுமணபுரியில் சைமன் குழுவினருக்கு எதிராக ஜவஹர்லால் நேருவும் ஜி.பி.பந்தும் நடத்திய எதிர்ப்புக் கூட்டத்தில் தடியடி பிரயோகமும், துப்பாக்கிச் சூடும் நடத்தப்பட்டது. தேசத் தலைவர்கள் மீது நடத்தப்படும் தாக்குதல் அவர்களின் தேசிய

சுயமரியாதையை அவமானப்படுத்துவது போல் இருந்தது. சைமன் குழுவின் இந்திய மக்களின் ஒட்டுமொத்த வெறுப்பை சம்பாதித்தனர். இறுதியாக சைமன் குழுவின் அறிக்கை 1930இல்இரண்டு தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டது.

சைமன் குழுவின் அறிக்கை

சைமன் குழுவின் பரிந்துரைகள் பின்வருமாறு:

- மாநில சுயாட்சி கொண்டுவரப்பட வேண்டும். இரட்டை ஆட்சிக்கு பதில் மாநில சுயாட்சி கொண்டுவரப்பட வேண்டும்.
- மாநில நிர்வாகத்தில் மக்கள் பிரதிநிதிகளான அமைச்சர்களுக்கு மேலும் அதிக அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும்.
- மாநில சட்டமன்றங்கள் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும்.
- மாநில சட்டமன்றத்தில் அரசாங்க சார்புடைய நியமன உறுப்பினர்கள் இருக்கக் கூடாது.
- முஸ்லிம்களுக்கு சிறப்பான போதிய வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும்.
- உயர் நீதிமன்றங்கள் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்க வேண்டும்
- மத்தியில் பிரிட்டிஷ் இந்திய பகுதிகளும், மன்னர் மாநிலப் பகுதிகளும் ஒன்றாக இணைந்த கூட்டாட்சி ஏற்படவேண்டும்.
- பத்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை அரசியலமைப்பு சட்டத்தை பரிசீலனை செய்யும் சட்ட கட்டுப்பாட்டுக்கு பதில் தேவையானபோது பரிசீலனை செய்வதற்கு உரிய வகையில் புதிய சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும்.
- இந்தியாவிலிருந்து பர்மாவை தனி நாடாக பிரித்துவிட வேண்டும்
- வட மேற்கு எல்லை மாநிலத்தில் சட்டமன்றம் அமைக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

சைமன் குழுவின் நோக்கம் நன்றாக இருந்தாலும் அதில் இந்திய எவருக்கும் இடம் தராமல் போனது மாபெரும் அரசியல் தவறாகும். அதனால்தான் அனைத்துக் கட்சிகளும் சைமன் குழுவை புறக்கணித்தனர். சைமன் குழுவின் வருகையின்போது காங்கிரஸ் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை கைவிட்டிருந்தாலும், தேசம் தழுவிய புறக்கணிப்பு இயக்கத்தை இதன்மூலம் நடத்தியது. சைமன் குழுவின் அறிக்கையும் தலைவர்களைத் திருப்தி செய்யவில்லை. கவர்னருக்கும், வைசிராய்க்கும் கொடுக்கப்பட்ட அதிக அதிகாரங்கள் மாநில சுயாட்சி திட்டத்தை கேலிக்கூத்தாக்கின.

நேரு அறிக்கை

சைமன் குழு நியமிக்கப்பட்டது பற்றி பிரிட்டிஷ் பிரபுக்கள் அவையில் பேசிய இந்திய விவகார செயலாளரான பிர்ஹென்ஹெட் பிரபு இந்தியர்கள் அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க ஒரு அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கித் தருமாறு இந்திய தலைவர்களுக்கு சவால் விடுத்தார். 1928 மே மாதம் பம்பாயில் கூடிய மூன்றாவது அனைத்துக் கட்சி மாநாட்டில் இந்திய அரசியல் சட்டத்தை எழுதும் பொறுப்பு மோதிலால் நேருவின் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இக்குழுவின் 25 முறைக்கு மேல் கூடி விவாதித்து அரசியலமைப்பு பற்றி சுயமாக முடிவெடுத்து அவர்களின் அறிக்கையை 1928 ஆகஸ்ட் 10ஆம் நாள் சமர்ப்பித்தனர். அதுவே நேரு அறிக்கையாகும்.

நேரு அறிக்கையின் முக்கிய அம்சங்கள்

- டொமினியன் அந்தஸ்து உடனடியான குறிக்கோளாகவும் பூரண சுயராஜ்யம் இறுதி லட்சியமாக இருக்க வேண்டும்.
- இந்தியாவின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் இணைந்த கூட்டாட்சி அரசாங்க முறை அமைக்கப்பட வேண்டும்.
- வகுப்புவாரி தேர்தல் பிரதிநித்துவம் ஒழிக்கப்படவேண்டும்.
- அரசு எந்த ஒரு மதத்திற்கும் தனிப்பட்ட முறையில் அதிகாரமளித்தல் கூடாது.
- சமய சார்பற்ற முறையில் அரசியலமைப்பு இருத்தல்வேண்டும் வடமேற்கு எல்லை மாகாணம் பிற மாநிலங்களுக்கு சமமாகக் கருதப்பட வேண்டும்.
- 19 அடிப்படை உரிமைகள் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி வழங்குதல் வேண்டும்.
- மத்திய சட்டமன்றம் இரு அவைகளைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் மக்களுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் போதிய அளவில் பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கும்.
- இந்திய உச்ச நீதிமன்றமே இறுதி மேல் முறையீட்டு மன்றம் ஆக இருக்கவேண்டும்.
- அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்ட முதல் மூன்று ஆண்டு காலத்திற்குள் மத்திய அமைச்சரவை ஏதேனும் ஒரு காரணம் காட்டி கலைக்கப்படக்கூடாது.
- இந்தியாவின் பாதுகாப்பை நிர்வகிக்க ஒரு பாதுகாப்பு குழு அமைக்கப்பட வேண்டும்.

- பிரதம மந்திரி மற்றும் அமைச்சர்கள் அரசியல் சட்டம் மற்றும் பாராளுமன்ற சட்டங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு செயல்படவேண்டும்.
- மன்னர் மாநிலங்கள் அனைத்தும் பாராளுமன்ற அதிகார எல்லைக்கு உட்பட்ட இயங்கவேண்டும்.

ஜின்னாவின் 14 அம்சக் கோட்பாடுகள்

நேரு அறிக்கை பற்றி முஸ்லிம்கள் இடையே ஒருமித்த கருத்து ஏற்படவில்லை. ஆனால் மௌலானா அபுல்கலாம் ஆசாத், டாக்டர் அன்சாரி, டி.கே.செர்வானிபோன்ற தேசிய முஸ்லீம் தலைவர்கள் நேரு அறிக்கையை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டனர். ஜின்னாவும் அவரது ஆதரவாளர்களும் காந்தியின் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை எதிர்த்தாலும் கூட்டுத் தொகுதி முறையை ஆதரித்தனர். ஆகாகானும் அவரது ஆதரவாளர்களும் முஸ்லிம்களுக்கு தனித்தொகுதி வழங்கப்படுவதை ஏற்றுக்கொண்டனர். சர் முகமது நபியும் அவரது ஆதரவாளர்களும் நேரு அறிக்கையை முழுமையாக எதிர்த்தனர். நேரு அறிக்கை பற்றி முஸ்லிம்கள் இடையே உள்ள கருத்து வேறுபாடுகளை தீர்க்கும் பொருட்டு முகமது அலி ஜின்னா முஸ்லீம்களின் அனைத்து கட்சிகள் மாநாடு ஒன்றை டெல்லியில் கூட்டினார். அதனடிப்படையில் முஸ்லிம்களில் பல பிரிவினரின் கருத்துக்களை அறிந்து அதன் அடிப்படையில் ஒரு திட்டத்தை அமைத்துக் கொடுக்குமாறு ஜின்னா கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார். அதன் அடிப்படையில் உருவானதுதான் முகமது அலி ஜின்னாவின் 14 அம்ச திட்டம் ஆகும்.

வருங்கால அரசியல் அமைப்பு தனது 14 அம்ச திட்டங்களின் அடிப்படையில் அமைந்தால் தான் முஸ்லிம்கள் அதனை ஏற்பார்கள் என்று ஜின்னாகூறினார் .அவரது 14 அம்சக்கோட்பாடுகள் பின்வருமாறு

1. இந்தியாவிற்கு ஒரு கூட்டாட்சி வேண்டும் .அந்த அரசியலமைப்பில் மத்திய மாநில அதிகார பங்கீட்டுக்குப் பின் எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும்.
2. மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படும் சுயாட்சியின் அளவு ஒரே மாதிரியாக இருக்க வேண்டும். எவ்வித வேறுபாடும் இருக்கக்கூடாது.
3. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் சிறுபான்மையினர் சட்டமன்றத்திலும் உள்ளாட்சி மன்றங்களில் போதிய அளவில் பிரதிநிதித்துவம் பெற வேண்டும்.
4. மத்திய சட்டமன்றத்தில் மூன்றில் ஒரு பகுதி இடங்கள் முஸ்லிம்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும்.
5. எல்லா வகுப்பினருக்கும் தனித் தொகுதிகளின் அடிப்படையில் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப் பட வேண்டும்.

6. பஞ்சாப் வடமேற்கு எல்லைப்புற பகுதிகள் ஆகிய மாநிலங்களில் வாழ்கின்ற முஸ்லிம்களின் பெரும்பான்மையான எண்ணிக்கையில் பாதிக்கிற வகையில் மாற்றங்கள் செய்யக்கூடாது
7. அடிப்படை உரிமைகள் அனைத்து சமூகங்களுக்கும் பொதுவாக இருக்க வேண்டும்.
8. பம்பாயிலிருந்து சிந்து பகுதி பிரிக்கப்பட வேண்டும்.
9. சீர்திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்படும் போது வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணம் ஆகியவற்றுக்கிடையே வேறுபாடுகள் ஏதுமின்றி சமமாக கொண்டுவரப்பட வேண்டும்.
10. வேலை வாய்ப்புகளில் முஸ்லிம்களுக்கு போதுமான அளவில் பங்கு இருக்கும்படி வழி செய்தல் வேண்டும்.
11. முஸ்லிம் பண்பாடு, சமயம் ,மொழி, கல்வி, சட்டங்கள் ஆகியவை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.
12. மத்திய மாநில அமைச்சர்களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் குறைந்த மூன்றில் ஒரு பங்காவது முஸ்லிம் அமைச்சர்கள் இருக்க வேண்டும்.
13. அரசு பணிகள் அனைத்திலும் முஸ்லிம்களுக்கு போதிய இடங்கள் ஒதுக்கப்பட வேண்டும்.
14. அரசிலமைப்பின் மாற்றங்களை மாநில சட்டமன்றங்களின் ஒப்புதலின்றி மத்திய சட்டமன்றம் மட்டுமே செய்தல் கூடாது ஜின்னாவின் 14 அம்சத் திட்டத்தை அனைத்து முஸ்லிம் பிரிவினரும் அங்கீகரிக்கவில்லை. ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்கள் நேரு அறிக்கையையும் ஜின்னாவின் திட்டத்தையும் நிராகரித்தனர். ஜின்னாவின் 14 அம்ச கோட்பாடுகள் முஸ்லிம் மக்களின் எண்ணங்களின் பிரதிபலிப்பாக இருந்ததே தவிர இனச்சிக்கலை தீர்த்து தேசியத்தை வளர்க்கும் வகையில் அமையவில்லை .எனவே அதன் கொள்கைகளும் எடுபடவில்லை.

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி

இந்திய மக்களின் முற்போக்கான, ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு மற்றும் புரட்சிகர மரபுகளை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மரபுரிமையாகப் பெற்றது. ரஷ்யாவில் அக்டோபர் சோசலிசப் புரட்சியால் ஈர்க்கப்பட்ட ஒரு சிறிய குழுவான உறுதியான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராளிகளால் 1920 இல் உருவாக்கப்பட்டதிலிருந்து,

கட்சி முழுமையான சுதந்திரம் மற்றும் அடிப்படை சமூக மாற்றத்திற்காகப் போராடுவதை தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தது. வர்க்க சுரண்டல் மற்றும் சமூக ஒடுக்குமுறையிலிருந்து விடுபட்ட ஒரு சோசலிச சமுதாயத்தை இந்தியாவில் நிறுவுவதற்கு பாடுபடுவதாக கட்சி உறுதியளித்தது.

பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியத்தின் கொள்கைக்கு உண்மையாக, கட்சி, ஏகாதிபத்திய ஒழுங்கிற்கு எதிரான தேசிய விடுதலை இயக்கங்களையும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முக்கிய அம்சங்களான உலகெங்கிலும் ஜனநாயகம் மற்றும் சோசலிசத்திற்கான போராட்டங்களையும் தொடர்ந்து ஆதரித்தது. தேசிய சுதந்திரத்தை வெல்வதற்கும், சோசலிசத்தின் குறிக்கோளை அடைவதற்கும், கம்யூனிசத்தின் இறுதி இலக்கை நோக்கி முன்னேறுவதற்கும் மார்க்சிய-லெனினியக் கொள்கைகளை வழிகாட்டியாகக் கட்சி ஏற்றுக்கொண்டது. 1921 ஆம் ஆண்டு அகமதாபாத்தில் நடந்த இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் அமர்வில், முழுமையான சுதந்திரத்திற்கான கோரிக்கையை எழுப்பிய நாட்டிலேயே முதன்முதலில் கம்யூனிஸ்டுகள்தான் இதற்கான தீர்மானத்தை முன்வைத்தனர்.

கம்யூனிஸ்டுகள் முழுமையான சுதந்திரத்தைக் கோரிய அதே வேளையில், நிலப்பிரபுத்துவத்தை ஒழித்தல், நிலப்பிரபுத்துவ ஆதிக்கத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருதல் மற்றும் சாதி ஒடுக்குமுறையை ஒழித்தல் போன்ற முக்கியமான கேள்விகளைச் சேர்ப்பதன் மூலம் சமூக மற்றும் பொருளாதார மாற்றத்திற்கான ஒரு திட்டவட்டமான திட்டத்தின் மூலம் சுயராஜ்ய முழக்கத்திற்கு ஒரு தீவிரமான உள்ளடக்கத்தை வழங்குவதன் அவசியத்தையும் வலியுறுத்தினர்.

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பங்கேற்ற கம்யூனிஸ்டுகள், தொடக்கத்திலிருந்தே தொழிலாளர்களை தொழிற்சங்கங்களிலும், விவசாயிகளை கிசான் சபாவிலும், மாணவர்களை அவர்களின் தொழிற்சங்கங்களிலும், பிற பிரிவுகளை அந்தந்த வெகுஜன அமைப்புகளிலும் ஒருங்கிணைக்கும் பணிக்கு

தங்கள் சக்தியை அர்ப்பணித்தனர். இந்த முயற்சிகளால்தான் அகில இந்திய கிசான் சபா மற்றும் அகில இந்திய மாணவர் கூட்டமைப்பு போன்ற தேசிய அமைப்புகள் நிறுவப்பட்டன, அகில இந்திய தொழிற்சங்க காங்கிரஸ் வலுப்பெற்றது. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மற்றும் இந்திய மக்கள் நாடக சங்கம் போன்ற முற்போக்கான, கலாச்சார மற்றும் இலக்கிய அமைப்புகளை நிறுவுவதில் கம்யூனிஸ்டுகள் முன்முயற்சி எடுத்தனர்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் இந்தியாவில் கம்யூனிசத்தை ஒழிக்க உறுதியாக இருந்தனர். புதிதாக உருவான கம்யூனிஸ்ட் குழுக்கள் மீது அவர்கள் கொடூரமான அடக்குமுறையைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டனர், புரட்சிகரக் கருத்துக்கள் பரவுவதைத் தடுக்க கம்யூனிச இலக்கியங்களைத் தடை செய்தனர். கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் இளம் தலைமைக்கு எதிராக அவர்கள் தொடர்ச்சியான சதி வழக்குகளைத் தொடர்ந்தனர் - பெஷாவர் (1922); கான்பூர் (1924) மற்றும் மீரட் (1929). 1920களில் கட்சி உருவான உடனேயே கட்சி சட்டவிரோதமானது என்று அறிவிக்கப்பட்டது, மேலும் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக சட்டவிரோதமான சூழ்நிலையில் பணியாற்ற வேண்டியிருந்தது. கடுமையான அடக்குமுறை இருந்தபோதிலும், முழுமையான சுதந்திரத்திற்காகவும் அடிப்படை சமூக மாற்றத்திற்காகவும் மக்களைத் திரட்டுவதில் கட்சி நிலையான முன்னேற்றம் கண்டது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் போர்க்குணமிக்க மற்றும் நிலையான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு நிலைப்பாடு பல்வேறு புரட்சிகர போக்குகளையும் போராளிகளையும் கட்சியில் சேர ஈர்த்தது. அவர்களில் பஞ்சாபின் கெதர் வீரர்கள், பக்த்சிங்கின் சகாக்கள், வங்காளத்தின் புரட்சியாளர்கள், பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் மாகாணங்களின் போர்க்குணமிக்க தொழிலாள வர்க்க போராளிகள் மற்றும் கேரளா, ஆந்திரா மற்றும் நாட்டின் பிற பகுதிகளைச் சேர்ந்த தீவிர ஏகாதிபத்திய

எதிர்ப்பு காங்கிரஸ்காரர்கள் அடங்குவர். இவ்வாறு நாடு முழுவதிலுமிருந்து சிறந்த போராளிகளின் வருகையால் கட்சி வளப்படுத்தப்பட்டது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மற்றும் பின்னர் காங்கிரஸ் சோசலிஸ்ட் கட்சி தலைமையிலான சுதந்திர இயக்கத்துடன் நெருக்கமான ஒத்துழைப்புடன் பணியாற்றிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஒரு சுயாதீனமான கட்சியாக தன்னைக் கட்டியெழுப்பவும் வலுப்படுத்தவும் தொடர்ந்து பாடுபட்டது.

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தில் இந்திய மக்களின் சக்திவாய்ந்த ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு மற்றும் நிலப்பிரபுத்துவ எதிர்ப்பு எழுச்சி காணப்பட்டது. நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் இந்த எழுச்சியை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி முன்னணியில் வழிநடத்தியது. தேபாகா, புன்னப்ரா வயலார், வட மலபார், வார்லி ஆதிவாசிகள், திரிபுரா பழங்குடி மக்கள் மற்றும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக வரலாற்று சிறப்புமிக்க தெலுங்கானா விவசாயிகளின் ஆயுதப் போராட்டம் போன்ற போராட்டங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. பல சமரச மாநிலங்களில் பொறுப்பான அரசாங்கத்திற்கான மக்கள் இயக்கங்களிலும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி முன்னணிப் பங்காற்றியது. பிரெஞ்சு மற்றும் போர்த்துகீசியப் பகுதிகளான பாண்டிச்சேரி மற்றும் கோவாவில் விடுதலைப் போராட்டங்களை ஒழுங்கமைத்து ஆதரிப்பதில் கட்சி தீவிரப் பங்காற்றியது. தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள் மற்றும் மாணவர்களின் போராட்ட அலையும், ஐ.என்.ஏ கைதிகளை விடுவிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் 1946 ஆம் ஆண்டு கடற்படைக் கலகத்தில் ஒரு புதிய உச்சத்தைக் கண்டன. பாசிசத்தின் தோல்வி மற்றும் தேசிய விடுதலை இயக்கங்களின் பெருகிவரும் அலையின் சர்வதேச பின்னணியில், இந்த மக்கள் எழுச்சியை எதிர்கொண்ட பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியமும் முக்கிய முதலாளித்துவக் கட்சிகளான காங்கிரஸ் மற்றும் முஸ்லிம் லீக்கின் தலைவர்களும் ஒரு சமரசத்தை ஏற்படுத்தினர். இதன் விளைவாக, நாடு பிரிக்கப்பட்டு, முதலாளித்துவ-நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கங்களின் தலைமையில் இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் சுதந்திர

நாடுகளாக உருவாயின. தேசிய இயக்கம் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் தலைமையில் இருந்தது இந்த சமரசத்திற்கு உதவியது. இவ்வாறு, அந்நிய ஏகாதிபத்திய ஆட்சிக்கு எதிராக இயக்கப்பட்ட பொது தேசிய ஐக்கிய முன்னணியின் கட்டம் முடிவுக்கு வந்தது.

நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பிறகும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தொடர்ந்து அடக்குமுறையைச் சந்தித்தது. 1948 மற்றும் 1952 க்கு இடையில் காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களின் கடுமையான தாக்குதல்கள், குறிப்பாக தெலுங்கானாவில், தொடர்ச்சியான அடக்குமுறைகள், குறிப்பாக மேற்கு வங்கத்திலும் பின்னர் திரிபுராவில் அரை-பாசிச பயங்கரவாதக் காலம், கேரளாவிலும் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் கட்சி ஊழியர்களுக்கு எதிரான கொலைவெறித் தாக்குதல்கள் ஆகியவை புரட்சிகர இயக்கத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதைத் தடுக்க முடியவில்லை. சீர்குலைக்கும் பிரிவினைவாத இயக்கங்களின் வடிவத்தில் தேசிய ஒற்றுமைக்கு அச்சுறுத்தல்கள் எழுந்தபோது மக்களின் ஒற்றுமையைப் பாதுகாக்கும் போராட்டத்தில் கட்சி முன்னணியில் இருந்தது. பஞ்சாப், திரிபுரா, அசாம், மேற்கு வங்கம் மற்றும் காஷ்மீர் ஆகிய இடங்களில் பிரிவினைவாத மற்றும் பிளவுபடுத்தும் சக்திகளுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் நூற்றுக்கணக்கான துணிச்சலான கட்சி ஆர்வலர்கள் தங்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்தனர்.

கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் அதன் தொடக்கத்திலிருந்தே இந்திய அரசியலில் ஒரு முற்போக்கான பங்கை வகித்து வருகிறது. அதன் வெகுஜன அடித்தளம், மக்கள் ஈர்ப்பு மற்றும் முதலாளித்துவ-நிலப்பிரபுத்துவ ஆட்சிக்கு எதிரான அதன் மாற்றுக் கொள்கைகள் ஆகியவற்றுடன், கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் நாட்டின் அரசியல் மற்றும் சமூக வாழ்வில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க சக்தியாக உள்ளது. 1957 இல் கேரளாவில் அமைக்கப்பட்ட முதல் கம்யூனிஸ்ட் அமைச்சரவையும், பின்னர் மேற்கு வங்கம், கேரளா மற்றும் திரிபுராவில் சிபிஐ(எம்) மற்றும் இடதுசாரி

தலைமையிலான அரசாங்கங்களும் மக்கள் சார்பு கொள்கைகளை செயல்படுத்த பாடுபடுவதன் மூலம் வழியைக் காட்டின. இந்த அரசாங்கங்கள் ஏற்கனவே உள்ள கட்டமைப்பிற்குள் நில சீர்திருத்தங்களை செயல்படுத்தின, அதிகாரங்களை பரவலாக்கின, பஞ்சாயத்து அமைப்பை புத்துயிர் பெற்றன, உழைக்கும் மக்களுக்கு ஜனநாயக உரிமைகளை உறுதி செய்தன, மாற்றுக் கொள்கைகளுக்காகப் போராடும் நாட்டில் ஜனநாயக சக்திகளை வலுப்படுத்தின. கடினமான போராட்டங்களின் போக்கில், கட்சி கணிசமான சாதனைகளைப் பதிவு செய்தது. அதன் வெற்றிகள் மற்றும் தோல்விகளை சுயவிமர்சனம் செய்து பகுப்பாய்வு செய்ய உறுதியூண்டுள்ள ஒரு கட்சியாக, கட்சி அதன் தவறுகளிலிருந்து கற்றுக்கொள்ளவும், நமது சமூகத்தின் உறுதியான நிலைமைகளுக்கு மார்க்சியம்-லெனினிசத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான அதன் திறனை மேம்படுத்தவும் தொடர்ந்து பாடுபடுகிறது.

திருத்தல்வாதத்திற்கு எதிரான நீண்டகாலப் போராட்டத்திற்குப் பிறகு இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) உருவாக்கப்பட்டது. அது 1964 ஆம் ஆண்டில் கட்சித் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டது, பின்னர் இந்தப் புரிதலின் அடிப்படையில் உத்தி மற்றும் தந்திரோபாயங்களை திருத்தல்வாதம் மற்றும் பிடிவாதத்திலிருந்து பாதுகாத்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் கடைசி தசாப்தம் சோவியத் யூனியன் மற்றும் பிற சோசலிச நாடுகளுக்கும் உலக கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்திற்கும் பெரும் பின்னடைவுகளைக் கண்டது. இது சர்வதேச முன்னேற்றங்கள் மற்றும் இயக்கத்தின் அனுபவங்களை மறு மதிப்பீடு செய்ய வேண்டிய அவசியத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு அரை நூற்றாண்டில் நமது நாட்டில் பெரிய மாற்றங்களும் முன்னேற்றங்களும் ஏற்பட்டுள்ளன. 1964 முதல் இந்த முன்னேற்றங்கள் மற்றும் அனுபவங்களை சிபிஐ(எம்) தனது திட்டத்தைப் புதுப்பிக்க மதிப்பாய்வு செய்துள்ளது.

புரட்சிகர இயக்கத்தின் தற்போதைய கட்டத்தில் புரட்சிகர சக்திகளால்

அடையப்பட வேண்டிய மூலோபாய நோக்கத்தை இந்திய மக்கள் முன் சிபிஐ(எம்) முன்வைக்கிறது. சோசலிச சமூகத்தின் இலக்கை நோக்கிய ஒரு படியாக மக்கள் ஜனநாயகத்தை அடைவதற்காக ஆளும் வர்க்கங்களுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், அனைத்துப் பிரிவு உழைக்கும் மக்கள் மற்றும் முற்போக்கான, ஜனநாயக சக்திகளை வழிநடத்தும் ஒரு திட்டத்தை கட்சி வகுக்கிறது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைக் கட்டுதல்

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்), மக்கள் ஜனநாயகத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக தனது புரட்சிகர திட்டத்தை இந்திய மக்கள் முன் வைக்கிறது. மக்கள் ஜனநாயகப் புரட்சி சோசலிசத்திற்கும் சுரண்டல் இல்லாத சமூகத்திற்கும் முன்னேற வழி திறக்கும். இந்திய மக்களை விடுவிப்பதற்கான அத்தகைய புரட்சியை விவசாயிகளுடன் கூட்டணி வைத்து தொழிலாளி வர்க்கம் வழிநடத்த வேண்டும். இந்த இலக்கை அடைய, தொழிலாள வர்க்கத்தின் முன்னணிப் படையாக கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, ஏகாதிபத்தியம், ஏகபோக முதலாளித்துவம் மற்றும் நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கு எதிரான போர்க்குணமிக்க போராட்டங்களை வழிநடத்த வேண்டும். நமது நாட்டில் நிலவும் சூழ்நிலைகளுக்கு மார்க்சிய-லெனினிசத்தின் கொள்கைகளை உறுதியாகப் பயன்படுத்துவதன் மூலம், வெற்றி அடையும் வரை, கட்சி அரசியல், சித்தாந்தம், பொருளாதாரம், சமூக மற்றும் கலாச்சாரம் என அனைத்து முனைகளிலும் நீடித்த போராட்டங்களை நடத்த வேண்டும்.

சோசலிசத்திற்கு ஏற்பட்ட பின்னடைவுகளைத் தொடர்ந்து, அமெரிக்காவின் தலைமையிலான ஏகாதிபத்தியத்தால் நடத்தப்பட்ட தீவிரமான கம்யூனிச எதிர்ப்பு பிரச்சாரத்தைத் தொடர்ந்து, சித்தாந்தப் போராட்டத்தைத் தீவிரப்படுத்துவது கம்யூனிஸ்டுகளின் கட்டாயக் கடமையாகும். ஆளும் வர்க்கங்களின் முக்கிய சித்தாந்த ஆயுதமாக இருக்கும் கம்யூனிச எதிர்ப்பை

கம்யூனிஸ்டுகள் அம்பலப்படுத்திப் போராடுகிறார்கள். நிலப்பிரபுத்துவ மற்றும் முதலாளித்துவ சித்தாந்தங்களின் செல்வாக்குகளிலிருந்து மக்களை விடுவித்து, அவர்களின் அரசியல் உணர்வை உயர்த்த, கம்யூனிஸ்டுகள் நிலையான போராட்டத்தை நடத்துகிறார்கள்; ஏகாதிபத்தியத்தால் இயக்கப்படும் உலகமயமாக்கல், தாராளமயமாக்கல் மற்றும் தடையற்ற சந்தைப் பொருளாதாரத்தின் கதாநாயகர்களின் பிரச்சாரத்தை எதிர்க்க.

மத அடிப்படைவாதம், தெளிவற்ற தன்மை, வகுப்புவாதம் மற்றும் சாதியம் ஆகியவை மக்களைப் பிரித்து அவர்களின் ஜனநாயக உணர்வைத் தடுக்கின்றன. முதலாளித்துவ தேசியவாதம் மற்றும் பேரினவாதத்துடன் சேர்ந்து, ஜனநாயக இயக்கத்தின் வளர்ச்சியை சீர்குலைக்க ஏகாதிபத்தியத்தால் தூண்டப்பட்ட பிற்போக்கு சக்திகளால் அவை சுரண்டப்படுகின்றன. இந்த பிளவுபடுத்தும் கருத்துக்கள் மற்றும் சக்திகளுக்கு எதிராக கம்யூனிஸ்டுகள் உறுதியான போராட்டத்தை நடத்த வேண்டும்.

அனைத்து முனைகளிலும் போராட்டத்தை நடத்துவதற்கும் புரட்சிகர இயக்கத்தை வழிநடத்துவதற்கும் ஒரு வெகுஜன புரட்சிகர கட்சியை உருவாக்குவது அவசியம். அத்தகைய கட்சி, வெகுஜன இயக்கங்களை வளர்ப்பதன் மூலம் மக்களிடையே தனது தளத்தை தொடர்ந்து விரிவுபடுத்த வேண்டும், மேலும் அரசியல் ரீதியாகவும் சித்தாந்த ரீதியாகவும் அதன் செல்வாக்கை வலுப்படுத்த வேண்டும். இதற்கு ஜனநாயக மத்தியத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு வலுவான, ஒழுக்கமான கட்சி தேவை. தொழிலாள வர்க்கம் மற்றும் உழைக்கும் மக்களின் அனைத்து பிரிவுகளுக்கும் அதன் வரலாற்றுப் பொறுப்பை நிறைவேற்ற, கட்சி தொடர்ந்து தன்னைப் பயிற்றுவித்து மீண்டும் கல்வி கற்க வேண்டும், அதன் சித்தாந்த-கோட்பாட்டு மட்டத்தைப் புதுப்பிக்க வேண்டும் மற்றும் அதன் நிறுவன வலிமையை வளர்க்க

வேண்டும்.

மக்கள் ஜனநாயக அரசாங்கத்தை நிறுவுதல், இந்தப் பணிகளை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றுதல் மற்றும் மக்கள் ஜனநாயக அரசில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைமை ஆகியவை இந்தியப் புரட்சி ஜனநாயகக் கட்டத்தில் நின்றுவிடாமல், உற்பத்தி சக்திகளை வளர்ப்பதன் மூலம் சோசலிச மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் கட்டத்திற்குச் செல்வதை உறுதி செய்யும்.

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) இந்தத் திட்டத்தை மக்கள் முன் வைத்து, நமது மக்கள் ஜனநாயக தேசிய முன்னேற்றத்திற்காகப் போராடும் குறிக்கோளைப் பற்றிய தெளிவான படத்தைப் பெறுவதற்காக, அன்றைய முக்கிய அவசரப் பணிகளை முன்வைக்கிறது. உண்மையான ஜனநாயக வளர்ச்சியிலும் வளமான வாழ்க்கையை உருவாக்குவதிலும் ஆர்வமுள்ள உழைக்கும் மக்கள், தொழிலாளி வர்க்கம், விவசாயிகள், பெண்கள், மாணவர்கள், இளைஞர்கள், அறிவுஜீவிகள் மற்றும் நடுத்தர வர்க்கத்தினர் இந்தப் பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்கும் குறிக்கோளை அடைவதற்கும் மக்கள் ஜனநாயக முன்னணியில் ஒன்றுபடுமாறு நமது கட்சி அழைப்பு விடுக்கிறது.

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) நமது மக்களின் போராட்ட மரபுகளையும், நமது கலாச்சாரம் மற்றும் நாகரிகத்தில் உள்ள சிறந்த மற்றும் மதிப்புமிக்க அனைத்தையும் முன்னெடுத்துச் செல்கிறது. சிபிஐ(எம்) தேசபக்தியை பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியத்துடன் இணைக்கிறது. அதன் அனைத்து செயல்பாடுகளிலும் போராட்டங்களிலும், கட்சி மார்க்சிய-லெனினியத்தின் அறிவியல் தத்துவம் மற்றும் கொள்கைகளால் வழிநடத்தப்படுகிறது, அது மட்டுமே முழுமையான விடுதலைக்கான சரியான வழியைக் காட்டுகிறது. கட்சி தனது அணிகளில் உழைக்கும் மக்களின் மிகவும் முன்னேறிய, மிகவும் சுறுசுறுப்பான மற்றும் மிகவும் தன்னலமற்ற மகன்கள் மற்றும் மகள்களை

ஒன்றிணைத்து, அவர்களை உறுதியான மார்க்சிய-லெனினிஸ்டுகள் மற்றும் பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியவாதிகளாக வளர்க்க இடைவிடாமல் பாடுபடுகிறது. ஜனநாயக வளர்ச்சிப் பாதைக்கான போராட்டத்தில் அனைத்து தேசபக்தி மற்றும் ஜனநாயக சக்திகளையும் ஒன்றிணைக்கும் பணிக்கு - திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான ஒரு வலிமையான மக்கள் ஜனநாயக முன்னணியை உருவாக்கும் மகத்தான பணிக்கு - கட்சி தனது அனைத்து ஆற்றலையும் வளங்களையும் அர்ப்பணிக்கிறது.

அமெரிக்கா தலைமையிலான ஏகாதிபத்தியம் உலக ஆதிக்கத்திற்காக பாடுபடுகிறது. இந்தியாவின் பொருளாதாரம், அரசியல் அமைப்பு மற்றும் இறையாண்மை கூட அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகியுள்ளது. இத்தகைய சூழ்நிலையில், இந்தத் தாக்குதலை நேரடியாகவும் தைரியமாகவும் எதிர்கொள்ள அனைத்து ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு மற்றும் முற்போக்கான சக்திகளையும் ஒன்றிணைப்பது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மற்றும் அதன் கட்சியின் முக்கிய பணியாகிறது. உலகெங்கிலும் உள்ள கம்யூனிஸ்ட் சக்திகளுக்கு இடையே நோக்கம் மற்றும் செயல்பாட்டின் ஒற்றுமையை உருவாக்குவதன் மூலமும், புரட்சிகரப் போராட்டங்களை வழிநடத்துவதில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் அனுபவங்களிலிருந்து சரியான படிப்பினைகளைப் பெறுவதன் மூலமும், சோசலிசத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் மற்றும் சோசலிசம் சந்தித்த பின்னடைவுகளுக்கான காரணங்களை பகுப்பாய்வு செய்வதன் மூலமும், பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியத்தை நிலைநிறுத்துவதன் மூலமும் மட்டுமே நமது புரட்சிகரப் பொறுப்பை நாம் நிறைவேற்ற முடியும். வலது திருத்தல்வாத மற்றும் இடது குறுங்குழுவாத விலகல்களுக்கு எதிரான போராட்டத்தைத் தொடர சிபிஐ(எம்) உறுதியளிக்கிறது. மக்களின் ஜனநாயக முன்னணியைக் கட்டியெழுப்ப வர்க்க சக்திகளின் தொடர்பை மாற்றுவதற்கான போராட்டங்களில் இந்திய மக்களை அணிதிரட்டும் பணியை அது முன்னெடுத்துச் செல்லும்.

மார்க்சிய-லெனினியத்தின் போதனைகளால் வழிநடத்தப்பட்டு,

தொழிலாளி வர்க்கத்தாலும் அதன் புரட்சிகர முன்னணிப் படையாலும் வழிநடத்தப்படும் நமது நாட்டு மக்கள் இந்தத் திட்டத்தை அடைவார்கள் என்று இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) நம்பிக்கை கொண்டுள்ளது. நமது மகத்தான நாடான இந்தியாவும் வெற்றிகரமான மக்கள் ஜனநாயகமாக உருவெடுத்து சோசலிசப் பாதையில் முன்னேறும் என்று நமது கட்சி நம்பிக்கை கொண்டுள்ளது.

1964 அக்டோபர் 31 முதல் நவம்பர் 7 வரை கல்கத்தாவில் நடைபெற்ற இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஏழாவது மாநாட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. 2000 அக்டோபர் 20-23 தேதிகளில் திருவனந்தபுரத்தில் நடைபெற்ற இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் (மார்க்சிஸ்ட்) சிறப்பு மாநாட்டில் புதுப்பிக்கப்பட்டது.

சட்டமறுப்பு இயக்கம்

ஒத்துழையாமை இயக்கத்திற்கு பின் தோற்றுவிக்கப்பட்ட மிகப்பெரிய ஒரு மக்கள் இயக்கம் சட்டமறுப்பு இயக்கம் ஆகும். அது துவக்கப்படுவதற்கு பல்வேறு காரணங்கள் இருந்தன .லாகூரில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டில் தீர்மானம் இயற்றப்பட்டதன் அடிப்படையில் 1930 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 26-ஆம் நாள் நான் சுதந்திர தினமாக கொண்டாடப்பட்டது. அதனால் உத்வேகம் பெற்ற காந்தி தனது 11 அம்ச கோரிக்கையை வெளியிட்டார். மகாத்மா காந்தியின் எழுதிய 11 கோரிக்கைகளில் பூரண மதுவிலக்கு, உப்பு வரி நீக்கம், நில வரி குறைப்பு, அரசாங்கச் செலவு குறைப்பு, அரசியல் கைதிகளின் விடுதலை போன்ற கோரிக்கைகள் அடங்கியிருந்தன. இந்த கோரிக்கைகள் மறுக்கப்பட்டால் சட்டமறுப்பு இயக்கம் தொடங்கப்படும் என்று காந்தி எழுதினார் . ஆனால் அந்தக் கோரிக்கைக்குப் பதிலளிகாமல் வைஸ்ராய் இர்வின் பிரபு அதை அலட்சியம் செய்தார். இதன் காரணமாக காந்தி 1930 அக்டோபர் 14-ஆம் நாள் சபர்மதி ஆசிரமத்தில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் செயற்குழுவின் முடிவின்படி உப்புச் சட்டத்தை மீறி சட்டமறுப்பு இயக்கத்தை தலைமையேற்று நடத்தப்போவதாக காந்தி அறிவித்தார்.

அடித்தட்டு மக்களை பாதித்த உப்புவரி விதிப்பை எதிர்த்து போராட்டத்தைத் துவக்கிய காந்தியை ஆங்கிலேயர் எள்ளி நகையாடினர். காந்தி அறிவித்த உப்பு சத்தியாகிரகத்தை தேனூர் கிண்ணத்தில் விழுந்த புயல் என கருதினார் வைசிராய் இர்வின் பிரபு. காங்கிரஸ் தலைவர்களில் பலரும் உப்புக்கும் சுதந்திர போராட்டத்திற்கும் என்ன தொடர்பு என கேட்டனர். ஆனால் மகாத்மா காந்தி உப்பு சத்தியாகிரகத்தை மிகவும் வலிமை வாய்ந்த ஆயுதமாக கருதினார்.

தண்டி யாத்திரை

சட்டமறுப்பு இயக்கத்தில் முதலாவது உப்பு சட்டத்தை மீறுவது என்று காந்தி முடிவு செய்தார் . அப்போது உப்பு காய்ச்சும் உரிமையை அரசு கொண்டிருந்தது. எனவே தனிப்பட்ட முறையில் யாரேனும் உப்பு காய்ச்சுவது சட்டப்படி குற்றமாகும். எனவேதான் உப்பு வரி விதிப்பு அறிவிப்பை எதிர்த்து தனது போராட்டத்தைத் துவக்கினார் காந்தி. 1930 மார்ச் 12ஆம் நாள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 78 ஆசிரம சீடர்களுடன் தனது சபர்மதி ஆசிரமத்திலிருந்து 385 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ள தண்டி கடற்கரைக்கு பாதயாத்திரையாக புறப்பட்டார் காந்தி. அந்த சத்தியாகிரக யாத்திரை செல்லும் போது அவரது பாதம் பட்ட இடத்தில் எல்லாம் போராட்டப்பொறி உண்டானது எனக் கூறியுள்ளார் ஜவகர்லால் நேரு. காந்தி சென்ற வழியெங்கும் மக்கள் திரண்டு வந்து ஆதரவு அளித்தனர். தண்டி கடற்கரை நோக்கி புறப்பட்ட அந்த யாத்திரையில் சேரத் தொண்டர்கள் பலர் குவிந்தனர். காந்தி நடந்து சென்ற கிராமங்களில் எல்லாம் அவருக்கு உற்சாக வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. கிராம அதிகாரிகள் வேலையை விட்டு விலகி போராட்டத்தில் ஈடுபடலாயினர்.

இருபத்து நான்கு நாட்கள் நடைப் பயணத்திற்குப் பின்னர் ஏப்ரல் 5ஆம் நாள் காலை நான் தாண்டி கடற்கரையை அடைந்தார். அங்கு ஒரு நாள் விரதத்தையும் பஜனையையும் மேற்கொண்ட காந்தி மறுநாள் 6ஆம் தேதி சட்டத்தை மீறி கடற்கரையில் உப்பை அள்ளினார். அப்போது அவர் விடுத்த அறிக்கையில் ஏப்ரல் 13ஆம் நாள் வரை உள்ள காலத்தை தேசிய வாரம் எனக்கொண்டாட வேண்டும் என்றும் அப்போது உப்பு சத்தியாகிரகத்தை மக்கள் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றும் அப்படி கலந்து கொள்ள முடியாதவர்கள் விதேசி துணிப் புறக்கணிப்பு, கதரைப்பயன்படுத்துவது பற்றிய பிரச்சாரப் பணியில் ஈடுபட வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டார். இப்போராட்டத்தை ஆங்கில அரசு குறைவாக மதிப்பீடு செய்தனர். இதைத் தடுப்பதற்கு எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. உப்பு காய்ச்சும் போராட்டத்தில் மக்கள் ஈடுபட்டு சட்டத்தை மீறினர் . இதைத் தொடர்ந்து பல நகரங்களில் கதவடைப்பு போராட்டங்களும், கிராமங்களில் வரிகொடா இயக்கமும் நடைபெற்றன. நாடு முழுவதும் ஒரு விதமான எழுச்சி காணப்பட்டது.

ஹஹஹபீகாரில் வனச் சட்டங்கள் மீறப்பட்டன. விதேசித் துணிப் புறக்கணிக்கப்பட்டது. கள்ளுக்கடைகள் மறியல் செய்யப்பட்டன. வங்காளத்திலும் குஜராத்திலும் வரிகொடா இயக்கம் துவக்கப்பட்டது. மோதிலால் நேரு, ஜவஹர்லால் நேரு வீதிகளில் உப்பை விற்று சட்டத்தை மீறினர். உப்பு சட்டத்தை மீறி தமிழ்நாட்டில் ராஜகோபாலாச்சாரி நூறு தொண்டர்களுடன் திருச்சியிலிருந்து வேதாரண்யத்திற்கு பாதயாத்திரையாக சென்று இரண்டு நாள் முகாமிட்டு உப்பு சட்டத்தை சட்டத்தை மீறினார். ஹர்த்தால் அனுசரிக்கப்பட்டது. அதில் பெண்கள் பெருவாரியாக கலந்து கொண்டனர். அவர்கள் அனைவரும் போலீஸார் தடியடி பிரயோகத்திற்கு ஆளாகினர். சென்னை கடற்கரையில் நடைபெற்ற அனைத்துக் கட்சிக் கூட்டம் ஆயுதம் தாங்கிய போலீசாரால் கலைக்கப்பட்டது. துப்பாக்கிச் சூட்டில் 3 பேர் இறந்தனர் 5 பேர்

படுகாயமடைந்தனர். அனைத்துக் கட்சிகளும் போலீசின் அத்துமீறலை கண்டித்தனர். துப்பாக்கிச்சூடு பற்றி விசாரித்த சென்னைமகாஜன சபை வன்முறைக்கு காரணம் போலீசார் என்ற முடிவுக்கு வந்தது. இவ்வாறு உப்பு சத்தியாகிரகம் மக்கள் இயக்கமாக விரிவடைந்தது.

சட்டமறுப்பு இயக்கத்தின் ஒரு அம்சமான விதேசித் துணி புறக்கணிப்பு சில இடங்களில் தீவிரமாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. பம்பாயில் புறக்கணிப்பு மக்களின் பேராதரவைப் பெற்றது. தமிழ்நாட்டில் பல மாவட்டங்களில் நெசவாளர்கள் விதேசி துணிக்கடை களுக்கு முன் மறியல் செய்தனர். சேலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான நெசவாளர்கள் வீடு வீடாகச் சென்று விதேசி துணிக்கு எதிராக பிரச்சாரம் செய்தனர். கோயம்புத்தூரில் நெசவாளர்கள் விதேசி துணிகளையும், கள்ளுக்கடைகளையும் மறியல் செய்தனர்.

மதுரையில் சுப்பராமன் விதேசி துணி புறக்கணிப்பை வெற்றிகரமாக செய்தார். அவர் கைது செய்யப்பட்ட பின்னரும் 2 ஆயிரம் நெசவாளர்கள் கள்ளுக்கடை மறியல் செய்தனர். இது தென்னிந்தியாவின் பல பகுதிகளில் நடைபெற்றது . வரிகொடாக் கிளர்ச்சி குஜராத்திலும் ஐக்கிய மாகாணத்திலும் மிகத் தீவிரமாக நடைபெற்றது. 1928இல் வல்லபாய் பட்டேல் வரிகொடா இயக்கத்தை வெற்றிகரமாக நடத்திய பின்னர் அப்போராட்டம் சட்டமறுப்பு இயக்கத்தின் போது பிற மாவட்டங்களுக்கும் பரவியது. அகமதாபாத், சூரத், புரோச் ஆகிய இடங்கள் வரிகொடா கிளர்ச்சி மையங்களாக திகழ்ந்தன. கிளர்ச்சியை அடக்க அரசாங்கம் அடக்குமுறையை கையாண்டது.

சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தில் கலந்து கொண்ட தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். ஜவகர்லால் நேரு 1930 ஏப்ரல் 16 கைது செய்யப்பட்டார். காந்தி மே 5ல் கைதுசெய்யப்பட்டு பூனாவில் உள்ள ஏரவாடா சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். இப்படி தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டதைக் கண்டித்து இந்தியா முழுவதும் கிளர்ச்சி பரவியது. தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தால் சுமார் 40 ஆலைகள் மூடப்பட்டன. சென்னையிலும் போலீசார் கண்முடித்தனமாக தொண்டர்களைத் தாக்கினர். பெஷாவரில் எல்லை காந்தி என்று அழைக்கப்பட்ட அப்துல் கபார்கான் தனது சிவப்பு சட்டை தொண்டர்களுடன் சட்டமறுப்பு இயக்கத்தில் ஈடுபட்டார். இந்த இயக்கத்தின் போது சுமார் 103 பேர் கொல்லப்பட்டனர். 400க்கும் மேற்பட்டோர் பயங்கர காயமடைந்தனர். பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் சிறை வைக்கப்பட்டனர். அவசரகாலச் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு இயக்கம் நசுக்கப்பட்டது.

1931 பிப்ரவரி 17 காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. மார்ச் 5ஆம் தேதி இயக்கத்தை நிறுத்தி வைப்பதாக அறிவித்தார் காந்தி. இந்த சட்டமறுப்பு இயக்கம் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகிறது. இந்த இயக்கத்தின் போது அந்நியத் துணி புறக்கணிப்பு, கள்ளுக்கடை மறியல் ஆகியவை நாடெங்கும் பரவலாக நடைபெற்றன. அரசாங்கத்தின் அடக்குமுறையால் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தின் தொண்டர்கள் பலர் வலுவிழந்தனர். அதேசமயம் அடக்குமுறையால்

இயக்கத்தை ஒடுக்க முடியாது என்பதை அரசாங்கமும் உணர்ந்தது. எனினும் ஆங்கிலேய அரசை எதிர்த்துப் போராட எந்த தியாகத்தை ஏற்கவும், எந்தத் துன்பத்தையும் தாங்கிக் கொள்ளவும் மக்கள் தயாராக இருந்தார்கள் என்பதை இந்த இயக்கம் தெளிவாக காட்டியது. இருப்பினும், இயக்கம் இரண்டு ஆண்டுகள் தொடர்ந்தது. 1934 இல் ஏப்ரல் மாதம் சட்டமறுப்பு இயக்கம் காந்தியால் திரும்பப் பெறப்பட்டது.

இர்வின் ஒப்பந்தம்

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம் என்பது 1931 மார்ச் 5 அன்று லண்டனில் நடைபெற்ற இரண்டாவது வட்டமேசைக் கூட்டத்திற்கு முன்பு, மகாத்மா காந்தி)இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் சார்பாக (மற்றும் லார்ட் இர்வின்) பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்தின் சார்பாக (இடையே கையெழுத்தான ஒரு அரசியல் ஒப்பந்தமாகும்.

நாட்டில் நிலவும் பாரபட்சமான உப்புச் சட்டங்கள் குறித்து மகாத்மா காந்திக்கு விருப்பமில்லாத கருத்துக்கள் இருந்தன .1931 ஆம் ஆண்டு இரண்டாவது வட்டமேசை கூட்டத்திற்கு முன்பு, இந்த இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தலைவர் உப்பு சத்தியாக்கிரகத்தைத் தொடங்கினார் .இதன் விளைவாக, காந்தி கைது செய்யப்பட்டார் .விரைவில், இந்த இயக்கம் பெரும் புகழ் பெற்றது, மேலும் ஆங்கிலேயர்களின் நியாயமற்ற நடைமுறைகளுக்கு எதிராக மக்கள் ஒற்றுமையாகத் திரண்டனர்.

இதன் விளைவாக, ஆங்கிலேயர்களின் மோசமான பக்கம் உலகிற்குக் காட்டப்பட்டது, மேலும் உலகம் இந்தியர்களைப் பற்றி அனுதாபப்படத் தொடங்கியது .இந்த இயக்கம் நாட்டில் வெற்றி பெறுவதைக் கண்டு இர்வின் பிரபு மகிழ்ச்சியடையவில்லை, இந்த இயக்கங்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவர விரும்பினார் .இருப்பினும், முதல் வட்டமேசை மாநாடு தோல்வியடைந்ததால், காங்கிரஸ் இல்லாததால், இர்வின் பிரபு INC-ஐ பிரதிநிதியாகச் சேர்க்கும் நிலையில் இருந்தார் .எனவே, அவர் காந்தியை விடுவித்து, உண்மைச்

சந்திப்புகளுக்கு அழைத்தார், இதனால், இறுதியில் அவர்கள் எட்டிய இறுதி ஒப்பந்தம் காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம் என்று குறிப்பிடப்பட்டது.

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம்

வட்டமேஜை மாநாட்டின் முடிவுகளை காங்கிரஸ் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மேலும் சட்டமறுப்பு இயக்கத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துவதென முடிவு செய்தது. காங்கிரஸ் தலைவர்கள் எல்லாம் சிறைக்கூடங்களில் இருந்தபோதும் போராட்டத்தை தொடங்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் ஆர்வத்துடனும் வேகத்துடனும் மேற்கொள்ளப்பட்ட நிலைமையின் தீவிரத்தை உணர்ந்த இர்வின் பிரபு காந்தியும் பிற காங்கிரஸ் செயற்குழு உறுப்பினர்களும் விடுதலை செய்யப்படுவார் என்று அறிவித்தார். அறிவிப்பின்படி காந்தியும் காங்கிரஸ் தலைவர்களும் விடுவிக்கப்பட்டனர். காங்கிரஸ் மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த தடை விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. ஏனெனில் முதல் வட்டமேஜை மாநாடு முடிந்ததும், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்குவதில் மேலும் முன்னேற்றம் காண வேண்டுமானால், இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் முழு ஒத்துழைப்பும் ஆதரவும் தேவைப்படும் என்பதை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் உணர்ந்தது. எனவே, வைஸ்ராய் இர்வின் பிரபு காந்தியை பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்தார். பேச்சுவார்த்தையைத் தொடர்ந்து, எந்த முன்நிபந்தனையும் முன்வைக்காமல், சட்டமறுப்பு இயக்கத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவர காந்தி ஒப்புக்கொண்டார். சீனிவாச சாஸ்திரி சேகர் ஆகியோரின் சமரச முயற்சியால் காந்தி வைஸ்ராய் இர்வின் பிரபு சந்திக்கச் சம்மதித்தார். அவ்விருவரின் சந்திப்புகள் 1931 பிப்ரவரி 17 இல் இருந்து மார்ச் 5 வரை நடந்த சந்திப்பு விளைவாக காந்திக்கும் இர்வினுக்கும் இடையே உடன்பாடு ஏற்பட்டது அதுவே காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தத்தில் காணப்பட்ட முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

- அரசியல் சட்ட சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய எல்லைகள் தெளிவாக
- வரையறுக்கப்படும்
- வட்டமேஜை மாநாட்டில் காங்கிரஸ் கலந்து கொள்வதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும்
- சட்டமறுப்பு இயக்கம் விலக்கிக் கொள்ளப்படும்
- போலீஸ் அத்துமீறல் பற்றிய விசாரணை வலியுறுத்தப்படமாட்டாது.
- சுதேசி தொழிற்சாலைகளை ஊக்குவிக்க அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டதால் விதேசி பொருள் புறக்கணிப்பு கைவிடப்படும்
- சட்ட மறுப்பு இயக்கம் பற்றி அரசாங்கம் பிறப்பித்த ஆணிகள் அனைத்தும் விலக்கிக் கொள்ளப்படும்
- மேலும் சட்டமறுப்பு சம்பந்தமாக தொடரப்பட்ட வழக்குகளை அரசாங்கம் கைவிடும்

- சட்டமறுப்பு இயக்கம் சம்பந்தப்பட்ட சம்பந்தமாக கைது செய்யப்பட்ட அனைவரும் விடுதலை செய்யப்படுவர்
- அபராத தொகை வசூலிக்கப்பட மாட்டாது
- ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களை தண்டிப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட போலீசார் விலக்கிக் கொள்ளப்படுவர்
- கைப்பற்றப்பட்ட சொத்துக்கள் திருப்பி அளிக்கப்படும்
- பிற நகராட்சி சொத்துக்கள் அனைத்தும் வழங்கப்படும்
- பதவியைத் துறந்தோர் மீண்டும் வேலையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவர்
- உப்புச்சட்டம் நடைமுறையிலிருக்கும் என்ற போதிலும் சொந்த உபயோகத்திற்காக மக்கள் உப்பு எடுக்கலாம்.

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம் பரஸ்பர நம்பிக்கையின் மீது செய்துகொள்ளப்பட்ட சமாதான உடன்பாடு ஆகும் முதன்முறையாக ஆங்கிலேய அரசாங்கம் காங்கிரசை தனக்கு சமமாக மதித்து காங்கிரஸ் பிரதிநிதியான காந்தியுடன் செய்துகொண்ட சமரசம் உடன்படிக்கையாகும்.

சத்தியாக்கிரக வெகுஜன இயக்கத்தைத் தொடங்குவதன் பின்னணியில் உள்ள முக்கிய நோக்கம், ஒரு தன்னாட்சி நாட்டின் ஒரு பகுதியாக மாறுவதற்கு இந்தியர்களின் நம்பிக்கைகளைப் போராடும் உளவியல் செயல்முறைகளைத் தொடங்குவதாகும் .இந்தியர்களிடமிருந்து முன்முயற்சி இல்லாததே இந்த இயக்கத்தை மகாத்மா காந்தி அறிமுகப்படுத்தியதற்குக் காரணம் .எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அந்த நேரத்தில் காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தத்தை அறிமுகப்படுத்துவது அவசியமாக இருந்தது .காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம் அதன் முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டிருந்தது .ஒருபுறம், நாட்டின் ஒரு தேசியக் கட்சியாக INC இன் மேன்மையையும் முக்கியத்துவத்தையும் அது நிறுவியது .மறுபுறம், இது GOI சட்டம் 1935 க்கு வழி வகுத்தது, இது அதிகாரத்தில் கட்டுப்பாடுகளின் அமைப்பை மென்மையாக்கியது.

வட்டமேசை மாநாடுகள்

சைமன் கமிஷன் அறிக்கை ஜூன் 1930இல் வெளியிடப்பட்டபோது இந்தியாவின் அரசியல் சமூகத்தால் வெளிப்படையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள் பல்வேறு விதமாக கருத்துகளை தெரிவித்துள்ளன. காந்தியின் தலைமையில்

சட்டமறுப்பு இயக்கத்தை காங்கிரஸ் தொடங்கியது. நேருஅறிக்கை இறுதியானது அல்ல என்றும், நாட்டிலுள்ள அனைத்து சமூகங்களின் பிரதிநிதித்துவத் தலைவர்களுடன் கலந்தாலோசித்த பின்னரே பிரச்சினைகளைத் தீர்மானிக்க வேண்டும் என்றும் முஸ்லிம்கள் கருதினர். நாட்டின் அரசியல் சூழ்நிலையில் ஒரு முட்டுக்கட்டை ஏற்பட்டது. ஆங்கில அரசாங்கம் நாட்டு மக்களுக்கான சுயராஜ்யத்தின் எந்த வடிவத்தையும் கருத்தில் கொள்ள விரும்பவில்லை. இது விரக்திக்கு வழிவகுத்தது, இது அடிக்கடி வன்முறை மோதல்களின் வடிவத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

1931 இல், பிரிட்டனில் 1931 இல் தொழிற்கட்சி அரசாங்கம் மீண்டும் அதிகாரத்திற்கு வந்தது. இது இந்தியர்களுக்கு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது, ஏனெனில் தொழிலாளர் தலைவர்கள் எப்போதும் இந்தியர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு ஆதரவாகவும் அனுதாபமாகவும் இருந்தனர். புதிய அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்களை பரிசீலிப்பதற்கு வசதியாக, அரசாங்கத்தால் ஒரு வட்ட மேசை மாநாடு லண்டனில் அனைத்துக் கட்சிகளும் குறுங்குழுவாதக் கண்ணோட்டத்தை மட்டுமே பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாகவும், அவற்றைப் பின்பற்றுவது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இல்லை என்பதே அவரது வாதம்.

முதல் வட்ட மேசை மாநாடு

வட்ட மேசை மாநாட்டின் முதல் அமர்வு நவம்பர் 12, 1930 அன்று லண்டனில் தொடங்கியது. காங்கிரஸைத் தவிர அனைத்துக் கட்சிகளும் இதில் கலந்து கொண்டன. இதற்குக் காரணம், சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தைத் தொடர்ந்து காங்கிரஸ் தலைவர்கள் சிறையில் இருந்தனர். நேரு அறிக்கை முழுவதையும் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டமாக அமல்படுத்தும் வரை அரசியல் சாசன விவாதங்களில் ஈடுபட மறுத்துவிட்டனர்.

மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட 89 உறுப்பினர்களில் 58 பேர் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் பல்வேறு சமூகங்களில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் ஆவர். மீதமுள்ள 31 உறுப்பினர்கள் சமஸ்தானங்கள் மற்றும் பிற அரசியல் கட்சிகளை உள்ளடக்கியவர்கள் ஆவர். முஸ்லீம் பிரதிநிதிகளில் மௌலானா முஹம்மது அலி ஜெளஹர், குவைத்-இ-ஆசம், சர் முஹம்மது ஷாபி, சர் ஆகா கான் மற்றும் மௌல்வி ஃபஸ்ல்-இ-ஹக் போன்ற முக்கிய நபர்கள் பங்கு பெற்றனர்.

முதலாம் வட்ட மேஜை மாநாட்டில் வருங்கால இந்திய அரசாங்கம் பற்றி நீண்ட விவாதங்கள் நடைபெற்று மூன்று முக்கிய முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. இந்திய அரசியலமைப்பு பற்றிய முக்கிய முடிவு எடுக்கப்பட்டது. ஆங்கில அரசுக்கு சமமாக இந்தியா திகழ வேண்டும் என்று மக்கள் நினைப்பதால் டொமினியன் அந்தஸ்தை இந்தியா பெற உடனடியாக ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பது எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்களால் காணப்படுகின்ற இந்திய மாநிலங்களும் அரசர்களால் ஆளப்படுகின்ற சமஸ்தானங்களில் ஒன்றுபட்டே ஆக வேண்டும் என்ற கருத்தை சுதேச அரசர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். எனவே கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பு உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. மத்திய அரசையும் மாநில அளவில் பொறுப்புள்ள ஏற்படுத்த முடிவு செய்யப்பட்டது. ஆனால்

கட்டுபடுத்தும் அதிகாரத்தை அரசாங்கமே நடத்தப்பட்டது. அனைத்து சமூகங்களைச் சேர்ந்த இந்திய அரசியல்வாதிகள், அதாவது இந்துக்கள், இந்த மாநாட்டில் முஸ்லிம்கள், சீக்கியர்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் கலந்து கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டனர். அந்த மாநாட்டில், அனைத்து இந்தியர்களின் சார்பாகவும் இந்திய மக்களின் கட்சி என்று கருதப்படும் காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பாக தனியாகப் பேச காந்தி முடிவு செய்தார். மற்ற தொடர்ந்து வைத்திருக்கும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. முதலாவது வட்டமேசை மாநாட்டில் அரசியல் பிரச்சினைகளில் கருத்து ஒற்றுமை ஏற்பட்டது. ஆனால் வகுப்புவாதப் பிரச்சினை தொடர்பாக கருத்தொற்றுமை ஏற்படவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் தனித் தேர்தல் தொகுதி அளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எழுந்தது. சீக்கியர்களும் இதேபோல் தனித் தேர்தல் தொகுதி வேண்டுமென்றனர். வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் பற்றி எந்த முடிவும் எடுக்கப்படவில்லை. 1931 ஜூலை மாதம் மாநாடு முடிவு பெற்றது.

இரண்டாம் வட்ட மேசை மாநாடு

மாநாட்டின் இரண்டாவது அமர்வு 7 செப்டம்பர் 1931 இல் லண்டனில் தொடங்கியது. இந்த இரண்டாவது வட்ட மேசை மாநாட்டில் இந்தியாவின் வகுங்கால அரசியல் சட்டமைப்பும் சிறுபான்மையினரின் வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவமும் பிரதானமாக விவாதிக்கப்பட்டன. இவ்விரண்டில் வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவத்தை பற்றி விவாதிப்பதில் பெரும்பான்மையான பிரதிநிதிகள் ஆர்வத்துடன் இருந்தனர். இந்தியாவிற்கு சுயாட்சி வழங்குவதற்கு முன் சிறுபான்மையினரின் வகுப்புவாத பிரச்சனை தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தின் சார்பில் அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் காந்தி அந்த வாதத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

ஆங்கிலேயர் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறாத வரை வகுப்புவாரிப்பிரச்சனை தீராது என காந்தி வாதிட்டார். தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு தனித்தொகுதி வழங்கப்படும் ஆங்கில அரசின் திட்டத்தை காந்தி எதிர்த்தார். அப்படி வழங்கப்பட்டால் தீண்டாமை நிரந்தரமாக்கப்பட்டுவிடும் என்று கருதிய காந்தி திட்டத்தை அடியோடு எதிர்த்தார். இந்திய தலைவர்களுக்கு இடையே இது பற்றிய கருத்து உடன்பாடு இல்லாததால் சிறுபான்மையினருக்கு அளிக்க வேண்டிய பாதுகாப்புகள் பற்றி பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமே முடிவு செய்யும் என்று அறிவித்தார் பிரதமர் ராம்சே மெக்டொனால்டு. அதன் விளைவே வகுப்புவாரி தீர்வு ஆகும். தனது முயற்சியில் தோல்வி அடைந்த காந்தியின் தோல்வியை ஏற்றுக்கொண்டு இந்தியா திரும்பினார். சட்ட மறுப்பு இயக்கம் மீண்டும் துவக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயர் அதை கடுமையாக ஒடுக்க முயற்சி எடுத்தனர். காந்தி கைது செய்யப்பட்டு ஏரவாடா சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். காங்கிரஸ் சட்டவிரோதமான அமைப்பு என்று அறிவிக்கப்பட்டது. காங்கிரசின் சொத்துக்கள் அனைத்தும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன.

வகுப்புவாரித் தீர்வு

பிரிட்டிஷ் பிரதமர் ராம்சே மெக்டொனால்ட் தனது வகுப்புவாரி தீர்வை 1932 ஆகஸ்ட் 17ஆம் நாள் அறிவித்தார். வகுப்புவாரி பிரிவின்படி முஸ்லிம்கள், இந்தியாவில்

உள்ள ஐரோப்பியர்கள், சீக்கியர்கள் ஆகியோருக்கு தனித் தொகுதிகள் ஒதுக்கப்படும். தனித் தொகுதிகளில் இடம்பெறாத பிற தகுதியுடைய வாக்காளர்கள் பொதுத் தொகுதியில் வாக்களிப்பர். தாழ்த்தப்பட்டோருக்கான தனித் தொகுதிகள் ஒதுக்கப்படும். ஆங்கிலோ இந்தியர்கள் தங்களது வகுப்பு வாரியாக வாக்களிப்பர். வர்த்தகம், தொழில், தோட்டத் தொழில் ஆகியவற்றுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்படும் என்ற அம்சங்களை இது கொண்டிருந்தது. காங்கிரஸ் இந்த வகுப்புவாரி தீர்வை கடுமையாக எதிர்த்தது. இந்த வகுப்புவாரித் தீர்வு மக்களிடையே பிரிவை ஏற்படுத்தக்கூடியது என்று அனைவரும் கருதினர். சமயம், வகுப்பு, இடம், தொழில் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டால் இந்தியாவின் ஒருமைப்பாடும், ஒற்றுமையும் சீர்குலைந்து விடும் என காங்கிரஸ் கருதியது.

பூனா ஒப்பந்தம்

ராமச்சே மெக்டொனால்டின் வகுப்புவாரித் தேர்வைகண்டு காந்தியடிகள் அதிர்ச்சியும் வேதனையும் அடைந்தார். பிரிட்டிஷ் பிரதமருக்கு அவர் எழுதிய கடிதத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு தனிப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கும் முடிவை மாற்றாவிட்டால் தான் சாகும் வரை உண்ணாவிரதத்தை துவக்கப்போவதாக கடிதம் எழுதினார். பிரதமரிடமிருந்து திருப்தியான பதில் வராத காரணத்தினால் குறித்த நாளில் காந்தி உண்ணாவிரதத்தைத் துவக்கினார். இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்காக வல்லபாய் படேல், சரோஜினிநாயுடு, அம்பேத்கர், எம்.சி.ராஜா, ராஜகோபாலச்சாரி, ராஜேந்திரபிரசாத் போன்றோர் விரிவாக விவாதித்த பின்னர் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்தனர். அந்த உடன்பாடே பூனா ஒப்பந்தம் என அழைக்கப்படுகிறது. இப் பூனா ஒப்பந்தம் 1932 செப்டம்பர் 26ஆம் நாள் அறிவிக்கப்பட்டது.

பூனா ஒப்பந்தத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

- தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கென தனித் தொகுதிகள் இருக்காது.
- பிற இந்துக்களைப் போலவே பொதுத் தொகுதிகளில் வாக்களிப்பார்கள்
- பொதுத் தொகுதிகளில் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கென குறிப்பிட்ட இடங்கள் ஒதுக்கப்படும்
- ஒவ்வொரு ஒதுக்கப்பட்ட இடத்துக்கும் தாழ்த்தப்பட்டோர் நான்கு வேட்பாளர்களை தங்களுக்குள் இருந்து தேர்ந்தெடுப்பர்.
- தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு உள்ளாட்சி மண்டலங்களிலும் போதுப்பதிகளிலும் போதிய இடங்கள் அளிக்கப்படும்.

மூன்றாவது வட்ட மேஜை மாநாடு

இந்தியத் தலைவர்கள் வகுப்புவாத சிக்கலை தீர்ப்பதில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தபோது மூன்றாவது வட்ட மேஜை மாநாடு 1932 நவம்பர் 17இல் இருந்து டிசம்பர் 24வரை நடைபெற்றது. அம்மாநாட்டிற்கு 46 தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரிட்டிஷ் அரசாங்க விசுவாசிகள் மட்டுமே பிரதிநிதிகளாக அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். காங்கிரஸ் இதில் கலந்துகொள்ளவில்லை. இரண்டாவது வட்ட மேஜை மாநாட்டின் போது அமைக்கப்பட்ட துணைக்குழுக்களின் அறிக்கைகள் பற்றியே விவாதம் நடைபெற்றது.

இந்தியக் கூட்டாட்சி, கூட்டாட்சிச் சட்டமன்றம், நீதிமன்றம், மன்னர் மாநிலங்கள் இணைவது போன்ற பல அரசியல் சட்டப் பிரச்சினைகள் பற்றிய முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. இம்முடிவுகளைஎல்லாம் உள்ளடக்கிய வெள்ளை அறிக்கை தயாரிக்கப்பட்டு 1933 மார்ச் மாதம் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.அந்த வெள்ளை அறிக்கையின் அடிப்படையில் நிறைவேற்றப்பட்டதுதான் 1935 இந்திய அரசாங்கச் சட்டமாகும்.

1935ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசுச் சட்டம்

மூன்று வட்டமேஜை மாநாடுகளின் விளைவாகப் புதிய அரசியலமைப்புக்கான அடித்தளம் அமைக்கப்பட்டது.மாநாட்டு முடிவுகளை உள்ளடக்கிய வெள்ளை அறிக்கை பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அந்த அறிக்கையின் அடிப்படையில் மசோதா தயாரிக்கப்பட்டு 1935 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசாங்கச் சட்டமாக நிறைவேற்றப்பட்டது. சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

- பிரிட்டிஷ் இந்திய மாநிலங்களையும் இந்திய மன்னர் மாநிலங்களையும் கொண்ட அகில இந்திய கூட்டாட்சி அமைக்கப்படும்.
- மாநில இரட்டையாட்சி முறை நீக்கப்பட்டு மத்தியில் இரட்டையாட்சி முறை செயல்படும்.
- மத்திய கூட்டாட்சி சட்டமன்றம், மாநிலங்களவை மக்களவை ஆகிய இரண்டு அவைகளையும் கொண்டிருக்கும். சட்ட அமைப்பு சம்பந்தமான சிக்கல்களையோ மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுக்கும் இடையே எழக்கூடிய வேறுபாடுகளையோ அல்லது ஒரு மாநிலத்திததுக்கும் இன்னொரு மாநிலத்துக்கும் இடையே ஏற்படக்கூடிய தகராறையோ தீர்த்து வைப்பதற்கென உச்ச நீதிமன்றம் ஏற்படுத்தப்படும்.
- அரசாங்க அதிகாரங்கள் மத்திய பட்டியல், மாநிலப் பட்டியல், பொதுப்பட்டியல் என்று மூன்று வகையாக பங்கீடு செய்யப்பட்டன.
- சிறுபான்மைச் சமுதாயங்களுக்கான தேர்தல் பாதுகாப்புக்களும், இட ஒதுக்கீடுகளும் கொடுக்கப்பட்டன.
- மாநிலம் சம்பத்தப்பட்ட அதிகாரங்களை அமைச்சர்களின் பொறுப்பில்விட்டு மாநில சுயாட்சிக்கு வகை செய்யப்பட்டது.
- இந்திய விவகார செயலருக்கிருந்த இந்திய சபையை நீக்கிவிட்டு அதற்குப் பதில் ஒரு சிலரை கொண்ட ஆலோசனைக் குழு ஏற்படுத்தப்பட்டது
- பர்மா இந்தியாவிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டது. ஹைதராபாத்தின் பகுதியாக இருந்த பீகார் மத்திய அரசுடன் இணைக்கப்பட்டது.
- இந்த அரசியல் சட்டத்தின் மாற்றத்தை அரசாங்கம் மட்டுமே செய்ய முடியும்.

ஆகஸ்டு அறிவிப்பு

1939 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் முதல் தேதி இரண்டாவது உலகப் போர் துவங்கியது. வைசிராய் லின்லித்தோ பிரபு இந்தியத் தலைவர்களை கலந்து ஆலோசிக்காமல் இந்தியாவும் போரில் ஈடுபட்டுள்ளதாக தன்னிச்சையாக அறிவித்தார். காங்கிரஸ் செயற்குழு இந்த அறிவிப்பை வன்மையாகக் கண்டித்தது. இதனால் பல்வேறு அரசியல் அமைப்புகளை சேர்ந்த பிரதிநிதிகளை கலந்து ஆலோசித்த பின்னர் ஒரு வெள்ளை அறிக்கையை வெளியிட்டார். அதன்படி போர் முடிந்த பின்னர் இந்தியாவின் அரசியல் அமைப்பு முறையை முழுமையாக பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் மறுபரிசீலனை செய்யும் என்றும் உடனடியாக இந்தியாவுக்கு அதிக அளவிற்கு அதிகார மாற்றம் செய்வது என்பது இயலாது என்றும் அந்த வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். இதை காங்கிரஸ் கடுமையாக கண்டித்தது. இந்த அறிவிப்பு மிகுந்த ஏமாற்றத்தை கொடுப்பதாக உள்ளது என்றார் ராஜேந்திர பிரசாத். ரொட்டி கேட்டதற்கு கல்தான் கிடைத்தது என்றார் மகாத்மா காந்தி.

இந்த வெள்ளை அறிக்கையைக் கண்டித்து மாநிலங்களில் ஆட்சி செய்த அனைத்து காங்கிரஸ் அமைச்சர்களும் பதவி விலகினர். எனவே காங்கிரஸ் ஆட்சி செய்த மாநிலங்களில் எல்லாம் கவர்னரின் ஆலோசகர் அரசு ஏற்படுத்தப்பட்டது. மேலும் அங்கு கவர்னரின் அடக்குமுறை ஆட்சி தங்கு தடையின்றி செயல்படத் தொடங்கியது. காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் பதவி விலகியதை கொண்டாடும் பொருட்டு 1939 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 22 ஆம் நாள் விடுதலை நாளாக கொண்டாட வேண்டும் என முஸ்லீம்களை கேட்டுக்கொண்டார் முகமது அலி ஜின்னா.

1940 ஆண்டு இரண்டாம் உலகப்போரில் இங்கிலாந்து மிகவும் சோதனையான காலத்தில் இருந்தது. அச்சமயத்தில் இங்கிலாந்து பெரும் தோல்வியை சந்தித்துக் கொண்டிருந்தது. எனவே போர் முயற்சியில் இந்தியர்களின் ஒத்துழைப்பும் ஆதரவும் அவசியமான ஒன்றாக அமைந்தது. எனவே இந்தியர்களின் ஆதரவைக் பெறும் பொருட்டு 1940 ஆகஸ்டு 8 ஆம் நாள் அரசாங்கத்தின் கொள்கை பற்றி அறிவித்தார் வைஸ்ராய் பிரபு. அதுவே ஆகஸ்ட் அறிவிப்பு என அழைக்கப்படுகிறது. அந்த அறிவிப்பின்படி,

- இந்தியாவிற்கு டொமினியன் தகுதியை வழங்குவதே பிரிட்டிஷ்
- அரசாங்கத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும்.
- இந்தியர்களே அவர்களது அரசியல் அமைப்பு முறையை வகுத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்படுவர்.
- போர் முடிந்த உடனேயே அத்தகைய அரசியல் அமைப்பு முறையை வகுத்துக் கொள்வதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்படும்.
- புதிய அரசியல் அமைப்பு பிரிட்டிஷ் காமன் வெல்த் பகுதியாக செயல்படும்
- அரசியலமைப்பு மாற்றம் செய்யும்போது சிறுபான்மையினரின் கருத்துக்களுக்கு முழு கவனம் செலுத்தப்படும்
- இந்திய பிரதிநிதிகளுக்கு இடமளிக்கும் வகையில் ஆட்சிக்குழு விரிவுபடுத்தப்படும்

- இந்திய பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஒரு ஆலோசனைக் குழு அமைக்கப்படும்.

முதன்முறையாக இந்தியா பிரிட்டிஷ்காமன்வெல்த் நாடுகளுக்கு இணையானது என்று அறிவிக்கப்பட்டது. இந்தியாவுக்கு டொமினியன்உரிமை வழங்கப்படுவதாக அளிக்கப்பட்ட உறுதிமொழியும் முக்கியமானதாக கருதப்பட்டது. இந்த அறிவிப்பு இந்திய தலைவர்களின் எதிர்பார்ப்புகளை முழுமையாக பூர்த்தி செய்யவில்லை. போர் முடிந்தவுடன் டொமினியன் தகுதி வழங்குவதற்கான காலக்கெடு குறிப்பிடப்படவில்லை.

மாகாண சுயாட்சி

மாகாண சுயாட்சி என்பது இந்தச் சட்டத்தின் மீட்டெடுக்கும் அம்சங்களில் ஒன்றாகும். சைமன் கமிஷன் இந்த விதியை இந்திய அரசுச் சட்டம் , 1935 இல் சேர்க்க பரிந்துரைத்தது முன்னதாக ., மாகாணங்களுக்கு நிர்வாக கவுன்சிலர் ஒதுக்கப்பட்ட பாடங்கள் இல்லை , ஆனால் இந்த சட்டம் இந்த பாடங்களைச் சேர்த்தது. இரட்டை ஆட்சி முறை , அல்லது 'ஒதுக்கப்பட்ட' மற்றும் 'மாற்றப்பட்ட' எனப் பாடங்களைப் பிரிப்பது , இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் ஒழிக்கப்பட்டது .

மாகாணங்களில் இரட்டை ஆட்சி ஒழிக்கப்பட்டதன் மூலம், முழு மாகாண நிர்வாகமும் பொறுப்புள்ள அமைச்சர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது , அவர்கள் மாகாண சட்டமன்றங்களின் உதவியுடன் நிர்வகிக்கப்பட்டு நீக்கப்பட்டனர் இந்தக் . கட்டுரையில், இந்திய அரசுச் சட்டம் , 1935 இன் கீழ் மாகாண சுயாட்சி பற்றி விவாதிப்போம், இது UPSC தேர்வுக்குத் தயாராக உதவியாக இருக்கும்.

மாகாண சுயாட்சி - அம்சங்கள்

- இரட்டை ஆட்சி முறை மாகாண சுயாட்சியால் மாற்றப்பட்டது.
- மாகாணங்களுக்கு சுயாட்சி மற்றும் அவற்றின் சொந்த சட்ட அடையாளங்கள் வழங்கப்பட்டன.
- மாகாணங்கள் மாநிலச் செயலாளர் மற்றும் கவர்னர் ஜெனரலின் "கண்காணிப்பு மற்றும் வழிகாட்டுதலில்" இருந்து விடுவிக்கப்பட்டன.
- மாகாணங்கள் பிரிட்டிஷ் அரசிடமிருந்து நேரடி சட்ட அதிகாரத்தைப் பெற்றன, மேலும் அவற்றுக்கு சுயாதீனமான நிதி அதிகாரங்களும் வளங்களும் வழங்கப்பட்டன.
- மாகாண அரசாங்கங்கள் தங்கள் சொந்த சொத்துக்களை பிணையமாகப் பயன்படுத்தி கடன் வாங்கலாம்.

நிர்வாகி

- ஆளுநர், ஒரு மாகாணத்தில் மன்னரின் சார்பாக அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த மகுடத்தின் வேட்பாளராகவும் பிரதிநிதியாகவும் இருக்க வேண்டும்.
- சிறுபான்மையினர், அரசு ஊழியர் உரிமைகள் , சட்டம் ஒழுங்கு , பிரிட்டிஷ் வணிக நலன்கள் , பகுதியளவு விலக்கப்பட்ட பகுதிகள் , சுதேச அரசுகள் மற்றும் பலவற்றில் ஆளுநருக்கு சிறப்பு அதிகாரங்கள் இருக்க வேண்டும்.
- ஆளுநர் பொறுப்பேற்று நிர்வாகத்தை காலவரையின்றி நடத்த முடியும்.

சட்டமன்றம்

- வகுப்புவாத தீர்ப்பின் அடிப்படையில் தனி வாக்காளர் தொகுதிகள் நிறுவப்பட இருந்தன.
- அனைத்து உறுப்பினர்களும் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்.
- ஆண்களைப் போலவே பெண்களுக்கும் வாக்களிக்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டது .
- அமைச்சர்கள் அனைத்து மாகாணப் பாடங்களையும் ஒரு பிரதமர் தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழுவில் நிர்வகிக்க வேண்டும் .
- சட்டமன்றத்தின் பாதகமான வாக்கெடுப்பின் மூலம் அமைச்சர்கள் பொறுப்புக்கூற வேண்டியவர்களாகவும் நீக்கப்படுபவர்களாகவும் ஆக்கப்பட்டனர்.
- மாகாண சட்டமன்றம் மாகாண மற்றும் ஒரே நேரத்தில் பட்டியல்களில் உள்ள பாடங்களில் சட்டம் இயற்றலாம்.
- ஆளுநருக்கு அதிகாரம் உண்டு:
 - ஒரு மசோதாவுக்கு ஒப்புதல் அளிக்க மறுப்பது,
 - அவசரச் சட்டங்களை வெளியிடுதல், மற்றும்
 - ஆளுநரின் சட்டங்களை இயற்றுங்கள்.

அதிகாரப் பகிர்வு

மாகாண சுயாட்சி - அதிகாரப் பகிர்வு

1935 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசு , மையத்திற்கும் மாகாணங்களுக்கும் இடையிலான அதிகாரங்களை மூன்று பட்டியல்களாகப் பிரித்தது:

- மத்திய அரசின் பட்டியல் (மையத்திற்கு, 59 உருப்படிகள் கொண்டது)
- மாகாணப் பட்டியல் (மாகாணங்களுக்கு, 54 உருப்படிகள் கொண்டது)
- ஒரே நேரத்தில் பட்டியல் (36 உருப்படிகளைக் கொண்ட இரண்டிற்கும்)

வைஸ்ராய்க்கு எஞ்சிய அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன

1937 தேர்தல்கள்

- 1934 ஆம் ஆண்டு சட்டமறுப்பு இயக்கம் முடிவுக்கு வந்ததும் காங்கிரசுக்குள் மீண்டும் கருத்து வேறுபாடுகள் தோன்றின. 1935 ஆம் ஆண்டு சட்டம் ஒருமனதாக நிராகரிக்கப்பட்டாலும் , விரைவில் எதிர்கால உத்தி குறித்த விவாதம் எழுந்தது. விரைவில் காங்கிரசுக்குள் ஏற்பட்ட பிளவு இரண்டு பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டது: கவுன்சில் நுழைவு மற்றும் அலுவலக ஏற்பு.
- நேரு, போஸ், காங்கிரஸ் சோசலிஸ்டுகள் மற்றும் கம்யூனிஸ்டுகளின் வாதம்: 1935 சட்டத்தை நிராகரிக்கும் காங்கிரஸின் நிலைப்பாட்டை மறுக்கும் என்பதால் பதவி ஏற்பை எதிர்த்தனர். அதிகாரம் இல்லாமல் பொறுப்பேற்பதாக அவர்கள் கருதினர்.
- இடதுசாரிகளின் வாதம் : சட்டத்தின் செயல்பாட்டில் தடைகளை உருவாக்க, அவர்கள் கவுன்சில் நுழைவை ஆதரித்தனர்.
- இடதுசாரிகளும் சோசலிஸ்டுகளும் மே 1934 இல் காங்கிரசுக்குள் காங்கிரஸ் சோசலிஸ்ட் கட்சியை உருவாக்கினர்.
- பதவி ஏற்பை ஆதரிப்பவர்களின் வாதங்கள்: நிர்வாகத் துறையை அரசாங்க ஆதரவு பிற்போக்கு சக்திகளுக்குத் திறந்து விடக்கூடாது என்று வாதிட்டனர்.
- ஒன்றுபட்ட ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் முக்கியத்துவம் காரணமாக மீண்டும் ஒரு பிளவு தவிர்க்கப்பட்டது .
- 1936 லக்னோ அமர்வு & 1937 ஃபைஸ்பூர் அமர்வு : ராஜேந்திர பிரசாத் மற்றும் வல்லபாய் படேல் தலைமையில் பெரும்பாலான பிரதிநிதிகள் காங்கிரஸின் மன உறுதியை அதிகரிக்க கவுன்சில் நுழைவைப் பார்த்தனர். காங்கிரஸ் தேர்தலில் பங்கேற்கும் என்று முடிவு எட்டப்பட்டது , சட்டத்திற்கு ஒத்துழைக்க வேண்டாம் , அதை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் என்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.
- காங்கிரஸின் தேர்தல் அறிக்கையில் பின்வருவன அடங்கும்: சிவில் உரிமைகளை மீட்டெடுப்பது , அரசியல் கைதிகளை விடுவித்தல் , விவசாய அமைப்பின் தீவிர மாற்றம் போன்றவை.

- பிப்ரவரி 1937 இல் பதினொரு மாகாணங்களில் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டன. முடிவு காங்கிரசுக்கு சாதகமாக இருந்தது. அவர்கள் 1161 இடங்களில் 716 இடங்களை வென்றனர் மற்றும் வங்காளம் , அசாம், பஞ்சாப், சிந்து மற்றும் வடமேற்கு எஃப்.பி. தவிர பெரும்பாலான மாகாணங்களில் பெரும்பான்மையைப் பெற்றனர். இது பம்பாய், சென்னை, மத்திய மாகாணங்கள், ஒரிசா, ஐக்கிய மாகாணங்கள், பீகார் மற்றும் பின்னர் வடமேற்கு எஃப்.பி. மற்றும் அசாமில் அமைச்சரவைகளை அமைத்தது. காலனித்துவ அரசுக்கு மாற்றாக காங்கிரஸின் கௌரவம் இன்னும் உயர்ந்தது.

காங்கிரஸ் அமைச்சரவைகளின் பணி மதிப்பீடு

சாதனைகள்

- குடிமை உரிமைகளுக்காக , அமைச்சகங்கள் கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்தி , அவசரகால அதிகாரங்களை ரத்து செய்தன. செய்தித்தாள்கள் மற்றும் இந்துஸ்தான் சேவா தளம் போன்ற அமைப்புகள் மீதான கட்டுப்பாடுகளை நீக்கின .
- நிலச் சீர்திருத்தங்கள் , நில உரிமைகள் , கடன் நிவாரணம் போன்ற விவசாய சீர்திருத்தங்களுக்காக ஏராளமான சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன.
- காங்கிரஸ் அமைச்சரவைகள் மேம்பட்ட வேலை நிலைமைகள் , குறைந்தபட்ச ஊதியத்தைப் பெறுதல் மற்றும் கட்டாய நடுவர் மன்றத்தை ஆதரிப்பது போன்ற தொழிலாளர்களின் நலன்களை ஊக்குவிக்க முயன்றன
- ஹரிஜனங்களின் நலனுக்காக நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன: கல்வி உதவித்தொகை, கோயில் நுழைவு போன்றவை.
- தொடக்க, இடைநிலை மற்றும் உயர்நிலைக் கல்வி , சுகாதாரம் மற்றும் சுகாதாரம் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தப்பட்டது .
- வெகுஜன எழுத்தறிவு பிரச்சாரங்கள் , குறை தீர்க்கும் குழுக்கள் போன்ற கூடுதல் நாடாளுமன்ற நடவடிக்கைகள் அமைக்கப்பட்டன.
- மானியங்கள் மூலம் காதி ஊக்குவிக்கப்பட்டது & சிறைச் சட்டங்கள் சீர்திருத்தப்பட்டன.

வரம்புகள்

- கம்யூனிஸ்டுகள் மற்றும் தாராளவாதிகளுக்கு எதிராக CID யின் பயன்பாடு . யூசுப் மஹரலி போன்ற சோசலிசத் தலைவர்கள் கைது .
- காங்கிரஸ் பிற்போக்குத்தனமான கூறுகளை - நில உரிமையாளர்களை - நடுநிலையாக்க வேண்டியிருந்தது. எனவே , உறுதியான விவசாய சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவர முடியவில்லை.
- தொழிலாளர் விரோத மனப்பான்மையை பிரதிபலிக்கும் தொழிலதிபர்களிடம் காங்கிரஸ் நெருங்கி வந்தது , இது 1938 ஆம் ஆண்டு பம்பாய் வர்த்தக தகராறு சட்டம் இயற்றப்படுவதற்கு வழிவகுத்தது.
- இடதுசாரிகளை சமாளிக்க காலனித்துவ சட்டத்தை 144-வது பிரிவைப் பயன்படுத்தினார். போர்க்குணமிக்க தொழிற்சங்கங்களை சட்டம்-ஒழுங்கு பிரச்சனைகளாகக் கண்டார்.
- சிறந்த ஜனநாயகத்திற்காக பிரஜா மண்டல் இயக்கத்தை ஆதரிப்பதா இல்லையா என்பது குறித்து காங்கிரஸ் இன்னும் குழப்பத்தில் இருந்தது .
- 1938 ஆம் ஆண்டு பிரபுர் கமிட்டி அறிக்கை அரசியல் சாயலை கொண்டிருந்தாலும், முஸ்லிம்கள் மற்றும் பிற சிறுபான்மை சமூகங்களுக்கு முறையான பிரதிநிதித்துவத்தை காங்கிரஸ் மறுத்ததாகக் கூறியது.

கிரிபஸ் தூதுக்குழு

டிசம்பர் 1941 இல் ஜப்பான் பேரல் துறைமுகத்தைத் தாக்கிய பிறகு, ஜப்பானியப் படைகளின் அடுத்த இலக்காக இந்தியா இருக்கும் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஏப்ரல் 1942 இல், பிரிட்டன் சர் ஸ்டாட்.போர்டு கிரிபஸ் இந்தியாவுக்கு அனுப்பியது. போருக்குப் பிறகு, பேரரசு மற்றும் காமன்வெல்தை விட்டு வெளியேறும் உரிமையுடன் முழுமையான டொமினியன் அந்தஸ்துக்கான அனைத்து மாகாணங்களுக்கும் அவர் ஒரு வாய்ப்பை வழங்கினார். இந்தியாவுடன் சேர விரும்பாத எந்த மாகாணமும் சுதந்திர நாடாக மாறலாம் என்றும் கிரிபஸ் பரிந்துரைத்தார். போர் இந்தியாவை நெருங்கும் போது (சிங்கப்பூர் 15 பிப்ரவரி 1942 அன்று வீழ்ந்தது, ரங்கூன் மார்ச் 8 அன்று மற்றும் அந்தமான் தீவுகள் மார்ச் 23 அன்று), ஆங்கிலேயர்கள் கடைசியாக இந்தியாவின் பொதுக் கருத்தை வென்றெடுக்க சில முயற்சிகளைசெய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

டிசம்பர் 1941 இல், வாஷிங்டனில் சர்ச்சிலுடனான தனது பேச்சுக்களில் இந்திய அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய தலைப்பை ரூஸ்வெல்ட் எழுப்பினார். ஜனவரி 2 அன்று,

சப்ரு மற்றும் ஜெயகர் போன்ற இந்திய தாராளவாத தலைவர்கள் உடனடி டொமினியன் அந்தஸ்து மற்றும் வைஸ்ராயின் நிர்வாகத்தை தேசிய அரசாங்கமாக விரிவாக்கம் செய்ய வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

ஜப்பான் இந்தியாவை தாக்கும் ஆபத்து இருந்த காரணத்தினால் இந்தியர்களின் ஒத்துழைப்பும், கூட்டு முயற்சியும் அரசுக்கு தேவைப்பட்டது. எனவே போர் முயற்சிகளில் இந்தியாவை ஈடுபட வைப்பதற்காக அரசியல் ரீதியாக தடையாக உள்ள பிரச்சனைகளை சரிசெய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை ஆங்கில அரசு உணர்ந்து கொண்டது. இந்தியர்களின் ஆக்கப்பூர்வமான ஒத்துழைப்பை உடனடியாக பெற முயற்சி மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் ரூஸ்வெல்ட்டும் வற்புறுத்தினார். நேச நாடுகளின் சார்பில் போரில் ஈடுபட்டிருந்த நாடுகளில் ஒன்றான தேசிய சீனாவின் தலைவர் சியாங்கே சேக், காந்தி, நேரு போன்ற தலைவர்களை சந்தித்து பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். இந்தியர்களின் அரசியல் கோரிக்கைகள் உடனடியாக தீர்க்கப்பட நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று அரசுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். இந்தியாவைப் பற்றிய ஆங்கிலேயரின் கொள்கையில் அடிப்படை மாற்றம் தேவை என்று வலியுறுத்தியவர் அப்போதைய போர்க்கால அமைச்சரவையில் இடம்பெற்ற அட்லி ஆவார். அரசுக்கு அவர் அளித்த யோசனையின் அடிப்படையிலேயே கிரிபஸ் தூதுக்குழு அமைக்கப்பட்டது.

1942 மார்ச் 22ஆம் தேதி தனது திட்டங்களுடன் டெல்லி வந்து சேர்ந்தார் ஸ்டா. போர்ட் கிரிபஸ். இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து தரப்பினருடனும் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். வைசிராய் லின்லித்தோ பிரபு மற்றும் காங்கிரஸ் சார்பில் ஜவகர்லால் நேரு, முஸ்லிம் லீக்கின் சார்பில் முகமதலி ஜின்னா, பின்தங்கிய உறுப்பினர்களின் சார்பில் டாக்டர் அம்பேத்கர், இந்து மகா சபையின் சார்பில் சவர்க்கர், லிபரல் கட்சியின் சார்பில் டி.பி.சாப்ரு ஆகியோர்களை சந்தித்து பேசினார். தான் நடத்திய பேச்சுவார்த்தையின் அடிப்படையில் தான் ஏற்கனவே கொண்டு வந்த திட்டத்தின் அடிப்படையிலும் 1942 மார்ச் 30 இல் தனது ஏற்பாடுகளை அறிவித்தார். இதுவே கிரிபஸ் ஏற்பாடுகள் எனப்படுகிறது.

கிரிபஸ் ஏற்பாடுகள்

- போர் முடிந்தவுடன் இந்தியாவுக்கு பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்த்தில் இருந்து பிரிந்து செல்லக்கூடிய அதிகாரத்தோடு கூடிய டொமினியன் அந்தஸ்து வழங்கப்படும்.
- போர் முடிந்த உடனேயே இந்திய அரசியல் சட்டத்தை வரைவதற்கான அரசியலமைப்பு சட்ட மன்றம் ஏற்படுத்தப்படும்
- இந்திய அரசியல் நிர்ணய சபையில் சபையில் இந்தியாவில் இருந்தும் சுதேச சமஸ்தானங்களில் இருந்தும் பிரதிநிதிகள் இடம்பெறுவார்கள்
- பிரிட்டிஷ் இந்திய உறுப்பினர்கள் மாகாண சட்டமன்ற பேரவைகளினால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள்
- சுதேச சமஸ்தான பிரதிநிதிகள் சமஸ்தான மன்னர்களால் நியமிக்கப்படுவார்கள்

- அரசியல் நிர்ணய சபை இயற்றிய அரசியல் சட்டத்தை பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் ஏற்றுக்கொண்டு அந்த அடிப்படையில் இந்தியாவுடன் உடன்படிக்கை ஏற்பாடு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் செய்து கொள்ளும்
- புதிய அரசியல் சட்டத்தை ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இல்லாத இந்திய மாநிலம் மாற்றம் எதுவும் இல்லாமல் இப்போது நடைமுறையில் உள்ளது போன்று தொடர்ந்து செயல்படலாம்
- அரசியல் நிர்ணய சபையின் புதிய அரசியல் சட்டத்தை ஏற்பதும் ஏற்க மறுப்பதும் சுதேச மன்னர்களின் விருப்பத்திற்கு விடப்படும். அதுபோலவே இந்தியாவுடனாவது அது விரும்புகிற எந்த மாநில அரசுடன் ஆவது அல்லது எதனுடனும் சேராமல் இருப்பதும் அவர்களின் மேலான விருப்பத்திற்கு விடப்படும்
- சிறுபான்மையினர் பிரச்சினையை பற்றி விவாதிக்கப்படும்
- அதிகார மாற்றம் பற்றிய பிரச்சினைகள் அனைத்தும் இந்திய அரசியல் நிர்ணய சபைக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையே பேச்சுவார்த்தை நடத்தியதன் விளைவாக ஏற்படும் உடன்படிக்கை மூலமாக தீர்க்கப்படும்
- தற்போது உள்ள அரசியல் சட்டத்தில் மாறுதல்கள் எதுவும் செய்யப்பட மாட்டாது.
- புதிய அரசியலமைப்பு சட்டம் தயாரிக்கப்படும் வரை ராணுவ நடவடிக்கைகள் பாதுகாப்பு ஆகியவைகளை ஆங்கில அரசை தொடர்ந்து மேற்கொள்ளும்.
- இந்தியாவிலுள்ள சபைகளிலும், காமவெல்த் சபையிலும் இந்தியாவின் முக்கிய பிரிவினரின் தலைவர்கள் நேரடியாக கலந்து கொள்ளலாம். கிரிப்சின் “ விரைந்து மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும் வங்கியின் பெயரில் பின் தேதியிட்டு வழங்கப்பட்ட காசோலை” என்று வர்ணித்தார் மகாத்மாகாந்தி.

- சுய மதிப்பிட்டு கேள்வி
- ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலையின் தாக்கத்தை விவரி.
- ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் முக்கிய நோக்கம் என்ன?
- சுயராஜ் கட்சி முக்கியக் கொள்கை விளக்குக?
- சைமன் கமிஷனை இந்தியர்கள் ஏன் எதிர்த்தனர்?
- கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உருவான காரணங்கள் காண்க?
- சட்டமறுப்பு இயக்கத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் என்ன?
- காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தத்தின் முக்கிய விளைவுகள் என்ன?
- வட்டமேசை மாநாடுகளில் இந்திய தேசியவாதிகளின் பங்கு எவ்வாறு இருந்தது?
- வகுப்புவாத பிரதிதித்துவம் இந்திய அரசியலின் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது?
- 1935 சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்களை விவரிக்க?

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் - இந்திய தேசிய ராணுவம் - சுபாஷ் சந்திர போஸ் - சிம்லா மாநாடு - அமைச்சரவை பணி - மவுண்ட்பேட்டன் திட்டம் - இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் - இந்தியப் பிரிவினை

நோக்கங்கள்

- பிரித்தானியரின் இயக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை புரிந்து கொள்ளுதல்.
- இந்திய தேசிய ராணுவத்தின் உருவாக்கம் ஆய்வு செய்தல்.
- இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் என அரசியல் சூழ்நிலை மதிப்பீடு செய்தல்.

அறிமுகம்

கிரிப்ஸ் திட்டம் மீதான அதிருப்தியால் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் ஆகஸ்ட் 1942 இல் தொடங்கியது..இயக்கம் வன்முறையாக மாறியதால் பல தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். சுபாஷ் சந்திர போஸ் மற்றும் இந்திய தேசிய ராணுவத்தின் பங்களிப்பு பற்றி விவாதிக்காமல் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் பற்றிய புரிதல் முழுமையடையாது. இந்த பிரிவு இந்தியாவை அதன் சுதந்திரத்தை நோக்கி நகர்த்திய முக்கிய நிகழ்வுகளை விவாதிக்கும். பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவைத் தூதுக்குழு நிறுவுதல் மற்றும் மவுண்ட்பேட்டன் பிரபுவால் முன்மொழியப்பட்ட திட்டம் போன்ற நிகழ்வுகள் அடங்கும். இந்தியப் பிரிவினை மற்றும் அதனுடன் நடந்த இனவாதக் கொலைகள் குறித்தும் விவாதிக்கப்படும்.

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம்

கிரிப்ஸ் முன்மொழிவு நேரு மற்றும் காங்கிரஸால் நிராகரிக்கப்பட்டது, அதற்குப் பதிலாக இந்தியாவில் முடிவெடுக்கும் முழு அதிகாரம் இந்தியர்களுக்கு இருக்கும் முழுமையான அமைச்சரவை அரசாங்கத்தைக் கோரியது. மாகாணங்களின் சுதந்திரம் என்ற கருத்து மத்திய ஆட்சியுடன் வலுவான மற்றும் ஒன்றுபட்ட இந்தியாவை உருவாக்கும் காங்கிரஸின் நோக்கத்திற்கு எதிரானது. இந்தக் கோரிக்கைகளை பிரிட்டிஷ் அரசு நிராகரித்தது. ஜப்பான் எந்த நேரத்திலும் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்த கூடிய அபாயம் இருந்தது அப்படி ஒரு நிலை ஏற்பட்டால் பிரிட்டன் இந்தியாவைக் காப்பாற்றும் என்பதற்கு எவ்வித உத்தரவாதமும் இல்லை. ஆங்கிலேயர் நாட்டை விட்டுச் சென்றால் இந்தியாவை தாக்குவதற்காக காரணம் இருக்காது என்று கருதிய மகாத்மா காந்தி வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தைத் துவக்கினார்.

இயக்கத்திற்கான சூழ்நிலைகள்

இயக்கம் வெடித்ததற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு:

கிரிபஸ் தூதுக்குழுவால் இந்தியர்களுக்கு ஏமாற்றமே ஏற்பட்டது. அது அமெரிக்கர்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக அனுப்பப்பட்ட அமைப்பு என்று இந்தியர்கள் நம்பினர். கிரிபஸ் தூதுக்குழுவின் தோல்வியை அடுத்து அரசாங்கம் இந்திய தலைவர்களுக்கு திருப்தி அளிக்க கூடிய தீர்வை வழங்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் அப்படி எதுவும் நிகழவில்லை. இந்தியா ஒரு நாடாக இல்லாமையால் யாரிடம் அதிகாரத்தை கொடுப்பது என்று தெரியவில்லை என்ற பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் நிலை காங்கிரஸ் தலைவர்களை மேலும் கோப்படுத்தியது. ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பின் விளைவாக இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலேசியா ஆகிய நாடுகளில் இருந்து பல்லாயிரக்கணக்கான இந்திய அகதிகள் குடிபெயர்ந்தனர். அதுபோல ஆங்கிலேயர்களும் தப்பி வந்தனர். ஆனால் ஆபத்து குறைந்த பகுதி ஆங்கிலேயர்களுக்கு பிரித்து கொடுக்கப்பட்டதைக் கண்ட காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கொதித்தெழுந்தனர். அர்த்தமற்ற போரின் மீது கோபமும் விரோதமும் இருந்தது, குறிப்பாக பர்மியப் போரில் காயமடைந்த ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் திரும்பியபோது அனைவரும் வேதனையுற்றனர். உணவு தானியங்களின் விலைகள் உயர்ந்தன அரிசி மற்றும் உப்பு தட்டுப்பாடும் இருந்தது. இந்தியாவில் நிறுத்தப்பட்டுள்ள பெரும்பாலான பிரிட்டிஷ், அமெரிக்க மற்றும் ஆஸ்திரேலிய வீரர்கள் இந்தியர்களை மோசமாக நடத்தினார்கள் அவர்களில் பலர் இந்திய பெண்களை கற்பழித்தனர். வங்காளம் மற்றும் அசாமில் சாதாரண மனிதர்களின் படகுகள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன வங்காளத்திலும் அஸ்ஸாமிலும் ஜப்பானியர்களின் தாக்குதலின் அச்சம் காரணமாக அழிக்கப்பட்டது. காந்தி ஹரிஜனில் எழுதினார், „கிழக்கு வங்காளத்தில் உள்ள மக்களுக்கு படகுகள் இல்லாமல் இருப்பது, முக்கிய உறுப்புகளை வெட்டுவது போன்றது” (3 மே 1942). உணவு தானியங்களின் நெருக்கடியின் போது, இந்தியச் சந்தைகள் கறுப்புச் சந்தையாளர்கள் மற்றும் லாபம் ஈட்டுபவர்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. இது குறிப்பாக கிழக்கு இந்தியாவில் உள்ள ஏழைகளை மிகவும் பாதித்தது.

யுத்தம் சில வர்த்தகர்களையும் முதலாளித்துவ செல்வந்தர்களையும் ஆக்கியது, ஆனால் பனியாக்கள் மற்றும் மார்வாரிகளின் பெரும் பகுதியினர் மலாயா மற்றும் பர்மாவில் 1942 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து இழப்புகளை சந்திக்கத் தொடங்கினர். காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டியில் இருந்த முதலாளித்துவக் கூறுபாடு அதைக் கவனித்தது.

தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் ஜப்பானியர்களின் வெற்றிக் கதை ஐரோப்பியர்களின், குறிப்பாக ஆங்கிலேயர்களின் மேன்மையை நிராகரித்தது.

சிங்கப்பூர், மலேயா பர்மா ஆகியவை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஜப்பானால் கைப்பற்றப்பட்ட போது ஜப்பானிய ராணுவம் இந்தியாவுக்குள் நுழைவதற்கான அபாயம்

இருந்தது .இந்தியாவை இங்கிலாந்து காப்பாற்றும் என்ற நம்பிக்கை இல்லாத நிலையை உருவாகியது. இந்த நெருக்கடியை சமாளிக்க வெள்ளையனை வெளியேற்றி இந்தியாவை காப்பாற்றத் துணிந்தனர் காங்கிரஸ் தலைவர்கள்.

இங்கிலாந்துக்கு நெருக்கடி கொடுக்கும் வகையில் ஜப்பானுக்கு ஆதரவு கொடுத்தார் நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ். ஜப்பானோடு ஒத்துழைக்குமாறு இந்திய மக்களையும் கேட்டுக்கொண்டார். ஜப்பானிய வெற்றி கண்டு மக்கள் மகிழ்ந்தனர். ஆனால் காங்கிரஸ் ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பு ஆதிக்கத்தை விரும்பாமல் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தை நெறிப்படுத்த எண்ணினர்.

ஆனால் காந்தி ஜப்பானுக்கு ஆதரவு தருவதை விரும்பவில்லை. அவருடைய கூற்றுப்படி ஜப்பான் இந்தியாவைத் தாக்கினால் இங்கிலாந்து சிங்கப்பூர் மலேசியா பர்மாவில் செய்ததுபோல் எதிர்ப்பின்றி பணிந்துவிடும். அந்நிலையில் ஜப்பானிய ராணுவம் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை விட மோசமாக இருக்கும். மாறாக இங்கிலாந்து இந்தியாவை விட்டு வெளியேறினால் ஜப்பான் இந்தியாவை தாக்குவதற்கான காரணம் எதுவும் இருக்காது. எனவே ஜப்பான் இந்தியாவை தாக்குவதற்கு முன் ஆங்கிலேயர் இந்தியாவை விட்டு வெளியேற வேண்டியதன் அவசியத்தைப் பற்றி காந்தி ஹரிஜன் பத்திரிகையில் தொடர்ந்து எழுதினார். எனவே அந்நியன் வெளியேற வேண்டும் என்பதே காந்தியின் தீர்க்கமான தீர்மானம் ஆகும்.

காந்தியின் வெள்ளையனே வெளியேறு தீர்மானம் பற்றி விவாதிப்பதற்காக காங்கிரஸ் செயற்குழு 1942 ஜூலை 14-ஆம் தேதி வார்தாவில் கூடியது. காந்தியின் முடிவை அபுல் கலாம் ஆசாத், ஜவகர்லால் நேரு, செய்யது முகமது, அலி ஆசப் ஆகியோர் எதிர்த்தனர். இறுதியில் அனைவரும் காந்தியின் தீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர். அத்தீர்மானம் ஒரு சில மாற்றங்களோடு பம்பாயில் ஆகஸ்டு 7 8 தேதிகளில் கூடிய அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி கமிட்டியால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அக்கூட்டத்தில் பேசிய காந்தி நான் உங்களுக்கு சிறிய மந்திரத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன். செய் அல்லது செத்துமடி என்பது அந்த மந்திரமாகும். ஒன்று நாம் இந்தியாவை விடுவிக்கவேண்டும் அல்லது அந்த முயற்சியில் உயிர் துறக்க வேண்டும். மீண்டும் அடிமை நிலையில் இந்தியாவை பார்ப்பதற்கு நாம் உயிர் வாழ கூடாது என்றார்.

போராட்டத்தின் போக்கு

காங்கிரஸ் கமிட்டி கூட்டம் 1942 ஆகஸ்ட் 8 இரவு 10 மணிக்கு முடிவுற்றது. ஆனால் அதிகாலையில் காந்தியும் காங்கிரஸ் தலைவர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர். ஒரு வாரத்துக்குள் நாடு முழுவதும் உள்ள முக்கிய காங்கிரஸ் தலைவர்களை அரசாங்கம் கைது செய்துவிட்டது. அகில இந்திய காங்கிரஸ் சட்டவிரோதமான அமைப்பு என அறிவிக்கப்பட்டது. காங்கிரசிலிருந்து நிதி அனைத்தும் கைப்பற்றப்பட்டது. காங்கிரஸ் கட்சியின் வெளியீடுகள் அனைத்தும் நிறுத்தப்பட்டன. கடைகள் அடைப்பு தடை செய்யப்பட்டது. காங்கிரஸ் இயக்கத்தை பற்றிய செய்திகளை வெளியிடக் கூடாது என

பத்திரிகைகள் தடை செய்யப்பட்டன. சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்ட மாநில அரசாங்கங்களுக்கு முழு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. இத்தகைய அடக்குமுறை நடவடிக்கைகள் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தை துவக்கத்திலேயே அடக்கி விடலாம் என அரசு முடிவு செய்தது. ஆனால் ஆங்கிலேய அரசு அடக்குமுறையை கையாண்டதை வானொலி வழியாகவும், ஆங்காங்கு உள்ள அதிகாரிகள் வழியாகவும் கேள்விப்பட்டு மக்கள் கொதித்தெழுந்தனர். மக்கள் தன்னிச்சையாக கிளர்ச்சியில் ஈடுபட துவங்கினர். அவர்களுக்கு தெரிந்த முறைகளை எல்லாம் மக்கள் கையாண்டு போராட்டத்தை முன்னெடுத்தார்கள். காங்கிரஸ் ஊழியர்கள் பொதுக்கூட்டங்களின் மூலம் அரசாங்கத்தின் செயலை கண்டித்தார்கள். வியாபாரிகள் கடையடைப்பு செய்தார்கள். தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர். மாணவர்கள் கல்விக் கூடங்களை புறக்கணித்தனர். விவசாயிகள் வரிகொடாக் கிளர்ச்சியைத் துவக்கினர்.

பல அரசாங்க ஊழியர்கள் பதவிகளை துறந்தார்கள். ஊர்வலங்கள் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. கடைகள், சாராய கடைகள், ஜவுளிக்கடைகள், நீதிமன்றங்கள், காவல் நிலையங்கள் ஆகியவை மறியல் செய்யப்பட்டன. கடலோரப் பகுதிகளில் உப்பு வரி சட்டம் மீறப்பட்டது. நீதிமன்றங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. இந்தப் போராட்டத்தில் பெண்களும் பெருவாரியாக கலந்து கொண்டனர்.

தலைவர்கள் எல்லாம் சிறையில் இருந்த காரணத்தினால் கண்காணிப்பும் கட்டுப்பாடும் இல்லாத மக்கள் கூட்டம் வன்முறை செயல்களில் ஈடுபட ஆரம்பித்தது. ஆகஸ்ட் 11 12 தேதிகளில் மட்டும் டில்லியில் பொதுமக்கள் மீது நடத்திய துப்பாக்கிச் சூட்டில் 6 பேர் உயிரிழந்தனர். 114 பேர் படுகாயமடைந்தனர். பொதுமக்களின் வன்செயல்கள் போலீசாரின் துப்பாக்கிச் சூடு இதுவே அன்றாட நிகழ்ச்சிகளாகின. நிலைமை நாளுக்குநாள் கட்டுக்கடங்காமல் சென்று கொண்டிருந்தது. மக்களுக்கு வழிகாட்ட தலைவர்கள் வெளியில் இல்லை. ஏனெனில் பெரும்பாலானோர் கைது செய்யப்பட்டிருந்தனர். போலீஸ் அடக்குமுறை தொடர்ந்ததாலும், அவசர சட்டங்களை கொடுமையாலும், மக்களின் கோபம் மேலும் அதிகரித்தது. காங்கிரஸ் பொது அறிவிப்பு எதுவும் விடவில்லை என்பதால் தனிப்பட்ட தொண்டர்கள் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட ஆரம்பித்தனர். இது வெகு விரைவில் மகத்தான இயக்கமாக வலுவடைந்தது. கர்நாடகா ஆகிய பகுதிகளில் விவசாயிகள் ஆங்கில ஆட்சிக்கு எதிராக ரகசிய கொரில்லா போராட்டத்தை தொடர்ந்தனர். மனோகர் லோகியா, அருணா ஆசு.ப் அலி, ஜெயபிரகாஷ் நாராயண் ஆகியோர் ரகசிய புரட்சி இயக்கத்தின் முன்னணித் தலைவராக விளங்கினர். வன்முறைப் புரட்சி நடவடிக்கைகள் நாடெங்கும் பரவின. கடுமையான அடக்குமுறை ஆட்சியை அரசு கட்டவிழ்த்து விட்டது. தடியடி தாக்குதல், துப்பாக்கிச் சூடுகள், கூட்டங்கூட்டமாக தொண்டர்களை கைது செய்தல் ஆகியவை நடந்தேறின. விசாரணை இல்லாமல் தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டன. இறுதியில் அரசாங்கம் புரட்சியை அடக்கியது. 1942 நவம்பர் மாதம் முடிவதற்குள் வெள்ளையனே வெளியேறு புரட்சி அடங்கியது.

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள்

மற்ற போராட்டங்களை போல் இந்த போராட்டமும் அகிம்சை வழியில் இருக்க வேண்டும் என காந்தி விரும்பினார். ஆனால் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்ட காரணத்தால் போராட்டங்கள் வன்முறை பாதைக்கு திரும்பின. அதன் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்களை பின்வருமாறு கூறலாம்.

தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்ட காரணத்தினால் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் தலைமையற்றபோராட்டமாக மாறியது. பம்பாய் காங்கிரஸ் கூட்டம் முடிந்த மறுநாளே தலைவர்கள் அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டு விட்டனர். செயல்திட்டத்தை பற்றி மக்களுக்கும் ஒரு தெளிவில்லாத காரணத்தினால் மக்கள் வன்முறை பாதையில் ஈடுபட்டனர். போராட்டக்காரர்களுக்கு தெளிவான திட்டம் எதுவும் கொடுக்கப்படவில்லை. நேரு கொடுத்த திட்டங்கள் ஐக்கிய மாகாணத்துக்கு மட்டுமே பொருந்துவதாக இருந்தது. போராட்டத்தை கொடுப்பதற்கு முன் காந்தி கைது செய்யப்பட்டு விட்டார். ஒவ்வொரு இடங்களிலும் நடைபெற்ற புரட்சிகளின் முன்னேற்றங்கள் பற்றி காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் முழுவதும் அறிந்திருக்கவில்லை. கட்டுப்பாடு இல்லாததால் ஒவ்வொரு மாநிலமும் அதை தன் போக்கில் போராட்டத்தை நடத்தியது. ஒரு பகுதியில் நடப்பது மறு பகுதிக்கு தெரியாமல் போய்விட்டது. இதனால் இயக்கம் வலுவிழந்தது.

போராட்டக்காரர்களிடையே செய்தி போக்குவரத்து இல்லை. கிராமங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும் ரகசியமாக செய்திகளை அனுப்ப முடியவில்லை. ஹிந்து முஸ்லிம்களிடையே பதட்ட நிலை ஏற்பட்டபோது துவங்கப்பட்ட ஆசாத் முஸ்லிம் வானொலி இயக்கத்தை நடத்த பயன்படவில்லை வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் காங்கிரஸ் இயக்கமாகவே கருதப்பட்டது. தேசிய இயக்கமாக கருதப்படவில்லை. முகமது அலி ஜின்னா முஸ்லிம்களை போராட்டத்தில் கலந்துகொள்ள வேண்டாம் என கேட்டுக் கொண்டார். இந்து மகாசபையும் அப்போராட்டத்தில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. நேச நாடுகள் பக்கம் சேர்ந்ததால் இந்திய கம்யூனிஸ்டுகள் அரசாங்கத்தை ஆதரித்தனர். எனவே ஆர்எஸ்டி போராட்டத்திற்கு அனைத்து அமைப்புகளின் ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. பொருள் வசதியின்மையும் தோல்வியடைய காரணம் ஆனது. பணம் படைத்தவர்கள் பல காரணங்களினால் பொருள் உதவி செய்ய முன்வரவில்லை. ஆயுத பலமும் பொருள் வசதியும் பெற்ற ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப்போராடுவதற்கு தேவையான பொருள் வசதி புரட்சியாளர் இடம் இல்லை. ஆங்கிலேய அரசாங்கம் போராட்டத்தை துவக்க அவகாசம் அளிக்கும் என்றும், போராட்டத்தை ஒடுக்க முன் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளாது என்றும் நம்பினார் காந்தி. காந்தியடிகளின் நம்பிக்கை பொய்யானது. சியாங்கே ஷேக், ரூஸ்வெல்ட் போன்றோர் இந்தியாவுக்கு துணையாக இருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தார். ஆனால் அவர் எதிர்பார்த்தவாறு எதுவும் நடக்கவில்லை.

அரசாங்க ஊழியர்களும் போலீசும், ராணுவத்தினரும் அரசாங்கத்திற்கு விசுவாசமாக இருந்தனர். போலீசும், ராணுவமும் இணைந்து நின்று போராட்டத்தை அடக்கினர். கிளர்ச்சியை ஒடுக்க நிர்வாக இயந்திரம், போலீஸ். ராணுவம் அனைத்தையும்

அரசு முடுக்கி விட்டது. கிளர்ச்சியை அடக்க அது எந்த முறையையும் கையாள தயங்கவில்லை. அரசாங்கத்தின் அடக்குமுறைக்கு முன்னால் தலைமையும் தக்க திட்டமும் இல்லாத காரணத்தினால் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் வீழ்ச்சியுற்றது.

புரட்சியின் சிறப்புகள்

இந்திய விடுதலை போராட்டத்தில் எப்போதும் இல்லாத அளவிற்கு பெண்களும் பங்கேற்றனர். அருணா ஆசப் அலி சுலோச்சனா கிருபாளினி போன்ற பெண்களும் பள்ளி கல்லூரி மாணவிகளும் கலந்து கொண்டனர், ஏகாதிபத்தியத்தின் மீது இந்தியா கொண்டிருந்த சீற்றத்தையும் சுதந்திரம் அடைய நாடு கொண்டிருந்த உறுதியையும் இந்த புரட்சியை உலகிற்கு தெளிவாக உணர்த்தியது. இந்த மக்கள் சக்திக்கு முன்பு இனி ஆங்கில அரசு அதிக நாட்கள் ஈடு கொடுக்க முடியாது என்பது உறுதி செய்யப்பட்டது. ஜமீன்தார்களும் நிலச்சுவான்தார்களும் இந்த இயக்கத்திற்கு உதவினர். அரசாங்க அலுவலர்கள் குறிப்பாக கீழ்நிலை ஊழியர்கள் போராட்டத்திற்கு மறைமுகமாக உதவி செய்தனர். மக்கள் சுதந்திரம் பெற தங்களின் உரிமையை நிலைநாட்டிக் கொள்ள தியாகங்களையும் துன்பங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் உறுதி அவர்களின் போராட்டத்தின் மூலம் தெரியவந்தது. முஸ்லிம்கள் இந்த இயக்கத்தை ஆதரிக்கவில்லை ஆயினும் எதிர்க்கவில்லை. இப்போராட்டத்தை தலைவர்கள் சிறையில் இருந்தபோது மக்கள் எழுச்சியுடன் நடத்தினர். இந்த போராட்டத்தின்போது நாட்டின் சில பகுதிகளில் இணை அரசாங்கங்கள் அமைக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

இரண்டாம் உலகப் போரை காரணம் காட்டி பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இந்த இயக்கத்தை இரும்புக்கரம் கொண்டு அடக்கியது. இந்த இயக்கம் சுபாஷ் சந்திரபோஸின் இந்திய தேசிய ராணுவம் தாக்குதல் தொடங்க தூண்டுகோலாக இருந்தது.

இந்திய தேசிய ராணுவம்

நேதாஜி சுபாஸ் சந்திரபோஸ்

நேதாஜி என்று அழைக்கப்படும் சுபாஷ் சந்திரபோஸ் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்தவர். அவர் ஆசாத் ஹிந்த் :.பெளஜ் (இந்திய தேசிய இராணுவம்) நிறுவனர் ஆவார். இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை முடிவுக்கு கொண்டுவருவதே இந்த ராணுவத்தின் நோக்கமாக இருந்தது. 1897ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 23ஆம் தேதி ஓரிசா மாநிலம் கட்டாக்கில் பிறந்தார். அவரது தந்தை ஒரு வழக்கறிஞர் மற்றும் அவரது தாயார் ஒரு சமய நம்பிக்கையுடைய பெண் ஆவார். சிறுவயது முதலே தேசபக்தி கொண்டிருந்தார். அவர் பிரசிடென்சி கல்லூரியில் இருந்தபோது, பேராசிரியர் ஓடன் இந்தியாவுக்கு எதிரான சில கருத்துக்களை தெரிவித்தார். இதனால் கோபமடைந்த போஸ் தனது பேராசிரியரை தாக்கினார். இந்த செயலுக்காக அவர் கல்லூரியில் இருந்து நீக்கப்பட்டார். பள்ளியிலும் கல்லூரியிலும் சிறந்த மாணவராக இருந்தார். 1911 இல், கல்கத்தா மாகாணத்தில் மெட்ரிகுலேஷன் தேர்வில் முதலிடம் பெற்றார். முதல் வகுப்பில் தத்துவத்தில் பட்டப்படிப்பை முடித்தார். 1919 இல், அவர் தனது தந்தையால் இந்திய சிவில் சர்வீசஸ் தேர்வில் பங்கேற்க இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பப்பட்டார். இந்தத் தேர்வில்

நான்காம் இடம் பெற்றார் நேதாஜி. ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலைக்குப் பிறகு, அவர் தனது சிவில் சர்வீசஸ் பயிற்சியை விட்டுவிட்டு 1921 இல் இந்தியாவுக்குத் திரும்பினார். திரும்பி வந்த பிறகு, அவர் இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் உறுப்பினரானார். தேஷ்பந்து சித்தரஞ்சன் தாஸின் கீழ் பணியாற்ற மகாத்மா காந்தி அவருக்கு அறிவுறுத்தினார்.

பின்னர், தாஸ் அவரது „அரசியல் குரு“ ஆனார். 1928 இல், மகாத்மா காந்தி ஒரு தீர்மானத்தை முன்மொழிந்தார், அதில் அவர் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் இந்தியாவுக்கு டொமினியன் அந்தஸ்து வழங்க வேண்டும் என்று ஆங்கிலேயரிடம் கோரினார். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் ஆங்கிலேயர்கள் இந்தக் கோரிக்கையை நிறைவேற்றத் தவறினால், பூரண சுயராஜ்யத்துக்காகப் போராட அனைத்து இந்தியர்களுக்கும் காங்கிரஸ் அழைப்பு விடுக்கும் என்றும் அவர் தீர்மானத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆங்கிலேயர்களுக்கு காந்திஜி வழங்கிய காலகட்டத்தை போஸ் மற்றும் நேரு எதிர்த்தனர். பின்னர், அவர் காலத்தை ஒரு வருடமாக குறைத்தார். நேரு புதிய தீர்மானத்திற்கு வாக்களித்தார், ஆனால் போஸ் இந்தத் தீர்மானத்திற்கு வாக்களிக்க மறுத்துவிட்டார்.

1930 இல், சட்டமறுப்பு இயக்கத்தின் போது போஸ் கைது செய்யப்பட்டார். காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தத்திற்குப் பிறகு, அவர் சிறையில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டார். அவர் ஒப்பந்தத்தையும் இயக்கத்தை திரும்பப் பெறுவதையும் எதிர்த்தார். பின் அவர் மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டார். உடல்நலக்குறைவு காரணமாக, ஓராண்டுக்குப் பிறகு சிறையில் இருந்து வெளியே வந்தார். அவர் இந்தியாவிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு ஐரோப்பாவிற்கு அனுப்பப்பட்டார். இரு நாடுகளுக்கும் இடையே அரசியல்-கலாச்சார தொடர்புகளை மேம்படுத்த ஐரோப்பாவில் சில மையங்களைத் திறக்க அவர் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். சிறிது காலம் கழித்து, அவர் இந்தியாவுக்குள் நுழைந்தார், தடையை மீறிய காரணத்திற்காக மீண்டும் ஒரு வருடம் கைது செய்யப்பட்டார். 1937-ல் காங்கிரஸ் ஏழு மாநிலங்களில் ஆட்சிக்கு வந்த போது அவர் சிறையில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டார்.

1938ல் ஹரிபுரா காங்கிரஸ் மாநாட்டின் தலைவரானார். அதே ஆண்டில், அவர் ஒரு திட்டக்குழுவை நிறுவினார். அவரது பதவிக்காலம் முடிந்ததும், திரிபுரி காங்கிரஸ் கூட்டத் தலைவரானார். இரண்டாம் உலகப் போரின் போது, அவர் ஒரு தீர்மானத்தை முன்மொழிந்தார், அதில் அவர் ஆறு மாதங்களுக்குள் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கோரினார்.

ஆங்கிலேயர்கள் அவ்வாறு செய்யத் தவறினால் நாட்டில் கிளர்ச்சி ஏற்படும் எனவும் அவர் தீர்மானத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தத் தீர்மானத்தை சில காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் எதிர்த்தனர். இதையடுத்து, தலைவர் பதவியை ராஜினாமா செய்து பார்வர்டு பிளாக் என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார். இதற்குப் பிறகு, அவர் இந்தியாவில் ஒரு வெகுஜன இயக்கத்தைத் தொடங்கினார், அதற்கு ஏராளமான மக்கள் ஆதரவளித்தனர். இதற்காக அவர் கல்கத்தாவில் வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டார். 1941 இல், அவர் ஆப்கானிஸ்தான் வழியாக ஜெர்மனியை அடைந்தார். ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராகப் போரிட ஜெர்மனி மற்றும் ஜப்பானின் உதவியைப் பெற்றார். விரைவில், அவர்

ரேடியோ பெர்லின் ஊடகத்தைப் பயன்படுத்தினார் மற்றும் அவரது ஒலிபரப்புகள் இந்தியர்களிடையே உற்சாகத்தைத் தூண்டின. 1943ல் சிங்கப்பூர் சென்று ஆசாத் ஹிந்த் .பெளஜ் என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார். இந்த இராணுவத்தின் பெரும்பாலான வீரர்கள் இந்திய போர்க் கைதிகள். ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராகப் போரிட வேண்டும் என்ற நாக்கத்துடன் இந்தப் படை இந்தியாவுக்குச் சென்றது. இந்தியாவிற்கு செல்லும் வழியில், அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகளை விடுவித்தது. 1944 இல், இந்த இராணுவத்தின் தலைமையகம் ரங்கூனுக்கு மாற்றப்பட்டது. மார்ச் 18, 1944 இல், இராணுவம் பர்மா எல்லையைக் கடந்து இந்தியாவை அடைந்தது. எனினும், இரண்டாம் உலகப் போரில் ஜப்பானும் ஜேர்மனியும் தோற்கடிக்கப்பட்டன, இதனால் இராணுவத்தால் அதன் நோக்கத்தை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. சில ஆதாரங்களின்படி, ஆகஸ்ட் 18, 1945 அன்று தைவானின் தைபே (.பார்மோசா) மீது விமான விபத்தில் போஸ் இறந்தார். இருப்பினும், இந்தக் கூற்றை நிரூபிக்க எந்த ஆதாரமும் இல்லை. இதனால், அவரது மரணம் இன்னும் மர்மமாகவே உள்ளது.

இந்திய தேசிய ராணுவம்

இந்திய தேசிய இராணுவம் (INA) 1942 இல் சுபாஷ் சந்திர போஸால் நிறுவப்பட்டது. அவர்கள் இரண்டாம் உலகப் போரின் போது (1939- 1945) இந்திய மண்ணில் இருந்து காலனித்துவ சக்திகளை தூக்கி எறிய வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் அச்ச நாடுகளுக்கு பக்கபலமாக இருந்தனர். இந்திய தேசிய ராணுவம் „ஆசாத் ஹிந்த் .பெளஜ்” என்றும் அழைக்கப்பட்டது.

ஜப்பானியப் படைகள் 1941 இல் மலாயாவில் ஆங்கிலேயர்களைத் தோற்கடித்தன. இந்த சம்பவம் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் வசிக்கும் இந்திய மக்களுக்கு உத்வேகம் அளித்தது. இந்தியர்கள் ஒன்று கூடி தென்கிழக்கு ஆசியாவில் இருந்து பல சங்கங்களை ஏற்பாடு செய்தனர். பிரீதம் சிங் அத்தகைய அமைப்பின் தலைவராக இருந்தார். அவர், ஜப்பானிய அதிகாரி மேஜர் புஜிஹாராவுடன் சேர்ந்து, மோகன் சிங்கிடம் கைப்பற்றிய இந்திய வீரர்களைக் கொண்டு இந்திய இராணுவத்தை உருவாக்குமாறு கோரினர். முதலில் தயக்கம் காட்டினாலும், மோகன் சிங் சம்மதித்ததால், புஜிஹாரா அவரிடம் சரணடைந்த சுமார் 40,000 இந்திய வீரர்களை ஒப்படைத்தார். இது இந்திய தேசிய ராணுவம் உருவாவதற்கு வழி வகுத்தது. சிங்கப்பூர், பிப்ரவரி 1942 இல் ஜப்பானியரிடம் சரணடைந்தது. அப்போது ஜப்பானில் வசிக்கும் புரட்சிகர ஆர்வலர் ராஷ் பிஹாரி போஸ், ஜப்பானில் வாழும் சுதந்திர இந்தியர்கள் என்ற சங்கத்தை ஏற்பாடு செய்தார். ஜூன் 15, 1942 இல் பாங்காக்கில் ஒரு மாநாடு நடைபெற்றது, அங்கு ஒரு தேசிய இந்திய இராணுவம் அமைக்கப்படும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. ஐந்து பேர் கொண்ட செயற்குழு அமைக்கப்பட்டு அதன் தலைவராக ராஷ் பிஹாரி போஸ் நியமிக்கப்பட்டார். இந்திய தேசிய ராணுவம் உருவாக்கம் முறையாக அறிவிக்கப்பட்டது.

இதற்கிடையில், சுபாஸ் சந்திர போஸ் 17 ஜனவரி 1941 அன்று கல்கத்தாவை விட்டு வெளியேறி ஆப்கானிஸ்தான் வழியாகப் பயணம் செய்து ஜெர்மனிக்கு வந்தார். பெர்லினில், அவர் நாடுகடந்த இந்திய அரசாங்கத்தை ஏற்பாடு செய்தார். மேலும் ஜெர்மனிக்கு ஆதரவை வழங்கினார். அவர் தனது நோக்கங்களையும் குறிக்கோள்களையும் பெர்லின் வானொலி மூலம் ஒலிபரப்பத் தொடங்கினார். தொடர்பை ஏற்படுத்தினார். போஸ், அடோல்ஃப் ஹிட்லருடனும், ஜப்பானுடனும் தொடர்பு கொண்டார், இந்தியாவில் மிகப்பெரிய உற்சாகம் கிளர்ந்தெழுந்தது. ஜெர்மனியில் உள்ள இந்தியர்கள் அவருக்கு “நேதாஜி” என்ற பட்டத்தை வழங்கினர், இந்த நேரத்தில் “ஜெய்-ஹிந்த்” என்ற முழக்கம் இங்கு தொடங்கப்பட்டது.

ஜூன் 1943 இல் டோக்கியோவுக்கு வந்த போஸ், ஜப்பானியப் பிரதம மந்திரி ஹிடேகி டோஜோவால் (1941-44) அன்புடன் வரவேற்கப்பட்டார். ஜப்பான் இந்தியாவுக்கு உதவி செய்தது. 1943 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 2 ஆம் தேதி போஸை சிங்கப்பூர் வந்தடைந்தபோது பெரும் கூட்டம் சிங்கப்பூரில் திரண்டது. ஜூலை 4 ஆம் தேதி ராஷ் பிஹாரி போஸ் ராஜினாமா செய்தார். மேலும் போஸ் கிழக்கு ஆசியாவில் இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். ஆகஸ்ட் 25 அன்று, போஸ் இந்திய தேசிய ராணுவத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றார். 1943 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 21 ஆம் தேதி, ஆசாத் ஹிந்தின் தற்காலிக அரசாங்கத்தை அமைப்பதாக அறிவித்தார், 23 ஆம் தேதி பிரிட்டன் மற்றும் அமெரிக்கா மீது போரை அறிவித்தார்.

அதன்பின் நேதாஜி சிங்கப்பூரில் இருந்து டோக்கியோ சென்றார் ஜப்பான் பிரதமர் டோஜோ நேதாஜியும் கிழக்காசிய மாநாட்டில் கலந்துகொண்டன. அந்த மாநாட்டில்தான் ஜப்பான் பிரதமர் அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகளை நேதாஜியிடம் ஒப்படைத்தார். அதன்பின் அந்தமானுக்கு சென்ற நேதாஜி அந்தமானுக்கு ஷாகித் என்ற பெயரையும் நிக்கோபாருக்கு சுயராஜ் என்ற பெயரையும் சூட்டினார். இடைக்கால அரசாங்கத்தின் தலைமை மையத்தை சிங்கப்பூரிலிருந்து ரங்கூனுக்கு மாற்றினார். 1944 பிப்ரவரி 4ஆம் நாள் நேதாஜி தனது வரலாற்று சிறப்புமிக்க இந்தியப்படையெடுப்பை ரங்கூனில் இருந்து துவங்கினார். இந்திய தேசிய ராணுவம் இந்தியா பர்மா எல்லையில் பிரிட்டிஷ் படையின் எதிர்ப்பை முறியடித்து இந்தியாவுக்குள் நுழைந்தது. இந்திய மண்ணில் தேசிய கொடி ஏற்றப்பட்டது. தேசிய கீதம் இசைக்கப்பட்டது. கடுமையான போருக்குப்பின் ஜப்பான் இந்திய தேசிய இராணுவ கூட்டுப் படை 1944 ஏப்ரல் 6இல் ராணுவ முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கொஹிமாவைக் கைப்பற்றியது. மே மாதத்துக்குள் இம்பாலும் கூட்டுப்படை வசம் வந்துவிடும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் பருவ மழை குறுக்கிட்டதால் ராணுவ தளவாடங்களும் உணவுப்பொருட்களும் வந்து சேர்வது தடைபட்டது. மேலும் அப்பகுதியில் பிரிட்டிஷ் கூடுதல் படையினர் வந்ததால் கூட்டுப்படை பின்வாங்க நேர்ந்தது.

பிரிட்டிஷ் படை 1945 மே மாதம் ரங்கூனைக் கைப்பற்றி 23 ஆயிரம் இந்திய இராணுவத்தினரை போர்க் கைதிகளாகப் பிடித்தது. பின்னர் அவர்கள் விசாரணைக்காக இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். 1945 ஆகஸ்ட் 15ஆம் நாள் ஜப்பான் சரணடைந்தது.

நேதாஜியின் நோக்கம் நிறைவேற்றவில்லை. ஆனாலும் அவர் ரஷ்யாவின் துணையோடு பிரிட்டனுக்கு எதிராக போரிட திட்டமிட்டார். ஆனால் ரஷ்யா செல்லும் வழியில் நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் 1945 ஆகஸ்ட் 18 இல் தேசிய சீனாவின் தலைநகர் தைபையில் நடந்த விமான விபத்தில் அகால மரணம் அடைந்தார்.

இந்திய தேசிய ராணுவம் பற்றிய மதிப்பீடு

நேதாஜி தலைமையில் செயல்பட்ட இந்திய தேசிய ராணுவம் இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் ஒரு சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இந்திய தேசிய ராணுவ வீரர்களின் போராட்டம் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்க போராட்டத்திற்கு இணையாக நடத்தப்பட்டது. அதுமட்டுமன்றி பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தில் இருந்து இந்திய அதிகாரிகள் மற்றும் வீரர்களை கொண்டு இனியும் இந்தியாவை அடக்கியாள முடியாது என்ற உண்மையை புதிய அரசாங்கம் உணர்ந்து கொண்டது. ஒன்பதுநாடுகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட இந்திய சுதந்திர தற்காலிக அரசாங்கமும் இந்திய தேசிய ராணுவத்தின் வீரச் செயல்களும் இந்தியாவுக்கு சர்வதேச அந்தஸ்தை கொடுத்தன. மேலும் இந்திய விடுதலையின் அவசியத்தை உலகநாடுகள் உணரவும் செய்தன. இரண்டாம் உலகப் போர் முடிந்த பின் இந்திய அரசாங்கம் இந்திய தேசிய ராணுவ அதிகாரிகள் சிலர் மீது வழக்கு தொடர்ந்தது. அரசாங்கத்தை எதிர்த்து போரிட்டனர் என்று அவர்கள் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது. இவ்வழக்கு ஷாநவாஸ், லட்சுமி சேகல் மற்றும் தில்லான் ஆகிய மூவரை மையமாகக் கொண்டிருந்தது. 1945 நவம்பர் 5ஆம் நாள் டெல்லி செங்கோட்டையில் துவங்கிய இந்த வழக்கு நாட்டு மக்களிடையே பெரும் பரபரப்பையும் பதட்டத்தையும் ஏற்படுத்தியது. குற்றம்சாட்டப்பட்ட அதிகாரிகளின் சார்பாக வழக்கை எதிர்கொள்ள காங்கிரஸ் தீர்மானித்தது. வழக்கு நடத்த நிதி திரட்டப்பட்டது. 12 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நேரு வழக்கறிஞர் சீருடை அணிந்து வழக்கு விசாரணையில் வாதிட்டார். நீதிமன்றம் அதிகாரிகள் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டதால் கூறி அவர்களை வாழ்நாள் முழுவதும் நாடுகடத்த தீர்ப்பளித்தது. பின்னர் 1946ஜனவரி 3ஆம் நாள் பிரிட்டிஷ் தலைமைத் தளபதி தண்டனையை குறைத்து உத்தரவிட்டார். பின்னர் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் வழக்கை தள்ளுபடி செய்தது. இந்திய தேசிய ராணுவ அதிகாரிகள் மீதான செங்கோட்டை வழக்கு இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் முக்கிய மைல்கல் ஆகும்.

சைமன் கமிஷன்

சைமன் கமிஷன், 1928, அரசியலமைப்பு தொடர்பான சீர்திருத்தங்களை ஆய்வு செய்வதற்கும் செயல்படுத்துவதற்கும், அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளை விசாரித்து பொருத்தமான அறிக்கைகளைத் தயாரிப்பதற்கும் 1927 இல் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட ஏழு பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களை உள்ளடக்கிய ஒரு சட்டப்பூர்வ ஆணையமாகும். ஆணையத்தின் தலைவர் சர் சைமன் ஜான். 1919 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசுச்சட்டம், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மாகாணங்களின் ஆளுகைக்கு இரட்டை ஆட்சியை அறிமுகப்படுத்த இயற்றப்பட்டது. இதற்கு இந்திய மக்கள் மத்தியில் கடும் எதிர்ப்பு

கிளம்பியது. இருப்பினும், இந்திய மக்கள் இந்த அரசாங்க வடிவத்தை திருத்த வேண்டும் என்று கோரினர். மேலும், சீர்திருத்தங்களை பரிந்துரைப்பதற்காக பத்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு கமிஷனை நிறுவுவதன் மூலம் அரசாங்க நடவடிக்கைகள் மற்றும் திட்டங்களை சீர்திருத்துவதற்கான ஒரு விதியையும் இந்த சட்டம் உள்ளடக்கியது. 1920 இல், இங்கிலாந்தில் ஆட்சியில் இருந்த கன்சர்வேடிவ் கட்சியினர் , தொழிற்கட்சிக்கு எதிரான தேர்தலில் தோல்வியடைவார்கள் என்று பயந்தனர். அவர்கள் தங்கள் காலனிகளின் மீதான தங்களின் கட்டுப்பாட்டை ஒப்பீட்டளவில் அனுபவமற்ற கட்சிக்கு மாற்றுவது குறித்தும் பயந்தனர். எனவே 1927 இல், பிரதம மந்திரி ஸ்டான்லி பால்ட்வின், தலைவர் சர்ஜான் சைமன் உட்பட ஏழு எம்.பி.க்கள் அடங்கிய ஒரு ஆணையத்தை உருவாக்கினார்.

இந்தியாவின் அரசியலமைப்பு விவகாரங்களின் நிலையை விசாரிக்கும் பொறுப்பு சைமன் கமிஷனுக்கு வழங்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் கல்வி மற்றும் அரசாங்க பிரதிநிதித்துவ நிறுவனங்களில் சீர்திருத்தங்கள் கமிஷனுக்கு வழங்கப்பட்ட முக்கியப் பணிகளாகும். இந்தியாவில் ஒரு பொறுப்பான அரசாங்கத்தை நிறுவுவது குறித்து அறிக்கை கேட்கப்பட்டது. இந்த ஆணையம் தனது விசாரணையில் பிரிட்டிஷ் அரசு அரசியல் சாசனத்தை கடைப்பிடித்தது என்றும், இந்திய மாநிலங்களுடனான பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் உறவை கருத்தில் கொள்ளவில்லை என்றும் கண்டறிந்தது.

சைமன் கமிஷன் நாடு முழுவதும் மக்கள் மத்தியில் பெரும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது, ஏனெனில் தேசத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில் கமிஷனில் எந்த இந்தியரும் சேர்க்கப்படவில்லை. பிரகன்ஹெட்பிரபு, சைமன் கமிஷனில் இருந்து இந்தியர்களின் உறுப்பினர்களை விலக்கியதை நியாயப்படுத்தினார், “கமிஷன் பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்டது, கமிஷனின் உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தில் இருந்து இருக்க வேண்டியது அவசியம் என்றார்.

இதன் விளைவாக, உறுப்பினர்கள் பயணம் செய்யும் இடமெல்லாம் கமிஷனுக்கு கறுப்புக் கொடி ஏற்றி வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. உறுப்பினர்கள் நாட்டிற்கு வந்த தினத்தில் நாடு தழுவிய ஹர்த்தால் அனுசரிக்கப்பட்டது.

சைமன் கமிஷன் புறக்கணிப்பு

சைமன் கமிஷன் அறிவிக்கப்பட்டது முழுவதும் ஆங்கிலேயப் பிரதிநிதிகளை மட்டுமே கொண்டிருந்தது. எந்த இந்தியரையும் சேர்க்கவில்லை, எனவே வரவிருக்கும் சீர்திருத்தங்கள் ஏதேனும் இருந்தால், இந்திய மக்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றாது என மக்கள் தெரிந்து கொண்டனர். அனைத்து முக்கிய முடிவெடுக்கும் அதிகாரங்களும் காலனித்துவ அரசாங்கத்தின் கைகளில் இன்னும் உறுதியாக இருப்பதால், இரட்டையாட்சி கேலிக்கூத்தாந ஒன்றாகவே கருதப்பட்டது. முழுவதுமாக ஆங்கிலேயர்களே இடம் பெற்ற சைமன் குழுவின் அறிவிப்பு பரவலான எதிர்ப்பை ஏற்படுத்தியது. ஏனெனில் அதில் ஒரு இந்தியர் கூட இல்லை. இதை இந்தியாவில் உள்ள அனைவரும் ஒருமனதாக கண்டித்தனர்.

எனவே ஆணையத்தைப் புறக்கணிக்க ஒவ்வொரு கருத்துடைய தலைவர்களாலும் ஒருமனதாக தீர்மானம் செய்யப்பட்டது. ஆணையத்தின் உறுப்பினர்கள் இந்தியாவில் இறங்கிய நாளில் (பிப்ரவரி 3, 1928) அனைத்து முக்கிய நகரங்களிலும் ஹர்த்தால் அனுசரிக்கப்பட்டன. கமிஷனுக்கு எதிராக மக்கள் ஆர்ப்பாட்டம், பேரணிகள் மற்றும் கறுப்புக் கொடிகள் ஏந்தி ஊர்வலங்கள் நடத்தினர்.

“சைமனே திரும்பிப் போ” என்ற வாசகம் பேனர்கள், பதாகைகள் மற்றும் காத்தாடிகளில் கூட பதிக்கப்பட்டது. ஆணையம் செல்லும் இடமெல்லாம் கருப்புக் கொடிகள் காட்டப்பட்டன. காவல்துறையின் அடக்குமுறை கடுமையாகவும் இரக்கமற்றதாகவும் இருந்தது. ஊர்வலங்கள் தாக்கப்பட்டன.

லாகூரில் தீவிரவாத சகாப்தத்தின் தலைசிறந்த தலைவர்களில் ஒருவரான லாலா லஜபதி ராய் மீது மிகவும் கடுமையான தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. வயது முதிர்ந்த தலைவரான அவர் லத்திகளால் தாக்கப்பட்டார், படுகாயமடைந்த அவர் சில நாட்களுக்குப் பிறகுமரணமடைந்தார்.

லாலாலஜபதி ராயின் மரணம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு எதிராக மிகப்பெரிய வெறுப்பை உருவாக்கியது. இந்த காலகட்டத்தில், காங்கிரஸுக்குள் ஒரு முக்கியமான வளர்ச்சியாக பூரண சுயராஜ்யம் அல்லது முழுமையான சுதந்திரம் அதன் நோக்கமாக ஏற்றுக்கொண்டது. முழுமையான சுதந்திரம் என்பது பிரிட்டிஷ் தொடர்பிலிருந்து முற்றிலும் துண்டிக்கப்படுவதைக் குறிக்கிறது.

லட்சுமணபுரியில் சைமன் குழுவினுக்கு எதிராக ஜவஹர்லால் நேருவும் ஜி.பி.பந்தும் நடத்திய எதிர்ப்புக் கூட்டத்தில் தடியடி பிரயோகமும், துப்பாக்கிச் சூடும் நடத்தப்பட்டது. தேசத் தலைவர்கள் மீது நடத்தப்படும் தாக்குதல் அவர்களின் தேசிய சுயமரியாதையை அவமானப்படுத்துவது போல் இருந்தது. சைமன் குழுவினர் இந்திய மக்களின் ஒட்டுமொத்த வெறுப்பை சம்பாதித்தனர். இறுதியாக சைமன் குழுவின் அறிக்கை 1930இல் இரண்டு தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டது.

சைமன் குழுவின் அறிக்கை

சைமன் குழுவின் பரிந்துரைகள் பின்வருமாறு:

- மாநில சுயாட்சி கொண்டுவரப்பட வேண்டும். இரட்டை ஆட்சிக்கு பதில் மாநில சுயாட்சி கொண்டுவரப்பட வேண்டும்.
- மாநில நிர்வாகத்தில் மக்கள் பிரதிநிதிகளான அமைச்சர்களுக்கு மேலும் அதிக அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும்
- மாநில சட்டமன்றங்கள் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும்
- மாநில சட்டமன்றத்தில் அரசாங்க சார்புடைய நியமன உறுப்பினர்கள் இருக்கக் கூடாது.
- முஸ்லிம்களுக்கு சிறப்பான போதிய வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும்

- உயர் நீதிமன்றங்கள் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்க வேண்டும்
- மத்தியில் பிரிட்டிஷ் இந்திய பகுதிகளும், மன்னர் மாநிலப் பகுதிகளும் ஒன்றாக இணைந்த கூட்டாட்சி ஏற்படவேண்டும்
- பத்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை அரசியலமைப்பு சட்டத்தை பரிசீலனை செய்யும் சட்ட கட்டுப்பாட்டுக்கு பதில் தேவையானபோது பரிசீலனை செய்வதற்கு உரிய வகையில் புதிய சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும்
- இந்தியாவிலிருந்து பர்மாவை தனி நாடாக பிரித்துவிட வேண்டும்
- வட மேற்கு எல்லை மாநிலத்தில் சட்டமன்றம் அமைக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

சைமன் குழுவின் நோக்கம் நன்றாக இருந்தாலும் அதில் இந்திய எவருக்கும் இடம் தராமல் போனது மாபெரும் அரசியல் தவறாகும். அதனால்தான் அனைத்துக் கட்சிகளும் சைமன் குழுவை புறக்கணித்தனர். சைமன் குழுவின் வருகையின்போது காங்கிரஸ் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை கைவிட்டிருந்தாலும், தேசம் தழுவிய புறக்கணிப்பு இயக்கத்தை இதன்மூலம் நடத்தியது. சைமன் குழுவின் அறிக்கையும் தலைவர்களைத் திருப்தி செய்யவில்லை. கவர்னருக்கும், வைசிராய்க்கும் கொடுக்கப்பட்ட அதிக அதிகாரங்கள் மாநில சுயாட்சி திட்டத்தை கேலிக்கூத்தாக்கின.

நேரு அறிக்கையின் முக்கிய அம்சங்கள்

- ❖ டொமினியன் அந்தஸ்து உடனடியான குறிக்கோளாகவும் பூரண சுயராஜ்யம் இறுதி லட்சியமாக இருக்க வேண்டும்
- ❖ இந்தியாவின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் இணைந்த கூட்டாட்சி அரசாங்க முறை அமைக்கப்பட வேண்டும்
- ❖ வகுப்புவாரி தேர்தல் பிரதிநிதித்துவம் ஒழிக்கப்படவேண்டும்.
- ❖ அரசு எந்த ஒரு மதத்திற்கும் தனிப்பட்ட முறையில் அதிகாரமளித்தல் கூடாது
- ❖ சமய சார்பற்ற முறையில் அரசியலமைப்பு இருத்தல்வேண்டும் வடமேற்கு எல்லை மாகாணம் பிற மாநிலங்களுக்கு சமமாகக் கருதப்பட வேண்டும்
- ❖ 19 அடிப்படை உரிமைகள் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி வழங்குதல் வேண்டும்
- ❖ மத்திய சட்டமன்றம் இரு அவைகளைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் மக்களுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் போதிய அளவில் பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கும்
- ❖ இந்திய உச்ச நீதிமன்றமே இறுதி மேல் முறையீட்டு மன்றம் ஆக இருக்கவேண்டும்
- ❖ அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்ட முதல் மூன்று ஆண்டு காலத்திற்குள் மத்திய அமைச்சரவை ஏதேனும் ஒரு காரணம் காட்டி கலைக்கப்படக்கூடாது

- ❖ இந்தியாவின் பாதுகாப்பை நிர்வகிக்க ஒரு பாதுகாப்பு குழு அமைக்கப்பட வேண்டும்
- ❖ பிரதம மந்திரி மற்றும் அமைச்சர்கள் அரசியல் சட்டம் மற்றும் பாராளுமன்ற சட்டங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு செயல்படவேண்டும்
- ❖ மன்னர் மாநிலங்கள் அனைத்தும் பாராளுமன்ற அதிகார எல்லைக்கு உட்பட்ட இயங்கவேண்டும்.

ஜின்னாவின் 14 அம்சக் கோட்பாடுகள்

நேரு அறிக்கை பற்றி முஸ்லிம்கள் இடையே ஒருமித்த கருத்து ஏற்படவில்லை. ஆனால் மௌலானா அபுல்கலாம் ஆசாத், டாக்டர் அன்சாரி, டி.கே.செர்வானிபோன்ற தேசிய முஸ்லீம் தலைவர்கள் நேரு அறிக்கையை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டனர். ஜின்னாவும் அவரது ஆதரவாளர்களும் காந்தியின் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை எதிர்த்தாலும் கூட்டுத் தொகுதி முறையை ஆதரித்தனர். ஆகாகானும் அவரது ஆதரவாளர்களும் முஸ்லிம்களுக்கு தனித்தொகுதி வழங்கப்படுவதை ஏற்றுக்கொண்டனர். சர் முகமது நபியும் அவரது ஆதரவாளர்களும் நேரு அறிக்கையை முழுமையாக எதிர்த்தனர். நேரு அறிக்கை பற்றி முஸ்லிம்கள் இடையே உள்ள கருத்து வேறுபாடுகளை தீர்க்கும் பொருட்டு முகமது அலி ஜின்னா முஸ்லீம்களின் அனைத்து கட்சிகள் மாநாடு ஒன்றை டெல்லியில் கூட்டினார். அதனடிப்படையில் முஸ்லிம்களில் பல பிரிவினரின் கருத்துக்களை அறிந்து அதன் அடிப்படையில் ஒரு திட்டத்தை அமைத்துக் கொடுக்குமாறு ஜின்னா கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார். அதன் அடிப்படையில் உருவானதுதான் முகமது அலி ஜின்னாவின் 14 அம்ச திட்டம் ஆகும்.

வருங்கால அரசியல் அமைப்பு தனது 14 அம்ச திட்டங்களின் அடிப்படையில் அமைந்தால் தான் முஸ்லிம்கள் அதனை ஏற்பார்கள் என்று ஜின்னாகூறினார் .அவரது 14 அம்சக்கோட்பாடுகள் பின்வருமாறு

1. இந்தியாவிற்கு ஒரு கூட்டாட்சி வேண்டும் .அந்த அரசியலமைப்பில் மத்திய மாநில அதிகார பங்கீட்டுக்குப் பின் எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும்
2. மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படும் சுயாட்சியின் அளவு ஒரே மாதிரியாக இருக்க வேண்டும். எவ்வித வேறுபாடும் இருக்கக்கூடாது
3. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் சிறுபான்மையினர் சட்டமன்றத்திலும் உள்ளாட்சி மன்றங்களில் போதிய அளவில் பிரதிநிதித்துவம் பெற வேண்டும்.
4. மத்திய சட்டமன்றத்தில் மூன்றில் ஒரு பகுதி இடங்கள் முஸ்லிம்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும்.
5. எல்லா வகுப்பினருக்கும் தனித் தொகுதிகளின் அடிப்படையில் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப் பட வேண்டும்

6. பஞ்சாப் வடமேற்கு எல்லைப்புற பகுதிகள் ஆகிய மாநிலங்களில் வாழ்கின்ற முஸ்லிம்களின் பெரும்பான்மையான எண்ணிக்கையில் பாதிக்கிற வகையில் மாற்றங்கள் செய்யக்கூடாது
7. அடிப்படை உரிமைகள் அனைத்து சமூகங்களுக்கும் பொதுவாக இருக்க வேண்டும்
8. பம்பாயிலிருந்து சிந்து பகுதி பிரிக்கப்பட வேண்டும்
9. சீர்திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்படும் போது வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணம் ஆகியவற்றுக்கிடையே வேறுபாடுகள் ஏதுமின்றி சமமாக கொண்டுவரப்பட வேண்டும்
10. வேலை வாய்ப்புகளில் முஸ்லிம்களுக்கு போதுமான அளவில் பங்கு இருக்கும்படி வழி செய்தல் வேண்டும்
11. முஸ்லிம் பண்பாடு, சமயம் ,மொழி, கல்வி, சட்டங்கள் ஆகியவை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்
12. மத்திய மாநில அமைச்சர்களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் குறைந்த மூன்றில் ஒரு பங்காவது முஸ்லிம் அமைச்சர்கள் இருக்க வேண்டும்.
13. அரசு பணிகள் அனைத்திலும் முஸ்லிம்களுக்கு போதிய இடங்கள் ஒதுக்கப்பட வேண்டும்
14. அரசிலமைப்பின் மாற்றங்களை மாநில சட்டமன்றங்களின் ஒப்புதலின்றி மத்திய சட்டமன்றம் மட்டுமே செய்தல் கூடாது

ஜின்னாவின் 14 அம்சத் திட்டத்தை அனைத்து முஸ்லீம் பிரிவினரும் அங்கீகரிக்கவில்லை. ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்கள் நேரு அறிக்கையையும் ஜின்னாவின் திட்டத்தையும் நிராகரித்தனர். ஜின்னாவின் 14 அம்ச கோட்பாடுகள் முஸ்லிம் மக்களின் எண்ணங்களின் பிரதிபலிப்பாக இருந்ததே தவிர இனச்சிக்கலை தீர்த்து தேசியத்தை வளர்க்கும் வகையில் அமையவில்லை .எனவே அதன் கொள்கைகளும் எடுபடவில்லை

அமைச்சரவைப் பணி

அமைச்சரவைப் பணி என்பது அட்லீ அரசாங்கத்தால் பிப்ரவரி இல் 1946 மூன்று . இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்பட்ட ஒரு உயர் அதிகாரம் கொண்ட பணியாகும் : பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் இந்தப் பணியில் பணியாற்றினர் (இந்தியாவின் வெளியுறவுச் செயலாளர்) பெத்திக் லாரன்ஸ் ; வர்த்தக வாரியத் தலைவர் ஸ்டாஃபோர்ட் கிரிப்ஸ் ; மற்றும் அட்மிரால்டியின் முதல் பிரபு ஏ .வி.

இந்தியாவிற்கு பேச்சுவார்த்தை மூலம் அமைதியான முறையில் (அலெக்சாண்டர் .அதிகாரத்தை மாற்றுவதற்கான வழிகளையும் வழிகளையும் கண்டறிய

அமைச்சரவை மிஷன் - பின்னணி

- பிரிட்டிஷ் அமைச்சராக இருந்த கிளெமெண்ட் அட்லி , அமைச்சரவை மிஷனை உருவாக்கும் முயற்சியை தொடங்கினார்.
- இது மூன்று உறுப்பினர்களால் உருவாக்கப்பட்டது: லார்டு பெதிக்-லாரன்ஸ், ஏ.வி. அலெக்சாண்டர் மற்றும் சர் ஸ்டாபோர்ட் க்ரிப்ஸ்.
- அப்போது இந்தியாவின் வைசராயாக இருந்த லார்டு வேவல் இந்த செயல்முறையில் ஈடுபட்டிருந்தார் , ஆனால் அவர் அதிகாரப்பூர்வ உறுப்பினராக இல்லை.
- அப்போது காங்கிரஸ் கட்சியும் முஸ்லீம் லீக்கும் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் கருத்து வேறுபாடுகள் கொண்டு இருந்தன , மற்றும் அடிப்படையான பாவனைகளில் பெரும் வேறுபாடுகள் காரணமாக உடன்பாடு ஏற்பட முடியவில்லை.
- காங்கிரஸ், மாகாணங்களுக்கு மிகக் குறைவான அதிகாரங்கள் ஒப்படைக்கப்பட்ட, வலிமையான மத்திய ஆட்சியை விரும்பியது.
- முஸ்லீம் லீக் , உலகின் மிகப்பெரிய உறுபிறப்பினர் கூட்டமான இந்திய முஸ்லீம்களின் உரிமைகளுக்காக வலுவான பாதுகாப்புகளை விரும்பியது.
- இரு கட்சிகளும் அடிப்படையான பாவனைகளில் பெரும் வேறுபாடுகள் கொண்டதால், மற்றும் ஒரு பொதுவான முடிவுக்கு வர முடியாத நிலை ஏற்பட்டதால், 1946 மே மாதத்தில் அமைச்சரவை மிஷன் தங்களது சொந்தத் திட்டங்களை வெளியிட்டது.

அமைச்சரவை மிஷன் - நோக்கங்கள்

- இந்தியாவுக்கான அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் பொருட்டு , இந்திய அரசியல் தலைவர்களுடன் ஒரு உடன்பாட்டை ஏற்படுத்துவது.
- ஒரு அரசியலமைப்பு உருவாக்கும் குழுவை அமைத்தல் (இந்திய

அரசியலமைப்புச் சபை).

- முக்கியமான இந்திய அரசியல் கட்சிகளின் ஆதரவுடன் ஒரு நிர்வாக சபையை அமைத்தல்.

அமைச்சரவை மிஷனின் வருகை

- 1946 மார்ச் 24ஆம் தேதி, அமைச்சரவை மிஷன் டெல்லியில் வந்தடைந்தது. இந்தியாவின் அனைத்து கட்சிகளிலும் மற்றும் குழுக்களிலும் சேர்ந்த தலைவர்களுடன் இது நீண்ட கலந்துரையாடல்களை நடத்தியது. கலந்துரையாடல்களின் முக்கிய அம்சங்கள்:
- இடைக்கால அரசின் அமைப்பு;
- இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் வழங்கும் வகையில் புதிய அரசியலமைப்பை வடிவமைக்கும் கோட்பாடுகள் மற்றும் நடைமுறைகள்.
- இந்தியாவின் ஒருங்கிணைப்பு அல்லது பிரிவின் அடிப்படை கேள்வியில் காங்கிரசும் முஸ்லீம் லீக்கும் உடன்பட முடியாத நிலை ஏற்பட்டதால் , மிஷன் 1946 மே மாதத்தில் தன்னுடைய சொந்த அரசியலமைப்புத் தீர்வை முன்வைத்தது.

அமைச்சரவை மிஷனின் பரிந்துரை

- முழுமையான பாகிஸ்தானுக்கான கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டது , காரணங்கள்:
பாகிஸ்தான் உருவாக்கம் பெரும்பான்மையான முஸ்லிமல்லாத மக்களைக் கொண்டிருக்கும் — வடமேற்கில் 38% மற்றும் வடகிழக்கில் 48%;
சமுதாய அடிப்படையிலான தன்னிர்ணயக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் , பெரும்பான்மையாக ஹிந்துக்களைக் கொண்ட மேற்குப் பெங்காலம் மற்றும் சிக்கள் மற்றும் ஹிந்துக்கள் பெரும்பான்மையாக உள்ள அம்பாலா மற்றும் ஜலந்தர் பிரிவுகள் பஞ்சாபிலிருந்து பிரிக்கப்பட வேண்டியது;

- பெங்காலும் பஞ்சாப்பும் பிரிக்கப்பட்டால் , பல ஆண்டுகளாக நிலவிய பிராந்திய உறவுகள் பாதிக்கப்படும்;
- பாகிஸ்தானின் மேற்கு மற்றும் கிழக்கு பகுதிகளுக்கிடையிலான தொடர்பு போன்ற பொருளாதார மற்றும் நிர்வாக சிக்கல்கள் ஏற்படும்;
- ஆயுதப் படைகள் பிரிக்கப்படுவது மிகவும் ஆபத்தானதாக இருக்கும்.
மாகாணங்கள் மூன்று பிரிவுகளாக/குழுக்களாக வகுக்கப்பட வேண்டும்:
குழு A – மதராசு, மத்திய மாகாணங்கள், உத்தரப் பிரதேசம், பீகார், பாம்பே மற்றும் ஒரிசா.
குழு B – பஞ்சாப், சிந்து, வடமேற்கு எல்லைப் பிரதேசம் (NWFP), மற்றும் பலூச்சிஸ்தான்.
குழு C – பெங்கால் மற்றும் அசாம்.
மாகாண, பிரிவு மற்றும் ஒன்றிய (Union) மட்டங்களில் மூன்று அடுக்குகளைக் கொண்ட நிர்வாகமும் சட்டமன்றமும் இருக்க வேண்டும்.
- மாகாண சட்டமன்றங்கள் **ஒப்புரு பிரதிநிதித்துவம்** (Proportional Representation) முறைப்படி அரசியலமைப்புச் சபையைத் தேர்ந்தெடுப்பது — பொதுப்பிரிவு, முஸ்லீம், சிக்குகள் என மூன்று பிரிவுகளில் வாக்களிப்பு.
- இந்த அரசியலமைப்புச் சபையில் 389 உறுப்பினர்கள் இருப்பார்கள்:
மாகாண சட்டமன்றங்கள் 292 உறுப்பினர்கள், தலைமை ஆணையர் மாகாணங்கள் 4 உறுப்பினர்கள், மற்றும் இளவரசர் மாநிலங்கள் 93 உறுப்பினர்கள் அனுப்புவார்கள்.
- A, B, மற்றும் C ஆகிய குழுக்களுக்குச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் தனித்தனியாகக் கூடி, தங்களுக்கான மாகாண அரசியலமைப்பை (மற்றும்

தேவையெனில் குழுக்களுக்கானதும்) உருவாக்க முடிவு செய்ய வேண்டும்.

- பிறகு, முழு அரசியலமைப்புச் சபை (மூன்று குழுக்களும் ஒன்றாக) ஒன்றாக கூடி இந்திய ஒன்றிய அரசியலமைப்பைத் தயாரிக்க வேண்டும்.
- மத்திய நிர்வாகம் — பாதுகாப்பு, தொடர்பு மற்றும் வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் ஆகியவற்றைக் கையாண்டு centralized command ஆக செயல்படும். இந்தியா ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பை (federal structure) உடையதாக இருக்கும்.
- மத்திய சட்டமன்றத்தில் , சமுதாய சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்கள் இரு சமுதாயங்களின் எளிய பெரும்பான்மையால் முடிவுபடுத்தப்படும் (உள்ளவர்கள் மற்றும் வாக்களிப்பவர்கள் அடிப்படையில்).
- மாகாணங்களுக்கு முழுமையான தன்னாட்சி மற்றும் மீதமுள்ள அதிகாரங்கள் வழங்கப்படும். இளவரசர் மாநிலங்கள் இனி பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்குப் பின்பணியாமல் , வாரிசு அரசுகளோ அல்லது பிரிட்டிஷ் அரசோடு ஏற்பாடுகள் செய்துக்கொள்ளத் தாங்களாகவே சுதந்திரமாக இருக்கலாம்.
- முதல் பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு , ஒரு மாகாணம் தன்னைச் சேர்ந்த குழுவிலிருந்து வெளியேறத் தாராளமாக முடியும். பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு, அந்த குழு அல்லது ஒன்றிய அரசியலமைப்பை மறுபரிசீலனை செய்ய அழைக்கலாம்.
- அதற்கிடையில், அரசியலமைப்புச் சபை ஒரு இடைக்கால அரசை அமைக்க வேண்டும்.

கட்சிகளின் எதிர்வினை

- அமைச்சரவை மிஷன் திட்டத்தின் நீண்டகால திட்டத்தை , முஸ்லீம் லீக்

ஜூன் 6, 1946 அன்று ஏற்றுக்கொண்டது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் ஜூன் 24, 1946 அன்று ஏற்றுக்கொண்டது. அரசியலமைப்புச் சபைக்கான தேர்தல்கள், மாகாண சட்டமன்றங்களில் ஜூலை 1946ல் நடைபெற்றது.

- ஜூலை 10, 1946 அன்று, நேரு கூறியதாவது: “நாங்கள் அரசியலமைப்புச் சபைக்குள் செல்லத் தீர்மானித்திருப்பதைத் தவிர வேறு எதற்கும் பிணைபட்டிருக்கவில்லை”.

இதன் பொருள் – அரசியலமைப்புச் சபை சார்வதேச அதிகாரம் கொண்டது என்றும், அதன் சட்டங்களும் செயல்முறைகளும் தானாகவே தீர்மானிக்கப்படும் என்றும் பொருள்.

- NWFP (வடமேற்கு எல்லைப் பிரதேசம்) மற்றும் அசாம், B மற்றும் C பிரிவுகளில் சேருவதற்கு எதிர்ப்புப் தெரிவிப்பதால் , குழுபட்ட அமைப்பு உருவாக வாய்ப்பு இல்லை.
- ஜூலை 29, 1946 அன்று, நேருவின் உரைக்கு பதிலளிக்கும்போது, முஸ்லீம் லீக் தனது ஒப்புதலை வாபஸ் பெற்றது. பின்னர் ஆகஸ்ட் 16 முதல், பாகிஸ்தான் அடைய “நேரடி போராட்டம்” (Direct Action) நடத்த அழைப்பு விடுத்தது.

காங்கிரஸின் எதிர்வினை

- அமைச்சரவை மிஷன் திட்டம் , பாகிஸ்தான் உருவாக்கத்திற்கு எதிராக இருக்கிறது என்று காங்கிரஸ் கருதியது. காரணம்:
- குழுவாக இணைவது விருப்பத்துக்கு உட்பட்டது, கட்டாயமல்ல.
- ஒரே அரசியலமைப்புச் சபை மட்டுமே திட்டமிடப்பட்டுள்ளது.
- முஸ்லீம் லீக்கு வீட்டோ அதிகாரம் இனி இல்லை.

- மாகாணங்கள், முதல் பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகே குழுவிலிருந்து விலக வேண்டும் என்பதே தவறானது.
- அதற்கு பதிலாக , அவர்கள் முதற்கட்டத்திலேயே குழுவில் சேர மறுக்க கூடியதாக இருக்க வேண்டும்.
- கட்டாய குழுபடுத்தல் என்பது, மாகாண தன்னாட்சிக்கு ஆதரவாக தொடர்ந்தும் வலியுறுத்தப்பட்ட கோட்பாட்டுக்கு எதிரானது
- இளவரசர் மாநிலங்களில் இருந்து , மக்கள் தேர்ந்தெடுத்த உறுப்பினர்கள் இல்லாமல், இளவரசர்களால் நியமிக்கப்படும் உறுப்பினர்கள் மட்டும் இருக்க வேண்டும் என்றது, ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாக இருந்தது.

முஸ்லீம் லீக் எதிர்வினை

1. கட்டாய குழுபடுத்தலில் , பாகிஸ்தான் உருவாக்கம் குறியீடாக உள்ளது என்று முஸ்லீம் லீக் கருதியது.
2. B மற்றும் C பிரிவுகள், எதிர்காலத்தில் பாகிஸ்தானாக பிரிந்து செல்ல , ஒருங்கிணைந்த அதிகார மையங்கள் ஆக கட்டாயம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்றே லீக் விரும்பியது.
3. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் திட்டத்தை நிராகரிக்குமேயான எதிர்பார்ப்பில் , அரசாங்கம் முஸ்லீம் லீக் க்கு இடைக்கால அரசாங்கத்தை அமைக்க அழைப்பு விடுக்கும் என்று லீக் நம்பியது.

அமைச்சரவை மிஷன் தோல்வியின் காரணங்கள்

1. காங்கிரஸ், ஹிந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லீம்களின் பெரும்பான்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாகாணங்களை குழுக்களாகப் பிரிக்கும் எண்ணத்துக்கும், மத்திய ஆட்சி பலவீனமாக இருக்க வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டுக்கும் எதிராக இருந்தது.

2. முஸ்லீம் லீக், திட்டத்தில் எந்த மாற்றத்தையும் விரும்பவில்லை.
3. திட்டம் நிராகரிக்கப்பட்ட பிறகு , 1946 ஜூன் மாதத்தில், மிஷன் ஒரு புதிய திட்டத்தை முன்மொழிந்தது.
4. இந்த திட்டம் இந்தியாவை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்க வேண்டுமென்றது
5. ஹிந்துப் பெரும்பான்மையுள்ள இந்தியா
6. முஸ்லீம் பெரும்பான்மையுள்ள பாகிஸ்தான் (பின்னர் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது)
7. யாரெல்லாம் யூனியனில் சேரலாம் அல்லது சுதந்திரமாக இருக்கலாம் என்பதற்கான இளவரசர் மாநிலங்களின் பட்டியல்தயாரிக்கப்பட்டது.
8. இந்த இரண்டாவது திட்டத்தை , ஜவஹர்லால் நேரு தலைமையிலான காங்கிரஸ் நிராகரித்தது. ஆனால் , அவர்கள் அரசியலமைப்புச் சபையின் உறுப்பினராக செயல்பட ஒப்புக் கொண்டனர்.

இடைக்கால அரசு அமைப்பதற்கான முயற்சி

- இந்தியாவுக்குள் இடைக்கால அரசு அமைக்க , வைய்சுராய் 14 பேரைக் கொண்ட ஒரு குழுவை கூட்டினார்:
- 5 பேர் காங்கிரசில் இருந்து,
- 5 பேர் முஸ்லீம் லீக்கில் இருந்து,
- மற்றும் ஒவ்வொருவர் சீக்கியர் , பார்சி, இந்திய கிருத்துவர் , மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் சமூகத்திலிருந்து.
- காங்கிரஸ் மற்றும் முஸ்லீம் லீக் இருவருக்கும் , வைய்சுராய் இடைக்கால மன்றத்தில் 5 உறுப்பினர்களை நியமிக்கும் அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது.
- காங்கிரஸ், சாக்கிர் ஹுசைன் என்பவரை உறுப்பினராக நியமித்தது.
- இதற்கு முஸ்லீம் லீக் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தது. காரணம்: இந்திய

முஸ்லீம்களை பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் ஒரே கட்சி முஸ்லீம் லீக் தான் என்றும், வேறு யாரும் அவர்களுக்குப் பிரதிநிதி அல்ல என்றும் கூறியது.

- இதன் காரணமாக, முஸ்லீம் லீக் இடைக்கால அரசை புறக்கணித்தது
- காங்கிரஸ் தலைவர்கள் , வைய்சுராயின் இடைக்கால அமைச்சரவையில் சேர்ந்தனர்.
- நேரு, இடைக்கால அரசின் தலைவர் ஆனார்.
- புதிய அரசு , நாட்டின் அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் பணியைத் தொடங்கியது.

அரசாங்க அமைப்பும் பிரிவும்

1. நாடளாவிய அளவில் , குறிப்பாக NWFP உள்ளிட்ட மாகாணங்களில் , காங்கிரஸ் தலைமையிலான அரசுகள் அமைக்கப்பட்டன.
2. முஸ்லீம் லீக், பெங்கால் மற்றும் சிந்து மாகாணங்களில் அரசு அமைத்தது.
3. ஜின்னா மற்றும் முஸ்லீம் லீக் புதிய மத்திய அரசை எதிர்த்தனர்.
4. பாகிஸ்தானுக்காக போராட்டம் செய்வதற்குத் தயார் என்று ஜின்னா உறுதியளித்தார்.
5. முஸ்லீம்கள், பாகிஸ்தான் கோரிக்கையை எந்த வழியிலிருந்தும் முன்வைக்க வேண்டும் என்று அழைப்பு விடுத்தார்.
6. 1946 ஆகஸ்ட் 16 அன்று, “நேரடி போராட்ட நாள் ” (Direct Action Day) நடத்த அழைப்பு விடுத்தார்.
7. இந்த அழைப்பின் விளைவாக , நாடெங்கிலும் மிகப்பெரிய சமுதாய வன்முறைகள் நடந்தன.
8. முதற்கண் தினமான காலக்கட்டாவில் மட்டும் 5000 பேர்

கொல்லப்பட்டனர்.

9. பிற பகுதிகளிலும் , குறிப்பாக நோஆகாலி மற்றும் பீஹார் ஆகிய இடங்களில் கலவரங்கள் ஏற்பட்டன.
10. இந்த கலவரங்களின் பின்னணியில் , நாட்டைப் பிரிப்பது தவிர வழியில்லை என்று அழுத்தமான கோரிக்கை எழுந்தது.
11. சர்தார் வல்லபாய் பட்டேல், இந்த கோரிக்கையை முதலில் ஏற்ற காங்கிரஸ் தலைவர்களில் ஒருவராக இருந்தார்.
12. அவர், இந்த வன்முறைகளை முடிவுக்கு கொண்டு வர , பிரிவினையே தவிர்க்க முடியாதது என உணர்ந்தார்.

தீர்மான முடிவு

- காங்கிரஸ், ஜூன் 24, 1946 அன்று, மற்றும்
- முஸ்லீம் லீக் , ஜூன் 6, 1946 அன்று, அமைச்சரவை மிஷன் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டது.
- பின்னர் முஸ்லீம் லீக் , ஒப்புதலிலிருந்து விலகியது மற்றும் பாகிஸ்தான் கோரிக்கைக்காக நேரடி போராட்டத்தை (Direct Action) முன்னெடுத்தது.
- அமைச்சரவை மிஷன் 1946 தோல்வியடைந்ததைத் தொடர்ந்து, பிரிட்டிஷ் பிரதமர் கிளெமென்ட் அட்லி ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டு,
- இந்தியாவிலிருந்து ஆட்சி மாற்றம் மற்றும் புறக்கணிப்பு செய்யும் தேதி ஒன்றை அறிவித்தார்.

மவுண்ட்பேட்டன் திட்டம்

அரசுக்கும், காங்கிரசுக்கும் இடையிலான முட்டுக்கட்டையை உடைக்க கடுமையாக ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. 1947 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 20 ஆம் தேதி, பிரிட்டிஷ் பிரதமர் அட்லி பாராளுமன்றத்தில் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு அறிவிப்பை செய்தார் .ஜூன் 1948க்கு பிற்பகுதியில் பொறுப்புள்ள இந்தியர்களின் கைகளுக்கு அதிகாரத்தை மாற்றுவதே அரசாங்கத்தின் உறுதியான

நோக்கம் என்று பாராளுமன்றத்தில் அறிவித்த அட்லி இந்த முயற்சியை மேற்கொண்டார். இன்னும் ஒரு வருடத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறுவார்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. அதற்கு முன் இந்திய மக்கள் தங்கள் கருத்து வேறுபாடுகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஜூன் 30ஆம் தேதிக்குள் அரசாங்கம் இந்தியாவிற்கு அதிகார மாற்றம் செய்து விடும் என்றும் யாருக்கு அதிகாரத்தை மாற்றிக் கொடுப்பது என்பதை அரசாங்கம் முடிவு செய்யும் என்றும், வேவல் பிரபுவிற்குப் பதிலாக வைசிராயாக மௌண்ட்பேட்டன் பிரபு நியமிக்கப்படுவார் என்றும் அறிவித்தார் மேலும் புதிய வைஸ்ராய் இந்தியர் கைக்கு அதிகாரத்தை மாற்றிக் கொடுபார் என்ற உறுதியான அறிவிப்பு இந்தியாவில் நல்ல வரவேற்பை பெற்றது.

அட்லியின் அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து இந்தியா வந்த மௌண்ட்பேட்டன் பிரபு வைசிராயாக பதவியேற்ற உடனேயே மகாத்மா காந்தி, ஜின்னா, நேரு, ஆசாத் , பட்டேல் போன்ற முக்கிய தலைவர்களை சந்தித்துப் பேசினார். ஆனால் பாகிஸ்தான் கோரிக்கையில் இருந்து சிறிதும் விட்டுக்கொடுக்க தயாராக இல்லை முகமதலி ஜின்னா. நாட்டுப் பிரிவினை தேவையான தீமை என்பதை ஒத்துக் கொண்டார் நேரு. தலைவர்களுடன் பேசிய பின்னர் நாட்டில் பிரிவினை செய்யாமல் இந்திய அரசியல் தேக்கநிலையை தீர்க்க முடியாது என்ற தெளிவான முடிவுக்கு வந்தார் மௌண்ட்பேட்டன். அட்லியின் அறிக்கையை ஒட்டி ஒரு திட்டத்தைத் தயாரித்தார். அத்திட்டம் அமைச்சரவைத் தூதுக்குழு திட்டத்தையே ஒத்திருந்தது. அமைச்சரவையின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. அமைச்சரவை அதில் சில மாற்றங்களை செய்து திருப்பி அனுப்பியது. திருத்தி அமைக்கப்பட்ட திட்டத்தை அப்போது சிம்லாவில் தன்னுடன் தங்கியிருந்த நேருவிடம் காட்டினார் மௌண்ட்பேட்டன். அதைபார்த்த நேரு அதை அங்கேயே நிராகரித்தார். அதன்பின் சீர்திருத்தக் கமிஷனராக இருந்த வி.பி.மேனனின் துணையுடன் தனது திட்டத்தைத் தயாரித்தார். அதுவே மவுண்ட்பேட்டன் திட்டம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இத்திட்டத்திற்கு இங்கிலாந்து அரசின் அங்கீகாரம் கிடைத்தவுடன் 1947, ஆகஸ்டு 3 ஆம் நாள் மௌண்ட்பேட்டன் இந்திய மக்களுக்கு வானொலியில் அறிவித்தார்.

திட்டத்தின் சிறப்பியல்புகள்

- இந்திய பிரிவினை உறுதி செய்யப்பட்டுவிட்டது. இந்தியாவைப் பிரித்து தனித்தனி நாடுகள் உருவாக்கப்படும். இரண்டு நாடுகளும் அவரவர் விருப்பத்திற்கேற்ப அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கிக் கொள்ளலாம்.
- இந்திய அரசியலமைப்பு சட்ட மன்றத்தின் வேலை எந்த இடையூறுமின்றி நடைபெறும்.
- புதிதாக எழுதப்படும் அரசியல் சட்டம் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாத பகுதிகளுக்கு பொருந்தாது.

- நடைமுறையில் இருக்கும் அரசியலமைப்பு சட்ட மன்றத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாத பகுதிகளில் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட தனி மன்றத்தின் மூலம் அப்பகுதிகளில் விருப்பம் அறியப்படும்.
- பஞ்சாப் வங்காள சட்டமன்றங்கள் பெரும்பான்மை முஸ்லிம்களை கொண்ட மாவட்டங்களின் பிரதிநிதிகளுக்கும் பிறருக்குமென என இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்படும்.
- சிந்து சட்டமன்றம் யார் பக்கம் இருக்க வேண்டும் என்பதை அதுவே தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டும்.
- வடமேற்கு எல்லை மாகாணத்தில் இப்பிரச்சனையை மக்கள்வாக்கெடுப்பின் மூலம் தீர்மானிக்கப்படும்.
- பலுசிஸ்தான் மக்களுடைய கருத்தை அறிவதற்கான முறையை வைசிராய் முடிவு செய்வார். பஞ்சாப் வங்காளம் சில்ஹெட் ஆகிய பகுதிகளில் தேர்தல் நடத்தி அரசியலமைப்பு சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர்.
- மன்னர் மாநிலங்களைப் பொறுத்தவரை அமைச்சரவைத் தூதுக்குழு திட்டத்தில் கண்டுள்ள விதிகள் பின்பற்றப்படும்.
- இந்தியாவை இரண்டாக பிரிவினையை செய்வதால் ஏற்படக்கூடிய நிர்வாக விளைவுகளை சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுடன் விவாதித்து தீர்த்துக்கொள்ளலாம்.
- அரசாங்கம் அதிகார மாற்றத்தை அறிவிக்கப்பட்ட தேதிக்கு முன்னதாகவே செய்யலாம்.

வங்காளம், பஞ்சாப் ஆகிய மாநிலங்களின் விருப்பப்படி அவைகளின் பிரிவினை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. கிழக்கு வங்காளம், மேற்கு வங்காளமும் கிழக்கு பஞ்சாபும் இந்தியாவுடன் சேர விருப்பம் தெரிவித்தன. சில்ஹெட் மாவட்டத்தில் நடந்த கூட்டத்தில் முடிவின்படி அந்த மாவட்டத்தின் பெருவாரியான பகுதிகள் கிழக்கு பாகிஸ்தானுடன் இணைக்க முடிவு செய்யப்பட்டது. வடமேற்கு எல்லைப்புற மாநிலமும் மக்கள் விருப்பத்தின் படி பாகிஸ்தானுடன் இணைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு பிரிவினை மூலம் மாற்றியமைக்கப்பட்ட மாநிலங்களின் எல்லைகளை நிர்ணயம் செய்ய சர் சிரில் ரெட்கிளிப் என்பவரின் தலைமையில் விசாரணை குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது.

இந்தியப் பிரிவினை

இந்தியப் பிரிவினை பற்றிய முடிவானதும் அரசாங்கம் வேகமாக செயல்பட்டது. பிரிவினை திட்டத்திற்கு வடிவம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்திய விடுதலை மசோதா தயாரிக்கப்பட்டு பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு இந்திய விடுதலைச் சட்டம் 1947 ஜூலை 18-ஆம் நாள் நிறைவேற்றப்பட்டது. இச் சட்டத்தின்படி இந்தியா பாகிஸ்தான் ஆகிய இரண்டு டொமினியன்கள் 1947 ஆகஸ்ட் 15ஆம் நாளில் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

இந்திய சுதந்திர சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

- ❖ ஆங்கிலேய அரசு அவர் பெற்றிருந்த இந்திய ஆட்சி அதிகாரங்கள் அனைத்தும் இந்தியா பாகிஸ்தான் ஆகிய டொமினியன் வசம் ஒப்படைக்கப்படும்.
- ❖ இந்த இரண்டு டொமினியங்களும் தனித்தனியே எல்லைகளாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ள நிலப்பகுதிகளை ஏற்பதற்கும் மறுப்பதற்கும் அந்த டொமினியன்களுக்கு அதிகாரம் உண்டு.
- ❖ ஒவ்வொரு டொமினியனும் தலைமை ஆளுநர் ஒருவரை பெற்றிருக்கும். அவர் அரசியல் அமைப்பின் தலைவராக விளங்குவார். அவர் சட்டமன்றத்திற்குப் பொறுப்புள்ள அமைச்சரவையின் பரிந்துரையின் பேரில் நிர்வாகம் செய்வார்.
- ❖ இரண்டு டொமினியன்களின் அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபைகளும் அந்தந்த டொமினியன் விருப்பங்கள் தேவைக்கேற்ப அரசியல் அமைப்பினை உருவாக்கும்.
- ❖ இந்த அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபைகளே அந்த டொமினியன்களின் மத்திய சட்டமன்றம் ஆகவும் செயல்படும் .
- ❖ இரண்டு டொமினியன்களிலும் நடைமுறையில் இருந்து வருகிற சட்டங்கள் அந்தந்த டொமினியன் சட்டமன்றங்களில் திருத்தி அமைக்கப்படும் வரை இப்போதுள்ளவாறே செயல்படும் .
- ❖ இந்திய சமஸ்தான அரசுகளின் மீது உள்ள ஆங்கிலப் பேரரசின் ஆதிக்கம் நீக்கப்பட்டுவிடும்.
- ❖ ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட சமஸ்தான அரசர்கள் அவர்களின் விருப்பங்களுக்கு ஏற்ப இந்திய யூனியனிலோ பாகிஸ்தானுடனோ சேர்ந்துகொள்ளலாம். இந்தியாவுடனோ, பாகிஸ்தானுடனோ சேர விருப்பமில்லை எனில் சுதந்திர நாடு எனப் பிரகடனப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.
- ❖ இங்கிலாந்து அரசர் இதுவரை கொண்டிருந்த இந்தியப் பேரரசர் என்ற பட்டமும் நீக்கப்பட்டுவிடும்.
- ❖ இந்திய சிவில் சர்வீஸ் அதிகாரிகளுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிற பணிகளும் அதிகாரங்களும் தொடர்ந்து நடைமுறையில் இருக்கும் .பதவி காலம் முடிகிற வரை பதவியில் இருக்கும் உரிமை அவர்களுக்கு இருக்கும்.

இந்த சுதந்திரம் சட்டத்தின் மூலம் இந்தியாவின் விடுதலை அதிகாரப்பூர்வமாக உறுதி செய்ய பட்டு விட்டது.

இந்திய சுதந்திர இயக்கத்திற்கு வழிவகுக்கும் நிகழ்வுகள்

(a) 3 ஜூன் திட்டம் 1947 ஆம் ஆண்டு ஜூன் 3 ஆம் தேதி, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் பின்வரும் திட்டங்களை முன் வைத்தது:

- I. இந்தியாவின் பிரிவினை என்ற கோட்பாடு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

II. தொடர்ந்து வந்த அரசாங்கங்கள் ஆட்சி அரசியலமைப்பை ஒதுக்கப்பட்டது.

(b) அட்லியின் அறிவிப்பு 1947 பிப்ரவரி 20 அன்று இங்கிலாந்தின் பிரதமரான கிளமெண்ட் அட்லீ பின்வரும் அறிவிப்புகளை முன்வைத்தார்:

(i) 1948 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுக்கு முழுமையான சுயநிர்ணய உரிமை அளிப்பதாக இருக்கும்.

(ii) இறுதி பரிமாற்ற தேதியை தீர்மானித்த பிறகு, சுதேச அரசுகளின் எதிர்காலம் முடிவு செய்யப்படும். இந்திய சுதந்திர சட்டம், 1947 ஆம் ஆண்டு ஜூன் 3 ஆம் தேதியிலிருந்து தொடங்கப்பட்டது.

சட்டத்தின் அமைப்பு சட்டத்தின் கட்டமைப்பு இதில் உள்ளடங்கியது:

(i) இருபது பிரிவுகள்

(ii) மூன்று அட்டவணைகள் இந்திய சுதந்திர சட்ட மசோதா, பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தில் ஜூலை 4, 1947 அன்று முறைப்படி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஜூலை 18 அன்று அரசு ஒப்புதல் பெறப்பட்டது. அது பொறுப்பான அரசாங்கத்தின் (அல்லது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்றம்) மீதான அனைத்து வரம்புகளை நீக்கியது. அவர்கள் தங்கள் சொந்த அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் வரையில், அந்தந்த கவர்னர் ஜெனரல்கள் மற்றும் மாகாண ஆளுநர்கள் காமன்வெல்த்தின் மற்ற ஆதிக்கங்களில் தங்கள் சக அதிகாரங்களை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று அது கூறியது. 1947 ஆகஸ்ட் 15 முதல் இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் சுதந்திரம் பெற்று விடும் என்பது இதன் பொருள்.

இந்திய நிர்வாகத்திற்கான பிரிட்டிஷ் மரபு 1947 ல் நாடு சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்பாகவே இந்திய அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் பணி நடைபெற்று வந்தது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியால் உருவாக்கப்பட்ட நிபந்தனைகளின் பயனாக 19-ம் நூற்றாண்டில் இந்திய தேசம் பிறந்தது. காலனிய ஆட்சிக் காலத்தில் அரசியலமைப்பு ஏற்பாட்டில் பல சீர்திருத்தங்களை இந்திய தேசியவாத தலைவர்கள் கோரினர். அவர்களின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற, இந்திய அரசு சட்டம், 1858இ இந்திய ஆலோசனை சட்டம், 1861 இந்திய கவுன்சில் சட்டம், 1892 இந்திய கவுன்சில் சட்டம், 1909 மத்திய அரசின் சட்டம், 1919 மற்றும் மத்திய அரசின் சட்டம், 1935 போன்ற சில சட்டங்களை ஆங்கிலேயர்கள் இயற்றியது.

இந்திய நிர்வாகத்தின் கட்டமைப்பு பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் விளைவுகளை காட்டுகிறது. கல்வி முறை, பொது சேவைகள், அரசியல் அமைப்பு, பயிற்சி, தேர்வு இ உத்தியோகபூர்வ நடைமுறை, காவல் அமைப்பு, மாவட்ட நிர்வாகம், வருவாய் நிர்வாகம், வரவு செலவு மற்றும் தணிக்கை போன்றவை உட்பட பல செயல்பாட்டு அம்சங்கள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலத்தில் தொடங்கப்பட்டது.

முக்கிய ஆளுமைகள்

மகாத்மா காந்தி

மகாத்மா காந்தி நமது தேசத்தின் தலைசிறந்த தலைவர். அவர் 2 அக்டோபர் 1869 இல் பிறந்தார். அவர் பெயர் மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் காந்தி. இங்கிலாந்தில் இருந்து திரும்பிய பிறகு, இந்தியாவில் சட்டப் பயிற்சியைத் தொடங்கினார். கோகலேவின் அழைப்பின் பேரில், அவர் தென்னாப்பிரிக்காவிற்குச் சென்றார், அங்கு 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அரசாங்கம் இந்தியர்களை பெரும் பாகுபாட்டிற்கும் மிகவும் அவமானகரமான சிகிச்சைக்கும் உட்படுத்தியது. அவர் தென்னாப்பிரிக்காவில் உண்மை, அகிம்சை மற்றும் மனிதனின் கண்ணியத்தின் வெற்றியாளராகப் புகழ் பெற்றார். அவர் 1914 இல் இந்தியாவுக்குத் திரும்பி, தனது வாழ்நாளின் எஞ்சிய ஆண்டுகளை தனது தாய்நாட்டிற்காக அர்ப்பணித்தார். பிரிட்டிஷ் அரசை எதிர்த்துப் போராட முடிவு செய்தார். இந்தக் காலகட்டத்தில் நடந்த சுதந்திரப் போராட்டம் காந்திய சகாப்தம் (1920-1948) என்று அழைக்கப்பட்டது. உலக வரலாற்றில் முதன்முறையாக, ஒரு துறவி அரசியல்வாதி, ஒரு நாட்டைச் சார்ந்திருக்கும் மில்லியன் கணக்கான மக்களை வழிநடத்தி, வன்முறையில்லாமை, ஒத்துழையாமை மற்றும் கீழ்ப்படியாமை போன்ற நுட்பங்களின் நடைமுறை பயன்பாட்டைக் கற்றுக் கொடுத்தார். 1942 இல், காந்தி ஆங்கிலேயர்களை இந்தியாவை விட்டு வெளியேறுமாறு அழைப்பு விடுத்தார், அதற்காக மக்கள் போராடுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டனர். ஆங்கிலேயர்கள் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு முழு சுதந்திரம் அளித்து (ஆகஸ்ட் 15 அன்று 1947) இந்தியாவை விட்டு வெளியேறினர். 1948 ஜனவரி 30 அன்று, காந்தி இந்து தேசியவாதியான நாதுராம் கோட்சேவால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

ஜவஹர்லால் நேரு

நேரு ஒரு முக்கிய சுதந்திரப் போராட்ட வீரர், சுதந்திரப் போராட்டத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் மகாத்மா காந்திக்கு அடுத்தபடியாக இருந்தார். சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, ஜவஹர்லால் இந்தியாவின் முதல் பிரதமரானார் மற்றும் சுதந்திரத்திற்கு முன்னும் பின்னும் இந்திய அரசியலில் மைய நபர்களில் ஒருவராகத் தொடர்ந்தார். முக்கிய சுதந்திரத் தலைவரும் மிதவாதியுமான மோதிலால் நேருவின் மகனான ஜவஹர்லால் நேரு, மகாத்மா காந்தியின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தின் தலைசிறந்த தலைவராக உருவெடுத்து, 1947 இல் சுதந்திர நாடாக அமைக்கப்பட்டதிலிருந்து 1964 இல் அவர் இறக்கும் வரை பிரதமராகப் பணியாற்றினார். அவர் ஒரு இறையாண்மை, சோசலிஸ்ட், மதச்சார்பற்ற மற்றும் ஜனநாயக குடியரசான நவீன இந்திய தேசிய அரசின் சிறப்பியாகக் கருதப்படுகிறார்.

மோதிலால் நேரு

மோதிலால் நேரு இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில் ஒரு முக்கிய நபராக இருந்தார். மிதவாதியான அவர், 1919-1920 மற்றும் 1928-1929 ஆகிய இருமுறை காங்கிரஸின் தலைவரானார். அவர் சுயராஜ்யப் சேர்ந்தார்.

முகமது அலி ஜின்னா

முகமது அலி ஜின்னா ஒரு இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வீரர், முஸ்லீம் லீக்கின் தலைசிறந்த தலைவர் மற்றும் சுதந்திர பாகிஸ்தானின் முதல் பிரதமரானார். அவரது அரசியல் வாழ்க்கையின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில், ஜின்னா இந்து-முஸ்லீம் ஒற்றுமையின் அடையாளமாக இருந்தார், இந்தியாவிற்கு சுதந்திரம் கொண்டுவருவதற்காக காங்கிரஸ் கட்சிக்குள் பணியாற்றினார். இருப்பினும், காங்கிரஸால் ஏமாற்றமடைந்த அவர், முஸ்லிம் லீக்கில்சேர்ந்தார்.

சி.ராஜகோபாலாச்சாரி

சி. ராஜகோபாலாச்சாரி ஒரு முக்கிய சுதந்திர போராட்ட வீரர், இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் உறுப்பினராக இருந்தார், அவர் இந்தியாவின் கடைசி கவர்னர் ஜெனரலாக ஆனார், இந்தியா குடியரசாக மாறும் வரை பணியாற்றினார். சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட ஆண்டுகளில், முகமது அலி ஜின்னா மற்றும் முஸ்லிம் லீக் ஆகிய இருவருடனும் பேச்சுவார்த்தை நடத்த விரும்பினார். பின்னர் சி.ஆர். திட்டம் என அறியப்பட்டதை முன்மொழிந்தார். சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, அவர் தென்னிந்தியாவில் இருந்து ஒரு முக்கிய அரசியல்வாதியானார், பழமைவாத சுதந்திரக் கட்சியை நிறுவினார் மற்றும் ஜவஹர்லால் நேருவை கடுமையாக விமர்சித்தார்.

இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் (Indian Independence Act 1947)

இந்தியப் பிரிவினை முடிவானதும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் விரைவாகச் செயல்பட்டது. பிரிவினைத் திட்டத்துக்கு வடிவம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்திய விடுதலை மசோதா தயாரிக்கப்பட்டு, பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத் தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு (ஜூலை 4), இந்திய விடுதலைச் சட்டமாக நிறைவேற்றப்பட்டது (ஜூலை 18).

நள்ளிரவில் விடுதலை

சுதந்திர இந்தியா 1947 ஆகஸ்டு மாதம் 14-15 நள்ளிரவில் பிறந்தது. புது டெல்லியில் நாடாளுமன்றக் கட்டிடத்தின் மைய மண்டபத்தில் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டமன்றம் கூடியது. அதற்கு ராஜேந்திரப் பிரசாத் தலைமை தாங்கினார். சரியாக இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு சுதேச கிருபளாணி “வந்தே மாதரம்” பாடலை உணர்ச்சியோடும் பெருமிதத்தோடும் பாடினார். ராஜேந்திரப் பிரசாத்தின் தலைமை உரைக்குப் பின் ஜவஹர்லால் நேரு இந்திய சுதந்திரம் பற்றிய தீர்மானத்தை முன்மொழிந்துப் பேசினார். அவரது குரல் நள்ளிரவின் அமைதிக்கிடையே கணீரென ஒலித்தது. “நீண்ட நெடுங்காலத்துக்கு முன்னால் நாம் விதியோடு ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டோம். அந்த ஒப்பந்தத்திலிருந்து நம்மை விடுவித்துக் கொள்ளும் நேரம் வந்துவிட்டது. இந்த நள்ளிரவு நேரத்தில் உலகமே உறங்கிக் கொண்டிருக்கையில் இந்தியா சுதந்திரமாக வாழ வதற்காக விழித்துக் கொள்கிறது”.

அரசியலமைப்புச் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் சுதந்திர தினச் சூளுரைக்குப் பின் பெண்களின் சார்பாக ஹன்சா மேத்தா மூவர்ண தேசியக் கொடியை எடுத்துக் கொடுக்க,

இந்தியாவின் கடைசி வைசிராயும் முதல் கவர்னர் ஜெனரலுமான மௌண்ட்பேட்டன் பிரபு கொடி மரத்திலிருந்து யூனியன் ஜாக் கொடியை இறக்கிவிட்டு அதற்குப் பதில் சுதந்திர இந்தியாவின் அசோகச் சக்கரம் பதிக்கப்பட்ட மூவர்ணக் கொடியை ஏற்றினார். “இந்தியா விடுதலை அடைகிறது” என்று அரசியலமைப்புச் சட்டமன்றப் பிரகடனத்தில் கையெழுத்திட்டார். அன்றிலிருந்து அரசியலமைப்புச் சட்டமன்றம் இந்தியாவின் நாடாளுமன்றமாயிற்று. மக்களின் ஆரவாரத்துக்கிடையே இராணுவ அணிவகுப்புடன் முதல் இந்தியப் பிரதமர் ஜவகர்லால் நேரும், அவரது சகாக்களும் சென்றார்கள். ஆனால் இக்காட்சியைக் காண மகாத்மா காந்தி அங்கில்லை. அவர் நவகாளியில் இந்து-முஸ்லீம் இனக்கலவரத் தீயை அணைப்பதில் முழுமூச்சுடன் தன்னை

பிரிவினையின் விளைவுகள் பஞ்சாப் வகுப்பு வாத வன்முறை ராட்கிளிஃப் பஞ்சாப் பிரிவினை பற்றிய தீர்ப்புக் குளவிக்கூட்டில் கைவிட்ட கதையாயிற்று. பஞ்சாபியரின் பெரும்பான்மையோர் அத்தீர்ப்பை ஏற்கவில்லை. 1947-ஆம் ஆண்டு துவக்கத்திலிருந்தே பஞ்சாபில் நிலவி வந்த இன ஒற்றுமை குலையத் துவங்கியது. முஸ்லீம் லீக் “இன வெறியர்கள்” பஞ்சாப் முஸ்லீம்களை இரகசியமாகச் சந்தித்து அவர்களது உள்ளங்களில் இனவாத நச்சு விதைகளை விதைத்து வந்தனர்,

இன வெறுப்பைத் தூண்டியும் விட்டனர். இந்தியப் பிரிவினை நடைமுறைக்கு வருமுன்னரே பஞ்சாபில் இனக்கலவரம் எரிமலையாய் வெடித்தது. 1947 மார்ச் மாதம் சீக்கியத் தலைவர் ஒருவர் முஸ்லீம் லீக்கின் கொடிக் கம்பத்தை வெட்டிச் சாய்த்ததன் விளைவாக மூவாயிரம் இந்துக்கள் - பெரும்பாலும் சீக்கியர்கள் - கொன்று குவிக்கப்பட்டனர். திட்டமிட்டக் கிளர்ச்சிகளும் ஆர்ப்பாட்டங்களும் பஞ்சாப்பை இனமோதல் படுகளமாக்கியது. பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலாகப் பஞ்சாப்பை ஆட்சி செய்து வந்த கூட்டணி அரசாங்கம் (Coalition Government) பதவி விலகியது. பஞ்சாப் ஆளுநர் சர் இவான் ஜென்கின்ஸ் (Sir Evan Jenkins) நிர்வாகப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டார். மார்ச் மாதம் படுகொலையால் பாதிக்கப்பட்டச் சீக்கியர்கள் பழிக்குப் பழி வாங்கக் காத்திருந்தனர். இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றபோது மேற்கு பஞ்சாபிலிருந்த இந்து - சீக்கியர்களையும், கிழக்கு பஞ்சாபிலிருந்து முஸ்லீம்களையும் விரட்டும் முயற்சியைச் சமூக விரோத சக்திகளும் மேற்கொண்டது. லாகூரில் இந்து-சீக்கியர்களின் வீடுகளை தீக்கரையாக்கியும், சொத்துக்கள் சூறையாடப்பட்டும், கிடங்குகளில் அடைக்கப்பட்டு ஆண்கள் முஸ்லீம் காவல் படையினரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டும். பெண்கள் மானபங்கபடுத்தப்பட்டும் கொடுமைகள் நடந்தேறின. அதேபோன்று அமிர்தசரசில் முஸ்லீம்களின் வீடுகள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன, வயல்கள் நாசமாக்கப்பட்டன, வாய்க்கால்கள் பிணங்களால் நிறைந்தன. தற்காப்புக்காக லாகூரிலும் அமிர்தசரசிலும் முஸ்லீம்கள் சீக்கியர்களையும், சீக்கியர்கள் முஸ்லீம்களையும் கொன்றுக் குவித்தனர். இம்மனித மிருகத்தாக்குதலிலிருந்து எந்த ஒரு நகரமும், கிராமமும், தெருவும் தப்பவில்லை. பஞ்சாபில் நிர்வாகம் முற்றிலும் சீர்குலைந்துப் போயிற்று. அமிர்தசரசு

இனக்கொலைக்குப் பதிலாக லாகூரிலிருந்து அமிர்தசரஸ் சென்ற டென்-டவுன் எஸ்பிரஸில் பயணம் செய்த சீக்கிய அகதிகள் அனைவரையும் கொன்றுப் பிணமாக அனுப்பி வைத்தனர்.

குடியேற்றம் (Migration)

1947-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதிலிருந்தே இனக் கலவரங்களின் விளைவாக மேற்கு பஞ்சாபிலிருந்து சீக்கியர்களும் இந்துக்களும் குடிப்பெயர்ந்து இந்தியாவுக்கு வரத் துவங்கினர். ஆகஸ்ட் 14 ஆம் தேதி லாகூரில் இனக்கலவர பூகம்பம் வெடித்தது. அதன் எதிரொலி அமிர்தசரசிலும் கேட்டது. ஒரு நாளைக்கு ஐந்திலிருந்து ஆறு மில்லியன் சீக்கியர்களும் இந்துக்களும் மேற்குப் பஞ்சாபிலிருந்து இந்தியாவுக்கும், அதே எண்ணிக்கையில் முஸ்லீம்கள் கிழக்குப் பஞ்சாபிலிருந்து பாகிஸ்தானுக்கும் அகதிகளாகச் சென்றனர். முன்னுதாரணமற்ற இக்குடியேற்றத்தின் போது பல்லாயிரக்கணக்கானோர் காட்டுமிராண்டித் தனமான தாக்குதல்களால் உயிரிழந்தனர். பிரிவினையின்போது பாகிஸ்தானிலிருந்து சுமார் 60 லட்சம் அகதிகள் இந்தியாவுக்கு ஓடிவந்தார்கள். இந்தியாவிலும் பாகிஸ்தானிலும் சிறுபான்மையினர் வன்முறைக்கு ஆளானார்கள். சில மாதங்களில் சுமார் ஐந்து லட்சம் மக்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். கோடிக்கணக்கான ரூபாய் மதிப்புள்ள உடைமைகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. டில்லியில் கூட முஸ்லீம்கள் கொல்லப்பட்டு அவர்களுடைய உடைமைகள் அழிக்கப்பட்டன. இந்திய நாடு முழுவதிலும் வகுப்புக் கலவரங்கள் வெடிக்கும் என்ற பேரச்சம் ஏற்பட்டது. ஆனால் தேசியத் தலைவர்களுடைய அரசியல் மற்றும் நிர்வாக நடவடிக்கைகள் மூலம் நிலைமையைக் கட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டது.

அரசாங்கம் முஸ்லீம் சிறுபான்மையினருடைய உயிர் மற்றும் உடைமைகளைப் பாதுகாத்தது. அதன் விளைவாக நாலரைக் கோடி முஸ்லீம்கள் இந்தியாவில் இருக்க முடிவு செய்தார்கள். மதக்கலவரங்களை ஒடுக்கிவிட்டோம். வகுப்பு வாதத்தை விரட்ட வேண்டும். அவற்றை எதிர்த்துத் தொடர்ச்சியாகப் போராட வேண்டும் என்றும் நேரு வலியுறுத்தினார். “வகுப்புவாதம் இந்தியாவை உடைத்துவிடும்” என்றும், வகுப்புவாதம் என்பது “பாசிசத்தின் இந்திய வடிவம்” என்றும் நேரு கருதினார். “முஸ்லீம் லீக் ஜெர்மனியின் நாஜிக் கட்சியினரிடமிருந்து பாசிசத்தைக் கற்றுக் கொண்டது. பாசிச ஸ்தாபன முறைகள் இந்துக்களிடம் பரவிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்து அரசை அமைப்போம் என்ற கோஷம் அதன் பிரதிபலிப்பேயாகும்” என்றார் நேரு. நேரு வகுப்புவாதத்தை வன்மையாகக் கண்டித்தார். “மதச்சார்பு இல்லாத அரசு ஒன்றே நாகரிகமான அரசு” என்று அவர் கூறினார். “எங்காவது ஒரு நபர் மற்றொருவரைக் கொல்வதற்குத்தன் கரத்தை உயர்த்தினால் நான் அவனை எதிர்த்துக் கடைசி மூச்சு உள்ளவரைப் போராடுவேன்” என்று 1951இல் நேரு டில்லியில் காந்தி ஜெயந்தியின் போது பேசினார். அவர் ஜனநாயகவாதி என்றாலும் மதத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட அரசியல் ஸ்தாபனங்களைத் தடை செய்தார். வகுப்புவாதத்தை வளர்க்கின்ற பேச்சையும்

எழுத்தையும் கட்டுப்படுத்துவதற்காக அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் திருத்தங்களைக் கொண்டுவந்தார். அதற்கு சர்தார் படேல் அவருடன் ஒத்துழைத்தார். “இது மதச்சார்பற்ற அரசாங்கம். இந்தியாவின் குடிமகன் என்ற முறையில் முஸ்லிம்களுக்கு சமஉரிமை தரப்படுகிறது. இந்த நாட்டின் மகத்தான பாரம்பரியம் இது” என்று படேல் 1949-பிப்ரவரியில் பேசினார். வகுப்புவாதம் இந்தியாவில் வெறுப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதன் விளைவாக காந்திஜி 30.1.1948-இல் படுகொலைச் செய்யப்பட்டார். நாட்டில் ஏற்பட்ட மதக்கலவரங்கள் காந்திஜியை வேதனைப்படுத்தின. 1947 ஆகஸ்டு மாதம் நாடு சுதந்திரத்தைக் கொண்டாடியபொழுது, காந்தி நவகாளி (வங்காளம்) என்ற இடத்தில் மதகலவரங்களை கட்டுப்படுத்தக் கூடிய வேலையில்.

இந்தியப் பிரிவினை

பஞ்சாப் பிரிவினை (The Partition of Punjab)

ராட்கிளிஃப் எல்லைக் கமிஷன் பரிந்துரையின்படி பஞ்சாப் இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. மேற்கு பஞ்சாப் பகுதியை பாகிஸ்தானுடனும், கிழக்கு பஞ்சாப் பகுதியை இந்தியாவுடனும் இணைக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவாயிற்று. சிந்து நதி முதல் டெல்லியின் எல்லை வரை உள்ள நகரங்கள், கிராமங்கள் ஒவ்வொன்றாகப் பிடிக்கப்பட்டது. மேலும் நெல் மற்றும் கோதுமை வயல்களும் பிரிக்கப்பட்டன. அதன் விளைவாக இந்தியாவின் கிழக்குப் பஞ்சாபில் வாழ்ந்த முஸ்லீம்கள் பாகிஸ்தானுக்கும், பாகிஸ்தானின் மேற்கு பஞ்சாபில் வாழ்ந்த இந்துக்களும், சீக்கியர்களும் இந்தியாவுக்கும் குடிபெயர்ந்து செல்லவேண்டியதாயிற்று.

வங்காளப் பிரிவினை (The Partition of Bengal)

ராட்கிளிஃப் தீர்ப்பின்படி பஞ்சாப்பைப் போன்றே வங்காளம் இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. கிழக்கு வங்காளம் பாகிஸ்தானுடனும், மேற்கு வங்காளம் இந்தியாவுடனும் இணைக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவாயிற்று. வங்காளத்தில் வாழ்ந்து வந்த 35 மில்லியன் முஸ்லீம்களும், 30 மில்லியன் இந்துக்களும் சமயவழி முறையில் வேறுபட்டிருந்தாலும் மொழி - கலாச்சாரம் - பொருளாதார வழியில் ஒன்றுபட்டிருந்தார்கள். இந்நிலையில் வங்காளம் பிரிக்கப்பட்டு கிழக்கு வங்காளம் இந்தியாவின் மேற்குக் கோடியில் 970 மைல்களுக்கு அப்பாற்பட்டிருந்த பாகிஸ்தானோடு இணைக்கப்பட்டது. கிழக்கு வங்காளம் கிழக்கு பாகிஸ்தானாக உருவாகியது. இதை “பூகோள அபத்தம்” (Geographical Aberration) என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் வர்ணித்துள்ளனர். வங்காளப் பிரிவினை (The Partition of Bengal) ராட்கிளிஃப் தீர்ப்பின்படி பஞ்சாப்பைப் போன்றே வங்காளம் இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. கிழக்கு வங்காளம் பாகிஸ்தானுடனும், மேற்கு வங்காளம் இந்தியாவுடனும் இணைக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவாயிற்று. வங்காளத்தில் வாழ்ந்து வந்த 35 மில்லியன் முஸ்லீம்களும், 30 மில்லியன் இந்துக்களும் சமயவழி முறையில் வேறுபட்டிருந்தாலும் மொழி - கலாச்சாரம் - பொருளாதார வழியில்

ஒன்றுபட்டிருந்தார்கள். இந்நிலையில் வங்காளம் பிரிக்கப்பட்டு கிழக்கு வங்காளம் ' இந்தியாவின் மேற்குக் கோடியில் 970 மைல்களுக்கு அப்பாற்பட்டிருந்த பாகிஸ்தானோடு இணைக்கப்பட்டது. கிழக்கு வங்காளம் கிழக்கு பாகிஸ்தானாக உருவாகியது. இதை "பூகோள அபத்தம்" (Geographical Aberration) என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் வர்ணித்துள்ளனர்.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்வி

- "வெள்ளையனே வெளியேறு" இயக்கத்தின் முக்கிய நோக்கம் என்ன?
- இந்த இயக்கத்தில் மக்களின் பங்கு என்னவாக இருந்தது?
- சுபாஷ் சந்திர போஸின் முக்கியக் கொள்கைகள் எவை?
- இந்திய தேசிய ராணுவம் எப்போது மற்றும் எதற்காக உருவாக்கப்பட்டது?
- சிம்லா மாநாட்டின் முக்கிய முடிவுகள் என்ன?
- சிம்லா மாநாட்டில் ஏற்பட்ட தோல்விக்கான காரணம் என்ன?
- அமைச்சரவை பணியின் நோக்கம் என்ன?
- மவுண்ட்பேட்டன் திட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் எவை?
- இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் எப்போது இயற்றப்பட்டது?
- இந்தியப் பிரிவினையின் விளைவுகள் என்ன?

தாக்கங்கள் - விவசாயம் மற்றும் தொழில் - போக்குவரத்து மற்றும் தொடர்பு -
கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை - கல்வி - உள்ளூர் சுயாட்சி

நோக்கங்கள்

- இந்தியாவின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் விவசாயம் மற்றும் தொழில்களின் கொள்ளுதல்.
- போக்குவரத்து மற்றும் தொடர்பு வளர்ச்சியை அறிதல்.
- இந்தியாவின் பாரம்பரியக் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையின் புரிந்து கொள்ளுதல்.

இந்தியாவின் வறுமை, வேலையின்மை பற்றி முந்தைய அலகில் படித்தீர்கள். இந்த அலகில், இந்திய பொருளாதாரத்தில் விவசாயத்தின் முக்கியத்துவத்தையும், இந்திய வேளாண் உற்பத்தியில் முக்கிய போக்குகள் குறித்தும் கற்றுக்கொள்ளலாம்.

இந்தியாவில் விவசாயத்துக்கு நீண்ட வரலாறு உண்டு. இது பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு துவங்கப்பட்டது. இந்தியாவில் பெரும்பான்மையான மக்கள் விவசாயத்தை நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ நம்பியுள்ளனர். தற்போது, இந்தியா இரண்டாவது இடத்தை பிடித்துள்ளது. விவசாய வெளியீட்டில் 2013-14ல் விவசாயம் மற்றும் இணைக்கப்பட்ட துறைகள் சுமார் 17 சதவீத பங்குகளை கொண்டுள்ளன. இந்தத் துறை மொத்த ஊழியர்களில் 52 சதவிகிதம் வேலை செய்துள்ளது என்றும் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் அவர்களின் பங்கில் நிலையான சரிவு இருந்தாலும் அவை மிகப்பெரிய பொருளாதாரத் துறைகளாக உள்ளன மற்றும் நாட்டின் சமூக-பொருளாதார வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கைக் கொண்டுள்ளன. தொழிற்துறையில் இ இந்திய பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக விவசாயம் உள்ளது. இந்த இரண்டு பொருளாதார நடவடிக்கைகளும் ஏராளமான இந்தியர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பை அளிக்கின்றன. எனவே, இந்திய அரசாங்கம் பல நேரங்களில், இந்த பொருளாதார வளங்களை முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் வகையில் பல கொள்கைகளை செய்கிறது. இவை பெரும்பாலும் தற்போதுள்ள கொள்கைகளின் அமைப்பாகும். விவசாயம் இ இது போன்ற பல கொள்கைகளை பருவ மாற்றங்களின் அடிப்படையில், செய்கின்றன.

நவீன இந்தியாவில் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தின் முன்னேற்றம் பற்றி ஆய்வு செய்வதற்கு முன், அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம் என்ற சொற்களின் பொருளைப் புரிந்துகொள்வது பொருத்தமானது. இயற்பியல் உலகத்தைப் பற்றிய அறிவைப் பெற முயலும் எந்தவொரு முறையான செயலாகவும் அறிவியலை வரையறுக்கலாம். இந்த அறிவை உற்பத்தி பயன்பாட்டிற்கு பயன்படுத்த முயற்சிக்கும் செயல்பாடு தொழில்நுட்பம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. எனவே, இன்றைய உலகில்

அறிவியலும் தொழில்நுட்பமும் ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்டுள்ளன. தேசிய வளர்ச்சியில் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தின் பங்கு இந்திய அரசால் முறையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1956-61) “பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதில் மிக முக்கியமான ஒற்றைக் காரணி, நவீன அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான சமூகத்தின் தயார்நிலையாகும்” என்று வலியுறுத்தியது. இந்தியாவில் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தை மேம்படுத்த ஐவஹ்ரால் நேரு சீர்திருத்தங்களை தொடங்கினார். அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தின் புதிய பகுதிகளை மேம்படுத்தும் நோக்கத்துடன் இந்திய அரசு 1971 இல் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத் துறையை (DST) நிறுவியது. இதேபோல், மாநில அளவில், மாநில அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப கவுன்சில்களும் நிறுவப்பட்டன. தேசியக் கொள்கையின் ஒரு பகுதியாக, அறிவியல் செயல்பாடுகளை அதிகரிக்க அரசாங்கம் பல ஆராய்ச்சி மற்றும் மேம்பாட்டுத் திட்டங்களை ஊக்குவித்து வருகிறது.

நவீன இந்தியாவில் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத் துறையில் கணிசமான வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. வானியல், விண்வெளி அறிவியல் மற்றும் அணு ஆற்றல் துறையில் குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகள் உள்ளன. இந்திய அரசின் பாதுகாப்பு அமைச்சகம், முன்னாடி பாதுகாப்பு தொழில் நுட்பங்கள் மற்றும் அமைப்புகளுடன் இந்தியாவை மேம்படுத்துவதன் நோக்கமாகக் கொண்டு பாதுகாப்பு ஆராய்ச்சி மற்றும் மேம்பாட்டு அமைப்பை (DRDO) நிறுவியது.

இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு அறிவியல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியில் வேகமாக வளர்ச்சி கண்டது. இந்திய அரசு அறிவியல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்காக போதுமான நிதி ஒதுக்கீடு செய்து அறிவியல் தொழில்நுட்பத்தை மேலும் ஊக்கப்படுத்தியது. இதன் காரணமாக இந்தியா தொலைத் தகவல் தொடர்பு, தொலைக்காட்சி ஒளிபரப்பு, வானிலை கண்காணிப்பு வேளாண்மை, வன வளம், நீர் வளம், கனிம வளம் போன்ற பல துறைகளுக்கும் தேவையான தகவல்களைத் திரட்டி விண்வெளி நுட்பத்தை இந்தியா பயன்படுத்தியது, இந்தியாவில் உருவாக்கப்பட்ட பல செயற்கைக்கோள்கள் இந்த தகவல்களை நமக்கு வெற்றிகரமாக திரட்டித் தருகின்றன. நவீன தொழில் நுட்பத்தின் அடிப்படையில் தயாரிக்கப்பட்டுள்ள இந்த செயற்கைக்கோள்களைப் பயன்படுத்தி இந்தியா வளர்ச்சி பாதையில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

முந்தைய காலங்களில், நாட்காட்டி மற்றும் ஜோதிட காரணங்களுக்காக இந்தியாவில் சமூகம் வானவியலுக்கு தன் ஆதரவை வழங்கியது. பண்டைய மனிதன் பூமியில் பாதுகாப்பற்றதாக உணர்ந்ததால், அவன் கடவுள்களைப் பற்றியும் பயந்தான். வானியல் அறிவு பெருக, ஜோதிடமும் மிகவும் சிக்கலானது. இவ்வாறு ஜோதிடத்தின் மீதான நம்பிக்கை, வானவியலை உயிர்ப்புடன் வைத்திருந்தது.

கடந்த காலத்தில், வானியல் அறிவை அறிவியல் பூர்வாங்கமாக கருதவில்லை, ஆனால் அது தெய்வீக வெளிப்பாடாக கருதப்பட்டது. இந்தியாவில், தொலைநோக்கிக்கு முந்தைய வானியல் செயல்பாட்டின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் வெளிநாட்டில் வேலை செய்யும் அதன் தொடர்பு ஆகும். 18 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், ஜெயப்பூர் மகாராஜா, ஆம்பரின் இரண்டாம் சவாய் ஜெய் சிங், 1702 ஆம் ஆண்டில் பிலிப் டி லா ஹைர் தயாரித்த வானியல் அட்டவணைகளை திரும்ப வாங்கி தனது யந்திர மந்திர ஆய்வுக்கூடம் ஒன்றுக்கு பல ஐரோப்பிய வானியலாளர்கள் மற்றும் வரைபடவியலாளர்களை அழைத்தார். லா ஹைரின் பணியை ஆய்வு செய்த பிறகு, சவாய் ஜெய் சிங், கண்காணிப்பு நுட்பங்கள் மற்றும் கருவிகளைப் பயன்படுத்த முடிவு செய்தார். ஐரோப்பிய வானியல் அந்த நேரத்தில் இந்தியாவில் பயன்படுத்தப்பட்டதை விட தாழ்ந்ததாக இருந்தது. இருப்பினும், அவர் தொலைநோக்கிகளைப் பயன்படுத்தினார். ஜிஜ்-இ-முஹம்மது ஷாஹி என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய புத்தகத்தில், “எனது ராஜ்ஜியத்தில் தொலைநோக்கிகள் உருவாக்கப்பட்டன, அவற்றைப் பயன்படுத்தி பல கண்காணிப்புகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன” என்று கூறினார்.

நெதர்லாந்தில் தொலைநோக்கியின் கண்டுபிடிப்புடன் முதல் பிரிட்டிஷ் வணிகக் கப்பல் வந்த ஆண்டு என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கடல்சார் வர்த்தகத்தின் தேவைகள் நவீன வானியல் வளர்ச்சிக்கு பெரும் ஊக்கமாக செயல்பட்டன. பாரிஸ் மற்றும் கிரீன்விச் ஆகிய இடங்களில் கடலில் உள்ள தீர்க்கரேகைப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்காக கண்காணிப்பகங்கள் நிறுவப்பட்டன. கிழக்கிந்திய கம்பெனி வானியலாளர் ராயலிடம் பயிற்சி எடுத்தது. இந்தியாவில், நவீன வானியல் ஐரோப்பியர்களின் வருகையுடன் வந்தது.

ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் வருகைக்குப் பிறகு, இந்து மற்றும் இஸ்லாமிய மரபுகள் ஐரோப்பிய வானியல் மூலம் மெதுவாக இடம்பெயர்ந்தன, இருப்பினும் இந்த மரபுகளை ஒத்திசைக்கும் முயற்சிகள் இருந்தன. இந்திய அறிஞர் மீர் முஹம்மது ஹசைன் 1774 இல் மேற்கத்திய அறிவியலைப் படிக்க இங்கிலாந்து சென்றார். 1777 இல் இந்தியா திரும்பிய பிறகு, அவர் வானியல் பற்றிய பாரசீக ஆய்வுக் கட்டுரையை எழுதினார். அவர் சூரியமைய மாதிரியை விவரித்தார், மேலும் எண்ணற்ற பிரபஞ்சங்கள் (அவாலிம்) உள்ளன, ஒவ்வொன்றும் அவற்றின் சொந்த கிரகங்கள் மற்றும் நட்சத்திரங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன, மேலும் இது ஒரு பிரபஞ்சத்திற்கு மட்டும் கட்டுப்படுத்தப்படாத கடவுளின் சர்வ வல்லமையை நிரூபிக்கிறது என்று வாதிட்டார். பிரபஞ்சத்தைப் பற்றிய ஹசைனின் கருத்துக்கள் ஒரு விண்மீன் பற்றிய நவீன கருத்தாக்கத்துடன் ஒத்திருக்கிறது. அவரது பார்வை பிரபஞ்சத்தை உள்ளடக்கிய நவீன பார்வையுடன் ஒருங்கிணைக்கிறது. பில்லியன் கணக்கான விண்மீன் திரள்கள், ஒவ்வொன்றிலும் பில்லியன் கணக்கான நட்சத்திரங்கள் உள்ளன. 1838 ஆம் ஆண்டு இந்திய வானியலாளர் குலாம் ஹசைன் ஜான்புரியால் எழுதப்பட்டு 1855 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட பகதூர் கானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஜிஜ்-ஐ பஹதூர்கானி தான்

கடைசியாக அறியப்பட்ட ஜிஜ் கட்டுரையாகும். இந்த கட்டுரை சூரிய மைய அமைப்பை ஜிஜ் பாரம்பரியத்தில் இணைத்தது.

இந்தியாவில் நவீன வானியல் 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஆங்கில கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தால் 1790 இல் மெட்ராஸ் ஆய்வகத்தை நிறுவியதன் மூலம் ஊடுருவல் மற்றும் புவியியல் ஆய்வுகளுக்கான உதவிக்காக நிறுவனமயமாக்கப்பட்டது. 1899 ஆம் ஆண்டில், சூரிய ஒளிக்கான ஐரோப்பிய விஞ்ஞானிகளின் கோரிக்கைகளை பூர்த்தி செய்வதற்காக அரசாங்கத்தால் கொடைக்கானலில் சூரிய ஆய்வுக்கூடம் நிறுவப்பட்டது. இந்தியாவில், தொலைநோக்கி வானியலின் ஆரம்பகால பயன்பாடு கவனம் செலுத்தாமல், அவ்வப்போது மற்றும் தனிப்பட்ட ஆர்வத்தால் தூண்டப்பட்டது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில், ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் வணிக மற்றும் அரசியல் நலன்களை மேம்படுத்துவதற்காக அறிவியலை விரிவாகப் பயன்படுத்தினர். இந்தியர்கள் நவீன அறிவியலுடன் தொடர்பு கொண்டு, அவர்கள் மலிவான உழைப்பை வழங்கும் பங்கை வழங்கினர். நவீன அறிவியலுக்கு அறிமுகமான பிறகு, இந்தியர்கள் இறுதியாக தங்கள் சொந்த உரிமையில் சர்வதேச அறிவியல் குடியரசின் முழு அளவிலான உறுப்பினர்களாக மாற முயன்றனர்.

பசுமைப் புரட்சி (Green Revolution)

புரட்சியின் தன்மை நேருவின் ஆட்சிக் காலத்தில் விவசாயக் கல்வி, விவசாய ஆராய்ச்சி, விவசாய விரிவுப் பணி ஆகியவற்றுக்கு சிறப்பிடம் அளிக்கப்பட்டது. சமகால இந்திய வரலாற்றில் முதன் முறையாக இந்திய உழவியல் சங்கம் (Indian Society of Agronomy) துவக்கப்பட்டது. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் முக்கியக் குறிக்கோள்களில் ஒன்று உணவு தானியப் பற்றாக்குறையைப் போக்குதல் ஆகும். அதன்படி வேளாண்மை மற்றும் நீர்பாசன வளர்ச்சிக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டது. இது, வேளாண்மைத் திட்டம்“ என்று அழைக்கப்பட்டது. இரண்டாவது திட்டக் காலத்தில் வேளாண்மை வளர்ச்சியும், விவசாய ஆராய்ச்சி முயற்சியும் ஊக்குவிக்கப்பட்டன. மூன்றாவது திட்டக் காலத்தில் உணவில் தன்னிறைவு பெறுவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மொத்த திட்ட ஒதுக்கீட்டில் 36% வேளாண்மை, நீர்ப்பாசனம், மின் உற்பத்திக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. 1958ல் முதன் முறையாக கோதுமை உற்பத்தி 120 இலட்சம் டன்னிலிருந்து 170 இலட்சம் டன்னாக உயர்ந்தது.

1960-61ல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தீவிர வேளாண்மை மாவட்டத் திட்டம்“ (Intensive Agriculture District Programme-IADP) விவசாயிகளுக்கு வீரிய விதைகள், இரசாயன உரங்கள், நவீன விவசாயக் கருவிகள் மற்றும் விவசாயக் கடன் வழங்கல் உயர் விளைச்சலுக்கான உட்கட்டமைப்பை (infrastructure) உருவாக்கிக் கொடுத்தல், விளைச்சலைப் பெருக்கும் விவசாய முறை (Intensive cultivation) ஆகியவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. இந்நடவடிக்கைகள் இந்திய வேளாண்மை வளர்ச்சியில் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியது. அமெரிக்க விஞ்ஞானி டாக்டர் வில்லியம் கான்டே

(Dr. William Gande) இவ்வியத்தகு விவசாய சாதனையைப் “பசுமைப் புரட்சி” என்று குறிப்பிட்டார். நேரு ஊன்றிய பசுமைப் புரட்சி விதை லால் பகதூர் சாஸ்திரி - இந்திரா காந்தி ஆட்சிக் காலங்களில் நன்கு வேர்விட்டு வளர்ந்தது.

விளக்கம்

புதிய வேளாண்மைத் தொழில்நுட்ப உத்தி (New Agriculture Strategy)யின் விளைவே பசுமைப் புரட்சி ஆகும். பசுமைப் புரட்சி பின்வரும் முற்போக்குத் திட்டங்களையும், செயல்முறைக்களையும் உள்ளடக்கியது:

1. உயர் விளைச்சல் தரும் வீரிய விதைகளை (High yielding variety seeds - HYVS)ப் பயன்படுத்துதல்
2. இயற்கை உரங்களோடு இரசாயன உரங்களையும் பயன்படுத்துதல்
3. பயிர் பூச்சிக்கொல்லி மருந்துகளை உபயோகித்தல்
4. நீர்ப்பாசன வசதிகளை மேம்படுத்துதல்
5. நவீன விவசாயக் கருவிகளையும், இயந்திரங்களையும் அறிமுகப்படுத்துதல்
6. பலபோக சாகுபடி முறைகளை மேற்கொள்ளல்
7. குறைந்த வட்டியில் வேளாண்மைக் கடன் வழங்கல்
8. ஒருங்கிணைந்த வறட்சிப் பகுதி முன்னேற்றத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தல்
9. விவசாயக் கல்வி, ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சியை வெகுவாக ஊக்குவித்தல்
10. விவசாய விளைபொருள்களை விற்பதற்கான சந்தை வசதிகளை (Marketing Facilities) விரிவுபடுத்தல்.

விளைவுகள்

பசுமைப் புரட்சியின் விளைவுகள் வியப்புக்குரியவை. இந்திய வேளாண் விஞ்ஞானிகள் மெக்சிகோ (Mexico)விலிருந்து வீரிய கோதுமை வித்துக்களை தருவித்து, இந்திய மண் வளத்துக்கேற்ப அவற்றை உயர் விளைச்சல் தரத்தக்க விதைகளாக மாற்றிக் கொடுத்தனர். இவ்விதைகளைப் பயன்படுத்தி ஒரு ஹெக்டேர் நிலத்தில் 60 லிருந்து 65 குவிண்டால் வரை மகசூல் எடுக்கக் கூடிய அதிசயம் நிகழ்த்தப்பட்டது. இம்முயற்சியில் நோபல் பரிசு பெற்றடாக்டர் நார்மன் போர்லாக் (Dr. Norman Borlaug)கின் பணியும் பங்கும் நினைவு கூறத்தக்கது. இதைத் தொடர்ந்து முற்போக்கு விவசாயிகள் இரசாயன உரங்கள், பூச்சிக் கொல்லி மருந்துகள், விஞ்ஞான விவசாய முறைகள், நவீன விவசாயக் கருவிகள், மண் பரிசோதனை, விவசாய விரிவுப் பணி, விவசாய ஆராய்ச்சி முடிவுகள் ஆகியவற்றை ஆர்வத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டு செயல்படுத்தினர்.

பசுமைப் புரட்சியில் மத்திய அரசாங்கத்தின் பங் கேற்பும் பங்களிப்பும் பெருமைக்குரியது. 1965ல் „விவசாய விலைக் கமிஷன்“ நியமிக்கப்பட்டது. தீவிர வேளாண்மை மாவட்டத் திட்டத்தோடு பலபோக வேளாண்மைப் பிராந்தியத் திட்டம்“ (intensive Agriculture Area Programme) சேர்க்கப்பட்டது. இதன் நோக்கம் சில குறிப்பிட்ட

பயிர்களை குறிப்பிட்ட விவசாயப் பகுதிகளில் விளைவித்தலாகும். 1968லிருந்து 1973 வரை அரசாங்கத்தின் வேளாண்மை மூலதனம் இருமடங்கு அதிகரிக்கப்பட்டது. விளைபொருள்கள் நல்ல விலைக்கு விற்பதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. பசுமைப் புரட்சியின் விளைவுகளைப் பின்வருமாறு வரிசைப்படுத்தலாம்:

- வேளாண் உற்பத்தி - குறிப்பாக கோதுமை, நெல் - பல மடங்கு பெருகியது.
- விவசாயிகளிடையே விஞ்ஞான வேளாண்மையை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.
- நவீன விவசாய தொழில் நுட்ப முறைகளை விவசாயிகள் ஆர்வத்துடன் ஆதரிக்கத் துவங்கினர்.
- பருவ மழை பொய்த்ததாலும் நவீன நீர்ப்பாசன வசதிகளைக் கொண்டு வேளாண்மையைத் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டது.
- விவசாயிகளின் வருமானம் பெருகியதால் வேளாண்மை நடவடிக்கைகள் மேலும் நவீனமயமாக்கப்பட்டன
- கிராம விவசாய உழைப்பாளர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு அதிகரித்தது
- இந்திய வேளாண்மை தன்னிறைவு பெற்றது. விளைச்சல் பெருகியதால் உணவுப் பொருள் இறக்குமதி வெகுவாகக் குறைந்தது. பி.எல். 480 (P.L.480) போன்ற அமெரிக்க உணவு உதவித் திட்டத்திலிருந்து நாடு விடுபெற்றது
- வெளி உதவியின்றி 1987, 1988ல் ஏற்பட்ட வறட்சி வெற்றிகரமாக எதிர் கொள்ளப்பட்டது
- பிழைப்பு வேளாண்மை வாணிப வேளாண்மையாக உருமாற்றமடைந்தது
- இந்தியப் பசுமைப் புரட்சி பிற பின்தங்கிய ஆசிய, ஆப்பிரிக்க, இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளுக்கு முன்மாதிரியாக இருந்தது.

குறைபாடுகள்

பசுமைப் புரட்சியில் பல குறைபாடுகள் காணப்பட்டன:

பசுமைப் புரட்சி பரிசோதனை முன்னமேயே வளர்ச்சியடைந்த பகுதிகளில் - பஞ்சாப், அரியானா, மேற்கு உத்திரப் பிரதேசம் - மேற்கொள்ளப்பட்டு பிற வளர்ச்சியடைந்த மாநிலப் பகுதிகளுக்கு விரிவுபடுத்தப்பட்டதால் அப்பகுதிகளே மேலும் வளம் பெற்றன. இதனால் பிராந்திய ஏற்றத் தாழ்வுகள் அதிகரித்தன

விஞ்ஞான வேளாண்மைக்கான இடுபொருள்களை வாங்கும் சக்தி வசதியான விவசாயிகளிடம் இருந்தமையால் பசுமைப் புரட்சியின் பயனை இவர்களே அனுபவித்தனர். சிறு குறு விவசாயிகளும், குத்தகைதாரர்களும், நிலமற்ற விவசாய உழைப்பாளர்களும் இப்புரட்சியில் பங்கேற்க முடியவில்லை. இதனால் கிராமங்களில் பொருளாதார இடைவெளி அதிகரித்தது

விவசாயம் இயந்திரமயமானதாலும், தொழில்மயமானதாலும் பலர் வேலை இழந்தனர். கிராமப்புற வேலையின்மை அதிகரித்தது

இரசாயன உரங்களும், பூச்சிக்கொல்லி மருந்துகளும் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதால் இயற்கை மண் வளம் குறைந்தது சுற்றுச் சூழல் மாசுபட்டது ஆழ்குழாய் கிணறுகள் அபரிமிதமாக அதிகரித்ததால் நிலத்தடி நீர்நிலை பாதிக்கப்பட்டது

கோதுமை, நெல் போன்ற சிலவகை தானியங்கள்தான் பசுமைப் புரட்சி வட்டத்துக்குள் வந்தனவேயன்றி பல பயறு மற்றும் பருப்பு வகைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. எனவே, இப்புரட்சியின் வீரியமும் வீச்சும் காலப்போக்கில் குறையலாயின

பசுமைப் புரட்சி கிராம வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை அதிகரித்ததால் விவசாயத் தீவிரவாதமும், விவசாயிகள் எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்களும் அதிகரித்தன.

இந்திய வேளாண்மையின் வளர்ச்சி முறை

மொத்த தேசிய வருவாயில் வேளாண் பங்கானது இரண்டாம் மற்றும் மூன்றாம் பிரிவுகளின் வளர்ச்சியின் காரணமாக குறைந்து வந்தாலும், விவசாயம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இது 1950ல் 57 சதவீதத்திலிருந்து 26 சதவீதத்திற்கும் அதிகமாகும். இது மிகவும் வளர்ந்த நாடு என்று அறியப்பட்டது. உண்மையில் விவசாயத்தின் பங்களிப்பு குறைவாக உள்ளது. இன்று கிட்டத்தட்ட 60 சதவீத மக்கள் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ விவசாயத்தை சார்ந்துள்ளனர். விவசாயத்தில் உழைக்கும் மக்களுக்கு அதிகமான சுதந்திரம் நாட்டில் செயல்திட்டங்களின் வளர்ச்சியை குறிக்கிறது. பருத்தி நூல் மற்றும் சர்க்கரை தொழிற்சாலைகள் போன்ற முன்னணி தொழில்களுக்கு விவசாய பொருட்கள் மூலப்பொருட்களை வழங்குகிறது. இது மட்டுமல்ல, தொழிலாளர்கள் தங்கள் உணவுக்காக விவசாயத்தை சார்ந்துள்ளனர். பல்வேறு வகையான பொருட்களுக்கான சந்தையை விவசாயமும் வழங்குகிறது.

தேயிலை, காபி, மசாலா மற்றும் புகையிலை போன்ற பல விவசாய பொருட்களின் ஏற்றுமதி நமது முக்கிய பொருட்களாக உள்ளன. இது மொத்த ஏற்றுமதிகளில் கிட்டத்தட்ட 15 சதவிகிதம் ஆகும். எனவே, வெளிநாடுகளில் இருந்து இயந்திரங்களை வாங்குவதற்கு விவசாயமானது அந்நியச் செலாவணியை வழங்குகிறது. இது செலுத்துதலின் சமநிலையை பராமரிக்கிறது, மேலும் நமது நாட்டை போதுமானதாக்குகிறது. தொழில் துறைகளுக்கு உதவுகின்ற சேவைகளை மூன்றாம் தரப்பானது வழங்குகிறது அவை வங்கி, வேளாண்மை இ கிடங்கு போன்றவை ஆகும். உள்நாட்டு வர்த்தகம் பெரும்பாலும் விவசாய உற்பத்திகளில் செய்யப்படுகிறது. உதாரணமாக, விவசாயப் பொருட்களின் இயக்கத்தால் பல்வேறு போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் தங்கள் தொழிலின் பெரும்பகுதியை பெறுகின்றன. நில வருவாய், பாசன கட்டணங்கள், விவசாய வருமான வரி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மாநில அரசாங்கங்கள் தங்கள் வருவாயில் பெரும் பகுதியைப் பெறுகின்றன. வேளாண் உற்பத்தியில் ஏற்றுமதி வரிகளிலிருந்து மத்திய அரசு வருவாயை ஈட்டுகிறது.

நமது விவசாயம் நாட்டில் புகழ்பெற்றது. தேயிலை மற்றும் நிலக்கடலை உற்பத்தியை பொறுத்தவரை உலகில் முதல் இடத்தில் இந்தியா உள்ளது. உள்நாட்டு வர்த்தகத்தில் விவசாயம் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இதற்குக் காரணம், நமது மக்கள் தொகையில் 90 சதவீதம் வேளாண்மை பேர் தங்களது வருமானத்தில் 60 சதவீதம் உணவு, தேநீர், பால் போன்ற பொருட்களை வாங்கி செல்கின்றனர். விவசாய வாழ்க்கை முறையானது மக்களின் முக்கிய வாழ்வாதாரமாக உள்ளது. இந்தியா உணவு தானியங்கள் உற்பத்தியில் தன்னிறைவு மற்றும் தன்னம்பிக்கையுடன் உள்ளது. இதில் கணிசமான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது.. உணவு தானியங்கள் உற்பத்தி உயர்ந்தது 1951-52ல் 52 மில்லியன் டன்னிலிருந்து 2010-11 ஆம் ஆண்டில் 244.78 மில்லியன் டன்கள் வரை இருந்தது. இந்தியாவில் விவசாய துறையின் முக்கிய குறிகாட்டிகளை வழங்குகிறது.

2004-05 முதல் 2008-09 வரை ஐந்து ஆண்டுகளாக, உணவு தானியங்கள் உற்பத்தி இந்தியாவில் அதிகரித்து வருகிறது. எனினும், இது 218.11 ஆக குறைந்துள்ளது. பல்வேறு பகுதிகளில் கடுமையான வறட்சி நிலைமைகள் காரணமாக 2009-10ஆம் ஆண்டில் மில்லியன் டன்கள் நாட்டின், அடுத்த ஆண்டு, 2010-11ஆம் ஆண்டில் இயல்பான பருவகாலமாக நாட்டிற்கு உதவியது 244.78 மில்லியன் டன் உணவு தானிய உற்பத்தியை கணிசமாக அதிகரித்துள்ளது. இரண்டாவது மதிப்பீட்டின் படி, 2011-12 ஆம் ஆண்டில் உணவு தானியங்களின் உற்பத்தி 250.42 மில்லியன் டன்களின் அனைத்து நேர பதிவு மட்டத்திலும் மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது மேலும் அரிசி மற்றும் கோதுமை உற்பத்தியில் அதிகரிப்பு காரணமாக சாதனை (அட்டவணை 6.2) காட்டப்பட்டுள்ளது.

வேளாண் உற்பத்தி மற்றும் உற்பத்தித்திறன் போக்குகள்

வேளாண்மைத் துறை அமைச்சகத்தின் கீழ் உள்ள வேளாண்மைத் துறையானது அதன் வளர்ச்சிக்கு ஒருங்கிணைப்பு அமைப்பாக உள்ளது. நாட்டின் நிலம், நீர், மண் மற்றும் தாவர வளங்களை முழுமையாகப் பயன்படுத்துதல் மூலம் விரைவான விவசாய வளர்ச்சியை அடைவதற்கான நோக்கத்தில் தேசிய கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்களை உருவாக்க வேண்டும்.

விவசாயம் என்பது ஒரு மாநிலக் கடமையாகும், அந்த மாநில வளர்ச்சிக்கும், அதனை தங்கள் மாநிலத்திற்குள் உறுதிப்படுத்துவதும் மாநில அரசுகளின் பொறுப்பாகும். அதன்படி, பல மாநிலங்களில் தனி துறைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

சமீபத்திய ஆண்டுகளில் பல குறிப்பிடத்தக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அரசு ராஷ்டிரிய கிருஷி விகாஸ் யோஜனா (சுமுஏலு) விவசாயிகளுக்கான தேசிய கொள்கை, 2007, விவசாயிகளுக்கு நிறுவன கடன் விரிவாக்கம், தேசிய கிராமப்புற சுகாதார திட்டம், தேசிய உணவு பாதுகாப்பு இயந்திரம், ராஷ்டிரிய கிருஷி விகாஸ் யோஜனா ஊக்கமளிக்கும் விவசாயம், ஒருங்கிணைந்த உணவு சட்டம், சட்ட கட்டமைப்பு ஆகியவற்றில் அதிக முதலீடு செய்ய மாநிலங்கள் உள்ளன.

கிடங்கு அபிவிருத்திஇ ஒழுங்குமுறை, தாவர வகைகளின் பாதுகாப்பு மற்றும் விவசாயிகளின் உரிமைகள் (PPVFR) சட்டம், 2001, தேசிய மூங்கில் இயந்திரம், முதலியவை உள்ளன.

விவசாயத்தின் விரைவான வளர்ச்சி சுயநிர்ணயத்திற்கு மட்டுமல்லாமல், மக்களின் உணவு மற்றும் ஊட்டச்சத்து ஆகியவற்றிற்காகவும், கிராமப்புறங்களில் வருமானம் மற்றும் செல்வத்தை சமமாக விநியோகிக்கவும், வறுமையை குறைக்கவும், வாழ்க்கை தரத்தை மேம்படுத்தவும் அவசியமானது ஆகும். விவசாயத்தில் வளர்ச்சி பெருமளவிலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி மற்ற துறைகளில், முழு பொருளாதாரம் மற்றும் மக்கள்தொகையின் மிகப்பெரிய பிரிவுகளின் நலன்களைப் பரப்புவதற்கு வழிவகுத்தது.

இந்தியாவின் மொத்த புவியியல் பகுதியானது 328.7 மில்லியன் ஹெக்டேர் ஆகும், இதில் 141 மில்லியன் ஹெக்டேர் நிகர விதைப்புப் பகுதியாகும், அதே நேரத்தில் 190 மில்லியன் ஹெக்டேர் மொத்தமாக சரிசெய்யப்படுகிறது. நெல் பாசன பரப்பளவு 57 மில்லியன் ஹெக்டேர் வேளாண்மை ஆகும். நாட்டின் மொத்த நீர்ப்பாசனத் திறன் 81.1 மில்லியனிலிருந்து அதிகரித்துள்ளது. நாட்டின் மொத்த நீர்ப்பாசனத் திறன் 1991-92 ல் 81.1 மில்லியன் ஹெக்டேரில் இருந்து 2006-07 ஆம் ஆண்டில் 102.8 மில்லியன் ஹெக்டேராக அதிகரித்துள்ளது.

மொத்த தானியங்களின் உற்பத்தி 2006-07 இல் 217.3 மில்லியன் டன்னாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1950-51 மற்றும் 2006-07 இடையே, சராசரியாக, மக்கள்தொகை வளர்ச்சியை ஒப்பிடும்போது, மொத்த தானியங்களின் உற்பத்தி, 2.5 சதவீதம் அதிகரித்துள்ளது மேலும் இக்காலத்தில் 2.1 சதவீதம் ஆகும். இதன் விளைவாக, இந்தியா கிட்டத்தட்ட அனைத்து தானியங்களின் மூலம் தன்னிறைவு பெற்றது. 1976-77 முதல் 2005-06 வரை, இடையிடையே இறக்குமதி செய்யப்படவில்லை.

2006-07-ல் உணவு தானிய உற்பத்தி அதிகரித்ததால், 6.5 மில்லியன் டன்கள் (9.3 சதவீதம்) மற்றும் பருப்பு வகைகள் 0.8 மில்லியன் டன்கள் (6 சதவீதம்) அதிகரித்துள்ளது. 2005-06 ஆம் ஆண்டில் உற்பத்தியை ஒப்பிடும்போது எண்ணெய் வித்துக்களின் உற்பத்தி (3.7 மில்லியன் டன்கள் அல்லது 13 சதவீதம்) குறைந்துவிட்டது.

2006-07 ல், குறிப்பாக கரும்பு, பருத்தி மற்றும் சணல், (உட்பட) உணவு அல்லாத பயிர் உற்பத்தி, முந்தைய ஆண்டில் அடைந்த இலக்குகள் மற்றும் அளவைகள் ஆகியவை இரண்டையும் தாண்டியது. 2006-07ஆம் ஆண்டில் (செப்டம்பர் 30 வரை), விவசாய ஏற்றுமதிகளின் மதிப்பு ரூ .8,157.52 கோடியாக இருந்தது மேலும் இது ஏப்ரல்-செப்டம்பர் மாதத்தில் ரூ. 2,67,673.25 கோடியாக இருந்தது. மொத்த ஏற்றுமதியில் விவசாய ஏற்றுமதிகளின் பங்கு 2006 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் முதல் செப்டம்பர் வரை 10 சதவீதத்திற்கும் அதிகமாக இருந்தது. 2005 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் முதல் செப்டம்பர் வரையிலான காலகட்டத்தில் வேளாண் இறக்குமதிகள் சரிந்தன. இந்தியாவின் மொத்த இறக்குமதியில் விவசாய இறக்குமதிகள் பங்கு விலை 3.70 சதவீதத்திலிருந்து 2.88 சதவீதமாக சரிந்தது.இந்தியா மூன்றாவது பெரிய தயாரிப்பாளர் மற்றும் நுகர்வோர் ஆகும்

மேலும் சீனா மற்றும் அமெரிக்காவிற்குப் பிறகு உலகில் 11.4 மற்றும் 11.9 க்கு பங்களிப்பார்கள் மே ஊட்டச்சத்து மொத்த உலக உற்பத்தி $\therefore$ நுகர்வு சதவீதம் ஆகும். உரங்களின் நுகர்வு ஒரு ஹெக்டேர் 1991-92 ஆம் ஆண்டில் 69.8 கிலோவிலிருந்து அதிகரித்துள்ளது. 2006-07 ஆண்டில் 113.3 கிலோ சராசரியாக 3.3 சதவீதமாக இருந்தது.

விவசாய உற்பத்தியில் கீழ்நோக்கிய போக்கை தலைகீழாக மாற்றுவதற்கு அரசாங்கத்தால் சமீப ஆண்டுகளில் பல குறிப்பிடத்தக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இந்த முக்கியமான முயற்சிகள் சில:

- பாரத் நிர்மாண்
- தேசிய ஊரக வேலைவாய்ப்பு உத்தரவாத திட்டம்
- தேசிய தோட்டக்கலை அமைப்பு
- விவசாயிகளுக்கு நிறுவன கடன் விரிவாக்கம்
- தேசிய தேனீ வாரியத்தை நிறுவுதல்
- தேசிய மழைக்காடு பகுதி ஆணையத்தை நிறுவுதல்
- தேசிய மீன்பிடி அபிவிருத்தி வாரியத்தை (NFDB) நிறுவுதல்
- நீர்ப்பாசன அபிவிருத்தி மற்றும் நுண்ணிய பாசன நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள்
- வேளாண் விற்பனை மற்றும் சந்தை உள்கட்டமைப்பின் அபிவிருத்தி
- கூட்டுறவு துறையின் மறுமதிப்பீடு
- வேளாண்மை வணிக வளர்ச்சி மூலம் துணிகர மூலதன பங்களிப்பு மூலம்

சிறிய விவசாயி

- விவசாய வணிக கூட்டமைப்பு
- விவசாய விரிவாக்க சேவைக்கு சீர்திருத்தம் மற்றும் ஆதரவு
- தேசிய கிராமப்புற சுகாதார அமைப்பு
- தேசிய உணவு பாதுகாப்பு அமைப்பு
- ராஷ்டிரிய கிருஷி விகாஸ் யோஜனா மாநிலங்களில் முதலீடு செய்ய

ஊக்கமளிக்கிறது

- ஒருங்கிணைந்த உணவு சட்டம்
- கிடங்கு அபிவிருத்தி மற்றும் ஒழுங்குமுறைக்கான கட்டமைப்பு
- தாவர வகைகள் மற்றும் விவசாயிகளின் உரிமைகளை பாதுகாத்தல் (ஏகுசு)

சட்டம், 2001

- தேசிய மூங்கில் அமைப்பு

• பொதுவான சேவை மையங்கள் (ஊளுஊ) மற்றும் ஐவு முயற்சிகள் மூலம் அறிவு இணைப்பு

வேளாண் வளர்ச்சியில் மண்டல வேறுபாடுகள்

இந்தியாவில், வேளாண்-கால நிலைமைகளில் பகுதி வேறுபாடுகள் உள்ளன. உதாரணமாக, மாறுபட்ட வேளாண்-பருவநிலை காரணிகள், உடல் வள ஆதாயங்கள் மற்றும் கிராமப்புற உள்கட்டமைப்பு மற்றும் தொழில்நுட்ப கண்டுபிடிப்பு ஆகியவற்றில் பல்வேறு மாறுபட்ட முதலீடுகளின் காரணமாக வெளியீடு மாறுபடுகிறது. பசுமைப் புரட்சி மற்றும் உயர் விளைச்சல் பலவகைகள் (ரீலு) விதைகள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி, இந்தியாவில் ஒரு ஹெக்டேருக்கு உற்பத்தி அதிகரிப்பு மற்றும் மகசூல் அதிகரித்தல், நீர்ப்பாசன நிலை, உள்ளீடுகளின் பயன்பாடு ஆகியவற்றை மேலும் சார்ந்துள்ளது. எ.கா. உரங்கள், டிராக்டர்கள், பம்புகள், கிராமிய மின்மயமாக்கல் போன்றவற்றை பயன்படுத்துதல். ரீலு விதைகளை உபயோகிப்பது உரம் மற்றும் நீர்ப்பாசனம் ஆகியவற்றுக்கு மிகவும் பொருத்தமானது. இதன் விளைவாக, பாசன நிலையில் மாநிலங்கள் நீர்ப்பாசன நிலையில் இருப்பதை விட சிறந்த விளைச்சலாக உள்ளது.

விவசாய உள்ளீடுகளைப் பயன்படுத்துவதன் அடிப்படையில் மண்டல வேறுபாடுகள் உள்ளன. புள்ளிவிவரங்களின்படி, 2007-08 ஆண்டுக்கு, ஹெக்டேருக்கு ஒரு உரத்தை பயன்படுத்துதல் வெவ்வேறு மாநிலங்களுக்கு 44.41 முதல் 215.73 கி.கி.:பீட் வரை மாறுபடுகிறது. கூடுதலாக, ஜி.சி.ஏ க்கு பாசன பரப்பளவில் உள்ள பகுதிகள் பஞ்சாப் மற்றும் அசாமில் 2.4 ஹெக்டேரில் இருந்து 97.7 ஹெக்டேர் வரை வேறுபடும். மேலும், விவசாயத்துக்கான மாநிலத்தின் தனிநபர் வருமானம் ஜம்மு ரு காஷ்மீர் மற்ற இந்திய மாநிலங்களுக்கு பின்னால் உள்ளது. பெரிய வேறுபாடுகள் உள்ளன. மாநிலங்கள் முழுவதும் வேளாண் நோக்கத்திற்கான மின்சக்தி பயன்பாட்டின் சதவீதத்தில் அது வேறுபடுகிறது. இது ஹிமாசல பிரதேசத்தில் 0.53மூ லிருந்து ஹரியானாவில் 40.17மூ வரை வேறுபடுகிறது.

உணவு தானியங்கள் மற்றும் உணவு அல்லாத தானிய உற்பத்தியில் பகுதி வேறுபாடுகள் உள்ளன. ஆயினும், இந்தியா சமீபத்தில், உணவு தானிய உற்பத்தி நாடாக உள்ளது. சில மாநிலங்களில் உணவு அல்லாத பயிர்கள் நோக்கி ஒரு மாற்றம் இருந்தது. உணவு தானிய பயிரில், ஆந்திரா, குஜராத், ராஜஸ்தான், தமிழ்நாடு, மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் மேற்கு வங்காளம். போன்ற போன்ற மாநிலங்கள் உள்ளன. மற்ற மாநிலங்கள் ஹரியானா, இமாச்சலப் பிரதேசம், ஜம்மு ரு காஷ்மீர், உத்திரப் பிரதேசம் ஆகியவையும் அனுபவம் பெற்றன உணவுப்பொருட்களின் கீழ் பகுதியில் அமைப்பதில் குறைவு ஏற்படும், ஆனால் மிதமான விகிதத்தில், பீகாரில் 90மூ ஜி.சி.ஏ., 1970-71 ஆண்டுகளில் உணவு தானிய பயிரிடப்பட்டது. 1980-81 இல் இந்த சதவிகிதம் 66.55 ஆக குறைந்துள்ளது. மீண்டும் அதே விகிதம் ஒரு கூர்மையான எதிர்கொண்டது 1991-92ல் 66.55 முதல் 80.2மூ வரை அதிகரித்தது, 2000-01 இல் 90.7மூ மற்றும் 88.9மூ இல் அதிகரித்தது முறையே 2007 08. மேலும், பஞ்சாப் மாநிலத்தில் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டது

1970-71ல் 69.2மு ஆக இருந்த உணவுப்பொருட்களின் விகிதம் 2007 ல் 80.1மு 08. பஞ்சாப் மற்றும் பீகாரைத் தவிர்த்து, எல்லா மாநிலங்களிலும் அனைத்துமே வேறுபாடுகளைக் காட்டுகின்றன. உணவு அல்லாத பயிர்களுக்கு ஆதரவாக பயிர் முறை உள்ளது.

ஒப்பந்தத்தின் தாக்கம்

ஒப்பந்தத்தின் தாக்கங்கள் நாட்டிற்கு நாடு மாறுபடும், நாட்டின் ஒட்டுமொத்த விவசாய சூழ்நிலையிலும் பெரும்பாலும் இருக்கும். இந்திய வேளாண்மை சிறிய மற்றும் குறு விவசாயிகளுக்கு முன்னுரிமை அளிப்பதில் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது. இரண்டு ஹெக்டேர் நிலத்திலும், 35.7 சதவீதத்திற்கும் குறைவான நிலம், எந்தவொரு நீர்ப்பாசன முறையிலும், பெரும்பாலான விவசாயிகளுக்கு, விஞ்ஞானமும் தொழில்நுட்பமும் பயன்படுத்துவதால் கிடைக்கும் இலாபங்கள் இன்னும் நிறைவேறவில்லை. விவசாயிகளுக்கு, உள்கட்டமைப்பு மேம்பாட்டிற்கும், மேம்பட்ட தொழில்நுட்பங்கள் மற்றும் நியாயமான விலையில் விரிவாக்கத்திற்கும் ஆதரவு தேவைப்படுகிறது. உலகின் விவசாய வர்த்தகத்தில் இந்தியாவின் பங்களிப்பு 1 சதவீதமாக உள்ளது. கடந்த 30 ஆண்டுகளில், இந்திய விவசாயம் ஒரு நியாயமான வேகத்தில் வளர்ந்துள்ளது என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது, ஆனால் தேக்க நிலை மற்றும் நிகர பகுதி சரிந்து கொண்டே போகிறது. வேளாண் உற்பத்திக்கான வளர்ச்சியைத் தக்கவைக்க வல்லமை வாய்ந்த பணியாகும். இந்த ஒப்பந்தத்தின் தாக்கங்கள் உணவுத் தேவை மற்றும் விநியோக சூழ்நிலையின் வெளிச்சத்தில் ஆராயப்பட வேண்டும். நாட்டின் அளவு, ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சியின் நிலை, கொடுப்பனவு நிலை சமநிலை, விவசாய வளர்ச்சிக்கான யதார்த்தமான எதிர்கால மேற்பார்வை, நில உடைமைகளின் கட்டமைப்பு ஆகியவை விவசாயத்தில் இந்தியாவின் வணிகக் கொள்கையில் தாங்கக்கூடிய பிற தொடர்புடைய காரணிகளாகும்.

இந்தியாவில் விவசாயத்திற்கான ஒப்பந்தத்தின் தாக்கங்கள் பின்வருவனவற்றைக் கொண்டிருக்கும் தாக்கத்திலிருந்து பெறப்பட வேண்டும்:

- 1) ஒப்பந்தம் சந்தைகளை திறந்து விட்டதா அல்லது ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறதா என்பதைப் பொறுத்து தான் தயாரிப்புகள் மற்றும்
- 2) உள்நாட்டு கொள்கையுடன் தொடர முடியுமா என்பதை அறிவோம், உள்கட்டமைப்பை மேம்படுத்துதல் மற்றும் மானிய விலையில் உள்ளீடுகளை வழங்குதல் விவசாய உற்பத்தியை.

குறுகிய கால தாக்கம்

சந்தைகளில் திறந்து, விவசாயத்தில் வர்த்தகத்தில் தாக்கம் ஏற்படுவது போலவே, உலகின் உணவு ஏற்றுமதிகளில் வளரும் நாடுகளின் பங்கு 44 சதவீதமாக இருந்தது, விவசாய மூலப்பொருட்களில் முக்கியத்துவம் குறைந்தது 1994 ல் 32 சதவீதத்திலிருந்து 1996ல் 34 சதவீதமாக இருந்தது, இது பிந்தைய ஒப்பந்த காலம் ஆகும். விவசாய உற்பத்திகளின் வளர்ந்த நாடுகளின் சராசரி வளர்ச்சி 1994-96 ஆண்டுகளில் 1 சதவிகிதம்

அதிகரித்தது. புதிய வீடு, விவசாய ஏற்றுமதி பத்து ஆசிய வளரும் நாடுகள் 1994 ல் அமெரிக்க கூ 49252 மில்லியன் அமெரிக்க டாலரிலிருந்து அதிகரித்தன. 1996ல் 55902 மில்லியன் டாலர். மொத்த விவசாய ஏற்றுமதிகளில் இந்தியாவின் பங்கு ஆசியாவில் 8 சதவீதம், சீனாவின் 19 சதவிகிதம், தாய்லாந்து 17 சதவிகிதம், மலேசியாவில் 14 சதவீதம் மற்றும் இந்தோனேசியாவின் 10 சதவீதமாகும். விவசாய பொருட்களின் இந்தியா ஏற்றுமதி 1993-94இல் அமெரிக்க கூ 4151 மில்லியனிலிருந்து 1997ல் 7054 மில்லியன் அமெரிக்க டாலர்கள் வரை அதிகரித்துள்ளது. 98. சந்தைகளில் எந்தவிதமான திறனும் இல்லை, இருப்பினும், மதிப்பீடு செய்ய அடிப்படையில் முன்கூட்டியே இருக்கலாம் சந்தைகள் திறக்க ஒப்பந்தத்தின் நீண்ட கால தாக்கமாகும்.

வாக உள்ளது. குறுகிய கால இந்தியாவில் விவசாயம் மீதான உலக வணிக அமைப்பு ஒப்பந்தத்தால் பாதிக்கப்படாது. வளரும் நாடுகளுக்கு வழங்கப்படும் பாதுகாப்புகள் தடையற்ற சூழலைக் கொடுக்கும். விவசாய பொருட்களில் வர்த்தக தாராளமயமாக்கலின் பெரிய தாக்கத்திலிருந்தும் நம்மைத் தடுக்கிறது.

இந்தியா 825 இறக்குமதி மீது அளவு கட்டுப்பாடுகளை (ஞசுள) பராமரிக்கிறது. 1.4.97 அன்று விவசாய பொருட்கள். ஞசுளக்குள் அகற்றப்பட வேண்டும் என முன்மொழியப்பட்டுள்ளது. மூன்று கட்டங்களில் ஆறு ஆண்டுகள் ஒட்டுமொத்த கால - 1.4.97 முதல் 31.3.2003 வரை. (அமெரிக்காவை தவிர வேறு வர்த்தக பங்காளிகளும், இந்த கட்ட திட்டத்திற்கும், அமெரிக்காவுடன் விவாதம் செய்வதற்கும், நுவுழு விவாதத்துக்கான தீர்வு விவகாரத்தில் நிலுவையில் உள்ளது). புயுவுயு உடன்படிக்கையின் ஏற்பாடுகளில் இந்தியா உயர்ந்த மட்டத்தில் கட்டணத்தை கட்டுப்படுத்தியுள்ளது. 100 சதவிகிதம், 150 சதவிகிதம் மற்றும் 300 சதவிகிதம் முதன்மை தயாரிப்புகளுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. பொருட்கள் மற்றும் சமையல் எண்ணெய்கள் முறையே. எனவே, ஞசு களை மாற்றலாம். எனவே, இந்த பொருட்களின் இறக்குமதியை கட்டுப்படுத்த வேண்டும் எனில் ஞசு கள் அதிக இறக்குமதி கட்டணத்துடன் மாற்றப்படலாம்.

இந்தியாவில், தற்போது, பண்டங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட குறைந்தபட்ச ஆதரவு விலை ஒப்பந்தத்தின் கீழ் நிர்ணயிக்கப்பட்ட நிலையான வெளிப்புற விலைக்கு குறைவாக உள்ளது. எனவே, யுஆளு எதிர்மறையாக உள்ளது. கோட்பாட்டளவில், நாம் அதிகரிக்க 10 சதவிகிதம் வரை தயாரிப்பு சார்ந்த ஆதரவு, நிதியமைப்பின் ஒரே நாட்டின் சூழலில் நிலைத்தன்மையாக உள்ளது..

நீண்டகால பாதிப்பு வேளாண்மை ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் உள்ள பெரும்பாலான விவசாயிகளுக்கு, வேளாண்மையில் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தின் பயன்பாட்டிலிருந்து கிடைக்கும் ஆதாயங்கள் இன்னும் அதை உணர்ந்து பெற உள்கட்டமைப்பு உதவி, மேம்படுத்தப்பட்ட தொழில்நுட்பங்கள் மற்றும் நியாயமான செலவில் உள்ளீடுகளை வழங்குதல் ஆகியவை தேவைப்படுகிறது. விவசாயத்திற்கான உடன்படிக்கை இவ்வாறு ஏற்றுக் கொண்டது மற்றும் வளரும்

நாடுகளுக்கு வித்தியாசமான அணுகுமுறையை பற்றி கட்டுரை 6 கீழ் இத்தகைய கொள்கைகளை செயல்படுத்த சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது, ஆனால் வளரும் நாடுகளுக்கு வித்தியாசமான அணுகுமுறை தொடர்பான விவகாரங்களை நீர்த்துப்போகச்செய்யும் எந்தவொரு முயற்சியும் நம்மை கடுமையாக பாதிக்கக்கூடும்.

நீண்ட காலமாக விவசாயத்தில் வர்த்தகத்தின் தாராளமயமாக்கல் தாக்கம் குறித்து, இந்திய வேளாண்மை மலிவான உழைப்பைப் பெறுகிறது. எனவே,

உற்பத்தித்திறன் குறைந்த போதிலும், விவசாய பொருட்களின் உலக விலைகளுடன் ஒப்பிடுவது இந்தியாவில் உள்ள ஒரு சில பொருட்களின் உள்நாட்டு விலைகள் விதிவிலக்குகளால் குறைவாக இருப்பதாக வெளிப்படுத்துகின்றன. (குறிப்பாக எண்ணெய் வித்துக்கள்). எனவே, இந்தியாவிற்கு இறக்குமதி செய்ய முடியாது, அரிசி, தேநீர், சூரியகாந்தி எண்ணெய் மற்றும் பருத்தி போன்றவற்றை. மொத்தத்தில், வர்த்தக தாராளமயமாக்கல் விளைவாக விவசாய பொருட்களின் இறக்குமதி வெளியே செய்யப்படுகிறது. உள்நாட்டு சந்தையில் மலிவான விலையுள்ள உணவு தானியங்களின் ஏற்றுமதிகள், பொருளாதாரம் பலவீனமடைவதன் மூலம் நுகர்வுக் கண்ணோட்டத்தில் இருந்து உணர்திறன் உயர்ந்த உள்நாட்டுப்பகுதிகளால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத அளவு பிரிவுகளுக்கு உயரும் வாய்ப்பு இல்லை. போக்குவரத்து செலவினம் மற்றும் இந்தியாவில் குறைவான ஏற்றுமதி உள்கட்டமைப்பு, சரியான மூலம் இருப்பினும், தாராளமயமாக்கல், போட்டியிடும் இடையே சமநிலையைத் தாங்க வேண்டும் 10 சதவிகிதம் விவசாயிகளுக்கு சமுதாய பொருளாதார ஏழைகளுக்குச் சொந்தமானது.

இது உள்நாட்டு வேளாண்மையின் விலை அதிகரிப்பதால் வாதிட்டது. மேம்பட்ட ஏற்றுமதி வாய்ப்புகளைத் தொடர்ந்து, விவசாயிகள் பயன் பெறுவார்கள் இது வறட்சி விவசாய துறையில் முதலீடு ஊக்குவிக்கும். உற்பத்தி மானியங்களின் குறைவு மற்றும் ஏற்றுமதி மானியங்கள் ஆகியவற்றின் காரணமாக விவசாய பொருட்களின் சர்வதேச விலைகள் உயரும், இதனால் உலகச் சந்தையில் ஏற்றுமதி இன்னும் போட்டித்தன்மை கொண்டது

வேளாண் பன்முகத்தன்மை கொடுக்கப்பட்டால், விவசாய ஏற்றுமதிகளை கணிசமான வழியில் அதிகரிப்பதற்கான சாத்தியம். ஸ்ரீ யு.ஏ.கணேசன் வார்த்தைகளில், "தங்கள் விளை பொருட்களுக்கு அதிக விலைகளை உணர வேண்டும், உள்நாட்டு மற்றும் வெளிப்புற விலைகள் இடையே உள்ள இடைவெளியை குறுகிய நிலைக்கு கொண்டு வர விவசாயிகளிடம் இருந்து பெருகிய அழுத்தம் இருக்கும். நமது தொழிலதிபர்கள் வெளிநாட்டினருடன் ஒரு "நிலை விளையாட்டு துறையில்" அழுத்தம் கொடுக்கின்றனர். விவசாயிகள், தங்கள் தயாரிப்புகளின் விலையை சர்வதேச விலைகளுடன் ஒப்பிடுகையில், "நிலை விளையாட்டு துறையில்" அழுத்தம் கொடுப்பார்கள். உற்பத்தி மற்றும் விலை வகை எதிர்பார்ப்புகள் பெருகிய முறையில் உலகின் கோரிக்கைகள் போக்குகளால் சந்தைகளில் பாதிக்கப்படும். ஒருபுறம், விலை ஊக்கத்தொகை மிகச் சிறந்த ஊக்கமாக இருக்கும் விவசாயத்தில் முதலீடு மற்றும் நவீன

தத்தெடுப்புக்கு வலுவான ஊக்கத்தை வழங்க முடியும் தொழில்நுட்பங்கள் மற்றும் விவசாய உற்பத்தி உற்பத்தித்திறனை உயர்த்துவது ஆகும். மறுபுறத்தில், உள்நாட்டு விலைகளின் உயர்வு பொது மக்களுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் விநியோக முறைமை மற்றும் உணவு மானியத்தின் சிக்கலை வலியுறுத்துதல் ஆகும். மேலும், கட்டுப்பாடுகள் இல்லாமலே விவசாய உற்பத்திகளை ஏற்றுமதி செய்வதற்கான சுதந்திரம் கூடத் தேவைப்படும். தங்கள் இறக்குமதிகளுக்கு எதிராக நீண்டகாலமாக வளர்க்கப்பட்ட தடை, மாநிலத்தின் இயல்பு மற்றும் தன்மை மற்றும் அரசு ஆதரவு ஆகியவை ஒழுங்குபடுத்தும் வகையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் ஏற்றுமதியின் வாய்ப்புகளை உணராமல் தாக்கங்களை சமாளிக்கவும் விவசாயத்தில் சர்வதேச சந்தையில் அதிகரித்து வரும் சீரமைப்பு இடத்தில் உள்ளன.

இந்திய தொழில்துறை மீது புதிய பொருளாதார கொள்கை பாதிப்பு

முந்தைய பிரிவில் நீங்கள் ஏற்கனவே ஆய்வு செய்திருப்பதால், இந்திய அரசாங்கம் 24 ஜூலை 1991 அன்று ஒரு புதிய தொழில்துறை கொள்கை. புதிய கொள்கையின் முக்கிய குறிக்கோள்கள் உள்ளது. உற்பத்தித்திறன் மற்றும் ஆதாயமான வேலைவாய்ப்பில் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியைத் தக்கவைத்து, சர்வதேச போட்டித்தன்மையை அடைவதற்கு பிழைகள் அல்லது பலவீனங்களை சரிசெய்ய ஏற்கனவே வெற்றிகளைத் தோற்றுவித்தன.

புதிய கொள்கையின் முக்கிய அம்ச முறைகள்:

1. தொழில்துறை உரிமம் ரத்து:

பொருளாதார தாராளமயமாக்க மற்றும் தொழில் முனைவோர் தங்கள் சொந்த வணிக தீர்ப்பின் அடிப்படையில் முதலீட்டு முடிவுகளை எடுக்க அனுமதிக்க வேண்டும். 1991 என்ற தொழிற் கொள்கை பதினெட்டு தொழிற்சாலைகள் தவிர அனைத்து தொழில்களுக்கு தொழில் உரிமம் ரத்து செய்கிறது. அபாயகரமான இரசாயனங்கள், மின்னணுவியல்இ வானூர்தி மற்றும் பாதுகாப்பு சாதனங்கள் மற்றும் தொழிற்சாலைகளில் வெடிபொருட்கள் போன்றவை. காலப்போக்கில் இந்த தொழிற்சாலைகளும் உரிமம் மறுத்துவிட்டன. தற்போது மது, சிகரெட் என, ஐந்து தொழிற்சாலைகளுக்கு மட்டுமே உரிமம் பெறுவது கட்டாயமாக்கப்பட்டுள்ளது.

2. பொதுத் துறை:

1956 தீர்மானத்திற்கு பதினேழு கைத்தொழில்கள் பொதுத்துறைக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. 1991 தொழில்துறை கொள்கை இந்த எட்டு எண்ணிக்கையை குறைத்தது. 1993 இல், அந்த எண்ணிக்கை ஆறு குறைக்கப்பட்டது. 9 மே 2001 அன்று, அரசாங்கம் தனியார் துறைக்கு ஆயுதங்களையும் வெடிமருந்துகளையும் பிரிவினையும் திறந்தது இப்போது பொதுத்துறைக்கு தனித்தனியாக ஒதுக்கப்பட்ட மூன்று தொழிற்சாலைகள் மட்டுமே உள்ளன. புதிய தொழிற்துறைக் கொள்கையானது

அரசாங்கத்தை அழைக்கும் நோக்கத்தை குறிக்கிறது இ பொருளாதாரத்தில் முக்கியமான துறைகளில் தனியார் துறையின் பங்களிப்பு அதிக அளவில் உள்ளது.

3) வெளிநாட்டு முதலீடு மற்றும் தொழில்நுட்பத்திற்கான இலவச நுழைவு:

இந்தியாவில் உள்நாட்டு விஷயத்தில் தொழில்துறை முதலீடு, வெளிநாட்டு முதலீடுகள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ளன. வெளிநாட்டு தொழில்நுட்ப ஒப்பந்தங்களின் வழக்கு இந்திய நிறுவனங்களால் வெளிநாட்டு முதலீடாக கோரப்பட்டது, ஒவ்வொரு திட்டத்திற்கும் அரசாங்கத்தில் இருந்து குறிப்பிட்ட முன் அனுமதி பெற வேண்டியது அவசியமாகும். 51 சதவீத வெளிநாட்டு முதலீட்டுக்கு உயர் முன்னுரிமை தொழில்களில் வெளிநாட்டு முதலீடு ஒப்புதல் நேரடியாக வழங்கப்படும். பின்னர் இந்த வரம்பு 51 சதவீதத்திலிருந்து 74 சதவீதமாக உயர்த்தப்பட்டது. பல தொழில்களுக்கு 100 சதவீதமும் தற்போது நேரடி துறை சார்ந்த விதிகள். ஒழுங்குமுறைகளுக்கு உட்பட்ட பெரும்பாலான துறைகளில் முதலீடு 100 சதவீதம் வரை அனுமதிக்கப்படுகிறது.

தனித்தன்மை மற்றும் கட்டுப்பாட்டு வணிக நடைமுறை சட்டம்:

புதிய தொழிற் கொள்கை, ஆசுவீ மற்றும் ஆதிக்க நிறுவனங்கள் தொடர்பான சொத்துக்களின் ரத்து, இந்த நிறுவனங்கள் இப்போது மற்றவர்களுடன் இணையாக இருக்கும், உரிமைமறுப்பு தொழில்களில் தொழில்துறை முதலீடு செய்வதற்கு அரசாங்கத்திடம் இருந்து முன் அனுமதி தேவையில்லை. MRTP சட்டத்தின் கீழ், ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்கு மேலே உள்ள அனைத்து நிறுவனங்களும் MRTP நிறுவனங்களை வகைப்படுத்தப்பட்டன, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கைத்தொழில்களுக்கு மட்டுமே இத்தகைய நிறுவனங்கள் அனுமதிக்கப்பட்டன, இது ஒரு வழக்கு பதிவு அடிப்படையில் அனுமதி வழங்கப்பட்டது. MRTP சட்டம் அதன்படி திருத்தப்பட்டது. இந்த திருத்தப்பட்ட சட்டம், ஏகபோக கட்டுப்பாடற்ற மற்றும் நியாயமற்ற வர்த்தக நடைமுறைகளை தடுக்கும் மற்றும் கட்டுப்பாட்டிற்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளது, இதனால் வாடிக்கையாளர்கள் இத்தகைய நடைமுறையிலிருந்து பாதுகாக்கப்படுகின்றனர்.

வேறு சில நடவடிக்கைகள்

புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையின் சில நடவடிக்கைகள்:

தொழில் இருப்பிட கொள்கை: கட்டாய உரிமத்திற்கு உட்பட்ட தொழிற்சாலைகள் தவிர, தொழில்துறை ஒப்புதல் பெறுவதற்கு 1 மில்லியன் மக்களுக்கும் மேலான இடங்களை தவிர வேறு இடங்களில் புதிய தொழில்துறை கொள்கை வழங்கப்பட வேண்டும். தொழில்துறை இருப்பிடக் கொள்கையில் முக்கிய திருத்தமானது 1997-98 ஆண்டுகளில் செயல்படுத்தப்பட்டது. 1 மில்லியன் மக்களுக்கு மேலான மக்கள் தொகை கொண்ட நகரங்களின் 25 கி.மீ. தொலைவில் உள்ள இடங்களில் அலகுகளை நிறுவுவதற்காக மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து தொழில்துறை ஒப்புதல் பெறுவதற்கான தேவையும் வழங்கப்பட்டது.

புதிய திட்டங்களுக்கான கட்டிட உற்பத்தி திட்டங்களை ஒழித்தல்:

உள்நாட்டு உற்பத்தியின் வேகத்தை அதிகரிக்க, கட்ட உற்பத்தி திட்டங்கள் பல பொறியியல் மற்றும் மின்னணு தொழில்களில் அமல்படுத்தப்பட்டுள்ளன. புதிய தொழில்துறை கொள்கை எதிர்காலத்தில் இது போன்ற திட்டங்களை ஒழித்துவிட்டது. இதுபோல, வணிக கொள்கையில் செய்யப்பட்ட ரூபாய் கணிசமான சீர்திருத்தங்கள் குறைபாடு காரணமாக, உள்ளூர் உள்ளடக்கத் தேவைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு தேவை இல்லை. தற்போதுள்ள உற்பத்தி அலகுகளுக்கு தற்போது கிடைக்கக்கூடிய பல்வேறு ஊக்கங்கள் தொடரும்

கட்டாய மாற்றுவதற்கான விதிமுறைகளை அகற்றுதல்:

இந்தியாவில் தொழில்துறை வளர்ச்சியில் விளையாட வங்கிகள் மற்றும் நிதி நிறுவனங்கள் ஒரு முக்கிய பங்கைக் கொண்டுள்ளன. இந்த நிறுவனங்கள் ஒரு கட்டாய நடைமுறைப்படுத்தப்படுத்துதலுக்கான விதிமுறை பின்பற்றப்பட்டன. நிதி நிறுவனங்கள் இனி இந்த கட்டாய மாற்றத்தை சுமத்த முடியாது என்று புதிய தொழில்துறை கொள்கை முடிவு செய்தது.

தகவல் தொடர்புகள்

இயங்குதலும் இயக்குதலும் மனித இயல்பு. இவ்விரண்டுக்கும் இன்றியமையாத தேவை தகவல் தொடர்பு ஆகும். கம்யூனிகேஷன் (தகவல் தொடர்பு) என்ற ஆங்கிலச் சொல் கம்யூனிஸ் (Communis) என்ற இலத்தீன் சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். “கம்யூனிஸ்” என்றால் பொதுவான (Common) என்று பொருள். அதாவது ஒருவர் தனது கருத்துக்களையும் உணர்வுகளையும் பிறருடன் பொதுவாகப் பகிர்ந்து கொள்வதாகும். ஒருவருக்கொருவர் நேரிடையாகத் தகவல் பரிமாற்றம் செய்து கொண்டால் அது இருவரிசை தகவல் தொடர்பு (Inter-Personal Communication) ஆகும். குழு தகவல் தொடர்பு (Group Communication) என்பது ஒரு பிரிவினர் அல்லது வகுப்பினரிடையே நடைபெறும் தகவல் தொடர்பாகும். மக்கள் தகவல் தொடர்பு (Mass Communication) என்றால் வானொலி, தொலைக்காட்சி, சினிமா, வீடியோ, இணையதளம், பத்திரிக்கை போன்ற ஊடகங்கள் மூலம் தகவல் தொடர்புப் பரிமாற்றம் செய்வதாகும். சுருங்கக்கூறின் தனித் தகவல் தொடர்பும் (Personal Communication) மக்கள் தகவல் தொடர்பும் (Mass Communication) முக்கிய தகவல் தொடர்பு சாதனங்களாகும்.

போக்குவரத்து தொழில்

தொழில்துறை வளர்ச்சியானது போக்குவரத்து மேம்பாட்டுடன் நெருக்கமாக தொடர்புடையது. எனவே 1750 மற்றும் 1900 க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் முற்றிலும் மாற்றப்பட்ட முறைகள் தொழிற்புரட்சிக்குள் போக்குவரத்து ஒரு புரட்சியின் உதாரணத்தை வழங்கியது, தொழில்மயமாக்கல் போக்குவரத்து மற்றும் பயணத்தின் தேவையை அதிகரித்ததால், சுங்கச்சாவடிகள் மற்றும் கால்வாய்கள் கட்டுமானம் லாபகரமான வணிகமாக மாறியது. தொழில்துறை புரட்சியின் போது மேம்படுத்தப்பட்ட மூன்று முக்கிய

போக்குவரத்து வகைகள் இருந்தன: நீர்வழிகள், சாலைகள் மற்றும் இரயில் பாதைகள். 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதியில், முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

பிரிட்டனில் சாலைகள் மற்றும் கால்வாய்களில். பொருளாதார முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தாலும், தொழில்நுட்ப வரலாற்றில் இவை அதிக முக்கியத்துவம் பெறவில்லை, ஏனெனில் ஐரோப்பா கண்டத்தில் ஏற்கனவே நல்ல சாலைகள் மற்றும் கால்வாய்கள் இருந்தன. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் சாலைகள் மற்றும் கால்வாய்கள் மற்றும் புரட்சிக்கு முன்னர் பிரான்சில் கடினமான மேற்பரப்பு சாலைகள் இருந்தது. நெப்போலியன் ஜெர்மனி மற்றும் நெதர்லாந்திற்கு நெடுஞ்சாலைகளின் நிலைமையை மேலும் மேம்படுத்தினார்.

இருப்பினும், 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், பிரிட்டிஷ் பொறியியலாளர்கள் சாலை மற்றும் கால்வாய் கட்டும் நுட்பங்கள் இரண்டிலும் புதுமைகளை உருவாக்கத் தொடங்கினர், போக்குவரத்தில் சிறந்த கண்டுபிடிப்பு நீராவி சக்தியின் பயன்பாடு ஆகும், இது மூன்று வடிவங்களில் நிகழ்ந்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டை நீராவி யுகம் என்றால் அது மிகையல்ல. நிலக்கரி சுரங்கங்களில் நீர் இறைப்பதற்குப் பயன்பட்ட நீராவி இயந்திரம் நாளைவில் பல்வேறு பயனுள்ள பணிகளை புரியவும் பயன்பட்டது. ஏற்கனவே ஸ்டீவன்சன் நிலக்கரியை ஏற்றிச் செல்ல உதவும் ராக்கெட் வண்டியை கண்டுபிடித்து தரைப் போக்குவரத்தில் மகத்தான மாறுதல்களுக்கு வழிகோலினார். அதனை தொடர்ந்து கடல்வழி போக்குவரத்து துறையிலும் மாறுதல்களுக்கு அடிப்படை போடப்பட்டன. முதலில் இரயில் பாதை அமைப்பின் பரிணாம வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இது நீராவி இன்ஜின் மற்றும் உலோக தண்டவாளங்களின் நிரந்தர பயண வழி ஆகியவற்றின் கலவையாகும். ஜார்ஜ் ஸ்டீவன்சன் 1821 இல் இரும்பு ஆணிகள் மற்றும் நீராவி சக்தியைப் பயன்படுத்தி ஸ்டாக்டன் ரூடார்லிங்டன் இரயில்வேயை உருவாக்கினார். இருப்பினும், ரயில் தண்டவாளத்தில் ஓடும் உண்மையான நீராவி இன்ஜினை 1830 இல் லிவர்பூல் மற்றும் மான்செஸ்டர் இரயில்வே முதன்முதலாகப் பயன்படுத்தியது. இந்த இரயில்வே ஸ்டீவன்சன் என்பவரால் வடிவமைக்கப்பட்டது. லிவர்பூல் மற்றும் மான்செஸ்டர் பாதையின் திறப்பு, முதல் உலகப் போர் வரை தொடர்ந்த ரயில்வே சகாப்தத்தின் தொடக்க விழாவாகக் கருதப்படலாம். „ரயில்வே வெறி“ நாட்டையே புரட்டிப் போடும் அளவுக்கு ரயில்வே கட்டுமானத்தில் ஏற்றம் இருந்தது.

1830 செப்டம்பர் மாதம் லிவர்பூல் மான்செஸ்டர் ரயில் பாதையை திறந்து வைக்கப்பட்டது. இது எல்லா ரயில் பாதைகளுக்கும் தாயாக விளங்கியது. மனித நாகரிக வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெறுவது ரயில் பாதைகளின் வளர்ச்சியாகும். நீராவி இன்ஜின் மூலம் இருப்புப்பாதை போக்குவரத்து பெரிதும் வளர்ச்சி அடைந்தது. ஜான் ஸ்டீவன்ஸ் என்பவர் கால்வாய் போக்குவரத்தை விட ரயில் போக்குவரத்து மிகவும் எளிது என்று கூறினார். 1825இல் ஒரு சிறிய நீராவி இயந்திரத்தை செய்து ரயில் வண்டியை ஓட்டிக் காண்பித்தார். அதே ஆண்டு செப்டம்பர் 27ஆம் நாள் ஸ்டாக்டன் டார்லிங்டன் ரயில்

பாதையில் ரயில் வண்டியை ஓடச் செய்தார். அதிலிருந்துதான் புகை வண்டியும் தொடங்கியது. அவரது இயந்திரம் தொண்ணூறு டன் எடையுள்ள சிறிய வண்டிகளை இழுத்துச் சென்றது.

மோட்டார் கார் சாலைப் போக்குவரத்தில் பயன்படுத்தப்படும் மிகச்சிறந்த வாகனம் மோட்டார் கார் ஆகும்.தற்போது இந்த கார்கள் பெட்ரோல் அல்லது டீசலை எரிபொருளாக கொண்டு இயங்குகின்றன. ஆனால் ஆரம்பத்தில் இவை நீராவி என்ஜின் மூலம் தான் இயங்கின என்கிறார். 1860 இல் பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஜீன் எட்வின் விலனார் என்பவர் ஆவி மூலம் இயங்கும் காரை கண்டுபிடித்தார். நிலக்கரியிலிருந்து இந்த ஆவி பெறப்பட்டது. 1865 ஆஸ்திரியாவை சேர்ந்த சீபிரிட் மார்க்கஸ் என்பவர் பென்சைனை எரிபொருளாகக் கொண்டு இயங்கும் காரை கண்டுபிடித்தார். 1873இல் அவர்தான் முதல் பெட்ரோல் எஞ்சின் பொருத்தப்பட்ட காரை உருவாக்கினார்.

நிகோலஸ் ஆட்டோ என்ற ஜெர்மானிய என்ஜினியர் நான்கு உந்து இயக்க அதகள இயந்திரத்தை பயன்படுத்தி தானியங்கும் போக்குவரத்து சாதனங்கள் உருவாகக் காரணமானார். இவர் 1861 இல் இரு உந்து இயக்க பெட்ரோல் இயந்திரத்தை தயாரித்தார். 1867இல் நான்கு உந்து இயக்க இயந்திரத்தை வடிவமைத்தார். இவரது கண்டுபிடிப்பை அடிப்படையாக வைத்துதான் மோட்டார் கார் உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் வணிக முறையில் இதற்கு வித்திட்டவர் ஜெர்மானிய நாட்டு பொறியியல் வல்லுனரான கார்ல் பென்ஸ் என்பவராவார். 1866 ஆம் ஆண்டு கார்ல் பென்ஸ் தனது மோட்டார் வண்டிக்கு உரிமை பெற்றார்.

கார் தயாரிப்பதில் இங்கிலாந்து பின் தங்கியிருந்தது. இதற்கு காரணம் 1765 இல் இயற்றப்பட்ட பாராளுமன்ற சட்டமே ஆகும் சாலையில் செல்லும் எந்த வாகனமும் நகர எல்லையில் மூன்று கிலோ மீட்டர் வேகத்திற்கு மேலும் கிராமப் பகுதியில் மணிக்கு 6 கிலோ மீட்டர் வேகத்தில் செல்லக் கூடாது என்று கூறியதே ஆகும். இச்சட்டம் 1896ல் திருத்தி அமைக்கப்பட்டது. இதன்பின் கார் உற்பத்தி செய்வதில் இங்கிலாந்தில் வேகம் ஏற்பட்டது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் உலகப்புகழ்பெற்ற கார் கம்பெனிகள் தோன்றி மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. அமெரிக்க மற்றும் ஜப்பானிய கம்பெனிகள் உலகப் புகழ்பெற்ற கார்களை உற்பத்தி செய்து வருகின்றன.

ஆகாய விமானம்

ஆகாயத்தில் பறக்க வேண்டும் என்ற ஆசை மனிதனுக்கு பண்டைய காலம் தொட்டே இருந்து வந்தது. கிரேக்க மற்றும் இந்திய இதிகாசங்களில் விண்ணில் பறக்கும் ரதங்கள் பற்றிய செய்திகள் உள்ளன. மறுமலர்ச்சி காலத்தில் கூட லியனாடோ டாவின்சி பறக்கும் விமானம் ஒன்றை படம் வரைந்து காட்டினார். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் முயற்சிகள் மீண்டும் தொடங்கப்பட்டன. ஹெட்ரஜன் வாயு நிரப்பப்பட்டு பலூன்கள் வெற்றிகரமாக பறக்க விடப்பட்டன .இன்று விண்ணில் விரைந்தோடும் விமானங்களின் முன்னோடியாக விளங்கியவர் வில்பர் ரைட் மற்றும் ஆர்வில் ரைட் என்ற

இரு சகோதரர்கள் ஆவர். அமெரிக்காவில் பிறந்த இரு சகோதரர்களும் இளமையிலேயே அறிவியலில் நாட்டம் கொண்டு ஆராய்ச்சியில்

நீர் மூழ்கிக்கப்பல் 1875 இல் நீருக்கடியில் மூழ்கி இயங்கும் படகினை ஜான் ஹாலாந்து என்ற பள்ளி ஆசிரியர் கண்டுபிடித்தார். இதனை அறிந்த அமெரிக்க அரசு தனது கப்பல் படைக்கு நீர்மூழ்கி கப்பல் கட்டுமாறு அவரைக் கேட்டுக்கொண்டது. அதன்படி அவர் ஹாலாந்து என்ற நீர்மூழ்கிக் கப்பலைக் கண்டுபிடித்தார். இதுவே நவீன நீர்மூழ்கி கப்பல்களின் முன்னோடியாகும்.

தபால்வழி தகவல் தொடர்பு (Postal Communication)

வியத்தகு வளர்ச்சி

தனித் தகவல் தொடர்புக்குத் தகுந்த எடுத்துக்காட்டு தபால் - தந்தி முறையாகும். இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் காலனி ஆட்சியின் போது தபால் வழி தகவல் தொடர்பு நன்கு வளர்ந்திருந்தது. துவக்கத்தில் அரசாங்க அலுவலர்களுக்கு மட்டுமே பயன்பட்ட தபால் தகவல் முறை 1837க்குப் பிறகு பொது உபயோகத்துக்கு விரிவுபடுத்தப்பட்டது. 1852ல் கராச்சியில்தான் முதல் தபால் ஸ்டாம்ப் வெளியிடப்பட்டது. 1854ல் தபால் நிலையம் (மூலம் முககைஉந) முறையாக மறுசீரமைக்கப்பட்ட போது 700 தபால் நிலையங்கள் செயல்பட்டு வந்தன. அதன்பின் பண அஞ்சல் முறையும் (1880) தபால் சேமிப்பு வங்கியும், தபால் ஆயுள் காப்பீட்டு நிறுவனமும் (1884) துவக்கப்பட்டன. 1898ல் இயற்றப்பட்ட இந்திய தபால் அலுவலகச் சட்டப் (Indian Post Office Act)படிதான் இன்றைக்கும் தபால் சேவைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. தபால் அனுப்பீட்டு முறை (Postal Transmission) இருநிலை தபால்கள்தனிப்பட்ட எழுத்து வடிவிலான தகவல் தொடர்புகள் இந்திய தபால் வலையத்தால் (Postal network) பரிவர்த்தனை செய்யப்படுகிறது. இது உலகிலேயே மிகப் பெரிய தபால் அனுப்பீட்டு முறையாகும். நாடு முழுவதும் 1.5 இலட்சம் தபால் நிலையங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் 89 சதவிகிதம் கிராமப்புறங்களிலும், 11 சதவிகிதம் நகர்ப்புறங்களிலும் உள்ளன. தபால்களை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம்: 1) முதல் நிலை தபால் (First Class Mail). அஞ்சலட்டைகள், உள்நாட்டுக் கடிதங்கள், தபாலுரைகள் முதல் தரத் தபாலாகக் கருதப்பட்டு விமானம் மூலம் அனுப்பப்படுகின்றன. 2) இரண்டாம் நிலை தபால் (Second Class Mail). புத்தகக் கட்டுகள், பதிவு செய்யப்பட்ட செய்தித்தாள்கள், சஞ்சிகைகள் இரண்டாம் நிலை தபால்களாகத் தரம் பிரிக்கப்பட்டு, நிலவழியாகவும், நீர்வழியாகவும் அனுப்பப்படுகின்றன. தபால் தடங்கள் அண்மைக் காலத்தில் தபால்கள் காலதாமதமின்றி விரைவாகவும், திறமையாகவும் பட்டுவாடா செய்யும் பொருட்டு 6 தபால் தடங்கள் (Mail Channels) முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இவை 1) ராஜதானி தடம் 2) மெட்ரோ தடம் 3) பச்சைத் தடம் 4) வணிகத் தடம் 5) மொத்த தபால் தடம் 6) பத்திரிக்கை தடம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இவற்றுள் முதல் மூன்று தடத் தபால்களும் பிரத்யேகத் தபால் பெட்டிகள் மூலம் பெறப்படுகின்றன. கடைசி மூன்று தடத் தபால்களும் தபால்

நிலையங்களில் நேரிடையாகப் பெறப்படுகின்றன. தபால் சேவைகள் (Postal Services) இந்தியத் தபால் வலையம் (Postal network) உலகிலேயே மிகப் பெரிய சேவை அமைப்பாகும். இது தபால் அனுப்பீட்டு முறை தவிர வேறு பல முக்கிய சேவைகளையும் செய்கிறது. இந்தியா எட்டு மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு மண்டலத்துக்கும் “தபால் எண்” (Postal Index Number - PIN) கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. 1972ல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இந்த தபால் எண் முறை தபால்களை எளிதில் பட்டுவாடா செய்ய உதவுகிறது. 1975ல் கொண்டு வரப்பட்ட விரைவுத் தபால் முறை (Speed Post) மூலம் உலகின் எந்த இடத்துக்கும் தபால் மூலம் தகவல் அனுப்ப முடியும். 1977ல் செயற்கைக் கோள் மூலம் தகவல் தொடர்பு கொள்ளும் சேவை துவக்கப்பட்டது. 1984ல் தபால் காப்பீட்டுத் திட்டம் (Postal Life Insurance) நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது.

1994ல் முக்கிய தபால் நிலையங்களில் தபால் கடைகள் (Post Shoppes) திறக்கப்பட்டன. 1995ல் கிராமப்புற தபால் காப்பீட்டுத் திட்டம் துவக்கப்பட்டது. செயற்கைக்கோள் வழி மனியார்டர் (Money Order) அனுப்பும் முறை புழக்கத்தில் உள்ளது. தபால் துறை வங்கி சேமிப்புத் திட்டம் (Postal Saving) மக்களிடையே மிகுந்த செல்வாக்கு பெற்றுள்ளது. இரவு நேர தபால் நிலையங்கள், வெளிநாடுகளிலிருந்து வரும் பணம் தபால் நிலையங்கள் மூலம் வழங்கப்படல், மின்னஞ்சல் (E-mail) கூரியர் முறை (Courier)> கணிப்பொறி மயமாக்கப்படும் தலைமை தபால் அலுவலகங்கள், சிறப்புத் தபால் தலைகள்; (Philately) வெளியிடுதல் போன்றவை பிற சேவைகளாகும்.

தொலைபேசி மூலம் தகவல் தொடர்பு (Telecommunications)

தொலைத் தொடர்புப் புரட்சி

இந்தியாவில் தொலைபேசி யானை வருவதற்கு முன் தந்தி முறை (Telegraphy) என்ற மணி ஓசை கேட்டது. 1851ல் முதல் தந்தி கல்கத்தாவிலிருந்து டயமண்டு துறைமுகத்துக்கு அனுப்பப்பட்டது. 1884 மார்ச் மாதத்துக்குள் தந்தித் தகவல் ஆக்ராவிலிருந்து கல்கத்தாவுக்கு அனுப்பும் அளவுக்கு வளர்ச்சி அடைந்தது. அலெக்சாண்டர் கிரஹாம்பெல் தொலைபேசி (Telephone)யைக் கண்டுபிடித்த (1876 மார்ச் 10) ஆறு ஆண்டுகளுக்குள் 1881-82ல் கல்கத்தாவில் தொலைபேசி சேவை துவங்கப்பட்டது. 1990ல் தந்தி மற்றும் தொலைபேசி சேவைகள் இந்திய ரயில்வேக்கு விரிவுபடுத்தப்பட்டது. 1913-14ல் சிம்லாவில் முதல் தானியங்கி தொலைபேசி நிலையம் (Automatic Exchange) நிறுவப்பட்டது. இது தொலைத் தொடர்புப் புரட்சியாகும்.

பிரம்மாண்டமான பரிமாணம்

இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் தொலைபேசித் தகவல் தொடர்பில் மாபெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. 1984ல் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியால் உருவாக்கப்பட்ட தொலை நிலை இயக்க மேம்பாட்டு மையம் (Centre for Development of Telematics - CDOT) சமகால

இந்திய தொலைத்தொடர்பு வரலாற்றில் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியது. அதன் விளைவாக 2000-ல் தொலைபேசி நிலையங்கள் 300லிருந்து 28,000 ஆக உயர்ந்தது 27 ஆயிரம் தொலைபேசிகள் உபயோகத்தில் இருந்தன.

பின்னர் தானியங்கி முறையில் Mesto garaivig (International Subscriber Dialling - ISD)இ STARTET GUL (Nationals Subscriber Dialling - NSD), பிசிஓ (Public Call Office - PCO) சேவைகள் புற்றீசல்கள் போல் பெருகின. 1999-ல் கொண்டுவரப்பட்ட புதிய தொலைபேசி கொள்கை (New Telecom Policy) தொலைபேசித் துறையைத் தனியார் துறை படையெடுப்புக்குத் திறந்து விட்டது. டெலிபோன்களுக்கு பதில் செல்போன்கள் (Cellular Mobile Telephone) மடைதிறந்த வெள்ளம் போல பெருகின. 1998 ஆகஸ்டு 26-ம் தேதி அறிவிக்கப்பட்ட கொள்கை முடிவுப்படி செயற்கைக்கோள் மூலம் உலகளாவிய இயக்க தனித்தகவல் தொடர்பு (Global Mobile Personal Communication) தொலைத் தொடர்புப் புரட்சியின் புதிய பிரம்மாண்டமான பரிமாணத்தைக் கொடுத்தது. இது மின்னணு தொலைத் தொடர்பு சேவையில் ஏற்பட்ட அசுர வளர்ச்சி“ ஆகும்.

புதிய தொலைத் தொடர்புக் கொள்கை, 1999 (New Telecom Policy, 1999)

புதிய தொலைத் தொடர்புக் கொள்கை 1999ல் பிரதமர் வாஜ்பாய் ஆட்சிக் காலத்தில் அறிவிக்கப்பட்டது. இக்கொள்கையின் சிறப்புக் கூறுகளாவன: 1) இந்திய தொலைத் தொடர்பு கட்டுப்பாட்டு நிறுவன (Telecom Regulatory Authority of India - TRAI)த்தின் பரிந்துரைப்படி தொலைத் தொடர்புத் துறையில் பங்கேற்போரின் எண்ணிக்கை மற்றும் இவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் முறை முடிவு செய்யப்படும். 2) தேர்ந்தெடுக்கப்படும் சேவையாளர்கள் (Service Providers) நுழைவுக் கட்டணத்தையும், உரிமக் கட்டணத்தையும் ஒருசேரக் கட்டவேண்டும். 3) இக்கட்டணங்கள் டிராய்“ (TRAI) பரிந்துரையின் மீது தீர்மானிக்கப்படும்.

புதிய கொள்கை இந்தியத் தொலைத் தொடர்பை சந்தை சக்தி“களின் (Market Forces) போட்டிக்கு விட்டுவிட்டது. மேலும் இக்கொள்கை முக்கிய மதிப்புக் கூட்டு (Value Added) தொலைத்தொடர்பு சேவைகளுக்கு வழிவகுத்தது. 1) செல்லுலர் இயக்க சேவைகள் (Cellular Mobile Service Providers); 2) செல்லுலர் இயக்க தொலைபேசி சேவை (Cellular Mobile Telephone Service) 3) பொது இயக்க வானொலி சேவைகள் (Public Mobile Radio Trunked Services) 4) குரல் தபால் சேவை (Voice Mail Audiotex Service); 5)செயற்கைக்கோள் வழி உலகளாவிய இயக்க தனித் தகவல் தொடர்பு சேவை (Global Mobile Personal Communication by Satellite Service).

நிறுவனப் பங்களிப்பு

இந்தியத் தொலைத்தொடர்பு வளர்ச்சி வரலாற்றில் பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் பெருமைக்குரிய பங்களிப்புகள் செய்துள்ளன. 1948 ஜூலை மாதம் பெங்களூரில்

துவக்கப்பட்ட இந்திய தொலைபேசி நிறுவனம் (Indian Telephone industries Ltd) தொலைத் தொடர்புத் துறைக்குத் தேவையான அனைத்துக் கருவிகளையும் தயாரித்துக் கொடுக்கிறது. 1960ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்துஸ்தான் டெலிபிரிண்டர்ஸ் நிறுவனம் (Hindustan Teleprinters Ltd) மின்னணு தானியங்கி டெலி பிரிண்டர்களை (Electro mechanical Teleprinters)த் தயாரிக்கிறது.

1978-ல் துவக்கப்பட்ட இந்திய தொலைத் தொடர்பு ஆலோசகர்கள் நிறுவனம் (Tele Communications Consultants India Ltd) தொலைத் தொடர்பு சம்மந்தப்பட்ட அனைத்து தீர்வுகளையும் கொடுக்கிறது. 1979-ல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தொலைத்தொடர்பு தர உறுதி மையம் (Telecom Quality Assurance Circle) தர அளவைகளையும் (Quality Parameters), தர உறுதி வழிமுறை (Quality Assurance Procedures)களையும் தீர்மானிக்கிறது. 1984-ல் டெலிமாட்டிக்ஸ் வளர்ச்சி மையம் (Centre for Development of Tele Matics - C.BOT) இந்திய சுற்றுச் சூழலுக்கேற்ப புதிய தலைமுறை சுவிட்ச் போர்டு (Switch Boards)களைத் தயாரிக்கிறது. 1986-ல் நடைமுறைக்கு வந்த மகாநகர் தொலைபேசி நிகாம் (Mahanagar Telephone Nigam Ltd) தொலைத் தொடர்பு சேவைகளை மேலாண்மை செய்து, நெறிப்படுத்தி, வழிநடத்திச் செல்கிறது. 2000-ல் மறுசீரமைக்கப்பட்ட பாரத் சஞ்சார் நிகம் (Bharat Sanchar Nigam Ltd - BSNL) செல்லுலர் தொலைத் தொடர்பில் தனியார் துறையுடன் போட்டி போடுகிறது. தகவல் தொடர்புத் துறை இலாபத்தில் இயங்கக்கூடிய ஒருசில பொதுத் துறைகளில் ஒன்றாகும்.

மக்கள் தகவல் தொடர்பு (Mass Communication)

சமகால இந்தியா தகவல் தொடர்பு சகாப்தத்தை எதிர் கொண்டுள்ளது. தனி நபர் தகவல் தொடர்பும் (Personal Communication), மக்கள் தகவல் தொடர்பும் (Mass Communication) தகவல் தொடர்பு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களாகும். வானொலி, தொலைக்காட்சி, சினிமா, வீடியோ, இணைய தளம் போன்ற ஊடகங்கள் மூலம் மக்கள் தகவல் தொடர்பு நடைபெறுகிறது. அதாவது மக்கள் தகவல் தொடர்பு என்பது தகவல்களை மக்களிடம் கொண்டு சேர்ப்பதாகும். இதற்குப் பயன்படும் ஊடகங்கள் மக்கள் தகவல் தொடர்பு சாதனங்களாகும். மக்கள் தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள் (Mass Communication Tools)

நோக்கங்களும் பயன்களும்

மக்கள் தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள் 1) வளர்ச்சி (Development) 2) விடுதலை (Liberation); 3) அதிகாரப் பரவலாக்கம் (Empowerment) ஆகியவற்றை நோக்கங்களாகக் கொண்டுள்ளன. இவற்றின் பயன்கள் பல: 1) சமூகம், பிராந்தியம், நாடு, உலகில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய தகவல்களை உடனடியாக மக்களிடம் கொண்டு சேர்த்தல் 2) நாட்டின் வளர்ச்சிக் கொள்கைகள், முன்னேற்றத் திட்டங்கள், நடப்பு நடவடிக்கைகள்

பற்றி மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தல் 3) அறிவு தேடிகள், அறிவு ஜீவிகள் மற்றும் அறிவு உழைப்பாளிகளின் கல்வி மற்றும் பயிற்சித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தல் 4) மக்களிடையே அடங்கிக் கிடக்கும் அல்லது அடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் பாலுணர்வு, வன்முறை உணர்ச்சி, மன வக்கிரங்கள் ஆகியவற்றுக்கு வடிகாலாக இருத்தல் 5) பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகளை வழங்கல் 6) பொருள்கள் மற்றும் சேவைகளுக்கான விளம்பரம் செய்தல்.

ஊடகமே செய்தி

வழக்கமாக வானொலி, தொலைக்காட்சி, பத்திரிக்கை போன்ற பிரதான மக்கள் தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள் தகவல்களை ஒருதலைபட்சமாகத் தருகின்றன. அதாவது இவைகள் தீர்மானிக்கும் தகவல்களை, மக்களின் பங்கேற்பின்றி அவர்களிடம் கொண்டு சேர்க்கின்றன (Mediate the Messages). இவைகள் நேர நிரப்பிகள் (Time Fillers). வில்பர் ஷ்ரம் (Wilbour Schramm) என்பவர் இவற்றை மந்திரப் பெருக்கிகள்“ (Magic Multipliers) என்று வர்ணித்துள்ளார். மாறாக பேஜர்கள் (Pagers), செல்லுலர் தொலைபேசிகள், (Cellular Phones), தகவல் தொடர்பு தீர்க்க தரிசியாகக் கருதப்படும் கணினிகள் (Computers), இணைய தளம் (Internet) போன்ற அதிநவீன மக்கள் தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள் „தகவல் பரிமாற்ற சாதனங்கள்“ (Interactive Media) என்று கூறப்படுகிறது. ஏனெனில் இவற்றின் மூலம் தகவல் பரிமாறிக் கொள்ளப்படுகிறது தகவல் பரிமாற்றத்தில் சம்மந்தப்பட்டவர்கள் பங்கேற்க முடிகிறது தொலை தூரத்திலிருந்து ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ளக் கூட முடிகிறது உலகின் பல பகுதியில் உள்ளவர்கள் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து கொள்வது (Video- Conferencing) சாத்தியமாகிறது. சுருங்கக்கூறின் மார்ஷல் மெக்லுகன் (Marshall McLuhan) கூறுவதைப் போன்று ஊடகமே செய்தி (Medium is the Message)யாகும்.

வானொலி தகவல் தொடர்பு (Radio Communication)

வானொலி வளர்ச்சி வரலாறு

கம்பியில்லாத் தந்தி (Wireless Telegraphy) தான் வானொலியின் முன்னோடி. இது தனி மனிதர்களுக்கிடையேயான தகவல் தொடர்பை பொதுத் தகவல் தொடர்பாக்கிற்று. முதல் உலகப் போரின் போது (1914 - 18) வானொலி இராணுவத்தின் இரகசிய தகவல் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. பின்னர் இது தடையற்ற பொதுத் தகவல் தொடர்பு சாதனமாயிற்று. இந்திய வானொலி தனியார் முயற்சியின் விளைவாகும். வானொலி ஆர்வலர்கள் கல்கத்தா, பம்பாய், மதராஸ், லாகூர் போன்ற நகரங்களில் பொழுதுபோக்கு வானொலி மன்றங்கள்“ (Amateur Radio Clubs) அமைத்து ஒலி பரப்பினர். 1921 ஆகஸ்ட் 20-ம் தேதி ஒரு வீட்டின் கூரையின் மீதிருந்து ஒலிபரப்பப்பட்டது. 1922 பிப்ரவரி 23-ம் ஒலிபரப்பு உரிமம் வழங்கப்பட்டது. 1923 நவம்பர் மாதம் உரிமம் பெற்ற முதல் பொழுது போக்கு வானொலி மன்றம் கல்கத்தாவில் தொடங்கப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து மதராஸ்

ராஜதானி“ வானொலி மன்றம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது (1924 மே 16). நிதி நெருக்கடி காரணமாக இம்மன்றங்கள் ஒன்று சேர்ந்து இந்திய ஒலிபரப்பு குழுமம் (Indian Broadcasting Corporation Ltd.,) துவங்கின. வானொலிப் பெட்டிகள் ஏராளமாக விற்பனை ஆயின.

பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசாங்கம் இந்திய வானொலி சேவை (Indian State Broadcasting Service - ISBS)யைத் துவங்கிய பின் தனியார் முயற்சி தலைமறைவாகிவிட்டது! இதன் முதல் கட்டுப்பாட்டாளரான“ (Controller) பீல்டன் (Fielden) என்பவர் 1936 ஜூன் மாதம் இந்திய வானொலி சேவைக்கு அகில இந்திய வானொலி (All India Radio - AIR) என்று பெயர் மாற்றம் செய்தார். அகில இந்திய வானொலி (AIR) இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற போது டெல்லி, பம்பாய், கல்கத்தா, மதராஸ், லக்னோ, திருச்சிராப்பள்ளி ஆகிய ஐந்து நகரங்களிலும், திருவாங்கூர் - ஹைதராபாத், அவுரங்காபாத் ஆகிய மன்னர் மாநிலங்களில் மட்டுமே வானொலி நிலையங்கள் இருந்தன. அவையும் ஆற்றல் குறைந்தவை! அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகளில் 25 நிலையங்கள் திறக்கப்பட்டன. 1957 அக்டோபர் மாதம் விவித் பாரதி (Vividh Bharati) என்ற வர்த்தக சானல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. வானொலி மக்களிடையே செல்வாக்கு பெறத் துவங்கியது.

1969 ஜூலை 23-ம் தேதி யுவ வாணி அல்லது இளைஞர் குரல் என்ற சானல் டெல்லி நிலையத்தில் துவக்கப்பட்டது பிற மாநிலங்கள் பின்பற்றின. 1976 ஏப்ரல் மாதம் அகில இந்திய வானொலி தூர்தர்ஷனிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டதால் விரைவாக வளர்ச்சி அடைந்தது. பண்பலை வரிசை (Frequency Modulation - FM) முதலில் சென்னையிலும் பின்னர் ஜலந்தரிலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. நாகர்கோயில் போன்ற உள்மூர் நிலையங்கள் (Local Stations) திறக்கப்பட்டன. 1980களில் டெல்லியிலிருந்து மணிக்கொரு செய்தித் தொகுப்பு (News Bulletin) ஒலிபரப்பப்பட்டது. 1990களில் டெல்லி, புனையிலிருந்து தொலைபேசி வழி வானொலி (Phone-in-Programme) பரிசோதனை செய்யப்பட்டது. 1994 முதல் தேதி ஸ்கை வானொலி (Sky Radio Channel) மூலம் சந்தாதாரர்கள் செயற்கைக்கோள் வழியாக 20 வானொலி நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்க முடிந்தது. எப்.எம் (FM) பெட்டிகள் மூலம் 17 மையங்களில் வானொலி பேஜிங்“ (Radio Paging) துவக்கப்பட்டது. வானொலி சேவைகள் (AIR Services) அகில இந்திய வானொலியில் நிகழ்ச்சிகள் பலதரப்பட்டவை. இவற்றை 1) தேசிய நிகழ்ச்சிகள் 2) மாநில நிகழ்ச்சிகள் 3) உள்ளூர் நிகழ்ச்சிகள் என்று மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

தேசிய நிகழ்ச்சிகள்

தேசிய நிகழ்ச்சிகள் நாடு முழுவதும் பொதுவானவை. இரண்டாம் உலகப் போரின் போது டெல்லியிலிருந்து ஒலிபரப்பப்பட்ட செய்தித் தொகுப்புகளிலிருந்து தேசிய சேவை“ (National Service) துவங்கியது எனலாம். அதன்பின் செய்திகள் சேவைப் பிரிவு“

செய்திகள், செய்திச் சுருள்கள், ஸ்பாட் லைட், இன்றைய நிகழ்ச்சிகள்“ போன்ற நிகழ்ச்சிகளை ஒலிபரப்பு செய்தது. இசை, நாடகங்கள், பேச்சுக்கள், சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் மாநில மையங்கள் மூலம் ஒலிபரப்பாகின்றன. 1982 லிருந்து வர்த்தக விளம்பரங்கள் அனுமதிக்கப்பட்டன. 1985 ஜனவரி 28-லிருந்து 55 தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிலையங்கள் மூலம் வர்த்தக ஒலிபரப்புகள் வழங்கப்பட்டன.

மாநில நிகழ்ச்சிகள்

மாநில வானிலை சேவையின் நோக்கம் பிராந்திய பண்பாடு மற்றும் மொழி பேசுவோருக்காக, டெல்லியிலிருந்து ஒலிபரப்பப்படும் தேசிய நிகழ்ச்சிகள் தவிர மாநில சம்மந்தமான நிகழ்ச்சிகள் வழங்கப்படுகின்றன. இவை குறிப்பாக விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள், பெண்கள், இளைஞர்கள், குழந்தைகள் சம்மந்தப்பட்டவை. எடுத்துக்காட்டாக சென்னை வானொலி நிலையம் ஒலிபரப்பும் வயலும் வாழவும் நிகழ்ச்சி மக்களிடையே செல்வாக்கு பெற்றது. குடும்ப நலம் மற்றும் பொது சுகாதாரம் பற்றிய நிகழ்ச்சிகள் ஒலிபரப்பாகின்றன. இசை, நாடகங்கள், செய்திகள் வழக்கமான நிகழ்ச்சிகளாகும்.

உள்ளூர் நிகழ்ச்சிகள்

வெர்கீஸ் கமிட்டி (Verghese Committee, 1978) பரிந்துரையின்படி கல்வி மற்றும் வளர்ச்சித் திட்டங்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்தில் உள்ளூர் ஒலிபரப்பு சேவை (Local Service) துவங்கப்பட்டது. ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் (1982- 87) பண்பலை ஒலிபரப்புத் தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தி 1992க்குள் 73 மாவட்டங்களில் 500-க்கும் மேற்பட்ட உள்ளூர் ஒலிபரப்பு நிலையங்கள் நிறுவப்பட்டன. 1984 அக்டோபர் 30 ஆம் தேதி நாகர்கோவிலில் தான் முதல் சமுதாய பண்பலை ஒலிபரப்புப் பரிசோதனை செய்யப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 100 கி.மீ. பரப்புக்கு ஒலிபரப்பாகும் உள்ளூர் நிகழ்ச்சிகளில் பிராந்தியக் கலைஞர்கள் பங்கேற்றனர். கொல்கத்தா, பாட்னா போன்ற நகரங்களில் அரசுசாரா நிறுவனங்கள் (NGOs) உளர. அலைவரிசையை முதியோர் கல்விக்காகப் பயன்படுத்துகின்றன. சமுதாய வானொலி (Community Radio)யும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

தொலைக்காட்சி தகவல் தொடர்பு (Television Communication)

இந்தியத் தொலைக்காட்சி

திரைப்படத்துக்கு அடுத்தபடி தொலைக்காட்சி தான் மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையைப் பாதிக்கக் கூடிய ஆற்றல்மிக்க பொழுதுபோக்கு மற்றும் தகவல் தொடர்பு ஊடகமாக உள்ளது. இதன் வீச்சும் விளைவும் அளப்பரியது. தொலைக்காட்சி பற்றிய பரிசோதனைகள் 1920களில் அமெரிக்காவிலும், ஐரோப்பாவிலும் துவங்கின. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை வானொலியைப் போன்றே தொலைக்காட்சியும் தனியாரால் துவக்கப்பட்டு அரசாங்க வசமாயிற்று! 1959-ல் பிலிப்ஸ் (இந்தியா) புது டெல்லியில் ஒரு கண்காட்சியில் தொலைக்காட்சிப் பெட்டி வைத்து விளம்பரப்படுத்தியது. அந்த ஆண்டு செப்டம்பர் 15-ம்

தேதி டெல்லி தொலைக்காட்சி மையம் (Delhi Television Centre) துவக்கப்பட்டது. 1965 ஆகஸ்ட் மாதத்திலிருந்து பொழுதுபோக்கு மற்றும் தகவல் தொகுப்பு நிகழ்ச்சிகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. 1967 ஜனவரியிலிருந்து விவசாயிகளுக்காக “கிருஷி தர்ஷன்” (Krishi Dharshan) ஒளிபரப்பப்பட்டது. 1972ல் பல நகரங்களில் தொலைக்காட்சி நிலையங்கள் நிறுவப்பட்டன. 1976லிருந்து தூர்தர்ஷன் (Doordarshan) என்ற பெயரில் செயல்பட்டு வருகிறது. தொலைக்காட்சிக் கொள்கை இந்தியாவில் தொலைக்காட்சி தகவல் தொடர்பு சேவை கல்வி மற்றும் வளர்ச்சிப் பணிகளுக்காக துவக்கப்பட்டது. பின்னர் பொழுதுபோக்கு, விளையாட்டு, வர்த்தக நிகழ்ச்சிகள் என்று விரிவுபடுத்தப்பட்டது. இவற்றை மனதில் கொண்டு தொலைக்காட்சிக் கொள்கை வகுக்கப்பட்டது. இதன் நோக்கங்களாவன:

- 1) சமுதாய மாற்றத்துக்கான கடத்தி (Catalist)யாகப் பயன்படல்
- 2) தேசிய ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்தல்
- 3) மக்களிடையே அறிவியல் மனப்பான்மையை வளர்த்தல்
- 4) குடும்ப நலத்துக்குக் குடும்பக் கட்டுப்பாடே சிறந்தது என்ற குறிக்கோளைப் பரப்புதல்
- 5) வேளாண்மை வளர்ச்சிக்கான விஞ்ஞானத் தகவல்களைக் கொடுத்தல்
- 6) சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாப்பதற்கான வழிமுறைகளைக் கூறல்
- 7) பெண்கள், குழந்தைகள், நலிவடைந்தோர் ஆகியோரது நலன்களுக்கான சமுதாய நலத் திட்டங்கள் பற்றிய தகவல்களைத் தரல்
- 8) விளையாட்டுப் போட்டிகளில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தல்
- 9) பாரம்பரியக் கலைகளுக்குச் சிறப்பிடம் அளித்தல்
- 10) ஆரோக்கியமான பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகள் வழங்கல்.

தூர்தர்ஷன் சேவைகள் 1976-ல் “தூர்தர்ஷன்” துவக்கப்பட்டதிலிருந்து பல சிறப்பான சேவைகளைச் செய்து வருகிறது:

1. மூன்றாண்டுக்கு சேவை. முதலாண்டுக்கு சேவையில் செய்தி, அன்றாட நிகழ்ச்சிகள், அறிவியல், கலை நிகழ்ச்சிகள், நிகழ்ச்சி விளக்கத் திரைப்படங்கள், தொடர்கள், இசை, நாட்டியம், நாடகம், திரைப்படங்கள் ஆகிய பொது நிகழ்ச்சிகளை ஒளிபரப்பல். இரண்டாவது அடுக்கில் மாநில நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெறுகின்றன. மூன்றாவது அடுக்கில் தல நிகழ்ச்சிகளுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்படுகிறது.
2. தகவல் சேவை. இதில் தேச மற்றும் சர்வதேச முக்கியத்துவமுடைய தகவல் தொகுப்புகள் நிபுணர்களின் உரைகள் கலந்துரையாடல் வேளாண்மை , கிராம வளர்ச்சி, உடல் நலம், குடும்ப நலம், சுற்றுச்சூழல், நுகர்வோர் உரிமை பற்றிய தகவல்கள் தரப்படுகின்றன.
3. கல்விச் சேவை. இந்தக் கல்வி சாலைலில் முறைசார்ந்த மற்றும் முறைசாராக் கல்வி நிகழ்ச்சிகள் ஒளிபரப்பப்படுகின்றன. கல்வி அறிவு குறைந்தோருக்கு

முறைசாராக் கல்வி கொடுக்கப்படுகிறது. பல்கலைக் கழக மானியக்குழு வழங்கும் வகுப்பறை நிகழ்ச்சிகள், பள்ளி, கல்லூரி மாணவர்களுக்குப் பயனுடையதாக இருக்கும். இந்திரா காந்தி திறந்த வெளிப் பல்கலைக் கழகம் நடத்தும் கியாந்தர்ஷன்“ (Gyandarshan) நிகழ்ச்சி அஞ்சல் வழிக் கல்வி மாணவர்களுக்கு வழிகாட்ட வல்லது.

4. மெட்ரோ சானல். 1984ல் துவங்கப்பட்ட இந்த சானல் பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகளை மையப்படுத்துகிறது.
5. மாநில சானல்கள். செயற்கைக்கோள் வழியாக ஒளிபரப்பாகும் மாநில மொழி சானல்கள் மாநில கலாச்சார தடங்களாகச் செயல்படுகின்றன.
6. „தூர்தர்ஷன் இந்தியா“ இப்பன்னாட்டுச் சானல் தூர்தர்ஷன் நிகழ்ச்சிகளை செயற்கைக்கோள் மூலம் ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா, கனடா போன்ற நாடுகளுக்கு ஒளிபரப்பு செய்யப்படுகிறது.

“கேபிள்” தொலைக்காட்சி (Cable TV) கேபிள் தொலைக்காட்சி முறை முதலில் வட அமெரிக்காவில் மலைப் பகுதிகளிலும், தூரப் பகுதிகளிலும் தொலைக்காட்சியைக் கொண்டு செல்வதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்தியாவில் மும்பையில் அடுக்குமாடிக் கட்டிடங்களில் உள்ள வீடுகள், வர்த்தக நிறுவனங்கள் மற்றும் ஓட்டல்களுக்கு முதலில் கேபிள்” இணைப்பு கொடுக்கப்பட்டது. சி டிவி வலையம் (Zee TV Networks), சிட்டி கேபிள் (City Cable), இன் கேபிள் வலையம் (In Cable Net) போன்ற தனியார் நிறுவனங்கள் இம்முயற்சியில் முனைப்பார்வத்துடன் செயல்பட்டன. பின்னர் ரூபர்ட் முர்டோக்கின் ஸ்டார் டிவி (STAR TV) என்ற ஓட்டகம் இந்திய கேபிள் தொலைக் காட்சிக் கூடாரத்திற்குள் நுழைந்தது. ஸ்டார் மூவிஸ், ஸ்டார் ஸ்போர்ட்ஸ், ஸ்டார் நியூஸ் போன்ற கட்டணச் சானல்களை வழங்கியது.

என்டிடிவி 24X7 (NDTV 24X7) பிரபல செய்திச் சானல். தமிழ்நாட்டில் சன் டிவி வலையம் (SUN TV Network) சன் டிவி, சன் நியூஸ், கே டிவி, என்சிவி போன்றவற்றோடு பல மலையாள, கன்னட, தெலுங்கு மொழிச் சானல்களையும் கொடுக்கின்றது. மற்றும் ராஜ் டிவி, ராஜ் டிஜிட்டல் பிளஸ், ஜெயா டிவி, ஸ்டார் விஜய், தமிழன், வின் டிவி போன்ற தமிழ் சானல்களும் உள்ளன. கேரளாவில் ஆசிய நெட்“ (Asia Net) பிரபலம். தற்போது கிட்டத்தட்ட 100 இலவச மற்றும் கட்டண கேபிள் சேனல்கள் கிடைக்கின்றன.

தனியார் மயமாக்கல் கொள்கையின் விளைவாக தூர்தர்ஷனின் ஏகபோக ஆதிக்கம் அகற்றப்பட்டு தனியார் துறை கேபிள் தொலைக்காட்சி நிறுவனங்கள் இந்தியாவை உலகமயமாக்கின. சிஎன்என் (Cable News Network - CNN) வளைகுடாப் போரை நேரடியாக ஒளிபரப்பியதன் மூலம் கேபிள் தொலைக்காட்சி உச்சகட்டத்தைத் தொட்டது. பி.பி.சி உலகம், வாய்ஸ் ஆப் அமெரிக்கா, சிஎன்என் போன்ற செய்திச் சானல்கள் உலக நிகழ்வுகளை நடக்கும் போதே நேரடியாக ஒளிபரப்புகின்றன. ஏஷியா

நியூஸ் சானல் ஆசிய நாடுகள் பற்றிய செய்திகளைச் சுவையாகக் கொடுக்கிறது. கார்ட்டூன் வலையம், ஸ்ப்லாஷ், நிக்கலோடியன், அனிமாக்ஸ் போன்ற முழுநேர கார்ட்டூன் சானல்கள் குழந்தைகளிடையே காந்தக் கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தியுள்ளது. போகோ (POGO) சானல் நல்ல நகைச்சுவை சானல். “பாஷன் டிவி” இளைஞர்களிடையேயும் முதியோர்களிடையேயும் பெருஞ் செல்வாக்கைப் பெற்றுள்ளது. டிஸ்கவரி சானல், நேஷனல் ஜியோகிராபிக் ஆகியவை தரமான இயற்கைக் காட்சிச் சானல்கள். எம்டிவி, ட்ரேஸ், சி மியூசிக், பிபோர்யூ, எஸ்எஸ்மியூசிக் ஆகியவை இசைச் சானல்கள். தற்போது கேபிள் தொலைக்காட்சிக் காட்டில் நல்ல மழை. விளம்பரங்களுக்கிடையே தான் நிகழ்ச்சிகள் காண்பிக்கப்படுகின்றன. வீட்டுக்கு நேரடி தொலைக்காட்சி Direct - to - Home (DTH) Television தனியார் துறை கேபிள் தொலைக்காட்சி வலையங்களை நடத்துவோர் மற்றும் இடைத்தரகர்களின் ஏகபோகக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விடுபட „வீட்டுக்கு நேரடி“ தொலைக்காட்சித் தொழில்நுட்பம் கைகொடுக்கிறது. இத்தொழில் நுட்பத்தின் மூலம் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் சிறிய சிறப்பு ஆன்டெனா வைத்து அனைத்து சானல்களையும் பார்க்க முடியும். இதற்காகும் செலவு மிகவும் அதிகம் என்பதால் இத்தொலைக்காட்சி மக்களிடையே இன்னும் செல்வாக்கு பெறவில்லை. சென்னையில் செல்வந்தர்கள் வீடுகளில் இத்தொலைக்காட்சி வசதி உள்ளது.

கேபிள் தொலைக்காட்சியின் விளைவுகள்

கேபிள் தொலைக்காட்சியின் வரவால் தொலைக்காட்சி வரலாற்றில் பெரிய திருப்பம் ஏற்பட்டுள்ளது. தொலைக்காட்சி அரசாங்கத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்கிறது. நூற்றுக்கணக்கான சானல்கள் கொடுக்கப்படுவதால் நுகர்வோரின் தேர்தெடுக்கும் உரிமையும் இறையான்மையும் உறுதி செய்யப்படுகிறது. பார்ப்போரின் பார்வை விரிவடைகிறது அறிவு பரவலாகிறது பல கலாச்சாரங்கள் சங்கமிக்கின்றன குறிப்பாக பெண்களுக்கு நல்ல பொழுதுபோக்கு வடிவாலாக உள்ளன. விளையாட்டுச் சானல்கள் மக்களை விளையாட்டு உலகத்திற்கு அழைத்துச் செல்கின்றன இளைஞர்களிடையே விளையாட்டு ஆர்வத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. செய்திச் சானல்கள் உலக நிகழ்ச்சிகளை நேரில் காணும் வாய்ப்பைக் கொடுக்கின்றன. டிஸ்கவரி சேனலும், நேஷனல் ஜியோகிராபிக் சானலும் இயற்கையோடு இணைந்து உறவாடும் உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன. இவையாவும் ஆரோக்கியமான விளைவுகளாகும்.

கேபிள் தொலைக்காட்சியில் பல எதிர்மறை விளைவுகளும் ஏற்படுகின்றன. பல வெளிநாட்டுத் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் இந்தியப் பண்பாட்டுக்குப் பொருத்தமற்றவையாக உள்ளன. பாலுணர்வு மற்றும் வன்முறை நிகழ்ச்சிகள், தொலைக்காட்சிகளில் அதிகமாக இடம் பெறுவதால் இளைஞர்கள் கெடுவதற்கு வாய்ப்பு அதிகம். குழந்தைகள் கார்ட்டூன் சானல்களில் மனதைப் பறிகொடுத்து படிப்பின் மீது அக்கறை குறையும் ஆபத்து உள்ளது. வெளிநாட்டுச் சானல்களைப் பின்பற்றும் இந்தியச் சானல்களும் எதிர்மறை விளைவுகளை விரிவுபடுத்துகின்றன. தொலைக்காட்சித் தொடர்

நிகழ்ச்சிகள் மூலம் வழக்கொழிந்து போன மூட நம்பிக்கைகளும், போலிப் பழக்க வழக்கங்களும், குடும்ப சண்டைச் சச்சரவுகளும் புத்துயிர் பெற்றுள்ளன! விளம்பர நிகழ்ச்சிகள் சானல்களின் வெற்றியைத் தீர்மானிப்பதாக உள்ளன நிகழ்ச்சிகள் வர்த்தக மயமாக்கப்படுகின்றன. கேபிள் தொலைக்காட்சியின் வரவால் திரைப்படத்துறையும், பத்திரிக்கைத் துறையும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன. முதியவர்கள் பார்க்கக் கூடிய / பார்க்கக் கூடாத காட்சிகளை குழந்தைகளும் இளைஞர்களும் பார்க்க வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது. மதுபானம், சிகரெட், பான்மசாலா பற்றிய விளம்பரங்கள் தூர்தர்ஷனில் தடை செய்யப்பட்டிருந்தாலும், கேபிள் தொலைக்காட்சியில் தடை செய்யப்படவில்லை. கேபிள் தொலைக்காட்சி நெறிப்படுத்தப்படாமையால் உடன்பாட்டு விளைவுகளை விட எதிர்மறை விளைவுகளே அதிகம்.

திரைப்படங்கள் மூலம் தகவல் தொடர்பு Audio - Visual Media in Communication

திரைப்பட வளர்ச்சி வரலாறு

இந்தியாவில் திரைப்படங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பு நாடகங்கள் மக்களிடையே செல்வாக்கு பெற்றிருந்தன. தமிழ் நாடு, வங்காள, பார்சி நாடகக் கம்பெனிகள் பிரசித்தம். 1896 ஜூலை 7-ம் தேதி லூமியேர் சகோதரர்கள் (Lumiere Brothers) பம்பாயில் திரைப்படக் கண்காட்சி நடத்தினர். இதில் ரயில் வருவது, தொழிலாளர்கள் தொழிற் சாலைகளிலிருந்து வேலை முடிந்து திரும்புவது, கடற்கரைக் குளியல் போன்ற காட்சிகள் காட்டப்பட்டன. இது „நாட்டின் அதிசயம்“ என்று வியந்து கூறப்பட்டது. 1896க்கும் 1930க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆயிரம் “ஊமைப்படங்கள்” (Silent Movies) தயாரிக்கப்பட்டு திரையிடப்பட்டன.

1931-ல் „ஆர்தேஷிர் இரானி“ (Ardeshir Irani) இயக்கிய ஆலாம் ஆரா (Alam Ara) என்ற திரைப்படம் வெளியிடப்பட்டதிலிருந்து பேசும் திரைப்பட சகாப்தம் துவங்கியது எனலாம். அதைத் தொடர்ந்து சென்னை, கல்கத்தா, பம்பாய் ஆகிய நகரங்களில் சினிமா ஸ்டூடியோக்கள் கட்டப்பட்டன. 1970களில் புது அலை“ (New Wave) திரைப்படங்கள் தோன்றின. 1990களில் இரண்டாவது புது அலை திரைப்படங்கள்“ அதிகரித்தன. யதார்த்தமான, வியாபார நோக்கமற்ற, பண்பாட்டுப் படங்கள் புது அலைப் படங்கள்“ என்று கூறப்படுகின்றது. திரைப்படங்களின் தாக்கம் நாடகங்களைப் போன்று திரைப்படங்கள் கலை வடிவங்களாகக் கருதப்படுவதில்லை. திரைப்படங்கள் மலிவான, தரக்குறைவான மக்கள் பொழுதுபோக்கு சாதனமாகவே கருதப்பட்டது கருதப்படுகிறது. அதனால் தான் அரசாங்கம் கேளிக்கை வரியை அதிகப்படுத்தி, சென்சார் போர்டுகள் மூலம் தணிக்கை செய்கிறது. திரைப்படங்களைக் கலை வடிவமாகக் கருதி பல்கலைக் கழகங்களில் ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை . 1948-ல் பன்னா ஷா (Panna Shah) என்பவர் பம்பாய் இளைஞர்கள் மீது இந்தி திரைப்படங்களின் தாக்கம் என்பது பற்றி ஆய்வு செய்தார். புதுடெல்லியில் உள்ள மக்கள் தொடர்பு நிலையம் (Institute of Mass

Communication) திரைப்படங்களின் சமுதாயத் தாக்கம் (Sociological Impact) பற்றி ஆராய்ந்தது.

ஏராளமான பொருட் செலவில் திரைப்படங்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. தொலைக்காட்சியில் திரைப்படங்கள் காட்டப்படுவதாலும், திருட்டு விசிட் (VCD)க்கள் தாராளமாகக் கிடைப்பதாலும் திரைப்படங்களின் செல்வாக்கு குறைந்து வருகிறது. எனவே வருவாய் இழப்பை சரிக்கட்ட வன்முறை, பாலியல், பாடல், படுக்கையறை மற்றும் கற்பழிப்புக் காட்சிகளை அதிகப்படுத்தி, தணிக்கைக் குழுவின் அனுமதியோடு திரையிடப்படுகின்றன. இன்றைக்கும் பெண்கள் போதைப் பொருள்களாகவும், கண்ணீர் சிந்தும் கருவி“களாகவும், குடும்பத்தில் குழப்பம் விளைவிக்கும் வில்லி“களாகவும் காட்டப்படுகின்றனரேயன்றி, நன்கு படித்த அறிவுத் திறன்மிக்க, சுதந்திரமும் தன்னம்பிக்கையுமுடைய கடின உழைப்பாளிகளாகவும் தொழில் முனைவோர்களாகவும், அதிகாரிகளாகவும், சமூக சேவகர்களாகவும் சித்தரிக்கப்படுவதில்லை.

பன்முகப் பண்பாட்டுப் பரிமாணங்களை பிரதிபலிக்கக் கூடிய திரைப்படங்கள் மிகக் குறைவு. புது அலை“ப் படங்கள் வர்த்தக ரீதியாக வெற்றி பெறாமையால் அவற்றின் வரவு குறைவு. பெண்கள் அமைப்புகள் ஆபாசப் படங்கள் / காட்சிகளுக்கெதிராகப் போர்க் கொடி தூக்கியிருப்பது திரைப்படங்களின் சரிவைப் பறைசாற்றுவதாக உள்ளது. திரைப்படங்களை விட திரைப்பட சுவரொட்டிகள் ஆபாசமாக உள்ளன. எனவே அபரிமித ஆற்றல் மிக்க மக்களின் மாபெரும் தகவல் தொடர்வு ஊடகமான திரைப்படம் தன் தரத்தை உயர்த்திக் கொண்டு சிறந்த கலை வடிவமாக ஊடகமாக உருமாற்றம் அடைய வேண்டியது இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டின் சவாலாகும்.

பத்திரிக்கை தகவல் தொடர்பு (Press Communication)

இந்தியப் பத்திரிக்கையின் வரலாறு

இந்திய பத்திரிக்கை ஒரு பாரம்பரியமிக்க வரலாற்று நிறுவனம். பிரிட்டிஷ் காலனி ஆட்சியின் போதே வேர்விட்டு வளரத் துவங்கியது. 1868ல் அமிர்த பஜார் பத்திரிக்கை (Amrita Bazaar Patrika) ஆரம்பிக்கப்பட்டதிலிருந்து இந்தியப் பத்திரிக்கையின் வரலாறு துவங்கியது எனலாம். இந்திய விடுதலைப் போராட்டத் தலைவர்கள் தேச விடுதலையோடு பத்திரிக்கைச் சுதந்திரத்துக்காகவும் போராடினர். திலகரும் காந்தியும் தேசத் துரோகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு, விசாரிக்கப்பட்டு, தண்டிக்கப்பட்டு சிறையிலடைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் பத்திரிக்கை சுதந்திரம், பேச்சுரிமை, அரசாங்க அடக்குமுறை எதிர்ப்பு, சமூக சமத்துவ நீதி ஆகிய நான்கு சுதந்திரங்களுக்காகவும் போராடினர். போராட்ட கால பத்திரிக்கையாளர்கள் முதலில் இந்தியர்களாகவும் பிறகு பத்திரிக்கையாளர்களாகவும் இருந்து அன்னிய ஆட்சியை எதிர்கொண்டனர். இத்தகைய வரலாற்று அனுபவத்தோடு பத்திரிக்கை உலகு சுதந்திர இந்தியாவுக்குள் அடியெடுத்து வைத்தது.

1776-ல் வில்லியம் போல்ட்ஸ் (William Bolts) என்பவர் முதலில் செய்தித்தாளை வெளியிட்டார். 1780ல் ஜேம்ஸ் அகஸ்டஸ் ஹிக்கி (James Augustus Hicky) பெங்கால்

கெசட் (Bengal Gazette)டை „மன சுதந்திர“த்துக்காகவும், பத்திரிக்கை சுதந்திரத்துக்காகவும் துவக்கினார். கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்ட அவர் சிறையிலிருந்து எழுதியதால் அப்பத்திரிக்கையும் நிறுத்தப்பட்டது (1781)! 1850 வரை பல பிராந்திய மொழிப் பத்திரிக்கைகள் வெளியிடப்பட்டன. 1857-ல் பேச்சடைப்புச் சட்டம் (Gagging Act, 1857) கொண்டு வரப்பட்டது. பத்திரிக்கைச் சுதந்திரம் (Freedom of the Press) இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் பத்திரிக்கை சுதந்திரத்துக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கிறது (சரத்து 19). அரசாங்கத்தின் குறுக்கீட்டின்றி பத்திரிக்கையை அச்சிடவும், வெளியிடவும், விமரிசிக்கவும், குறை கூறவும் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது. எனினும் இச்சுதந்திரம் தேசப் பாதுகாப்புக்கும், பொது ஒழுங்குக்கும், வெளிநாட்டுத் தொடர்புக்கும், பொது அமைதிக்கும் ஊறு விளைவிக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடுகளும் விதிக்கப்பட்டன (சரத்து 19(2)). அதாவது பத்திரிக்கை சுதந்திரமாகச் செயல்பட்டால் மட்டும் போதாது பொறுப்புடனும் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது அடிக்கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டது. இந்தியப் பத்திரிக்கை வளர்ச்சி வரலாற்றில் ஏற்ற இறக்கங்கள் இருப்பினும் பொதுவாக பத்திரிக்கை சுதந்திர பாரம்பரியம் பராமரிக்கப்பட்டு வருவதாகக் கூறுகிறார் என்.ராம்.

பத்திரிக்கையின் பங்கு (Role of the Press)

இந்தியா சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன், பத்திரிக்கையின் பங்கு தெளிவாக இருந்தது. அதாவது அடக்குமுறை அரசாங்கத்துக்கு எதிராகப் போராடுவது சாதி, சமய, வகுப்பு வேறுபாடின்றி சமுதாய நீதிக்காக வாதாடுவது. இந்தியா விடுதலை அடைந்தபின் இந்த நிலையில் குழப்பம் ஏற்பட்டது! முதலில் இந்தியராக இருந்து பிறகு பத்திரிக்கையாளராக இருப்பதா? அல்லது முதலில் பத்திரிக்கையாளராக இருந்து பிறகு இந்தியராக இருப்பதா? சமகால இந்தியப் பத்திரிக்கை உலகு இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு போல உள்ளது.

பத்திரிக்கை அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவாகவும் இருக்க வேண்டாம் எதிராகவும் இருக்க வேண்டாம் ஆனால் காவல் நாய்“ (Watch - Dog) போன்று விழிப்போடு இருக்க வேண்டும். முதல் பத்திரிக்கை ஆணையம் (First Press Commission, 1952) குறிப்பிட்டதைப் போன்று பத்திரிக்கை சமூக, பொருளாதார, அரசியல் ஒழுங்கையும், கட்டுப்பாட்டையும் நிலைநாட்ட உதவ வேண்டும். பத்திரிக்கை மக்களின் குரலாக ஒலிக்க வேண்டும். குறிப்பாக நலிவடைந்தோருக்கு நீதி கிடைக்க வாதாட வேண்டும். அரசியலுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் வறுமை, வேலையின்மை, சத்துணவு, வருமான உயர்வு போன்ற பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்க வேண்டும். செய்திகளை நடுநிலை தவறாது வெளியிட்டு பத்திரிக்கையில் நம்பகத் தன்மையை உறுதி செய்ய வேண்டும். யாவற்றுக்கும் மேலாக மூத்த பத்திரிக்கைப் பதிப்பாளர் எஸ். நிகல் சிங் (S.Nihal Singh) குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போன்று ”பத்திரிக்கையாளர்கள் பத்திரிக்கை சுதந்திரத்தின் பாதுகாவலர்களாகத் திகழ வேண்டும்”.

இந்தியப் பத்திரிக்கை பொறுப்பகம் (Press Trust of India - PTI)

இந்தியப் பத்திரிக்கைப் பொறுப்பகம் 1947 ஆகஸ்டு 27-ம் தேதி துவக்கப்பட்டது. இந்தியப் பத்திரிக்கைகளுக்குப் பொதுவான இந்த அமைப்பு இந்தியாவின் மிகப் பெரிய செய்தி நிறுவனமாகும். இது ஒரு இலாப நோக்கமற்ற கூட்டுறவு அமைப்பாகும். இதன் பணிகள் வருமாறு:

- 1) உறுப்பினர் பத்திரிக்கைகளுக்கு பாரபட்சமற்ற திறமையான செய்திகளை விரைந்து கொடுத்தல்
- 2) செய்திச் சேவைகளை ஆங்கிலத்திலும், இந்தியிலும் தரல்
- 3) செய்தி சேவைகளின்றி இணைய தளம் மூலம் நிழற்படங்கள் அனுப்பல், வரைகலை (Graphics), அறிவியல் சேவை, பொருளாதார சேவை, தகவல் இந்தியா, பங்கு பரிவர்த்தனை போன்ற சேவைகளையும் செய்தல்
- 4) வெளிநாட்டு பத்திரிக்கை நிறுவனங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு, செய்திகளை சேகரித்து, இந்தியப் பத்திரிக்கைகளுக்கு வழங்கல்
- 5) ஆசிய பத்திரிக்கை நிறுவனங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு ஆசிய நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் வர்த்தக வாய்ப்புகள் பற்றிய செய்திகளை இணைய தளத்தின் மூலம் தருதல்
- 6) 12 பத்திரிக்கை நிறுவனங்களைக் கொண்ட “ஆசிய நெட்” (Asianet) என்ற அமைப்பில் பங்கேற்று, ஆசிய - பசிபிக் நாடுகளுடன் வர்த்தக மற்றும் அரசாங்கத்தின் அதிகாரப்பூர்வ செய்தித் தொகுப்புகளை பரஸ்பரம் பரிமாறிக் கொள்கிறது.

இந்தியப் பத்திரிக்கைக் கழகம் (Press Council of India)

பத்திரிக்கைக் கழகம் முதன் முதலில் சுவீடனில் (Sweden) ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து 40 நாடுகளில் இக்கழகம் துவக்கப்பட்டது. இந்தியாவில் 1965-ம் ஆண்டில் இந்திய பத்திரிக்கைக் கழகச் சட்டம் (Indian Press Council Act, 1965), 1966 நவம்பரிலிருந்து 1976 ஜனவரி முதல் தேதி வரை செயல்பட்டு வந்த இந்திய பத்திரிக்கைக் கழகம் “நெருக்கடி ஆட்சி” (Emergency Regime)யின் போது கலைக்கப்பட்டது. கலைக்கப்பட்ட இக்கழகத்தை 1979 ஏப்ரல் மாதம் ஜனதா அரசாங்கம் புதுப்பித்தது. இப்புதுப்பிக்கப்பட்ட இந்தியப் பத்திரிக்கைக் கழகமே தற்போது செயல்பட்டு வருகிறது.

இந்தியப் பத்திரிக்கைக் கழகம் 1978ல் இயற்றப்பட்ட இந்திய பத்திரிக்கைச் சட்டப்படி அமைக்கப்பட்ட „சட்ட அமைப்பு“ (Statutory Body) ஆகும். 28 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட இந்த நிறுவனம் ஓய்வு பெற்ற உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியின் தலைமையில் செயல்படுகிறது. இதன் பணிகளாவன: 1) பத்திரிக்கைப் பொறுப்பிலிருந்து பிறழும் பத்திரிக்கையாளர் அல்லது பதிப்பாளரை எச்சரித்தல், கடிந்து கொள்ளல், கண்டித்தல் 2) பத்திரிக்கை தகராறு சம்மந்தமான சாட்சிகளை விசாரித்தல், ஆவணங்களை ஆய்வு செய்தல், சான்றுகளைப் பெறல் 3) தீர்வுக்காக பத்திரிக்கை

குற்றம் (Libel), ஆபாசம் (Obscenity), நிந்தனை (Contempt) பற்றிய வழக்குகளை விசாரணைக்கு ஏற்றுக் கொள்ளல் 4)பத்திரிக்கைகளும், பத்திரிக்கை நிறுவனங்களும் பத்திரிக்கை சுதந்திரத்தைப் பராமரித்துப் பாதுகாக்க உதவல் 5) பத்திரிக்கைத் தொழிலின் தரத்தைக் காக்கவும், குடிமக்களிடையே உரிமைகள், கடமைகள் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தவும் உறுதுணையாக இருத்தல் 6) பத்திரிக்கை ஒழுக்க (துழரஅயடளைவடை நுவாடைள)த்துக்கான வழிகாட்டு விதிகளை வகுத்தல். 1992ல் இக்கழகம் வெளியிட்ட வழிகாட்டு விதிகள்.

பத்திரிகைகளின் வளர்ச்சி விளைவுகள்

இந்தியர்களின் தேசிய உணர்வை வடிவமைப்பதில் பத்திரிகைகளும், இலக்கியங்களும் முக்கியப் பங்காற்றினர். அந்நாட்களில் பத்திரிகைகளும் தேசியவாதிகளின் அரசாங்க சேவையின் குறிக்கோளுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அரசியல் உணர்வை தூண்டுவது, காலனிய ஆட்சியை அம்பலப்படுத்துவது, அரசாங்கத்தின் நியாயமற்ற, தீமை பயக்கும் கொள்கைகளை எதிர்ப்பதன் மூலம் மக்களுக்கு விசுவாசத்தைப் போதிக்க வேண்டும் என்ற ஒரே குறிக்கோளுடன் செய்தித்தாள்கள் வெளியிடப்பட்டன.

பட்ரியோட், தி அம்ரிதா பஜார் பட்ரிகா, தி ஹிந்து, தி கேசரி, தி பெங்காலி, தி ஹூரியாரா போன்ற பத்திரிகைகளின் பங்கு. பெங்காலி பப்லிக் ஓபினியன், தி ரீஸ் மற்றும் ராயெட், தி சாம்பராகாஷ், தி சுலாப் சமாச்சார், தி ஹிடாவடி, தி இந்துப்பிரகாஷ், தி சுதேசிமித்ரன், தி அட்வகட் ஆப் லக்னோ, தி ஹெரால்டு ஆஃப் பீகார் ஆகியவை உண்மையில் குறிப்பிடத்தக்கவை. 1875 ல் இந்தியாவில் செய்தித்தாள்களின் வளர்ச்சி மிக அதிகமாக இருந்தது. இது எண்ணிக்கையில் 475 ஆக உயர்ந்தது. இந்த செய்தித்தாள்கள், இந்திய மக்களிடையே ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டியதன் அவசியம் குறித்தும், அந்நிய நுகத்திடமிருந்து விடுதலை என்ற தங்கள் குறிக்கோளை அடைவதற்கும் ஒரு குரலுடன் செயல்பட வேண்டும் என்ற விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தினர்.

பிபன் சந்திரா, 1870 முதல் 1918 வரையிலான காலகட்டத்தில், சக்திவாய்ந்த, அச்சமற்ற தேசியவாதிகளின் கீழ் சக்தி வாய்ந்த பத்திரிகைகள் வெளிப்பட்டன. பத்திரிகைகளின் செல்வாக்கு அதன் கல்வியறிவு பெற்ற சந்தாதாரர்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. அவர்களது செல்வாக்கு நகரங்கள் மற்றும் பெரிய நகரங்களுக்கு மட்டும் மட்டுப்படவில்லை. இந்த மாறுதல்கள் அனைத்தும் இந்தியாவின் தேசிய விழிப்புணர்வின் வெளிப்பாடு, மேலும் அதன் வளர்ச்சிக்கு பங்களித்தன. இந்திய பத்திரிகைகள் காலனிய ஆட்சி தொடர்பாக மக்கள் கருத்தை உருவாக்க உதவின. அரசியல் எதிர்ப்புக்கள், தேசியவாத போராட்டத்தை ஊக்குவிப்பது போன்ற அமைப்புக்கும் இது உதவியாக இருந்தது. பிரிட்டிஷ் நிர்வாகிகளின் வஞ்சகத்தை அம்பலப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்ட செய்தித்தாள்கள் ஆங்கிலத்திலும், வெர்னியர்களும், அதே நேரத்தில் மக்கள் மத்தியில் சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் ஜனநாயகம் பற்றிய கருத்துக்களை பரவலாகக் கொண்டு வந்தனர். அது சுதந்திரத்தை அடைவது என்ற எண்ணத்திற்கு புதிய நிறத்தை

தந்தது. இதனால் இந்தியாவில் பத்திரிகைகள் முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவிற்கு வளர்ச்சி பெற்று, 1875 ல், ஏறத்தாழ 478 பத்திரிகைகள் தேசத்தில் வெளியிடப்பட்டன. சுதந்திரப் போராட்டத்தின் காரணத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு ஒரு பத்திரிகையோ செய்தித்தாளோ தயாரிக்கவில்லை என்று இந்தியாவில் ஒரு மாகாணம் கூட இல்லை.

கவிதைகள், நாவல்கள், பாடல்கள், துண்டுப் பிரசுரங்கள் போன்ற தேசிய இலக்கியங்கள் தேசியவாத உணர்வுகளை தூண்டுவதாக இருந்தன. அக்காலத்தின் முக்கிய தேசியவாத எழுத்தாளர்கள் சிலர்: பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி, வங்காள மொழியில் ரவீந்திரநாத் தாகூர் அசாத்திய, லக்ஷ்மிநாத் பெஸ்பர்வர் மராத்தியில் விஷ்ணு சாஸ்திரி சிம்சேகர் சுப்ரமணிய பாரதி தமிழில் பரதவேடு ஹரிஷ் சந்திரா மற்றும் பிரேம் சந்த் ஹிந்தி மற்றும் அல்தா.பி ஹுசைன் அலி, மொகம்மது ஷிப்லி நானி மற்றும் முகம்மது இக்பால் ஆகியோர் உருது மொழியில் பேசினர். அவர்கள் அனைவருமே மனித நேயத்தின் தன்மை, சமத்துவம், தனி மனிதர்களின் சுதந்திரம் ஆகியவற்றை வலியுறுத்தினர்.

பத்திரிகைகளும் இதழ்களும் கருத்துக்களையும் பிரச்சினைகளையும் பகிர்ந்துகொள்ளும் வாய்ப்புக்களை அளித்தன. அதேபோல் நாவல், நாடகம், சிறுகதை, கவிதை, பாடல், நடனம், நாடகம், கலை மற்றும் சினிமா போன்ற காட்சிகளை பரப்பவும் காலனிய ஆட்சிக்கு எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தவும் பயன்படுத்தப்பட்டது. அவர்கள் மக்களின் மொழியில் பேசினார்கள். அவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கையின், இன்பங்கள் மற்றும் துயரங்களை வெளிப்படுத்துகிறது. செய்தித்தாள்கள் மற்றும் இதழ்களுடன், தன்னம்பிக்கை, சுய மரியாதை, விழிப்புணர்வு மற்றும் நாட்டுப்பற்று ஆகிய உணர்வுகளை உருவாக்கி அதன்மூலம் தேசிய உணர்வு உணர்வை வளர்த்தனர். இந்த எழுத்தாளர்களில் ராஜா ராம் மோகன் ராய், ஈஸ்வர் சந்திர வித்யாசாகர், பாக்கிம் சந்திரா, ஆ.பி. ரானடே மற்றும் பலர் தங்கள் இலக்கியப் படைப்புகளில் மக்களிடையே தேசப்பற்று, தேசிய உணர்வை வளர்த்தனர்.

யக்கங்களை ஒழுங்குபடுத்துவதிலும், பொது அபிப்பிராயங்களை எதிர்த்துப் போரிடுவதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கை வகித்ததோடு, தேசியவாதத்தையும் ஊக்குவித்தது. 1916 ல் அன்னி பெசண்ட் மற்றும் பால கங்காதர திலகர் நிறுவிய ஹோம் ரூல் லீக், அச்சு ஊடகங்களை பிரச்சார வாகனமாக பயன்படுத்தியது. 'மெட்ராஸ் ஸ்டாண்டர்ட்' என்று ஆரம்பித்து அது 'நியூ இந்தியா' என பெயர்மாற்றம் செய்யப்பட்டது. தேசம் மற்றும் சுதந்திரப் போராட்டம் பற்றிய செய்திகளுடன் புதிய இந்தியா முழு பக்க பாதிப்புரைகளுடன் வந்தது. முதல் உலகப் போரின் காரணமாக பத்திரிக்கை தொழிற்சாலைகளில் பின்னடைவு ஏற்பட்டது. எனவே அச்சுக் கட்டணம், செய்தித்தாளின் செலவை அதிகப்படுத்தின. இதன் விளைவாக சந்தாதாரர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து விட்டது.

1915 ஆம் ஆண்டில், காந்தி தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து திரும்பி வந்த பிறகு குஜராத்தில் 'யங் இந்தியா' மற்றும் 'நேஷனலியன்' என்ற பத்திரிக்கையினை தொடங்கினார்.

அவரது எழுத்து நடை எளிமையானதாகவும் தெளிவானதாகவும் இருந்ததால், இந்தியர்களிடையே ஒற்றுமை மற்றும் சுதந்திரம் பற்றிய கருத்துக்களை அவர் பரப்ப உதவியது. காந்தியின் சீடர்கள் இந்தியாவில் மற்ற மொழிகளில் அதே பத்திரிகைகளைத் தொடங்கினர். காந்தி வறுமை, பெண்கள் உரிமைகள், தீண்டாமை முடிவுக்கு வந்ததோடு மட்டுமல்லாமல், வெளிப்படையாக பேசுவதற்கு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதற்கு உதவியது.

1919 ஆம் ஆண்டில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ரௌலட் சட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. அன்னி பெசண்ட் பத்திரிகையில் அவரது எழுத்து மூலம் போராடினார். 1920 ஆம் ஆண்டில், அன்னி தேசிய பல்கலைக்கழகத்தைத் தொடங்கினார் மற்றும் தொழிற்படிப்பு பாடநெறியாக பத்திரிகை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு பின்னர் நியூ இந்தியாவில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு உதவினார். இவ்வாறு அவர் 'இந்திய விடுதலையை பரப்பும் ஒளி' மற்றும் 'இதழ்களின் முன்னோடி' என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்.

1930 ஆம் ஆண்டில், தண்டி உப்பு சத்தியாகிரகம் பத்திரிகைகளால் பரந்த விளம்பரம் வழங்கப்பட்டது. 1938 ஆம் ஆண்டில், இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (ஐஜே) தேசிய பிரகடனம் பத்திரிகை தொடங்கப்பட்டது. அது முழுமையாக ஐஜே நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவளித்தது. 1941 ஆம் ஆண்டில் தமிழ் செய்தித்தாள் தினத்தன்து 'தின தந்தி' மதுரை முதல் பதிப்போடு ஆதித்தனாரால் நிறுவப்பட்டது.

இந்திய பத்திரிகை வளர்ந்தது, மக்களுடைய தேசிய நனவை கிளர்ந்தெழுவதில் ஒரு முக்கிய பங்கைக் கொண்டிருந்தது. இரு வாராந்தர பத்திரிக்கையான கேசரி மற்றும் மராத்தா ஆகியவை பால கங்காதர் திலக்கால் தொடங்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் அவ்வப்போது வளர்ந்து வரும் இந்திய பத்திரிகை மீது தணிக்கை செய்வதற்கு பல சட்டங்களை இயற்றியது. அடக்குமுறை இருந்தபோதிலும், மக்கள் சீர்திருத்தத்திற்கான தேவையை எழுச்சிக்கொள்ளும் பாத்திரத்தை தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சியில் ஒரு கருவியாக மாற்றியது. பத்திரிகைகள் கட்டுப்படுத்த பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சில நடவடிக்கைகள் பின்வருமாறு: வெல்லெஸ்லி பிரபுவின் தணிக்கைச் சட்டம் 1799: ஒவ்வொரு பத்திரிகை அச்சப்பொறி, ஆசிரியர் மற்றும் உரிமையாளர் பெயர்களை அச்சிட வேண்டும். எந்தவொரு தகவலையும் அச்சிடுவதற்கு முன், அது தணிக்கை செயலாளரிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். ஹேஸ்டிங்ஸால் இந்தச் சட்டம் அகற்றப்பட்டது.

ஜான் ஆடம்ஸின் உரிமம் வழங்கும் ஒழுங்குமுறை சட்டம் 1823: ஒவ்வொரு வெளியீட்டாளரும் அரசாங்கத்திடம் இருந்து உரிமம் பெற வேண்டும், தவறு செய்தவர்கள் 400 ரூபாய் அபராதம் செலுத்துவதோடு, பத்திரிகைகள் அரசாங்கத்தால் நிறுத்தப்படும். உரிமத்தை ரத்து செய்ய அரசுக்கு உரிமை உள்ளது. சார்ல்ஸ் மெட்காப் இச்சட்டத்தை ஒழித்தார்.

வெர்னாகுலர் பத்திரிகை சட்டம் ஐஓ 1878: வெர்னாகுலர் பதிப்பகம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை குறை கூறியுள்ளது. எனவே பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் வென்சிகுலர்

பத்திரிகையினால் கடுமையாக வந்தது. சமாதானம் மற்றும் பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தலான எதையும் பிரசுரிக்க வேண்டாம் என்ற உறுதிப்பாட்டை வழங்கும் வகையில் செய்தித்தாளின் வெளியீட்டாளரை கேட்க நீதிபதிகள் அதிகாரம் பெற்றுள்ளனர். எந்த ஒரு சர்ச்சைக்கு நீதிபதியின் முடிவே இறுதியானது. இந்த சட்டம் ஆங்கில பத்திரிகைகளுக்கு பொருந்தாது. 1882 ல் ரிப்பன் பிரபுவால் இச்சட்டம் ஒழிக்கப்பட்டது.

பத்திரிக்கைச் சட்டம் 1908:

பத்திரிகைகளின் சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்யும் அதிகாரம் நீதிபதி வசம் இருந்தது. இந்த பறிமுதலுக்கு எதிராக 15 நாட்களுக்குள் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மேல்முறையீடு செய்யலாம். இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் 7 பத்திரிக்கைகளை பலர் இழந்தனர்.

பத்திரிகை ஒழுங்குமுறை சட்டம் 1942: பத்திரிகையாளர்கள் பதிவு கட்டாயமாக்கப்பட்டது. உள்நாட்டு தொந்தரவுகள் பற்றிய செய்திகளில் வரம்புகள் விதிக்கப்பட்டன. சதித்திட்ட செயல்கள் பற்றிய செய்தி தடை செய்யப்பட்டது. இடையூறுகள் பற்றிய செய்திக்கு வழங்கப்படும் தலைப்புகள் மற்றும் இடைவெளிகளில் வரம்புகள் உள்ளன. அரசு தன்னிச்சையான தணிக்கை மீது அதிகாரத்தை கொண்டிருந்தது.

கட்டடக் கலை

மனிதன் மிகப் பழைய காலத்திலேயே காட்டு மிராண்டியாக வாழ்ந்தான். மனிதன் நாகரிகம் பெறுவதற்குப் பேருதவியாக இருந்தவை அவன் சிறிது சிறிதாகக் கற்றுக்கொண்ட பல வகையான தொழில்களேயாகும். மனிதனுடைய நல்வாழ்விற்கு உதவுகிற எல்லாத் தொழில்களையும் கலைகள் என்று கூறலாம். பண்டைக்காலத்திலே நமது நாட்டில் அறுபத்துநான்கு கலைகள் இருந்தன என்று மணிமேகலைமுதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன. அக்காலத்தில் அறுபத்துநான்கு கலைகள் இருந்தன என்றால், பல துறையிலும் நாகரிகம் பெருகியுள்ள இந்தக் காலத்திலே, கலைகளின் எண்ணிக்கை மிகமிகப் பெருகியிருக்கிறது என்பதில் ஐயம் இல்லை. நாகரிக மக்கள் நிறைமனம் (திருப்தி) அடைவதற்குத் துணையாக யிருப்பவை அழகுக் கலைகள் தான். அழகுக் கலைகள் மனிதனுடைய மனத்திற்கு அழகையும் இன்பத்தையும் அளிக்கின்றன. அழகுக் கலைகளின் வாயிலாக மனிதன் நிறைமனம் அடைகிறான்.

அழகுக் கலையை விரும்பாத மனிதனை அறிவு நிரம்பாத விலங்கு என்றே கூற வேண்டும் அவனை முழு நாகரிகம் பெற்றவன் என்று கூறமுடியாது. அழகுக் கலைகள் எத்தனை? அழகுக் கலைகள் ஐந்து. அவை கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைக் கலை, கூத்துக்கலை (நடனம்), காவியக்கலை, நாடகக் கலை என ஏழாகக் கூறப்படும்.

கட்டடக் கலை அழகுக் கலைகளில் முதலாவதாகிய கட்டடக் கலையை ஆராய்வோம். வீடுகள், மாளிகைகள், அரண்மனைகள் முதலியவை கட்டடங்களே. ஆனால் நாம் இங்கு ஆராயப் படுவது கோயில் கட்டடங்களை மட்டுமே முதலில் கோயில்

கட்டடங்கள் நமது நாட்டில் எந்தெந்தப் பொருள்களால் அமைக்கப்பட்டன என்பதை ஆராய்வோம்.

மிகப் பழைய காலத்திலே நமது நாட்டுக் கோயில் கட்டடங்கள் மரத்தினால் அமைக்கப்பட்டன. அதன் பிறகு செங்கல்லினாலும் சுண்ணாம்பினாலும் கட்டடங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அதற்குப் பின்னர் பாறைகளைக் குடைந்து குகைக் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டன. கடைசியாகக் கருங்கற்களைக் கொண்டு கற்றளிகள் அமைக்கப்பட்டன. கருங்கற்களை ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அடுக்கிக் கட்டப்படுவது கற்றளி எனப்படும்.

மரக்கோயில்கள்: பழங்காலத்திலே கோயில்கள் மரத்தினால் கட்டப்பட்டன என்று கூறினோம். மரத்தைத் தகுந்தபடி செதுக்கிக் கட்டடம் அமைப்பது எளிமையானது. பண்டைத் தமிழகமான இப்போதை மலையாள நாட்டின் சில இடங்களில் இன்றும் கோயில்கள் மரத்தினால் கட்டப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். சிதம்பரத்தின் சபாநாதர் மண்டபம் இப்போதும் மரத்தினாலேயே அமைக்கப் பெற்றிருக்கிறது. சிதம்பரத்தில் ஊர்த்துவத்தாண்ட மூர்த்தி ஆலயம் பிற்காலத்தில் கருங்கல்லினால் கட்டப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். கல்லினால் கட்டப்பட்டாலும், அதன் தூண்கள், கூரை(விதானம்)முதலிய அமைப்புகள் மரத்தினால் அமைக்கப்பட்டது போலவே காணப்படுகின்றன. சிதரம்பரக் கோயிலின் பழைய கட்டடங்கள் எல்லாம் மரத்தினாலே அமைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. முற்காலத்தில் மரத்தினாலே கோயில் கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டன என்பதற்குச் சான்று, பிற்காலத்தில் கல்லினால் அமைக்கப்பட்ட கோயில் கட்டடங்களிலே, மரத்தைச் செதுக்கி அமைக்கப்பட்டது போன்ற அமைப்புகள் காணப்படுவதுதான்.

மரக்கட்டடங்கள் வெயிலினாலும் மழையினாலும் தாக்குண்டு விரைவில் பழுதுபட்டு அழிந்துவிடும் தன்மையன. முக்கியமாக மேல் பகுதியாகிய கூரை விரைவில் பழுதடைந்தது. ஆகவே மரக்கூரைகள் பழுதுபடாதபடி அவற்றின்மேல் செம்புத் தகடுகளை வேய்வது பண்டைக்காலத்து வழக்கம். செம்புத்தகடு வேய்ந்த கூரை விரைவில் பழுதடையாது. முற்காலத்தில் சிதம்பரம் முதலிய கோயில்களின் கூரைகளில் சில அரசர்கள் செம்புத் தகடுகளையும் பொற்றகடுகளையும் வேய்ந்தார்கள் என்று கூறப்படுகின்றது. அக்காலத்தில் மரத்தினால் கட்டடம் அமைக்கப்பட்டிருந்த படியினால் அவை விரைவில் பழுதாகாதபடி செம்புத் தகடுகளையும் பொற்றகடுகளையும் அரசர்கள் கூரையாக வேய்ந்தார்கள்.

செங்கல் கட்டடங்கள்:

மரக்கட்டடம் விரைவில் பழுதடைவதோடு எளிதில் தீப்பிடித்துக் கொள்ளும். ஆகவே, பிற்காலத்தில், செங்கல்லினாலும், சுண்ணாம்பினாலும் கோயில்களைக் கட்டத் தொடங்கினார்கள். செங்கற் கோயில்கள், மரக் கோயில்களை விட உறுதியாகவும் நெடுநாள் நீடித்திருக்கக் கூடியனவுமாக இருந்தன. இவையும் சில நூற்றாண்டு வரையில்தான் நீடித்திருந்தன. செங்கற் கட்டடங்கள், ஏறக்குறைய 200 அல்லது 300 ஆண்டுகளுக்குமேல் நிலைபெறுவதில்லை. கி.பி. 600-க்கு முற்பட்ட காலத்திலே இருந்த நமது நாட்டுக் கோயில் கட்டடங்கள் எல்லாம் செங்கற் கட்டடங்களே.

சங்க காலத்திலே கட்டப்பட்ட கோயில்கள், செங்கற் கட்டடங்களையும் மரவிட்டங்களையும் கொண்டு அமைக்கப்பட்டு சுவர்மேல் வண்ணம் பூசப் பெற்றிருந்தன. இத்தகைய செங்கல் கட்டடக் கோயில்கள் அவ்வப்போது செப்பனிடாமற் போனால் அவை சிதைந்து அழிந்துவிடும். கடியலூர் உருத்தரங் கண்ணனார் என்னும் சங்கப் புலவர். இடிந்து சிதைந்துபோன செங்கற்கட்டடக் கோயில் ஒன்றைக் கூறுகிறார். அச் செய்யுள் பகுதி இது.

“இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென
மணிப்புறாத் துறந்த மரஞ்சேர் மாடத்து
எழுதணி கடவுள் போகலிற் புல்லென்று
ஒழுகு பலி மறந்த மெழுகாப் புன்றிணை”

(அகநானூறு 167, கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடியது)

கடைச்சங்க காலத்தின் பிறகு இருந்த சோழன் செங்கணான், சிவபெருமானுக்கும் திருமாலுக்கும் ஆக எழுபதுக்கு மேற்பட்ட கோயில்களைக் கட்டினான். இதனை,

“இருக்கிலங்கு திருமொழிவாய் எண்டோ ளீசற்கு
எழில்மாடம் எழுபது செய் துலக மாண்ட
திருக்குலத்து வளசு` சோழன்-----”

என்று செங்கட் சோழனைப் பற்றித் திருமங்கையாழ்வார் கூறுவதிலிருந்து அறியலாம். மேலும்,

“பெருக்காறு சடைக் கணிந்த பெம்மான் சேரும்
பெருங்கோயில் எழுபதினோ டெட்டும் மற்றும்”

என்று திருநாவுக்கரசர் கூறுவதும் சோழன் செங்கணான் அமைத்த பெருங்கோயில்களையேயாகும். சோழன் செங்கணான் அமைத்த பெருங்கோயில் எழுபத்தெட்டும் செங்கற் கட்டடங்களே. ஏனென்றால், கற்றளிகள். அதாவது கருங்கற் செங்கற் கட்டடங்கள் ஆகையினாலே அவை இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் நிலைபெற்றிருக்க இடமில்லை.

குகைக் கோயில்கள்:

கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தொண்டை நாட்டையும் சோழ நாட்டையும் மகேந்திரவர்மன் என்னும் பல்லவ அரசன் அரசாண்டான். இவன் ஏறக்குறைய கி.பி.600 முதல் 630 வரையில் ஆட்சி செய்தான். இவன் காலத்தில் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் இருந்தார். இவ்வரசன் கோயில் கட்டட அமைப்பில் புதிய முறையை ஏற்படுத்தினான். பெரிய கற்பாறைகளைக் குடைந்து அழகான “குகைக் கோயில்” களை (பாறைக் கோயில்களை) அமைத்தான். பாறையைச் செதுக்கித் தூண்களையும் முன்மண்டபத்தையும் அதற்குள் திருவுண்ணாழிகையையும் (கருப்பக் கிருகத்தையும்) அமைக்கும் புத்தம் புதிய முறையை இவன் உண்டாக்கினான்.

மகேந்திரவர்மன் கற்பாறைகளைக் குடைந்து அமைத்த குகைக் கோயில்களில் ஒன்று மண்டகப்பட்டு என்னும் ஊரில் இருக்கிறது. இவ்வூர், தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் விழுப்புரம் தாலுகாவில் உள்ள விழுப்புரம் இரயில் நிலையத்திலிருந்து வடமேற்கே 13-மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது. இவ்வூருக்கு மேற்கில் 1:2 மைல் தூரத்தில் சிறு பாறைக் குன்றின் வடக்குப் பக்கத்தில் இந்தக் குகைக் கோயில் அமைந்திருக்கிறது. இக்குகைக் கோயிலில் இருக்கிற வடமொழிச் சாசனம் ஒன்று இவ்வாறு கூறுகிறது.

இந்தச் சாசனத்தின் கருத்து என்னவென்றால், செங்கல் சுண்ணாம்பு மரம் உலோகம் முதலியவற்றைக் கொண்டு கோயில் கட்டடங்களை அமைக்கும் பழைய முறையை மாற்ற அப்பொருள்கள் இல்லாமலே மும்மூர்த்திகளுக்குப் பாறையில் கோயில் அமைத்தான் விசித்திர சித்தன் (விசித்திர சித்தன் என்பது மகேந்திரவர்மனுடைய சிறப்புப் பெயராகும்) என்னும் அரசன் என்பது.

மகேந்திரவர்மன் காலத்துக்கு முன்னே, நமது நாட்டுக் கோயில் கட்டடங்கள் செங்கல், சுண்ணாம்பு, மரம், உலோகம் முதலிய பொருள்களைக் கொண்டு உண்டாக்கப்பட்டன என்பதும், இவ்வரசன் காலத்தில்தான் பாறைகளைச் செதுக்கி உண்டாக்கப்படும் புதிதாகச் சமைக்கப்பட்ட குகைக்கோயில்கள் என்பதும் இதனால் தெரிகின்றன.

குகைக் கோயிலை அமைக்கும் புதிய முறையை ஏற்படுத்திக் கட்டடக் கலையில் ஒரு புரட்சியை உண்டாக்கிய மகேந்திரவர்மன் பல குகைக் கோயில்களை அமைத்திருக்கிறான். சென்னைக்கு அடுத்த பல்லாவரத்திலும், காஞ்சிபுரத்துக்கு அடுத்த மகாபலிபுரத்திலும், திருச்சிராப்பள்ளி மலையிலும், மண்டகப்பட்டு, மகேந்திரவாடி, சீயமங்கலம், மேலைச்சேரி, வல்லம், மாமண்டூர், தளவானூர், சித்தன்னவாசல் முதலிய ஊர்களிலும் இவ்வரசன் அமைத்த குகைக்கோயில்கள் உள்ளன. (இந்நூலாசிரியர் எழுதியுள்ள மகேந்திரவர்மன் என்னும் நூல் காண்க).

மகேந்திரவர்மனுக்குப் பிறகு, அவன் மகன் மாமல்லனான நரசிம்மவர்மனும், அவனுக்குப் பின்னர் பரமேசுவரவர்மன் முதலியவர்களும் மாமல்லபுரம் (மகாபலிபுரம்) சாளுவன்குப்பம் முதலிய இடங்களில் குகைக் கோயில்களையும் “இரதக்” கோயில்களையும் பாறைகளில் அமைத்தார்கள்.

கருங்கற் பாறைகளைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்ட இக்குகைக் கோயில்களில், மரத்தில் செய்யப்பட்ட மரவேலை போன்ற சில அமைப்புகள் காணப்படுகின்றன. இந்த அமைப்புகள், பண்டைக்காலத்தில் மரங்களினால் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன என்பதைக் காட்டுகின்றன.

கற்றளிகள்

கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அரசாண்ட இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் ஆன இராஜசிம்மன் காலத்தில் கற்றளி அமைக்கும் முறை ஏற்பட்டது. கற்றளி என்றால் கற்கோயில் என்பது பொருள். கருங்கற்களை ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அடுக்கிக் கட்டப்படும்

கோயில் கட்டடங்களுக்குக் கற்றளி என்பது பெயர். சுண்ணாம்பு சேர்க்காமலே இக்கட்டடங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

மகாபலிபுரத்தில் கடற்கரையோரமாக உள்ள கற்றளியும் காஞ்சிபுரத்தில் கயிலாசநாதர் கோயில் என்று இப்போது பெயர் வழங்கப்படும். இராஜசிம்மேச்சரம் என்னும் கற்றளியும், பனைமலை என்னும் ஊரிலுள்ள கற்கோயிலும் முதன் முதல் அமைக்கப்பட்ட கற்றளிகளாகும். இக்கற்றளிகள் உண்டாக்கப்பட்டு ஏறக்குறைய 1200 ஆண்டுகளாகியும் அவை இப்போதும் உள்ளன.

செங்கற் கோயில்களைவிட கற்றளிகள் பல காலம் நிலை நிற்பவை. கி.பி.8-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து, பல அரசர்கள் கட்டிய கோயில்களில் பெரும்பாலனவும் கற்றளிகளே. கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டில் சோழர்கள் பல்லவ அரசரை வென்று சிறப்படைந்தார்கள். இச் சோழர்களுக்குப் பிற்காலச் சோழர் என்பது பெயர். இச்சோழர்கள் புதிதாகப் பல கோயில்களைக் கற்றளியாகக் கட்டினார்கள். மேலும், பழைய செங்கற் கட்டடக் கோயில்களை இடித்துவிட்டு அக்கோயில்களைக் கற்றளியாகக் கட்டினார்கள். இச் செய்திகளை நாம் சாசனங்களிலிருந்து தெரிந்துகொள்கிறோம். இதுவரையில் கோயில் கட்டடங்களை எந்தெந்தப் பொருள்களால் அமைத்தார்கள் என்பதைக் கண்டோம். இனி நமது நாட்டுக் கோயில் அமைப்புகளையும் அவற்றின் விதங்களைப் பற்றியும் ஆராய்வோம்.

மூன்றுவகைப் பிரிவுகள் பாரத(இந்திய)

நாட்டுக் கட்டடங்களை மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். அவை நாகரம், வேசரம், திராவிடம் என்பன. இவற்றில் நாகரம் என்பது வடஇந்தியக் கட்டடக்கலை. இது நருமதை ஆற்றுக்கு வடக்கே வட இந்தியாவில் அமைக்கப்பட்டவை. அடி முதல் முடி வரையில் நான்கு பட்டையாக (சதுரமாக) அமைக்கப்படுவது இது.

இது தமிழ்நாட்டில் இடம் பெறவில்லை. இரண்டாவதான வேசரம் என்னும் பெயருள்ள கட்டடவகை. பண்டைக்காலத்தில் பெரிதும் பௌத்த மதத்தாரால் வளர்ச்சி அடைந்ததாகத் தோன்றுகிறது. இந்த வேசரக் கட்டடங்கள், தரைஅமைப்பிலும் உடல்(கட்டட) அமைப்பிலும், விமான (கூரை) அமைப்பிலும் வட்டவடிவமாக அல்லது நீண்ட அரைவட்ட வடிவமாக இருக்கும். இந்தக் கட்டட அமைப்பு முறை, தமிழ்நாட்டுக் கோயில் கட்டட அமைப்பு சிலவற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன. இதைப் பற்றிப் பின்னர் அதற்குரிய இடத்தில் கூறுவோம்.

மூன்றாவது பிரிவான தென்இந்தியக் கோயில் கட்டடங்களாகும். இவை வடக்கே கிருஷ்ணா நதி முதல் தெற்கே கன்னியாகுமரி வரையில் காணப்படுகின்றன. திராவிடக் கோயில் கட்டடவகையில் தமிழர் சாளுக்கியர் ஹொய்சாளர் முதலிய பிரிவுகள் உள்ளன. தமிழ் நாட்டுக் கோயில்களிலும் பல்லவர் காலத்துக் கோயில்கள், (பிற்காலச்) சோழர் காலத்துக் கோயில்கள், பாண்டியர் காலத்துக் கோயில்கள், விஜயநகர அரசர் காலத்துக் கோயில்கள் என்று உட்பிரிவுகள் உள்ளன. அப்பிரிவுகளைத் தூண்கள் கூடுகள் முதலிய அமைப்புகளிலிருந்து கண்டு கொள்ளலாம்.

கோயில்களின் தரையமைப்பு:

பொதுவாகப் பெருமாள் கோயிலும் சிவன் கோயிலும் எப்போதும் கிழக்கு அல்லது மேற்கு நோக்கியிருக்கும். சில கோயில்கள் தெற்கு நோக்கியும் வடக்கு நோக்கியும் அபூர்வமாக இருப்பதுண்டு. பொதுவாகக் கிழக்கு அல்லது மேற்கு நோக்கியே கோயில்களை அமைப்பது வழக்கம்.

கோயில் கட்டடத்தின் தரையமைப்பு, அகநாழிகையை (கருப்பக்கிருகத்தையும்) அதன் முன்புறத்தில் சிறுமண்டபத்தையும் உடையது. கருப்பக்கிருகத்தைச் சார்ந்த மண்டபத்திற்கு இடைநாழிகை (அர்த்த மண்டபம்) என்பது பெயர். அகநாழிகை (கருப்பக்கிருகம்) பெரும்பாலும் சதுரமான அமைப்புடையது. சில அகநாழிகைகள் நீண்ட சதுரமாகவும் சில அகநாழிகைகள் நீண்ட அரை வட்டமாகவும் அமைந்திருக்கும். மிகச் சில வட்டவடிவமாக இருக்கும்.

காஞ்சிபுரத்துக் கயிலாச நாதர் கோயிலிலும், பனைமலைக் கோயிலிலும், கருவறையைச் சார்ந்து சில வேறு கருவறைகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை இரண்டும் விதிவிலக்காக, அபூர்வமாக ஏற்பட்டவை. பல்லவ அரசர் காலம் வரையில், திருவுண்ணாழிகையும் இடைநாழிகையும் (கருவறையும் அர்த்த மண்டபமும்) ஆகிய கட்டடங்களே அமைக்கப்பட் டன. இவற்றைச் சூழ்ந்து வேறு மண்டபங்கள் அமைக்கப்படவில்லை.

1. திருவுண்ணாழிகை(அகநாழிகை)யும் இடைநாழிகையும், சதுர அமைப்பு, திருவுண்ணாழிகைக்குக் கருப்பக்கிருகம் என்றும் இடைநாழிக்கு அர்த்த மண்டபம் என்றும் பெயர்கள் வழங்குகின்றன.

2. வட்ட வடிவமான அகநாழிகையை, காஞ்சிபுரத்துக் சுரகாசுவரர் கோயிலும் புதுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த நார்த்தா மலை, மேல்மலையில் உள்ள விஜயாலய சோழசுவரமும், மதுரையை அடுத்த கள்ளழகர் கோயிலும் கொண்டுள்ளன.

3. பாறைக் கோயிலின் தரையமைப்பு, மகேந்திரவர்மன் காலத்துக் குகைக்கோயில்கள் அனைத்திலும் பொதுவான அமைப்பாக உள்ளது.

4. நீண்ட சதுரமுள்ள அகநாழிகை அமைப்பு மாமல்லபுரத்துக் கணேச ரதம் முதலியவற்றில் காணப்படுகின்றது..

5. தென் ஆர்க்காடு மாவட்டம், விழுப்புரம் அருகில் உள்ள பனைமலையில் பல்லவர் காலத்துக் கோயில் தரையமைப்பு உள்ளது மத்தியில் உள்ள அகநாழிகையைச் சூழ்ந்து நாற்புறமும் அகநாழிகைகள் காணப்பெறுகின்றன.

6. காஞ்சிபுரம் கயிலாசநாதர் கோயில் (இராஜ சிம்மேசுவரம்) தரையமைப்பு, மத்தியில் உள்ள அக நாழிகையைச் சூழ்ந்து வேறு அகநாழிகைகள் அமைந்துள்ளன.

பல்லவ அரசர் காலம் வரையில், திருவுண்ணாழிகையும் இடைநாழிகையும் (கருவறையும் அர்த்தமண்டபமும்) ஆகிய கட்டடங்களே அமைப்பட்டன. இவற்றைச் சூழ்ந்து வேறு மண்டபங்கள் பெரும்பாலும் அமைக்கப்படவில்லை. கி.பி.10-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு, சோழ அரசர்கள் கருவறையைச் சுற்றிலும் மண்டபங்களை

அமைத்தனர். அன்றியும் அர்த்த மண்டபத்துக்கு முன்பு, இன்னொரு மகா மண்டபத்தையும் அமைத்தனர். ஏனென்றால் 10-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள், முதலிய மூர்த்தங்களை அமைக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. இவ்வாறு அகநாழிகையைச் சூழ்ந்து சுற்று மண்டபங்களை அமைத்தபடியினாலே அம்மண்டபங்கள், மத்திய கோயிலின் பார்வையையும் அழகையும் மறைத்துவிட்டன சில இடங்களில் மத்திய கோயிலின் விமானம் தெரியாதபடி மறைத்துவிட்டன. அன்றியும், கோயிலுக்குள் வெளிச்சம் புகாதபடி செய்துபட்டப் பகலிலும் கோயிலில் இருள் நிறைந்துவிட்டது. நமது கோயில்களில் பட்டப்பகலிலும் இருள் சூழ்ந்திருப்பதன் காரணம். இந்த மண்டபங்களே ஆகும்.

6 மாடக் கோயில்கள்:

மாடக் கோயில்கள் என்றால், மாடிபோல் அமைந்த கோயில்கள் என்பது பொருள். ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக ஒன்பது நிலைகளையுடைய மாடக்கோயில்களைச் சிறப்பாக நூல்கள் கூறுகின்றன. இக்காலத்தில் இரண்டு நிலை, மூன்று நிலையுள்ள மாடக்கோயில்கள்தான் இருக்கின்றன. மாடக்கோயில்கள் பல்லவர் காலத்துக்கு முன்பேஅதாவது கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே இருந்தன. ஆனால், அக்காலத்து மாடக்கோயில்கள் செங்கல்லினால் அமைக்கப்பட்டவை. ஆகவே அவை இக்காலத்தில் நிலை பெற்றிருக்கவில்லை. அக்காலத்திலேயே அழிந்துவிட்டன.

சீகாழிக்கு கிழக்கே ஐந்து மைலில் உள்ள திருநாங்கூர் திருமணி மாடக்கோயிலைத் திருமங்கை ஆழ்வார் தமது பெரிய திருமொழியில் கூறுகிறார். இன்னொரு மாடக் கோயிலாகிய திருநறையூர் மாடக் கோயிலையும் திருமங்கை ஆழ்வார் குறிப்பிடுகிறார். அதனைச் சோழன் செங்கணான் கட்டியதாகவும் கூறுகிறார்.

“செம்பியன் கோச் செங்கணான் சேர்ந்த கோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே”

என்று அவர் கூறியது காண்க. திருநறையூருக்கு இப்போது நாச்சியார் கோயில் என்று பெயர் கூறுகிறார்கள்.

திருவைகல் என்னும் ஊரில் இருந்த ஒரு மாடக் கோயிலைத் திருஞானசம்பந்தர் கூறுகிறார். திருவைகல் மாடக்கோயில் என்பதே அக்கோயிலின் பெயராக இருந்தது. அதனைக் கட்டியவரும் செங்கட் சோழன் என்று ஞானசம்பந்தர் தமது தேவாரத்தில் கூறுகிறார். இந்த மாடக் கோயில்களைச் சோழன் செங்கணான் கட்டியதாக ஆழ்வாரும் நாயனாரும் கூறுகிறபடியினாலே இவை கி.பி.7-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னே கட்டப்பட்டவை என்றும், இவை செங்கல்லினால் கட்டப்பட்டவை என்றும் தெரிகின்றது. ஆனால், இந்த மாடக் கோயில்கள் எத்தனை நிலையைக் (மாடிகளை) கொண்டிருந்தன என்பது தெரியவில்லை. மூன்று நிலை மாடக் கோயில்களாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும்.

கோயிலின் வகைகள்:

கடவுள் அல்லது தெய்வங்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவுண்ணாழிகைக்கு விமானம் என்பது பெயர். இந்த விமானங்களின் அமைப்பைக் கொண்டு இவற்றிற்கு வெவ்வேறு பெயர் கூறுவர். முக்கியமாகக் கூரையின் அமைப்பைக் கொண்டு அவற்றுக்கு வெவ்வேறு பெயர்களைக் கூறுகிறார்கள். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தமது திருஅடைவு திருத்தாண்டகத்தின் 5-ஆம் செய்யுளில், கோயில் கட்டட வகைகளின் பெயர்களைக் கூறுகிறார்

“பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும்
பெருங்கோயில் எழுபதினோ டெட்டும் மற்றும்
கரக்கோயில் கடிபொழில்கூழ் ஞாழற் கோயில்
கருப்பறியல் பொருப்பனைய கொகுடிக் கோயில்
இளங்கோயில் மணிக்கோயில் ஆலக்கோயில்
திருக்கோயில் சிவனுறையும் கோயில் சூழ்ந்து
தாழ்ந்திறைஞ்சத் தீவினைகள் தீருமன்றே”

இப்பாடலிலே, சோழன் செங்கணான் கட்டிய எழுபத்தெட்டுக் கோயில்களைக் கூறிய பின்னர். கரக்கோயில், ஞாழற் கோயில், கொகுடிக் கோயில், இளங்கோயில், மணிக்கோயில், ஆலக்கோயில் என்று ஆறு வகையான கோயில்களைக் கூறுகிறார்.

சிற்ப நூல்கள் விஜயம், ஸ்ரீபோகம், ஸ்ரீவிலாசம், ஸ்கந்த காந்தம், ஸ்ரீகரம், ஹஸ்திபிருஷ்டம், கேசரம் என்னும் ஏழுவிதமான கோயில்களைக் கூறுகின்றன. காமிகாகமமும் இப்பெயர்களைக் கூறுகிறது. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தமிழ்ப் பெயரால் கூறுகவதையே சிற்ப நூல்கள் வடமொழிப் பெயரினால் கூறுகின்றன. பெயர் வேற்றுமையே தவிர பொருள் வேற்றுமை இல்லை. எந்தெந்தக் கோயில்களுக்கு எந்தெந்தப் பெயர் என்பதற்குச் சிற்ப நூல்களில் விளக்கம் கூறப்படுகின்றது. ஆனால், திருநாவுக்கரசர் கூறுகிற பெயர்களுக்கு விளக்கம் இப்போது தெரியாதபடியினாலே அவை எந்தெந்தக் கோயில்களின் பெயர்கள் என்பது தெரியவில்லை.

ஆலக்கோயில்:

திருநாவுக்கரசர் கூறிய கோயிலை ஆராய்வோம். ஆலக்கோயில் என்பது ஆணைக் கோயில் என்பதன் மருஉ. சிலர் ஆலமரத்தினால் கட்டப்பட்ட கோயில் என்று கருதுகிறார்கள். இது தவறு. ஆலமரம், கட்டடம் கட்டுவதற்கு ஏற்ற உறுதியான மரம் இல்லை. ஆலமரத்தினால் கட்டடம் கட்டும் வழக்கம் இல்லை. வேறு சிலர், ஆலமரத்தின் கீழ் அமைந்த கோயில் என்று கருதுகிறார்கள். இதுவும் தவறு. ஆலக்கோயில் என்பது கோயில் கட்டட வகைகளில் ஒன்றென்பது தெளிவானது.

ஆலக்கோயில் கட்டடம், மேலே கூறியது போல ஆணைக்கோயில் வடிவமாக இருக்கும் சிற்ப சாத்திரங்களில் இக்கோயில் கஜபிருஷ்ட விமானக் கோயில் என்றும் ஹஸ்தி பிருஷ்டவிமானக் கோவில் என்றும் கூறப்படுகிறது. கஜம், ஹஸ்தி என்னும்

சொற்களுக்கு யானை என்பது பொருள். யானையின் முதுகுபோன்று இந்தக் கோயிலின் கூரை அமைந்திருப்பதனால் இதற்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது. தமிழிலே இது யானைக் கோயில் என்று வழங்கப்பட்டுப் பிறகு ஆலக்கோயில் என்று மருவிற சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருக்கச்சூர் ஆலக்கோயிலைக் கூறுகிறார்.

திருவெற்றியூர், வடதிருமுல்லைவாயில், திருவேற்காடு திருக்கழுக்குன்றத்துப் பக்தவச்சல இளங்கோயில் இளங்கோயில் - சிலர் இதனைப் பாலாலயம் என்று கூறுவர். பழைய கோயிலைப் புதுப்பிக்கிறபோது, கோயில் திருப்பணி முடிகிற வரையில், அக்கோயில் மூலவிக்கிரகத்தைத் தற்காலமாக அமைக்கப்பட்ட சிறு கட்டடத்தில் வைத்திருப்பார்கள். இந்தத் தற்காலிகமான ஆலயத்திற்குப் பாலாலயம் என்பது பெயர். ஆனால், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் கூறுகிற இளங்கோயில் பாலாலயம் அன்று. கோயில் கட்டட வகைகளில் ஒன்றைத்தான் இளங்கோயில் என்று கூறுகிறார். சிலர், இளங்கோயில் என்பது முருகன் கோயிலுக்குப் பெயர் என்று கூறுவர். இதுவும் சரியன்று.

இளங்கோயில் பற்றித் தேவாரத்திலும் சாசனங்களிலும் கூறப்படுகிறது. சோழ நாட்டு மீயச்சூர் கோயில் இளங்கோயில் என்று அப்பர் சுவாமிகள் கூறுகிறார். மீயச்சூர் என்பது இப்போது பேரளம் என்று வழங்கப்படுகிறது. “கடம்பூர் இளங்கோயிலும் கயிலாய நாதனையே காணலாமே” என்று கூறுகிறார். ஆகவே, கடம்பூர் கோயிலும் இளங்கோயில் எனத் தெரிகிறது. கடம்பூர்க் கோயிலில் கரக்கோயிலும் உண்டு. கடம்பூர் கரக் கோயிலைத் திருநாவுக்கரசரே வேறு இடத்தில் கூறுகிறார். (கடம்பூர்க் கோயிலிலே கரக்கோயில், இளங்கோயில் எனும் இரண்டு வகையான கட்டடங்களும் உள்ளன.)

பூதத்தாழ்வார் தமது இரண்டாந் திருவந்தாதியில் (செய்யுள்54) வெள்ளத்திளங் கோயிலைக் கூறுகிறார். இராஜராஜன் -1 காலத்துச் சாசனம் ஒன்று கடம்பூர் இளங்கோயிலைக் குறிப்பிடுகிறது. (௭.ஐ.ஐ.ஏ.முட.ஐ.ஐ. மே.66) திருச்சி மாவட்டம் குளித்தலை தாலுகா இரத்தினகிரி என்னும் ஊரில் உள்ள சாசனம் பாண்டியன் ஐடாவர்மன் ஆன திரிபுவன சக்கரவர்த்தி சுந்தர பாண்டியத் தேவர் ஐ (கி.பி1254-1264) காலத்தில் எழுதப்பட்டது. இதில் திருவாலீசரமுடைய நாயனார், திருக்கயிலாயமுடைய நாயனார் என்னும் இரண்டு கோயில்களும் இளங்கோயில்கள் என்று கூறப்படுகின்றன.

சித்தூர் மாவட்டம் சந்திரகிரி தாலுகா திருச்சோகினூரில் இருந்த ஒரு கோயில் இளங்கோயில் என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. இக்கோயிலில் இருந்த கடவுளுக்குத் திருஇளங்கோயில் பெருமானடிகள் என்று பெயர் இருந்தது. இக்கோயில் சில காலத்துக்கு முன்னர் இடிக்கப்பட்டது.

நெல்லூர் மாவட்டம் நெல்லூரில் உள்ள ஒரு வடமொழிச் சாசனம் எளங்கோயில் ஒன்றைக் கூறுகிறது. இளங் கோயிலைத் தான் இந்த வடமொழிச் சாசனம் எளங்கோயில் என்று கூறுகிறது. சிலா கருதுவதுபோல் இளங்கோயில் பாலாலயமாக இருந்தால் இந்த வடமொழிச் சாசனம் வடமொழிச் சொல்லாகிய பாலாலயம் என்பதையே கூறியிருக்கும்.

ஆனால் இளங்கோயில் என்று கூறுகிறபடியால், இளங்கோயில் பாலாலயம் அன்று என்பதும், கோயில் அமைப்பில் ஒருவகையானது என்றும் ஐயமறத் தெரிகிறது.

தமிழில் இளங்கோயில் என்று கூறப்படுவதும் சிற்ப நூல்களில் ' ஸ்ரீகரக் கோயில் என்று கூறப்படுவதும் ஒரே விதமான கட்டடம் என்றுதோன்றுகிறது. ஸ்ரீகரம் என்னும் கட்டடம் நான்கு பட்டையான விமானத்தை (சிகரத்தை) உடையது என்று காமிகாகமமும் சிற்ப நூல்களும் கூறுகின்றன. மகாபலிபுரத்துத் திரௌபதையம்மன் இரதம் என்று இப்போது தவறாகப் பெயர் வழங்கப்படுகிற கொற்றவை கோயில் ஸ்ரீகரம் என்னும் அமைப்புடையது. இளங்கோயில் என்பதும் இதுவாக இருக்கக்கூடும்.

கரக்கோயில்

திருக்கடம்பூர் கோயில் அமைப்பு கரக்கோயில் அமைப்பு என்று திருநாவுக்கரசர் தமது தேவாரத்தில் கூறியிருக்கிறார். (திருக்கடம்பூர் கோயிலில் இளங்கோயிலும் ஒன்று உண்டு). சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் கடம்பூர் கரக்கோயிலைக் குறிப்பிடுகிறார். (திருக்கோத்திட்டையும் திருக்கோவலூரும் 5- ஆம் பாட்டு).

கரக்கோயிலைக் கற்கோயில் என்னும் சொல்லின் திரிபு என்று சிலர் கருதுவது தவறு. கரக்கோயில் என்பது கோயில் வகையில் ஒரு விதத்தைக் குறிக்கிறது.

விஜயம் என்று சிற்ப நூல்கள் கூறுகிற கட்டட அமைப்பு கரக்கோயிலாக இருக்கக்கூடும் என்று தோன்றுகிறது. வட்டமான விமானத்தை (சிகரத்தை) உடைய கோயில் கட்டடத்திற்கு விஜயம் என்று சிற்ப நூல்கள் பெயர் கூறுகின்றன. ஞாழற் கோயில் ஞாழற் கோயில் என்பதைக் குங்கும மரத்தினால் அமைக்கப்பட்ட கோயில் என்று சிலர் கூறுவர். இது தவறு. ஞாழல் என்று குங்கும மரத்திற்கும் பெயர் உண்டு. ஆனால் ஞாழல் மரத்தினால் அமைக்கப்பட்ட கோயிலை ஞாழற் கோயில் என்று கூறுவது தவறு. அப்படியானால், ஏனைய மரங்களினாலே அமைக்கப்பட்ட கோயில்களுக்கு அந்தந்த மரங்களின் பெயர் அமைய வேண்டுமல்லவா? அப்படிப் பெயர் இல்லாதபடியினாலே ஞாழல் மரத்தினாலே கட்டப்பட்டது என்று கூறுவது தவறு. ஞாழற்கோயில் என்பது கோயில் வகையில் ஒருவகையாகும்.

கொகுடிக் கோயில்

கொகுடி என்பது ஒரு மரத்தின் பெயர் என்றும் அம்மரத்தினால் அமைக்கப்பட்ட கோயிலுக்குக் கொகுடிக் கோயில் என்று பெயரூண்டாயிற்றென்றும் சிலர் கூறுவர். இதுவும் தவறு "கருப்பறியல் பொருப்பனைய கொகுடிக் கோயில்" என்று கூறுகிறார் திருநாவுக்கரசர். சுந்தரரும் திருக்கருப்பறியலார் பதிகத்தில் இக்கொகுடிக் கோயிலைக் குறிப்பிடுகிறார். ஞானசம்பந்தரும்

“குற்றமறியாத பெருமான் கொகுடிக் கோயில்

கற்றென விருப்பது கருப்பறிய லாரே”

என்று கூறுவர்.

இந்தக் கோயிலின் விமான (சிகர) அமைப்பு எப்படியிருந்ததென்று திட்டமாகச் சொல்வதற்கில்லை. ஆயினும் ஸ்ரீபோகம், ஸ்ரீவிசாலம் என்று சிற்ப நூல்கள் கூறுகிற கட்டடங்களில் ஒன்றாகக் கொகுடிக் கோயில் இருக்கக்கூடும் என்று ஊகிக்கலாம். வட்டமான சிகரத்தையுடையது விஜயம் என்று பெயர் பெறும் என்பதை மேலே (கரக்கோயில்)கூறினோம். அந்த வட்டமான சிகரம் கர்ணகூடத்துடன் அமையப் பெற்றால் ஸ்ரீபோகம் எனப் பெயர் பெறும் என்றும் அதுவே நடுவில் பத்ரவரிசையுடன் கூடியதானால் ஸ்ரீவிசாலம் எனப் பெயர் பெறும் என்றும் காமிகாகமம் (ஏகபூமியாதி விதி படலம்) கூறுகிறது. கொகுடிக் கோயில் என்பது ஸ்ரீபோகம், அல்லது ஸ்ரீவிசாலமாக இருக்கக்கூடும் என்று கருதலாம்

மணிக்கோயில்

மணிக்கோயிலின் அமைப்பைப் பற்றியும் நமக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆயினும், எட்டுப் பட்டை அல்லது ஆறுபட்டையான சிகரத்தையுடைய கோயிலாக இருக்கக்கூடும் என்று ஊகிக்கலாம். சிற்ப நூல்கள் ஸ்கந்த காந்தம் என்று கூறுகிற விமானக் கோயிலே மணிக்கோயில் என்று கருதுவது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

எட்டுப் பட்டையையுடைய சிகரத்தையும் கழுத்தையும் உடையது. ஸ்கந்த காந்தம் என்று காமிகாகமம் கூறுகிறது. ஆறு பட்டையையுடைய சிகரத்தையும் கழுத்தையும் உடையது. ஸ்கந்த காந்தம் என்று பாடபேதத்தையும் காமிகாகமம் கூறுகிறது (60-ஆவது ஏகபூமியாதி விதி படலம்)

நமது நாட்டில் ஆறுபட்டையுள்ள சிகரக் கோயில்கள் அதிகமாகக் காணப்படவில்லை. எட்டுப் பட்டையுள்ள சிகரக் கோயில்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. மணிக்கோயில் என்பது ஆறு, அல்லது எட்டுப்பட்டையான சிகரமுள்ள கோயிலாகக் இருக்கக்கூடும்.

திருநாவுக்கரசர் கூறிய கரக்கோயில், ஞாழற்கோயில், கொகுடிக் கோயில், இளங்கோயில், மணிக்கோயில், ஆலக் கோயில் என்னும் கோயில் வகைகளையும், ஒருவாறு பொருத்திக் கூறினோம். இவற்றில் ஆலக்கோயிலும் ஹஸ்திபிருஷ்டம் என்னும் கோயில் வகைகளையும் பொருத்திக் கூறினோம். இவற்றில் ஆலக்கோயிலும் ஹஸ்திபிருஷ்டமும் ஒன்றே என்பதிலும் இளங்கோயிலும் ஸ்ரீகரமும் ஒன்றே என்பதிலும் ஐயப்பாடு ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் ஏனைய பொருத்தங்கள் முடிந்த முடிவு அல்ல. இவற்றைப் பற்றி சிற்ப சாஸ்திரிகள் ஆராய்ந்து முடிவு கூற வேண்டும்.

இந்தியாவின் கட்டிடக்கலையின் தாக்கம்

இந்தியாவின் கட்டிடக்கலை உலகத்தில் தனித்தன்மையுடன் விளங்கும் கலையாகும். இது காலந்தோறும் பல்வேறு மதங்கள், மரபுகள், அரசர்கழிகள், மற்றும் வெளிநாட்டு கலாசாரங்களின் தாக்கங்களைக் கொண்டு வடிவமைக்கப்பட்டது.

இந்த கட்டிடக் கலையின் தாக்கம் கல்வி, மதம், கலாசாரம், சுற்றுலா, பொருளாதாரம், மற்றும் சமூக வாழ்க்கை போன்ற பல துறைகளிலும் வெளிப்பட்டுள்ளது.

மறைமரபு மற்றும் சமய கட்டிடங்கள்

இந்தியாவில் புராதனக் காலத்திலிருந்தே கட்டிடக்கலை முக்கிய பங்காற்றி வருகிறது. இந்து கோவில்கள், பௌத்த ஸ்தூபங்கள் மற்றும் ஜைனமத பௌதிககட்டடங்கள் ஆகியவை சிறந்த கட்டிடக்கலைக்கு சாட்சி அளிக்கின்றன. உதாரணமாக, மகாபலிபுரத்தில் உள்ள ரத்தினக் கோபுரங்கள், சஞ்சீ ஸ்தூபம், கொணார்க் சூரிய கோயில் மற்றும் மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில் ஆகியவை இந்திய சமயக் கட்டிடக்கலையின் தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

முஸ்லீம் ஆட்சியின் கட்டிடக்கலை தாக்கம்

முகலாயர்கள் இந்தியாவுக்கு கொண்டு வந்த கட்டிடக்கலை புதிய பரிமாணங்களை உருவாக்கியது. அவர்கள் சீரமைப்புகளில் குப்பை மேடைகள், அரண்மனைகள், மசூதிகள் மற்றும் கல்லில் செதுக்கிய அலங்காரங்கள் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றன. தாஜ்மஹால், லால்கிலா, ஹுமாயூனின் கபூர் மற்றும் குதுப் மினார் போன்றவை இக்கால கட்டிடக்கலையின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாக உள்ளன. இவை இந்தியக் கட்டிடக்கலையில் இஸ்லாமியப் பாதிப்பைக் காட்டுகின்றன.

பிரித்தானிய ஆட்சியின் கட்டிடக்கலை தாக்கம்

இந்தியாவின் கட்டிடக்கலையில் முக்கியமான மாற்றம் நிகழ்ந்தது பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலத்தில். அந்தக் கால கட்டடங்கள் மேற்கத்திய நவீனக் கட்டிடக்கலை மற்றும் இந்திய மரபு கலையை இணைத்து வடிவமைக்கப்பட்டன. விக்டோரியா மெமோரியல் (கொல்கத்தா), சென்னையில் உள்ள ஐகோர்ட் கட்டிடம், மும்பை காவல் நிலையம், இந்திய அரசியலமைப்பு மன்றம் (நடப்பு பாராளுமன்றம்) போன்றவை இந்த கால கட்டிடக்கலையின் முக்கிய எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

சமூக மற்றும் பொருளாதார தாக்கங்கள்

இந்திய கட்டிடக்கலை இந்தியர்களின் வாழ்க்கைமுறையிலும் பாரம்பரியத்திலும் நேரடியான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது. இது சுற்றுலா வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பங்களிப்பை வழங்கி வருகிறது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் கோவில்கள், அரண்மனைகள், மற்றும் வரலாற்றுச் சின்னங்களை பார்வையிட வந்த சுற்றுலா பயணிகளின் எண்ணிக்கையால் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் உதவியாகின்றது. மேலும், இவ்வகை கட்டிடங்களால் நாட்டின் கலாசார அடையாளம் வலுப்பெற்று வருகிறது.

கல்வி மற்றும் கலைக்கட்டமைப்பில்தாக்கம்

இந்தியக் கட்டிடக்கலை மாணவர்கள் மற்றும் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு ஒரு முக்கியமான ஆய்வுத் துறையாக விளங்குகிறது. பல்வேறு கட்டிடக்கலைப் பாடங்கள் இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களில் பயிற்சியாகும். இது இந்தியர் கட்டிட கலைஞர்களுக்கு உலகளாவிய வாய்ப்புகளை வழங்குகின்றது.

இந்தியாவின் கட்டிடக்கலை என்பது வெறும் கலைமயமான வடிவமைப்பே அல்ல; இது நம் பண்பாடு, மதம், அரசியல் மற்றும் வாழ்வியலை பிரதிபலிக்கும் வாழும் வரலாறு ஆகும். இந்தியாவின் கட்டிடக்கலை என்பது உலக வரலாற்றில் முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றது. பண்டைய காலத்திலிருந்து நவீன காலம் வரை, இந்திய கட்டிடக்கலை பல்வேறு கலாசாரங்கள், மதங்கள், அரசியல் மாற்றங்கள் மற்றும் சமூக வளர்ச்சிகளை பிரதிபலிக்கிறது. இந்த கட்டிடக்கலையின் தாக்கம் இந்தியாவின் கலாசாரம், சமூகம், பொருளாதாரம் மற்றும் சுற்றுலா துறைகளில் முக்கிய பங்காற்றுகிறது.

பண்டைய இந்திய கட்டிடக்கலை

பண்டைய இந்திய கட்டிடக்கலை, குறிப்பாக பௌத்த, ஜைன மற்றும் இந்து கோவில்கள், இந்தியாவின் ஆன்மீக மற்றும் கலாசார மரபுகளை பிரதிபலிக்கின்றன. அஜந்தா மற்றும் எலோரா குகைகள், சாஞ்சி ஸ்தூபம், மற்றும் மகாபலிபுரம்

போன்ற இடங்களில் காணப்படும் சிற்பங்கள் மற்றும் கட்டிடங்கள், இந்தியாவின் பண்டைய கலை மற்றும் கட்டிட நுணுக்கங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. அஜந்தா குகைகள், குறிப்பாக, 2ஆம் நூற்றாண்டு பி.மு. முதல் 5ஆம் நூற்றாண்டு பி.சு. வரை உருவாக்கப்பட்டு, பௌத்த ஜாதகக் கதைகள் மற்றும் சமயக் காட்சிகளை சித்தரிக்கின்றன .

முகலாய கட்டிடக்கலை

முகலாயர்கள் இந்தியாவில் கொண்டு வந்த கட்டிடக்கலை, இந்திய மற்றும் இஸ்லாமியக் கலாசாரங்களை ஒருங்கிணைத்தது. அக்பர் பேரரசர் காலத்தில் உருவான அக்பரி கட்டிடக்கலை, இந்திய மற்றும் இஸ்லாமிய அம்சங்களை இணைத்தது. அக்ரா கோட்டை, அலஹாபாத் கோட்டை, லாகூர் கோட்டை, மற்றும் ஃபதேபூர் சிக்ரி போன்ற கட்டிடங்கள் இக்காலத்தின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள் . முகலாயர்களின் கட்டிடக்கலை, இந்தியாவின் வரலாற்று மரபில் முக்கிய பங்காற்றியது.

விஜயநகர கட்டிடக்கலை

விஜயநகர பேரரசின் கட்டிடக்கலை, 14ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16ஆம் நூற்றாண்டு வரை தென் இந்தியாவில் பரிணாமம் பெற்றது. ஹம்பி நகரம், விஜயநகர கட்டிடக்கலையின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இந்த கட்டிடக்கலை, சோழர், பாண்டியர், ஹோய்சளர் மற்றும் சாளுக்கியர் கட்டிடக்கலை அம்சங்களை ஒருங்கிணைத்தது .

ஹோய்சளர் கட்டிடக்கலை

ஹோய்சளர் பேரரசின் கட்டிடக்கலை, 11ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 14ஆம் நூற்றாண்டு வரை கர்நாடகாவில் வளர்ச்சி பெற்றது. சோமநாதபுரம், ஹலேபிடு மற்றும் பெலூர் ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் கோவில்கள், ஹோய்சளர் கட்டிடக்கலையின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள் .

இந்தியாவின் கட்டிடக்கலையின் சமூக மற்றும் பொருளாதார தாக்கம்

இந்தியாவின் கட்டிடக்கலை, சமூக மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்காற்றுகிறது. சுற்றுலா துறையில், இந்தியாவின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கட்டிடங்கள், உலகம் முழுவதும் இருந்து பயணிகளை ஈர்க்கின்றன. 2017ஆம் ஆண்டு, சுற்றுலா துறை இந்தியாவின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 9.4% பங்காற்றியது .

இந்தியாவின் கட்டிடக்கலையின் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி தாக்கம்

இந்தியாவின் கட்டிடக்கலை, கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி துறைகளிலும் முக்கிய பங்காற்றுகிறது. பல்கலைக்கழகங்களில் கட்டிடக்கலை பாடங்கள், இந்தியாவின் வரலாற்று மற்றும் கலாசார முக்கியத்துவத்தை மாணவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகின்றன. பால்கிருஷ்ணா தோஷி போன்ற பிரபல கட்டிடக்கலைஞர்கள், இந்திய கட்டிடக்கலையின் உலகளாவிய முக்கியத்துவத்தை உயர்த்தியுள்ளனர் .

உள்ளூர் சுயராஜ்ய அமைப்பு

அறிமுகம்

'பஞ்சாயத்துகள்' என்று பொதுவாக அழைக்கப்படும் உள்ளூர் சுயராஜ்ய அமைப்பு, இந்தியாவின் ஜனநாயகத்தின் கீழ்மட்ட மக்களுக்கு அதிகாரம் அளிப்பதற்காக நிறுவப்பட்டது. பஞ்சாயத்துகள் அல்லது உள்ளூர் சுயராஜ்யம் என்பது ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் கிராமம், தாலுகா மற்றும் மாவட்ட அளவில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அமைப்புகளைக் கொண்ட மூன்று அடுக்கு அமைப்பாகும். பஞ்சாயத்துகள் என்ற கருத்து பண்டைய காலங்களிலிருந்தே இந்திய சமூகத்தில் உள்ளது. பல நூற்றாண்டுகளாக இந்த கருத்து பல்வேறு மாற்றங்கள் மற்றும் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டுள்ளது மற்றும் சமீப காலங்களில் 1990 களின் முற்பகுதியில் பரவலாக்க சீர்திருத்தங்களுக்குப் பிறகு பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் வடிவத்தை எடுத்துள்ளது. அடிமட்ட ஜனநாயகத்திற்கான இந்த நிறுவனங்கள் 1993

இல் 73 மற்றும் 74 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் அரசியலமைப்பில் முறையாக சேர்க்கப்பட்டன. உள்ளூர் சுயராஜ்ய நிறுவனங்களை அமைப்பதன் முக்கிய யோசனை, உள்ளூர் மக்கள் தங்கள் விவகாரங்களை முடிவெடுக்கும் செயல்பாட்டில் ஒரு பகுதியாக இருப்பதன் மூலமும், கொள்கைகளை மிகவும் பயனுள்ள முறையில் செயல்படுத்துவதில் பங்கேற்பதன் மூலமும் தங்கள் விவகாரங்களை நிர்வகிக்க உதவுவதும் அதிகாரம் அளிப்பதும் ஆகும்.

சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய இந்தியாவில் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களைக் கண்காணித்தல்

வரலாற்று ரீதியாக, இந்தியாவில் பல நூற்றாண்டுகளாக கிராமங்களில் சுயாட்சி இருந்து வருகிறது. இருப்பினும், இன்று நாம் அறிந்த பஞ்சாயத்து ராஜ் கடந்த ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளில் உருவாகியுள்ளது அல்லது வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த காலகட்டத்தில், இந்தியாவில் பரவலாக்க இயக்கம் ஆரம்பகால சோதனைகள் தற்காலிக இயல்புடையவை என்றும் அவை நன்கு திட்டமிடப்படவில்லை என்றும் காட்டுகிறது. எனவே அவை ஒரு விரிவான பரவலாக்க செயல்முறையை கொண்டு வரத் தவறிவிட்டன. ஆரம்பகால பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது, சட்டம் ஒழுங்கைப் பராமரித்தல், தகவல் தொடர்பு மற்றும் போக்குவரத்து நடவடிக்கைகள், வருவாய் சேகரிப்பு, பிற நிர்வாகப் பணிகளை மேற்கொள்வதற்காக உள்ளூர் நிர்வாகத்தின் ஒரு அமைப்பை நிறுவுவது அவசியமாக இருந்தது. லார்ட் ரிப்பனின் சீர்திருத்தங்கள் இந்தியாவில் உள்ளூர் சுயராஜ்யத்தில் ஒரு அடையாளமாகக் கருதப்படுகின்றன. அந்த நேரத்தில் மாவட்ட மட்டத்தில் இருந்த சூழ்நிலை என்னவென்றால், குழு கூட்டங்களில் சுற்றுப்புறத்தில் வசிக்காத மக்கள் கலந்து கொள்ளவில்லை. அவர்களின் கோரிக்கைகள் ஒருபோதும் எழுப்பப்படவில்லை, எனவே ஒருபோதும் நிறைவேற்றப்படவில்லை. இதன் விளைவாக மாவட்டத் தலைமையகத்திலும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் தேவையற்ற வளர்ச்சி ஏற்பட்டது, மீதமுள்ளவை கவனிக்கப்படாமல் விடப்பட்டன.

1882 ஆம் ஆண்டில், லார்ட் ரிப்பன் உள்ளூர் சுயாட்சி அமைப்புகளின் ஒரு பெரிய வலையமைப்பு மூலம் அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்ற தீர்மானத்தை முன்மொழிந்தார். இந்தத் தீர்மானம், மிகச்சிறிய நிர்வாக அலகு - துணைப்பிரிவு, தாலுகா அல்லது தாலுகா - ஒரு உள்ளூர் வாரியத்தின் கீழ் வைக்கப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தது. இந்த உள்ளூர் வாரியங்களுக்கு மேலே, ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரங்களுடன் மாவட்ட வாரியங்களை உருவாக்கலாம். நிதி பரவலாக்கம் தொடர்பாக, உள்ளூர் அமைப்புகளுக்கு பட்ஜெட் சுதந்திரம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும், அதிகாரத்தை துஷ்பிரயோகம் செய்தால், உள்ளூர் வாரியங்களை முறியடிக்க மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் இருக்கும் என்றும் ரிப்பன் முன்மொழிந்தார். இருப்பினும், ரிப்பனின் திட்டங்களை செயல்படுத்த முடியவில்லை, அவற்றைத் தொடர்ந்து பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் தொடர்ச்சியான குழுக்கள் மற்றும் கமிஷன்கள் அமைக்கப்பட்டன.

1909 ஆம் ஆண்டில், பரவலாக்கத்திற்கான ராயல் கமிஷன் உள்ளூர் மற்றும் மாவட்ட வாரியங்களின் பணிகளை மதிப்பாய்வு செய்து, பிரதிநிதித்துவமற்ற தன்மை மற்றும் போதுமான அதிகாரங்கள் இல்லாததால், இந்த அமைப்புகள் வெற்றிகரமாக செயல்பட முடியவில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தது. இந்தக் குறைபாடுகளைச் சமாளிக்க, சிறுபான்மை சமூகங்களின் உறுப்பினர்களை பரிந்துரைப்பதோடு மக்களுக்கு உரிய பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்குவதற்காக, கிராம பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு வாக்காளர் தொகுதியை உருவாக்க ஆணையம் பரிந்துரைத்தது. கிராம பஞ்சாயத்துகளை உருவாக்குதல் மற்றும் உள்ளூர் வாரியங்களை அமைத்தல் ஆகியவற்றிற்கும் அவர்கள் பரிந்துரைத்தனர், இதனால் உள்ளூர் சுயராஜ்யம் கீழிருந்து கட்டமைக்கப்படும். இந்த முன்மொழிவுகள் இறுதியாக இந்திய அரசாங்கத்தின் 1918 தீர்மானத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறியது. இது அனைத்து வாரியங்களிலும், மிகக் குறைந்த மட்டத்திலும் கூட, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பெரும்பான்மை என்ற கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டது. சிறுபான்மை சமூக

உறுப்பினர்களுக்கான பரிந்துரையும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. எனவே, பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது உள்ளூர் சுயராஜ்ய நிறுவனங்களை உருவாக்கவும் வலுப்படுத்தவும் முறையான முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதைக் காண்கிறோம். ஆனால் பல ஆண்டுகளாக பல்வேறு பரிந்துரைகள் மற்றும் மேம்பாடுகள் இருந்தபோதிலும், இந்த நிறுவனங்கள் அதிகார மையங்களாக உருவாகவில்லை மற்றும் பல பலவீனங்களால் பாதிக்கப்பட்டன.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவில் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள்

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, நமது மக்கள்தொகையில் பெரும்பாலோர் கிராமங்களில் வசிப்பதால், அரசாங்கம் கிராமப்புற மேம்பாட்டில் அதிக கவனம் செலுத்தியது. பரவலாக்கப்பட்ட திட்டமிடல் அதிக முக்கியத்துவம் பெற்றது மற்றும் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு பல்வேறு கட்டங்களைக் கடந்து உருவானது. தொடக்கத்தில், பரவலாக்கம் பற்றிய யோசனை அரசியலமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டது, இது கிராமங்களில் பஞ்சாயத்து அமைப்பை அமைப்பதற்கான வழிகாட்டுதல்களை வழங்கியது. மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் பிரிவில்.

"கிராம பஞ்சாயத்துகளின் அமைப்பு - அரசு கிராம பஞ்சாயத்துகளை ஒழுங்கமைக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும், மேலும் அவை சுயராஜ்யத்தின் அலகுகளாக செயல்பட தேவையான அதிகாரங்களையும் அதிகாரத்தையும் அவற்றிற்கு வழங்க வேண்டும்."

இந்திய அரசியலமைப்பின் பிரிவு 40

முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் (1951-55) இந்தக் கருத்து மேலும் விரிவுபடுத்தப்பட்டது. சில மாநிலங்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இடங்களில் சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் தொடங்கப்பட்டன. இந்தத் திட்டங்கள் பயிற்சி பெற்ற பணியாளர்களால் உள்ளூர் நிர்வாக அமைப்புகளின் உதவியுடன் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். இருப்பினும், இந்தத் திட்டம் திட்டமிடல், செயல்படுத்தல் மற்றும் கண்காணிப்பு உள்ளிட்ட திட்டமிடப்பட்ட

செயல்முறைகளில் மக்களின் தீவிர பங்கேற்பையும் ஈடுபாட்டையும் கொண்டு வரத் தவறிவிட்டது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1956-60), தொகுதி மேம்பாட்டு அதிகாரிகள், உதவி மேம்பாட்டு அதிகாரிகள், கிராம அளவிலான பணியாளர்கள் தலைமையிலான தொகுதி மேம்பாட்டுக் குழுக்கள், அந்தப் பகுதியின் கிராம பஞ்சாயத்துகளின் பரிந்துரைக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மற்றும் கூட்டுறவு சங்கங்கள் போன்ற வேறு சில பிரபலமான அமைப்புகள் மூலம் முழு கிராமப்புறத்தையும் தேசிய விரிவான சேவைத் தொகுதிகளால் உள்ளடக்க முயற்சித்தது. ஆனால் இந்தத் திட்டமும் முன்மொழியப்பட்ட பரவலாக்கலை திருப்திகரமாக நிறைவேற்றத் தவறிவிட்டது. எனவே, அதிகாரப் பரவலாக்கத்தின் பல்வேறு அம்சங்கள் குறித்து அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை வழங்க சிறந்த அதிகாரிகள் தலைமையில் பல்வேறு குழுக்களை மையம் அமைத்தது.

பல்வந்த் ராய் மேத்தா குழு

1956 ஆம் ஆண்டில், இந்திய அரசாங்கம் பல்வந்த் ராய் மேத்தா தலைமையில் ஒரு குழுவை நியமித்தது, இதன் மூலம் நாடு முழுவதும் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு ஒரே மாதிரியாக செயல்படுத்தப்பட முடியும் என்பதற்கான சில வழிகாட்டுதல்கள் மற்றும் வழிமுறைகளை பரிந்துரைக்கப்பட்டது. ஜனவரி 12, 1958 அன்று, தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் மேத்தா குழுவின் பரிந்துரைகளை ஏற்றுக்கொண்டு, பின்னர் இந்த பரிந்துரைகளை செயல்படுத்த மாநிலங்களுக்கு அறிவுறுத்தல்களை வழங்கியது. தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சிலின் இந்த முடிவை மாநிலங்கள் செயல்படுத்துவது குறித்து ஆய்வு செய்ய 1959 இல் உள்ளாட்சி சுயாட்சிக்கான மத்திய கவுன்சில் கூடியது. நாட்டின் பரந்த தன்மையை ஒப்புக்கொண்டு, பரந்த வடிவமும் அடிப்படை அம்சங்களும் நாடு முழுவதும் ஒரே மாதிரியாக இருக்க வேண்டும் என்றாலும், செயல்படுத்தும் முறை மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேறுபடலாம் என்று கவுன்சில் பரிந்துரைத்தது; மக்களுக்கு உண்மையான அதிகார பரிமாற்றத்தின் உணர்வை மாநிலங்கள் பராமரித்த வரை, மாநிலங்களில் நிலவும் நிலைமைகளைப்

பொறுத்து வெவ்வேறு செயல்படுத்தல் முறைகளை அவர்கள் பரிசோதிக்கலாம். ஒவ்வொரு மாநிலமும் அவசியம் பின்பற்ற வேண்டிய பஞ்சாயத்து ராஜ்ஜின் அடிப்படைக் கொள்கைகள்:

1. கிராமம் முதல் மாவட்ட நிலை வரை மூன்று அடுக்கு உள்ளூர் சுயாட்சி அமைப்பு நிறுவப்பட வேண்டும், கிராமம் கீழ் மட்டத்திலும் மாவட்டம் மேல் மட்டத்திலும் இருக்க வேண்டும். இடைத்தரகர் நிறுவனம் மூன்று அடுக்குகளுக்கு இடையே இணைப்பை வழங்கும்.
2. உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு உண்மையான அதிகார மாற்றமும் பொறுப்பும் இருக்க வேண்டும்.
3. இந்த அமைப்புகள் தங்கள் கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் நிறைவேற்றுவதற்கு போதுமான வளங்கள் மாற்றப்பட வேண்டும்.
4. திட்டமிடல் வலையமைப்பின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அனைத்து சமூக மற்றும் பொருளாதார மேம்பாட்டுத் திட்டங்களும் இந்த நிறுவனங்கள் மூலம் கொண்டு செல்லப்பட வேண்டும்.
5. எதிர்காலத்தில் அதிகாரப் பகிர்வு மற்றும் அதிகாரப் பொறுப்புகளைப் பரப்புவதற்கான பணிகளை எளிதாக்குவதற்கு, புதிதாக நிறுவப்பட்ட அமைப்பை முயற்சிக்க வேண்டும் மற்றும் ஊக்குவிக்க வேண்டும்.

மூன்று அடுக்கு அமைப்பாக அதிகாரப் பரவலாக்கத்தின் இந்தப் புதிய முறை 1959 ஆம் ஆண்டு நாட்டின் பல பகுதிகளில் தொடங்கியது. மிகக் குறைந்த மட்டத்தில், கிராமத்தில் வசிக்கும் அனைத்து பெரியவர்களையும் தங்கள் அதிகார வரம்பிற்குள் கொண்ட கிராமப் பஞ்சாயத்துகள். பஞ்சாயத்து என்பது அந்த கிராமப்புற மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு நிர்வாக அமைப்பாகும். இதனால் அந்தப் பகுதியில் உள்ள அனைத்து வயது வந்த உறுப்பினர்களின் பொதுக் குழு கிராம சபை அல்லது காவன் சபை என்றும், நிர்வாகக் குழு பஞ்சாயத்து என்றும் அழைக்கப்பட்டது. முந்தைய ஆண்டுகளின்

கணக்குகளை மதிப்பாய்வு செய்தல், பஞ்சாயத்து அறிக்கையைத் தணிக்கை செய்தல், பஞ்சாயத்தின் செயல்பாட்டை ஆய்வு செய்தல் மற்றும் அடுத்த ஆண்டுக்கான வளர்ச்சி மற்றும் நலத்திட்டங்கள் தொடர்பான முடிவுகளை எடுத்தல் போன்ற சில நிர்வாகக் கடமைகளை கிராம சபை கொண்டிருந்தது. பொது சுகாதாரம் மற்றும் சுகாதாரம், கிராம சாலைகள் மற்றும் தெருவிளக்குகளை பராமரித்தல், பள்ளிகளைப் பராமரித்தல், குடிநீர், பிறப்பு மற்றும் இறப்பு பதிவுகளை பராமரித்தல், சமூக மற்றும் குழந்தைகள் நல மையங்களை நிறுவுதல், குடும்பக் கட்டுப்பாடு பரப்புதல், விவசாயம் மற்றும் கால்நடை வளர்ப்பை மேம்படுத்துதல், பொது கட்டிடங்கள் மற்றும் தொட்டிகளை கட்டுதல், குடிசைத் தொழில்களை மேம்படுத்துதல், கூட்டுறவு சங்கங்களை நிறுவுதல், சிறு தகராறுகளை விசாரித்து தீர்த்தல் போன்றவை பஞ்சாயத்துகளின் செயல்பாடுகளில் அடங்கும். சொத்து மீதான வரிவிதிப்பு, நில வருவாய் மீதான செஸ், வாடகை, வாகன வரிவிதிப்பு மற்றும் தொழில்முறை வரி ஆகியவற்றிலிருந்து வருவாய்களை சேகரிக்கவும் பஞ்சாயத்துக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. ஆக்ட்ரோய், வடிகால் மற்றும் நீர் கட்டணம், விளக்குகள் மீதான கட்டணம், கடைகள் மீதான வரிகள் மற்றும் ஓய்வு இல்லங்களின் பயன்பாடு போன்ற வரிகளையும் அவர்கள் விதிக்க முடியும்.

தாலுகா மட்டத்தில், நிறுவனங்கள் பஞ்சாயத்து சமிதிகள் என்று அழைக்கப்பட்டன. இந்த சமிதிகள் அதன் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட அனைத்து கிராமங்களின் தலைவர்கள், பின்தங்கிய வகுப்பினரின் சில கூட்டுறவு உறுப்பினர்கள் மற்றும் பெண்கள், கூட்டுறவு சங்கங்களின் பிரதிநிதிகள் மற்றும் பகுதியை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மாநில மற்றும் யூனியன் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தன. சமிதியின் உறுப்பினர்கள் தங்களுக்குள் இருந்து தங்கள் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம். பஞ்சாயத்து சமிதியின் முக்கிய செயல்பாடு அந்தப் பகுதியில் பொது மேம்பாட்டுப் பணிகளைக் கவனிப்பதாகும். இந்தப் பணிக்காக, அது திட்டங்களைத் தயாரித்து, மாநில அரசாங்கத்தால்

அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிறகு, அவற்றை செயல்படுத்துவதற்கு உழைத்தது. சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டத்தை செயல்படுத்துவதற்கும் சமீதி பொறுப்பேற்றது மற்றும் அந்தப் பகுதிக்குள் சுகாதாரம், ஆரம்பக் கல்வி, சுகாதாரம் மற்றும் தகவல் தொடர்பு ஆகியவற்றின் முன்னேற்றத்திற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்தது. அதன் அதிகார வரம்பிற்குள் செயல்படும் பஞ்சாயத்துகளை மேற்பார்வையிடவும், அவற்றின் வரவு செலவுத் திட்டங்களை ஆராயவும், சிறப்பாகச் செயல்படுவதற்கான பரிந்துரைகளை வழங்கவும் இது அதிகாரம் பெற்றிருந்தது.

மிக உயர்ந்த மட்டத்தில், அமைப்புகள் ஜில்லா பரிஷத்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. பஞ்சாயத்து சமீதிகளின் பிரதிநிதிகள், பெண்கள் உள்ளிட்ட பின்தங்கிய பிரிவுகளின் பிரதிநிதிகள் மற்றும் அந்தப் பகுதியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மாநில மற்றும் யூனியன் சட்டமன்றங்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஒரு ஜில்லா பரிஷத். பஞ்சாயத்து சமீதிகளின் தலைவர்கள் ஜில்லா பரிஷத்களின் அலுவல்சார் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். ஜில்லா பரிஷத் என்பது பஞ்சாயத்து சமீதிகளின் செயல்பாட்டை மேற்பார்வையிடும் மற்றும் மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் தொடர்பாக மாநில அரசுக்கு பரிந்துரைகளை வழங்கும்/ஆலோசனை வழங்கும் ஒரு ஒருங்கிணைப்பு அமைப்பாகும். சில மாநிலங்களில் ஜில்லா பரிஷத் பஞ்சாயத்து சமீதிகளின் வரவு செலவுத் திட்டங்களை அங்கீகரித்து அவற்றுக்கிடையே நிதியையும் விநியோகித்தது. மாவட்ட பஞ்சாயத்தின் செயல்பாடுகள் தொடக்க மற்றும் இடைநிலைப் பள்ளிகள், மருத்துவமனைகள், மருந்தகங்கள், ஆரம்ப சுகாதார நிலையங்கள், மகப்பேறு மற்றும் குழந்தைகள் நல மையங்களை நிறுவுதல், பராமரித்தல் மற்றும் ஆய்வு செய்தல், சாலைகள், பூங்காக்கள், விளக்குகள், நீர் வழங்கல் மற்றும் வடிகால் வசதிகள், சிறு நீர்ப்பாசனப் பணிகள், உள்ளூர் கலைகள் மற்றும் தொழில்களை மேம்படுத்துதல், கூட்டுறவுகளை செயல்படுத்துதல், கிராமப்புற ஒளிபரப்பு மற்றும் தகவல் தொடர்பு மையங்கள் போன்றவற்றை

நிறுவுதல், பராமரித்தல் மற்றும் ஆய்வு செய்தல் ஆகியவை ஆகும். மாவட்ட பஞ்சாயத்தின் நிதி ஆதாரங்கள் மாநில அரசிடமிருந்து பெறப்பட்ட மானியங்கள் மற்றும் நில வரி மற்றும் பிற உள்ளூர் வரிகளில் பங்கைக் கொண்டிருந்தன. சில சந்தர்ப்பங்களில், பஞ்சாயத்து சமீதிகளால் ஏற்கனவே விதிக்கப்பட்ட சில வரிகளை ஒரு குறிப்பிட்ட வரம்பிற்கு வரி விதிக்கவோ அல்லது அதிகரிக்கவோ மாநிலத்தால் மாவட்ட பஞ்சாயத்துக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

இருப்பினும், பல்வந்தராய் மேத்தா குழு பரிந்துரைத்த பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு, பரவலாக்கத்தின் இலக்குகளை அடையத் தவறிவிட்டது. அதன் கட்டமைப்பாளர்களால் கற்பனை செய்யப்பட்டபடி நிறுவனங்கள் செயல்பட முடியவில்லை, மேலும் ஒரு தசாப்தம் செயல்படுத்தப்பட்ட பின்னரும் கூட அவை மேம்படவில்லை. 1977 ஆம் ஆண்டு ஜனதா கட்சி அரசாங்கம் அசோக் மேத்தாவின் தலைமையில் ஒரு குழுவை அமைத்த பரிந்துரைகளை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.

அசோக் மேத்தா குழு

1978 ஆம் ஆண்டு அசோக் மேத்தா குழு தனது பரிந்துரைகளை ஒரு அறிக்கையில் வெளியிட்டது. மூன்று அடுக்கு அமைப்பை இரண்டு அடுக்கு அமைப்பால் மாற்றுவதன் மூலம் ஒரு புதிய அணுகுமுறையை அது வெளிப்படுத்தியது, அதில் மண்டல பஞ்சாயத்துகள் அடிப்படையாகவும், ஜிலா பரிஷத்கள் மேலேயும் இருந்தன. மண்டல பஞ்சாயத்துகள் கிராம மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 15 உறுப்பினர்களையும், விவசாய பிரதிநிதிகள் மற்றும் இரண்டு பெண் உறுப்பினர்களையும் கொண்டிருக்க வேண்டும். பட்டியல் சாதி மற்றும் பட்டியல் பழங்குடி உறுப்பினர்களுக்கு அவர்களின் மக்கள்தொகை அடிப்படையில் இடங்களை ஒதுக்க பரிந்துரைக்கப்பட்டது. மண்டல பஞ்சாயத்தின் தலைவரை உறுப்பினர்கள் தங்களுக்குள் இருந்து தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். சுமார் 15,000 முதல் 20,000 வரை மக்கள் தொகை கொண்ட கிராமங்களின் குழுவிலிருந்து ஒரு

மண்டல பஞ்சாயத்து அமைக்கப்படும். இது ஜில்லா பரிஷத்தின் கீழ் பரவலாக்கத்தின் புள்ளியாக இருக்கும்.

மாவட்ட பரிஷத், பொருத்தமான வகையில் வரையறுக்கப்பட்ட தேர்தல் வார்க்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆறு வகையான உறுப்பினர்கள், பஞ்சாயத்து சமீதிகளின் தலைவர்கள், பெரிய நகராட்சிகள் மற்றும் கூட்டுறவு கூட்டமைப்புகளின் வேட்பாளர்கள், இரண்டு பெண்கள் (தேர்தலில் அதிக வாக்குகளைப் பெற்றவர்கள்) மற்றும் இரண்டு கூட்டுறவு உறுப்பினர்கள் (ஒருவர் கிராமப்புற மேம்பாட்டில் சிறப்பு ஆர்வம் கொண்டவர் மற்றும் ஒருவர் உள்ளூர் ஆசிரியர் தொழிலில் இருந்து) ஆகியோர் அடங்கியதாக இருக்கும். பட்டியல் சாதி மற்றும் பட்டியல் பழங்குடி உறுப்பினர்களுக்கு அவர்களின் மக்கள்தொகை அடிப்படையில் இடங்கள் ஒதுக்கப்பட வேண்டும். அந்த பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த மாநில மற்றும் யூனியன் சட்டமன்ற பிரதிநிதிகள் அதிகாரபூர்வ உறுப்பினர்களாக இருப்பார்கள். மாவட்ட பரிஷத்தின் தலைவரும் அதன் உறுப்பினர்களிடமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும், மேலும் மண்டல் மற்றும் மாவட்ட பஞ்சாயத்துகளின் பதவிக்காலம் நான்கு ஆண்டுகளாக நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்.

நிதிக்காக மாநில அரசைச் சார்ந்திருக்காத வகையில் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் கட்டாய வரிவிதிப்பு அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. பஞ்சாயத்துகள் வரிகளை விதிக்கவும், தங்கள் பணிகளுக்கு நிதி ஆதாரங்களை உருவாக்குவதில் தன்னிறைவு பெறவும் அரசியலமைப்பின் விதிகளில் சில மாற்றங்களை குழு விரும்பியது. அரசியல் அடிப்படையில் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை முறியடிக்க மாநில அரசுக்கு முழுமையான அதிகாரங்கள் இருக்கக்கூடாது என்பது குழுவின் மற்றொரு பரிந்துரை. பஞ்சாயத்து ராஜ் விவகாரங்களில் அரசியல் கட்சி பங்கேற்பை பரிந்துரைத்தது அறிக்கையின் ஒரு சிறப்பம்சமாகும். மேலும், சமூக-பொருளாதார ரீதியாக பாதிக்கப்படக்கூடிய குழுக்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்க சில

கண்காணிப்பு மன்றங்களை உருவாக்க அறிக்கை பரிந்துரைத்தது. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகள் இந்த சமூகங்களின் நலனுக்காக செயல்படுவதை உறுதி செய்வதற்காக ஒவ்வொரு ஜில்லா பரிஷத்திலும் ஒரு சமூக நீதிக் குழுவை அது முன்மொழிந்தது.

இந்தப் பரிந்துரைகளுடன், பல்வந்தராய் மேத்தா குழுவின் பரிந்துரைகளுக்குப் பிறகு இரண்டு தசாப்தங்களுக்குப் பிறகு பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளைப் புதுப்பிக்க அசோக் மேத்தா குழு முயற்சித்தது. இந்தக் குழு முந்தைய அறிக்கையின் அடிப்படையில் தனது பரிந்துரைகளை வழங்கியது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தாலும், அது தொடர்ச்சியான புதிய பரிந்துரைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல்களை வழங்கியது. இருப்பினும், அனைத்து பரிந்துரைகளையும் முறையாக செயல்படுத்த வழிவகுக்காத சில காரணங்கள் இருந்தன. முதலாவதாக, சீரான தன்மையின் சிக்கல். ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் வெவ்வேறு சமூக-பொருளாதார பிரிவுகளைக் கொண்ட ஒரு பரந்த நாடாக இந்தியா இருப்பதால், பரிந்துரைகளை செயல்படுத்துவதில் சீரான தன்மையைப் பராமரிப்பது கிட்டத்தட்ட சாத்தியமற்றது. பல்வந்தராய் மேத்தா குழுவின் பரிந்துரைகள் இரண்டு மட்டுமே, நாடு முழுவதும் ஓரளவு நிறுவப்பட முடியும்; உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் மூன்று அடுக்கு அமைப்பை நிறுவுதல் மற்றும் இந்த நிறுவனங்களுக்கு அதிகாரப் பகிர்வு. மாநிலங்கள் முழுவதும் இந்த நிறுவனங்கள் எதிர்கொள்ளும் இரண்டாவது பிரச்சனை நிதி பற்றாக்குறை. வரி விதிப்பது மற்றும் சொந்த நிதியை உருவாக்குவது ஆகியவற்றில் பஞ்சாயத்துகளுக்கு மிகக் குறைந்த அதிகாரம் மட்டுமே வழங்கப்பட்டது. மேலும் அவை மாநில அரசுகளிடமிருந்தும் சரியான நிதி உதவியைப் பெறவில்லை.

இந்த இரண்டு குழுக்களும் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் செயல்படுவதற்கான ஒரு முக்கியமான கட்டமைப்பை வழங்கின, மேலும் மக்கள் அரசு அதிகாரிகளுடன் தொடர்பு கொள்ள இடமும் அளித்தன. ஆந்திரா மற்றும்

கர்நாடகா மாநிலங்களில் பஞ்சாயத்துகள் அமைக்கப்பட்டு இந்தப் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் செயல்படுகின்றன. இருப்பினும், ஜனதா கட்சி அரசாங்கம் வீழ்ந்ததாலும், 1980 இல் ஆட்சிக்கு வந்த காங்கிரஸ் கட்சியால் இந்த அறிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமலும் இருந்ததால், இந்த அறிக்கையின் அனைத்து பரிந்துரைகளையும் ஏற்றுக்கொள்ளவோ செயல்படுத்தவோ முடியவில்லை.

பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கான அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து

உள்ளூர் சுய-அரசு நிறுவனங்களை வலுப்படுத்துவதற்கான முந்தைய முயற்சிகள் அனைத்தும் தோல்வியடைந்தன, மேலும் பல்வேறு சோதனைத் திட்டங்களை தொடர்ந்து மறுபரிசீலனை செய்து மீண்டும் செயல்படுத்த வேண்டியிருந்தது. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து வழங்க முயற்சித்த மூன்று மசோதாக்கள் முறையே 1989, 1990 மற்றும் 1991 ஆம் ஆண்டுகளில் நாடாளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. 1989 ஆம் ஆண்டில் நாடாளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அறுபத்தி நான்காவது திருத்த மசோதா, பல குறைபாடுகளைச் சந்தித்து கடுமையான விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாகி, மாநிலங்களவையில் தோற்கடிக்கப்பட்டது. எழுபத்தி நான்காவது திருத்த மசோதா 1990 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது, ஆனால் மக்களவை கலைக்கப்பட்டு மசோதா காலாவதியானதால் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. 1991 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட எழுபத்தி இரண்டாவது திருத்த மசோதா, டிசம்பர் 1992 இல் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் கிட்டத்தட்ட ஒருமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது, மேலும் 17 மாநில சட்டமன்றங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பின்னர் இந்திய அரசியலமைப்பின் 73 வது திருத்தச் சட்டமாக மாறியது. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு முன்னர் செய்யப்பட்ட அனைத்து பரிந்துரைகள் மற்றும் திட்டங்களின் விளைவாக இது ஏற்பட்டது. இந்தச் சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்:

- ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு கிராம சபை இருக்கும், இது மாநில சட்டத்தால் வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களையும் செயல்பாடுகளையும் பயன்படுத்தும்.

- அனைத்து மட்டங்களிலும் உள்ள பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்களுக்கான தேர்தல்கள் நேரடியானதாகவும், இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட மட்டங்களில் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுப்பது மறைமுகமாகவும் இருக்கும். பிந்தையதைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை மாநில அரசுகளின் முடிவுக்கே விடப்பட்டது.
- ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் அவர்களின் மக்கள்தொகைக்கு ஏற்ப பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியினருக்கு இடங்கள் ஒதுக்கீடு செய்யப்படும். அனைத்து பஞ்சாயத்துகளிலும் குறைந்தபட்சம் மூன்றில் ஒரு பங்கு இடங்கள் பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்படும்.
- அனைத்து பஞ்சாயத்துகளுக்கும் ஐந்து ஆண்டுகள் நிலையான பதவிக்காலம் வழங்கப்பட்டது. கலைக்கப்பட்டால், கலைக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து அடுத்த ஆறு மாதங்களுக்குள் மறுதேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும்.
- உள்ளூர் வரிகளை விதிக்கவும் வசூலிக்கவும் பஞ்சாயத்துகளை அங்கீகரிக்கும் அதிகாரம் மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது, மேலும் மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து மானியங்களை வழங்கவும் அனுமதி வழங்கப்பட்டது.
- ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், கிராமம், இடைநிலை (தாலுகா) மற்றும் மாவட்ட மட்டங்களில் பஞ்சாயத்துகள் அமைக்கப்பட வேண்டும். இருப்பினும், 20 லட்சத்திற்கும் குறைவான மக்கள் தொகை கொண்ட மாநிலங்களுக்கு இடைநிலை மட்டத்தில் பஞ்சாயத்துகளை அமைக்காமல் இருக்க விருப்பம் வழங்கப்பட்டது.
- பஞ்சாயத்துகளின் நிதி நிலையை மதிப்பாய்வு செய்து, பஞ்சாயத்துகளுக்கும் மாநிலத்திற்கும் இடையில் நிதிப் பகிர்வுக்குப் பொருத்தமான பரிந்துரைகளை வழங்க ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை நிதி ஆணையம் அமைக்கப்பட வேண்டும்.

- இந்தச் சட்டம் தொடங்குவதற்கு முன்பு இருந்த அனைத்து பஞ்சாயத்துகளும் அவற்றின் பதவிக்காலம் முடிவடையும் வரை அல்லது மாநில அரசாங்கத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தால் கலைக்கப்படாவிட்டால் தொடர வேண்டும்.
- இந்தச் சட்டம் தொடங்கப்பட்ட ஒரு வருடத்திற்குள், மாநில சட்டமன்றங்கள் அந்தந்த மாநிலங்களில் தேவையான திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்து, சீரான தன்மையைப் பேண வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது.
- பஞ்சாயத்துகளுக்கு அதிகாரப் பகிர்வை வழங்குவதற்காக அரசியலமைப்பில் XI அட்டவணை சேர்க்கப்பட்டது. பஞ்சாயத்துகள் சுயராஜ்ய நிறுவனங்களாகச் செயல்படவும், சமூக மற்றும் பொருளாதார மேம்பாட்டுத் திட்டங்களைச் செயல்படுத்தவும், 29 செயல்பாடுகளை மாநில அரசுகள் அந்தந்த மாநிலங்களில் உள்ள பஞ்சாயத்துகளுக்குப் பகிர்ந்தளித்தன.

73வது திருத்தம், மாநில அரசுகள் பஞ்சாயத்துகள் சுயராஜ்ய நிறுவனங்களாக செயல்பட உதவும் செயல்பாடுகள் மற்றும் அதிகாரங்களை அவர்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்க அறிவுறுத்தியது. அனைத்து மாநில அரசுகளும் 73வது திருத்தச் சட்டத்தை செயல்படுத்துவதற்கான தங்கள் சொந்த வழிகாட்டுதல்களை வகுத்தன, மேலும் அந்தந்த மாநிலச் சட்டங்கள் மற்றும் அறிவிப்புகள் மூலம் உள்ளூர் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு 29 செயல்பாடுகளைத் திட்டமிடுதல் மற்றும் செயல்படுத்துதல் ஆகியவற்றைப் பகிர்ந்தளித்தன. கர்நாடகா, ராஜஸ்தான் மற்றும் மத்தியப் பிரதேசம் போன்ற சில மாநிலங்களில் இந்தச் சட்டம் கிட்டத்தட்ட உடனடியாக செயல்படுத்தப்பட்டது (1993 - 1994). மேலே குறிப்பிட்டுள்ளபடி, இந்திய அரசியலமைப்பின் பிரிவு 243 G இன் அட்டவணை XI இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் மாநில அரசுகள் பஞ்சாயத்துகளுக்கு 29 செயல்பாடுகளைப் பகிர்ந்தளித்தன. உள்ளூர் சுயராஜ்ய நிறுவனங்கள் இப்போது பின்வருவனவற்றைத் திட்டமிடுவதற்கும் செயல்படுத்துவதற்கும் பொறுப்பாக இருந்தன:

a. விவசாய விரிவாக்கம் உட்பட விவசாயம்

6. நில மேம்பாடு, நில சீர்திருத்தங்களை செயல்படுத்துதல், நில ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் மண் பாதுகாப்பு
7. சிறு நீர்ப்பாசனம், நீர் மேலாண்மை மற்றும் நீர்வடிப்பகுதி மேம்பாடு
8. கால்நடை வளர்ப்பு, பால் பண்ணை மற்றும் கோழி வளர்ப்பு
9. மீன்வளம்
10. சமூக வனவியல் மற்றும் பண்ணை வனவியல்
11. சிறு வனப் பொருட்கள்
12. உணவு பதப்படுத்தும் தொழில்கள் உட்பட சிறு அளவிலான தொழில்கள்
13. காதி, கிராம மற்றும் குடிசைத் தொழில்கள்
14. கிராமப்புற வீட்டுவசதி
15. குடிநீர்
16. எரிபொருள் மற்றும் தீவனம்
17. சாலைகள், மதகுகள், பாலங்கள், படகுகள், நீர்வழிகள் மற்றும் பிற தொடர்பு வழிமுறைகள்
18. கிராமப்புற மின்மயமாக்கல், மின்சார விநியோகம் உட்பட.
19. மரபுசாரா எரிசக்தி ஆதாரங்கள்
20. வறுமை ஒழிப்பு திட்டம்
21. கல்வி, தொடக்க மற்றும் இடைநிலைப் பள்ளிகள் உட்பட
22. தொழில்நுட்ப பயிற்சி மற்றும் தொழிற்கல்வி
23. வயது வந்தோர் மற்றும் முறைசாரா கல்வி
24. நூலகங்கள்
25. கலாச்சார நடவடிக்கைகள்
26. சந்தைகள் மற்றும் கண்காட்சிகள்
27. மருத்துவமனைகள், ஆரம்ப சுகாதார நிலையங்கள் மற்றும் மருந்தகங்கள் உட்பட சுகாதாரம் மற்றும் சுகாதாரம்

28. குடும்ப நலன்

29. பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாடு

30. சமூக நலன், மாற்றுத்திறனாளிகள் மற்றும் மனவளர்ச்சி குன்றியவர்களின் நலன் உட்பட.

31. நலிந்த பிரிவினரின் நலன், குறிப்பாக, பட்டியல் சாதியினர் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியினரின் நலன்.

32. பொது விநியோக முறை

33. சமூக சொத்துக்களின் பராமரிப்பு

மேற்கூறிய பாடங்களுடன், மத்திய மற்றும் மாநில அரசு நிதியுதவி அளிக்கும் பல்வேறு சமூகத் துறை திட்டங்கள் மற்றும் திட்டங்களை செயல்படுத்துவதில் பஞ்சாயத்து நிறுவனங்களும் மையமாக உள்ளன. உதாரணமாக, மாவட்டம், தாலுகா மற்றும் கிராமம் ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் உள்ள பஞ்சாயத்து, கிராமப்புறங்களில் மகாத்மா காந்தி தேசிய ஊரக வேலைவாய்ப்பு உத்தரவாதச் சட்டத்தை (MGNREGA) செயல்படுத்துவதற்கான முதன்மை அமைப்புகளாகும். இந்தச் சட்டத்தின் கீழ், அனைத்து கிராமங்களிலும் உள்ள கிராம சபை, வளர்ச்சித் திட்டங்கள் மற்றும் திட்டங்களை பரிந்துரைக்கவும் தணிக்கை செய்யவும் முடியும், மேலும் திட்டத்திற்கான மொத்த நிதியில் 50% செலவழிப்பதற்கும் பொறுப்பாகும்.

புதுமைகள் மற்றும் நல்ல நடைமுறைகள்

கடந்த பத்தாண்டுகளில், உள்ளூர் சுய-அரசு நிறுவனங்களின் செயல்பாட்டை மேம்படுத்தவும், இந்த நிறுவனங்கள் மூலம் கிராம சமூகத்தை மேம்படுத்துவதற்காக புதுமையான நடைமுறைகளை கொண்டு வரவும் பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. பஞ்சாயத்துகளின் புதுமைகள் மற்றும் நல்ல நடைமுறைகளுக்கான எடுத்துக்காட்டுகளை பல மாநிலங்களில் காணலாம்: ராஜஸ்தான் - தார் மாவட்டத்தில் உள்ள ஒரு பஞ்சாயத்து, அந்தப் பகுதியை ஒரு சுற்றுலா தலமாக மாற்றியது, இதன் மூலம் அதன் மக்களின் வருமானத்தை

அதிகரித்தது; கேரளா - ஒரு பஞ்சாயத்து கல்விக்கு உறுதியளித்து, முழு கிராமமும் கல்வியறிவு பெற்றதாக இருப்பதை உறுதி செய்தது; அசாம் - திப்ருகார் ஜில்லா பரிஷா 2003 முதல் செயலிழந்த பால் விநியோகத் திட்டத்தை 2011 இல் மீண்டும் உயிர்ப்பித்தது. இது உள்ளூர் மக்களுக்கு வாழ்வாதார விருப்பங்களைத் திறந்து, குறைந்த விலையில் பால் வழங்குகிறது; உத்தரகண்ட் - டேராடூன் மாவட்டத்தில் உள்ள சர்பா கிராம பஞ்சாயத்து, தலைவர் மற்றும் வார்டு உறுப்பினர்களின் முயற்சியால் 3 ஆண்டுகளில் முற்றிலும் போதை பழக்கத்திலிருந்து விடுபட்டுள்ளது. ஆண்கள் முன்பு மதுவுக்கு செலவழித்த பணம் இப்போது குடும்ப உறுப்பினர்களின் கல்வி மற்றும் சுகாதாரத்திற்காக செலவிடப்படுகிறது; தானே மாவட்டத்தில் உள்ள மகாராஷ்டிரா - பிவண்டி பஞ்சாயத்து சமீதியில் நல்ல நடைமுறைகளின் நீண்ட பட்டியல் உள்ளது. தொழில்நுட்பத்தின் உதவியுடன், மாவட்டத்தின் அனைத்து மாணவர்களும் சிறப்பாகக் கற்க, மெய்நிகர் வகுப்பறைகளை அறிமுகப்படுத்துவதில் பஞ்சாயத்து சமீதி பரிசோதனை செய்துள்ளது. பல்வேறு கற்றல் முறைகளை அறிந்துகொள்வது மாணவர்களின் கற்றல் திறன்களிலும், அறிவியல் மனப்பான்மையிலும் முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இதனுடன், பள்ளிகள், சுகாதார மையங்கள் மற்றும் பிற அலுவலகங்களில் பணியாளர்கள் சரியான நேரத்தில் வருவதை உறுதி செய்வதற்காக, தொகுதி பஞ்சாயத்து பயோமெட்ரிக் வருகை முறையை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. கர்ப்பிணித் தாய்மார்களுக்கு இனப்பெருக்க பராமரிப்பு குறித்து விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்த பல்வேறு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதன் மூலம் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் ஆரோக்கியத்தை மேம்படுத்த பஞ்சாயத்து சமீதி சிறப்பு முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளது. இந்த சோதனைகள், அந்தந்த கிராமங்களில் சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்த பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்களின் விருப்பத்தையும் உறுதியையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

பஞ்சாயத்து பணி மற்றும் நிறுவன அமைப்பின் அதிகாரப்பூர்வமாக ஒரு பகுதியாக இருக்கும் மற்றொரு நல்ல நடைமுறை பஞ்சாயத்தில் பின்தங்கிய குழுக்களுக்கான இடஒதுக்கீடு ஆகும். இந்திய அரசாங்கம் பஞ்சாயத்துகளில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர், பழங்குடியினர் மற்றும் பெண்களுக்கு 33% இடஒதுக்கீடு மசோதாவை நிறைவேற்றியுள்ளது, இதன் மூலம் அடிமட்ட அளவில் சமத்துவத்தை அதிகரிக்க முடியும். இது பஞ்சாயத்துகளில் சமூக ரீதியாக பின்தங்கிய குழுக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரித்தது மற்றும் அவர்கள் தங்கள் கருத்தை வெளிப்படுத்த ஒரு தளத்தை வழங்க முயற்சித்தது. இது தொடர்பான சமீபத்திய கண்டுபிடிப்பு, 2009-2010 ஆம் ஆண்டுகளில் பஞ்சாயத்துகளில் பெண்களுக்கு 50% இடங்களை ஒதுக்க பீகார் அரசு மேற்கொண்ட முயற்சியாகும். பெண் நிர்வாகிகளுக்கு அதிகாரம் அளிப்பதைத் தவிர, பீகார் கிராமங்களில் பெண்களின் பொதுவான அணுகுமுறையிலும் இது மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. பெண் பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்கள் அல்லது பஞ்சாயத்து தலைவர்களை அணுகுவதும், கிராமத்தில் உள்ள பிரச்சினைகள் குறித்து ஆண்களை விடப் பேசுவதும் மிகவும் எளிதானது என்று பிந்தையவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். இந்தச் சட்டம் கிராமப்புற இந்தியாவின் அனைத்து கிராமங்களிலும் செயல்படுத்தப்பட்டால், அடிமட்ட அளவில் பெண்களின் பங்கேற்பை கணிசமாக அதிகரிக்க உதவும் என்ற நம்பிக்கை உள்ளது.

முடிவுரை

முன்னர் குறிப்பிட்டது போல, உள்ளூர் சுயாட்சி முறை இந்தியாவில் நீண்ட காலமாக உருவாகி வருகிறது. இது பண்டைய காலங்களில் பல்வேறு கட்டமைப்புகள் மற்றும் வடிவங்களில் இருந்தது மற்றும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது பிந்தையவர்களின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப மாற்றியமைக்கப்பட்டது. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, இது மாநிலத்தில் மிகக் குறைந்த மட்டத்தில் ஜனநாயக பங்கேற்புக்கான ஒரு நிறுவனமாகக் கருதப்பட்டு, இறுதியாக 1993 இல்

அரசியலமைப்பு ஆணையைப் பெற்றது. கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களாக, மாநில அரசுகள் பஞ்சாயத்துகளின் செயல்பாட்டை மேம்படுத்தவும், உறுப்பினர்கள் மற்றும் கிராம சமூகத்தின் அதிகாரமளிப்பை அதிகரிக்கவும் அந்தந்த மாநிலச் சட்டங்களில் நிறைய திருத்தங்களைச் செய்துள்ளன. கிராமப்புற இந்தியாவில் 2.5 லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட பஞ்சாயத்துகள் உள்ளூர் சுயாட்சி அமைப்பின் மையத்தில் உள்ளன. இந்த பஞ்சாயத்துகள் சேவை செய்ய விரும்பும் மொத்த மக்கள்தொகையைக் கருத்தில் கொண்டு, இந்த அமைப்பு துடிப்பாகவும் புதிய பரிந்துரைகள் மற்றும் வேலை முறைகளுக்குத் திறந்ததாகவும் இருப்பது நியாயமானது. பஞ்சாயத்து அமைப்பின் தோற்றத்திற்குப் பின்னால் உள்ள யோசனை, நாட்டில் ஜனநாயகத்தின் செயல்பாட்டை வலுப்படுத்தும் வகையில், நிர்வாகக் கட்டமைப்பின் மிகக் குறைந்த மட்டத்தில் சுயாட்சி மற்றும் அதிகாரமளித்தல் ஆகும். இந்த நோக்கத்திற்காக, இந்த சுயாட்சி அமைப்புகளின் அதிகாரமளித்தல் மற்றும் சரியான செயல்பாட்டை உறுதி செய்வதில் மாநில அரசியல் விருப்பமும் நிறுவனங்களும் பெரும் பொறுப்பைக் கொண்டுள்ளன.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்வி

- விவசாயத்தின் மேல் தொழிலின் வளர்ச்சி எப்படி பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது?
- இயற்கை வளங்கள் விவசாய வளர்ச்சியில் என்ன பங்கு வகிக்கின்றன?
- இந்தியாவில் தொழில்துறை வளர்ச்சி எங்கு மிகுந்து காணப்படுகிறது?
- போக்குவரத்து முறைகள் மனித வாழ்க்கையில் எவ்வாறு உதவுகின்றன?
- தகவல் தொடர்பு வளர்ச்சி கல்வியையும் தொழிலையும் எவ்வாறு மேம்படுத்தியது?
- இந்தியக் கலையின் முக்கிய வகைகள் எவை?
- கட்டிடக்கலையில் முகலாயர்களின் பங்களிப்பு என்ன?
- கல்வி வளர்ச்சி சமூக மாற்றத்திற்கு எவ்வாறு வழிவகுக்கிறது?
- உள்ளூர் சுயாட்சி அமைப்பின் முக்கியப் பங்களிப்புகள் என்ன?
- பெண்களின் உள்ளூர் அட்சியில் பங்கு எவ்வாறு ஊக்குவிக்கப்படுகிறது?

Recommended Books

1. Bipin Chandra, *India's Struggle for Independence*, Penguin Books, 1989,
2. Jawaharlal Nehru , *The Discovery of India*, Jawaharlal Nehru Memorial Fund, 1946
3. Sekhar Bandyopadhyay , *From Plassey to Partition*, Orient Longman, 2004.
4. Sumit Sarkar, *Modern India*, Macmillan India, 1983.
5. Dominique Lapierre & Larry Collins, *Freedom at Midnight*, Vikas Publishing House, 1975.
6. Bipin Chandra, *The Indian National Congress and the Struggle for Freedom*, National Book Trust, 2000
7. K.K Aziz, *History of the Indian Freedom Movement*, Oxford University Press, 1978.
8. R.C Majumdar, *The Indian Freedom Struggle*, Firma K.L Mukhopadhyay, 1960.
9. Vinayak Damodar Savarkar, *The First War of Indian Independence, 1857-1859*, Asia Publishing House, 1909.
10. A.C. Banerjee , *The Indian National Movement: The Struggle for Independence*, S. Chand & Co., 2004
11. Zafarul-Islam Khan, *The Indian Rebellion of 1857*, National Book Trust, 2008
12. R.C Majumdar , *The Making of the Indian Nation*, Sahitya Akademi, 1991
13. V.D. Savarkar, *The Struggle for Independence*, Vikas Publishing House, 1960
14. R.C Majumdar, *Indian Freedom Movement*, Orient Longman, 1965.
15. K.K Aziz, *The History of the Indian Freedom Struggle*, Oxford University Press, 1978